

DIỆP LẠC VÔ TÂM

C
hân
trời

*Anh nguyện cùng em lột nốt chân trời góc bể
không bao giờ xa nhau...*

góc bể

Chương 1

Nghề nhảy cảm

Nộp xong đơn xin nghỉ việc, tôi đi bộ về nhà trong tâm trạng uất ức phần nộ, kiệt sức gieo mình xuống sofa.

Là một thư ký, tôi không cho rằng mình có chỗ nào chưa tròn phận sự, mọi thông tin ông chủ cần tôi đều thu thập đầy đủ, phân loại rõ ràng, tài liệu ông chủ yêu cầu, tôi đều chuẩn bị chu đáo, thông qua sự phê chuẩn của ông chủ rồi mới gửi đi, ông chủ muốn tôi cùng đi dự tiệc, khách yêu cầu tôi uống nhiều đến đâu, chưa bao giờ tôi dám nói “không”, ngay cả khi tâm trạng ông chủ không vui, bực bội quát tháo, tôi cũng nhẫn nhịn cho đến khi ông chủ hết bực...

Tuy nhiên, dù tôi đã cắn răng nhẫn nhịn suốt hơn một năm vẫn bị ông chủ vốn có ý muốn một “quan hệ” khác với tôi tuyệt tình hất khỏi cửa.

Là do tôi có khuôn mặt dung tục bẩm sinh, hay do tôi đã sai khi lựa chọn cái nghề nhảy cảm này?

Có lẽ cả hai đều không đúng, mà do tính cách tôi có vấn đề.

“Chẳng ông chủ nào thích hằng ngày đối diện với một cô thư ký rất gợi tình nhưng lại làm ra vẻ trong sạch, thanh cao!” Đó là lời của Liễu Dương, bạn thân nhất của tôi, thực tế chứng minh, cách nghĩ của cô bạn quả là sâu sắc, chí lý.

Không thể phủ nhận, những thư ký được chào đón, hoan nghênh trong xã hội bây giờ được chia thành hai loại. Một là những thư ký lão luyện, có thâm niên công tác, kinh nghiệm dồi dào, tư duy kinh doanh nhạy bén. Loại kia là những cô trẻ đẹp, không cần năng lực chuyên môn, chỉ cần biết nói cười đưa đẩy, chiều chuộng làm ông chủ vui lòng!

Bất hạnh thay, tôi không thuộc hai loại trên. Tôi làm thư ký bốn năm, trình độ chuyên môn tầm tầm, kinh nghiệm khiêm tốn, lại không biết đưa đẩy làm ông chủ vui lòng, không bị hất ra cửa, e sẽ hổ thẹn với danh xưng “nữ thư ký” nhảy cảm kia, càng hổ thẹn với tấm thân tình nhân, tuổi có thể hai ba, ba lăm, hay ba sáu này của tôi lắm lắm...

Hai mươi một tuổi, tôi bắt đầu thấy coi khinh, thậm chí là căm hận cuộc sống vì sự bất công này. Tôi đã quẳng lại đơn xin nghỉ việc, kiêu hãnh ra đi. Bây giờ, tôi hai mươi lăm tuổi, đã quá quen với những yêu cầu tuy khiếm nhã nhưng quá bình thường đó của ông chủ, học được cách từ chối tế nhị, học được cách lượn lờ quanh ông chủ, cốt giữ công việc cho mình, nhẫn nhịn và nhẫn nhịn, cho đến khi không thể nhẫn nhịn được nữa...

Lần mất việc này khiến tôi nhìn thấu cái bất thường trong nhân tình thế thái, thà đổi sang một nghề không nhảy cảm còn hơn quanh quẩn trong cái vòng luân hồi vô lượng đó.

Mất đi mức thu nhập hài lòng, nhận lại nỗi sầu nhân thế, tôi rót một cốc sinh tố, dựa vào sofa, cần mẫn khoanh tròn vài điểm trong mục quảng cáo tuyển dụng trên tờ báo mới mua.

Phiên dịch chuyên nghiệp? Giao tiếp đơn giản với khách nước ngoài còn tạm, nhưng dịch

chuyên nghiệp thì e là không ổn.

Kế toán? Bán hàng?...

Những nghề này hoàn toàn không thể, vì hơn bốn năm sau khi tốt nghiệp đại học, kinh nghiệm làm việc của tôi chỉ vền vện giới hạn ở chuyên môn thư ký mà thôi.

Nghe tiếng chìa khóa lách cách, biết Liễu Dương đã về, tôi xoa bóp cánh tay mỗi nhừ, bò dậy ra mở cửa.

Vừa nhìn thấy nụ cười tươi rói như nắng đầu xuân của Liễu Dương, đám mây đen trong lòng tôi lập tức tiêu tan.

Liễu Dương thấy tôi ở nhà, hơi ngạc nhiên hỏi: “Băng Vũ? Sao về sớm thế?”

“Bỏ việc rồi!” Tôi nói thản nhiên, giống như nói: “Ăn cơm rồi.”

“À!”

Liễu Dương không có bất kỳ phản ứng nào. Bốn năm qua tôi đã mười mấy lần mất việc, nếu cô bạn tròn mắt há miệng mới là bất thường.

Liễu Dương và tôi là bạn bè thân thiết từ lâu. Dáng cô ấy cao, thon thả, làn da khỏe mạnh, mái tóc ngắn gọn gàng khiến khuôn mặt xinh đẹp thêm sắc sảo.

Còn nhớ năm ngoái, khi thấy Liễu Dương cắt mái tóc dài tha thướt, tôi vuốt mái tóc dài của mình, thực sự cũng muốn cắt bỏ ba ngàn sợi thanh tơ phiền toái này. Nhưng Liễu Dương nói: “Cậu tha cho mái tóc đi... nó vô tội, chưa kể thân hình bốc lửa, làn da non tơ trắng bóc, chỉ riêng cái cằm thanh, đôi mắt như nước hồ mùa thu của cậu cũng đủ khiến thiên hạ điên đảo... Nếu cậu tự biến mình thành gái già đồng trinh, ông chủ nào còn muốn đưa cậu đi khoe?”

Tôi không nói gì, ai bảo tôi sinh ra đã là phận má đào có nhan sắc say người, số mệnh cô đơn của tôi không hề liên quan đến mái tóc xoắn dài chấm eo này. Tôi muốn thay đổi tất cả, nhất thiết phải thay đổi công việc.

Vấn thư? Tại sao ngày trước tôi lại chọn ngành học bi thảm như vậy?!

Tôi còn đang ngơ ngẩn thì Liễu Dương đã ngồi xuống sofa, với lấy ly sinh tố của tôi, rít một hơi dài.

Chúng tôi đều thích vị chua chua, ngòn ngọt của sinh tố trái cây, lần nào ngồi với nhau uống chung một ly, tôi cũng cảm thấy chua ít, ngọt nhiều.

“Không muốn làm thư ký nữa à?” Thấy tôi gạch hai đường chéo lớn trên những mẫu quảng cáo tuyển dụng thư ký, Liễu Dương liền hỏi.

“Ừ, chẳng phải cậu đã nói mình là loại thích giả bộ thanh cao, không hợp với cái nghề nhay cảm đó sao?”

“Cậu quá thanh cao!”

Tôi đáp trả bằng nụ cười nhẹ. Tôi cực thích lối nói chuyện thẳng tuột như vậy của Liễu Dương, điều đó khiến tôi cảm thấy rất thoải mái, bình yên khi ở bên cô.

Quyết tâm đổi nghề tưởng đã vững như bàn thạch của tôi vừa đối diện với yêu cầu của các nhà tuyển dụng trên báo đã tiêu tan như mây khói. Sau khi nghiên cứu ba lần trang quảng cáo, tôi thất vọng đặt tờ báo xuống.

“Hình như mình không thể làm được việc gì...”

Liễu Dương như sực nhớ điều gì, mắt sáng lên, đặt ly sinh tố xuống bàn. “À, nghe Uyên Uyên nói, công ty cậu ấy đang tuyển trợ lý thư ký, hay là cậu thử đến đó xem sao.”

“Thật không? Ông chủ của Uyên Uyên, “người đàn ông phi thường” đó muốn tìm trợ lý thư ký à?” Tôi lại động lòng, đương nhiên không phải là vì ông chủ “phi thường” đó mà là vì cái chức trợ lý kia.

“Ừ, hôm qua buôn chuyện thấy Uyên Uyên nói thế.” Liễu Dương thấy tôi có vẻ động lòng, nói tiếp: “Hay là cứ đến đó thử xem, chắc anh ta cũng không phải là con lợn đực trong đầu chỉ toàn có sex đâu.”

Uyên Uyên chính là Đường Uyên, đồng nghiệp cũ của Liễu Dương, chuyển việc chưa lâu, luôn ca ngợi ông chủ mới của mình là người đàn ông hoàn mỹ nhất thiên hạ .

Tôi rít một hơi dài thứ nước sinh tố chua chua ngọt ngọt, tâm trí bay bổng theo những lời khen ngất trời của Uyên Uyên đối với ông chủ của cô ấy mấy hôm trước.

Anh ta tên là Lâm Quân Dật, người Mỹ gốc Hoa, lớn lên tại Mỹ, vừa lấy bằng thạc sĩ kinh tế tại Harvard, về nước mở công ty, không những là công tử nhà giàu, năng lực siêu hạng, còn đẹp trai kinh khủng, quyến rũ chết người, đúng là hàng khủng. Anh ta là người đứng đầu, công tư phân minh, chưa từng có quan hệ thân mật với nữ nhân viên trong công ty, thậm chí không thấy cặp kè với giai nhân nào.

Đáng nể nhất là... mặc dù có vị hôn thê tám năm ở Mỹ nhưng vẫn giữ mình như ngọc, có vô số mỹ nhân sẵn sàng lao vào lòng mà anh ta thậm chí chẳng buồn liếc mắt.

Khi nghe Uyên Uyên say sưa ca tụng Lâm Quân Dật, tôi vẫn tưởng cô bạn nói đùa, nhưng thấy thái độ của Uyên Uyên hoàn toàn nghiêm túc, tôi mới miễn cưỡng tin rằng trong thế giới phồn hoa muôn vẻ này vẫn tồn tại “người đàn ông phi thường” như vậy.

Thời buổi này tìm việc làm rất khó, mọi cơ hội đều phải nắm bắt.

Sáng thứ Hai, tôi đưa hồ sơ xin việc cho Uyên Uyên, nhờ cô ấy nộp cho phòng Nhân sự, nhân tiện giúp tôi tìm hiểu tình hình công ty. Thông thường, phải đợi vài ngày sau mới có thông tin, không ngờ ba giờ chiều tôi đã nhận được điện thoại của phòng Nhân sự, thông báo đến phỏng vấn trực tiếp .

Dù rất phấn khởi nhưng tôi không khỏi băn khoăn, tại sao một công ty làm việc hiệu quả như thế, công việc tuyển dụng nhân sự phức tạp như vậy, mới nửa ngày đã tới giai đoạn phỏng vấn. Không kịp nghĩ nhiều, tôi ghi địa chỉ, trang điểm qua loa, vội vàng đi.

Văn phòng công ty bất động sản của Lâm Quân Dật ở trung tâm thành phố, gần quảng trường Trung Ương, tầng mười là khách sạn năm sao, do đó tòa đại sảnh được trang trí cực kỳ sang trọng.

Đến tầng mười tám, tôi bước ra khỏi thang máy, trước mặt đột nhiên sáng choang. Ở đây không có những bức tường vàng rực và ánh điện huy hoàng, chỉ có màu trắng dịu mát, một bầu không khí trong lành, tinh khôi, thoảng mùi hoa nhài.

Nhân viên tiếp tân nhẹ nhàng hỏi tôi lý do đến đây, nhanh chóng bấm số điện thoại của phòng Nhân sự, tốc độ lướt ngón tay của cô ta khiến tôi toát mồ hôi.

“Cô Diêu, xin mời vào trong, rẽ phải rồi đi thẳng, phòng thứ ba là phòng Nhân sự.”

“Cảm ơn!” Tôi lịch sự mỉm cười. Tôi thích thể hiện nụ cười mê hồn của mình trước mọi người, cảm thấy như vậy dễ chiếm được thiện cảm của họ hơn. Mặc dù cuộc sống của tôi chẳng có gì vui vẻ, thậm chí khóc ba ngày ba đêm cũng không phải là dài.

Đi vào phòng Nhân sự, trong các ca bin màu xanh ngọc, mọi người đều bận rộn với công việc của mình, không gian tuyệt đối yên tĩnh. Tôi đang do dự có nên làm phiền họ không thì một phụ nữ chừng bốn mươi tuổi trong trang phục công sở đoan trang từ trong phòng bước ra, lịch sự mỉm cười, hỏi: “Có phải cô Diêu Băng Vũ?”

“Vâng. Chị có phải là chị Lý đã hẹn tôi đến?” Tôi hé miệng toan đáp lại nụ cười lịch sự kia thì những ánh mắt sắc lẹm xung quanh đã phóng về phía tôi, khiến tôi bỗng lạnh sống lưng, cười ngây ngô.

Tôi vô thức cúi nhìn chiếc váy màu hạt dẻ khá kín đáo và đôi chân bọc kín trong tất lụa của mình, không có vấn đề gì chứ?

Tôi nhớ mình đã chải chuốt mái tóc xoắn dài chấm eo rất kỹ, dù buông xõa cũng không bị rối.

Chẳng lẽ trang phục thể này chưa đủ chín chắn...

Có lẽ mình quá nhạy cảm, tôi tự an ủi.

“Ông chủ muốn gặp cô, đi theo tôi!” Giọng nói của chị ta có một uy lực khó cưỡng.

Tôi nhìn xung quanh, thấy không ai có vẻ là ứng viên dự tuyển, tôi càng ngạc nhiên.

Công ty lớn như vậy lẽ nào không có hệ thống tuyển dụng chuyên nghiệp, không có trình tự tuyển dụng nhất định, đã đến phần phỏng vấn trực tiếp, mà lại chỉ có một mình tôi? Với kinh nghiệm những năm qua, tôi biết đây tuyệt đối không phải chuyện đáng mừng.

Đi theo chị Lý vào thang máy, tôi không kìm được liền hỏi: “Chỉ có một mình tôi sao?”

“Sau khi xem tất cả hồ sơ, ông chủ chỉ yêu cầu tôi hẹn cô, những người khác thì không thấy nói gì.” Vừa nói chị ta vừa chăm chú nhìn tôi. Ánh mắt cũng sắc lẹm hết như người ở phòng Nhân sự, đầy dò xét đối với người được ông chủ chọn đích danh.

Tôi vẫn cố giữ nụ cười bình thản trên mặt nhưng trong lòng đã bắt đầu hoảng loạn.

Xem ra không phải tôi quá nhạy cảm.

Đây tuyệt đối không phải là trình tự tuyển dụng bình thường, nếu không phải tôi vào nhầm công ty hoặc công ty đã thay ông chủ mới thì nghĩa là tôi có điểm gì đó cuốn hút anh ta.

Tôi cố nghĩ lại xem trong hồ sơ của mình có điều gì đặc biệt, kinh nghiệm làm việc bình

thường, chỉ là làm việc ở văn phòng, ảnh thì hình như chụp từ thời mới tốt nghiệp đại học, trông rất trong sáng.

Tôi bắt đầu hoài nghi, tự hỏi, những lời của Uyên Uyên có bao nhiêu phần trăm sự thật? Nghĩ tới câu: “Anh ấy rất coi trọng năng lực cá nhân, không quan tâm đến hình thức bên ngoài của nữ nhân viên!”, tôi lạc quan tin rằng, có lẽ anh ta thực sự đánh giá cao khả năng của tôi.

Lên tới tầng mười chín, sau khi đi qua một hành lang đầy mùi sơn và những cánh cửa màu trắng ngà, chị Lý dừng lại trước một căn phòng đôi, được trang trí đơn giản, thanh nhã. Cánh cửa gian ngoài không đóng, một cô gái khoảng ngoài hai mươi đang ngồi trong đó, khuôn mặt trái xoan đầy đặn, môi son đỏ mọng, đôi mắt phượng ánh tím càng tôn lên vẻ nữ tính cảm dỗ chết người. Chiếc váy liền màu đỏ thẫm trễ cổ, siêu ngắn kiêu hãnh tôn lên thân hình bốc lửa. Đây là hình ảnh kinh điển của nữ thư ký, không khiến trí tưởng tượng của thiên hạ bay bổng tận chín tầng mây thì hơi lạ!

Vừa thấy tôi vào, cô ta lập tức bấm điện thoại nội bộ, giọng nói như mật ngọt khiến tôi cũng tan thành nước: “Lâm tiên sinh, Trưởng phòng Lý đã đưa cô Diêu tới, có cho vào ngay không ạ?”

Tôi thoáng nghe thấy một tiếng “ừm” rất nhỏ rồi cô ta cúp máy.

Quả thật rất khủng! Đúng như mô tả của Uyên Uyên.

“Cô Diêu, cô có thể vào.” Ánh mắt khinh khỉnh của cô ta không hề ăn nhập với giọng nói lịch sự đó, xem ra cũng là một thư ký lão luyện.

Tôi thầm nghĩ, nếu sau này mình phải làm trợ lý cho cô ta, nhất định sẽ rất thảm.

Ồi chào! Có được nhận vào làm hay không, nào đã biết! Xem ra mình cả nghĩ rồi.

Gạt bỏ những ý nghĩ miên man sang một bên, tôi khẽ gõ cửa, thoáng nghe một tiếng nói vọng ra: “Mời vào!” Tôi đẩy cửa bước vào.

Căn phòng rất rộng. Gam màu chủ đạo vẫn là màu trắng. Tường trắng, sofa trắng, tủ sách màu trắng... Chỉ có ghế da và bàn làm việc màu đen, điểm nhấn cho thấy tính cách hướng nội của chủ nhân căn phòng.

Bên cạnh giá sách có một cửa ngách, tôi đoán sau đó là phòng nghỉ.

Những ông chủ sử dụng mô hình văn phòng kiểu này có hai loại. Một loại lười biếng, thích hưởng thụ, thậm chí có những trò mập mờ trong giờ làm việc. Loại kia đặc biệt ham mê công việc, thường làm việc thâu đêm. Loại trước tôi gặp hằng ngày, loại sau xưa nay chưa từng gặp, không biết có tồn tại trên thế giới này không.

Trên chiếc bàn làm việc màu đen có một chồng tài liệu xếp gọn gàng, hai chiếc máy tính xách tay.

Một người đàn ông vận âu phục ngồi trên ghế xoay bọc da màu đen đang chăm chú nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ, tôi chỉ nhìn thấy lưng anh ta, cái lưng toát lên khí chất khác thường, bộ âu phục trên người có những đường thẳng nếp nhất.

“Lâm tiên sinh”, tôi khẽ nói.

Trong khoảnh khắc chiếc ghế xoay lại, tôi nhìn thấy mặt anh ta...

Khuôn mặt cực giống Trần Lăng!

Giây phút đó, trong đầu tôi chỉ toàn là những tiếng thét, nếu hai chân không bủn rủn, tôi đã lao ra cửa chạy trốn.

“Mời ngồi!” Giọng nói lạnh lùng khiến máu tôi đang sục sôi cũng nguội bớt, tiếng thét trong đầu cũng tạm ngưng.

Tôi trấn tĩnh, cố nhớ lại miêu tả của Uyển Uyển về anh ta: Lâm Quân Dật, người Mỹ gốc Hoa, gia thế hiển hách, học kinh tế mười năm ở Mỹ, về nước đầu tư số tiền lớn mở công ty bất động sản...

Còn Trần Lăng là trẻ mồ côi, chúng tôi cùng lớn lên trong cô nhi viện, cùng học tiểu học, anh còn chưa học xong trung học, hơn nữa chúng tôi chia tay đã hơn bốn năm... Điều máu chó nhất là, nhìn thấy tôi, Trần Lăng nhất định không thể bình tĩnh như vậy. Trước tiên anh sẽ tát tôi một cái, chửi một trận rồi đuổi đi!

Ông chủ tương lai của tôi đang chờ tôi lên tiếng. Thấy tôi ngơ ngẩn, thất thần một phút, anh ta buộc phải cất giọng lạnh lùng kéo thần trí tôi trở lại.

“Ngồi đi!” Anh ta chỉ chiếc ghế trước mặt.

“Dạ!” Tôi nhận ra vẻ thất thần của mình, cố kìm nén cú sốc trong lòng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Không thể phủ nhận khuôn mặt của người đối diện rất giống Trần Lăng, nhưng càng tìm kiếm sự tương đồng giữa họ, tôi càng nhận ra họ không giống nhau. Khí chất và thần thái của hai người khác nhau một trời một vực.

Trần Lăng là trẻ mồ côi, luôn có một vẻ tự ti không dễ phát hiện, do đó tính cách ôn hòa, dễ gần. Còn người trước mặt tôi, toàn thân toát lên vẻ ngang tàng, độc đoán chỉ có ở những đại công tử nhà giàu, sự kiêu ngạo bẩm sinh, đây là điều mà Trần Lăng trong vòng bốn năm ngắn ngủi không thể nào có được.

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt anh ta. Anh ta gầy hơn Trần Lăng một chút, đường nét rõ ràng nhưng quá lạnh lùng. Còn các nét trên mặt Trần Lăng đều hiền dịu, khi cười trông rất dễ dàng.

Làn da Lâm Quân Dật màu nâu đồng rất nam tính, làn da Trần Lăng lại trắng trẻo.

Mắt họ giống nhau, nhưng ánh mắt Lâm Quân Dật nghiêm lạnh, tinh tường nhìn thấu tâm can người khác, còn ánh mắt Trần Lăng đôn hậu, dưới ánh mặt trời lúc nào cũng long lanh.

Đôi môi là giống nhất, hơi mỏng nhưng rất đẹp. Đường môi hơi nhếch của Lâm Quân Dật lộ vẻ thách thức, ngạo mạn và khinh khi, còn trên môi Trần Lăng luôn là nụ cười tỏa nắng...

Bắt gặp cái nhếch mép giấu cợt của Lâm Quân Dật, tôi vội nhìn sang phía khác.

Thật ngơ ngẩn, người ta vừa thoáng liếc qua, ánh mắt dừng trên người tôi mới vài giây, tôi đã tròn mắt nhìn người ta mấy phút như một con ngốc.

“Tôi...” Tôi bối rối ngước mắt, vừa bắt gặp nụ cười khẩy của anh ta, thần trí đã đại loạn.

Hít thật sâu hai hơi, tôi mới run run mở miệng: “Tôi là... Diêu Băng Vũ.”

Anh ta lạnh lùng nhếch mép, ánh mắt khinh thị nhìn đi chỗ khác, cơ hồ không muốn nhìn thêm.

Việc gì phải thể hiện rõ như vậy! Tôi có thất thân một chút nhưng hà tất anh ta phải bộc lộ ra mặt sự phản cảm, khinh miệt như thế. Chẳng lẽ anh ta không biết thế nào là phép lịch sự tối thiểu?

Nhưng thái độ kiêu ngạo rõ ràng đó khiến người tôi lạnh toát, tâm trạng xáo trộn đã ổn định trở lại, tin chắc người trước mặt không thể là Trần Lăng, tôi nhanh chóng gạt đi những ký ức vừa xô về như thác.

Trần Lăng, tôi không thể nghĩ về người ấy nữa, giữa chúng tôi đã hoàn toàn kết thúc, vĩnh viễn không thể gặp lại!

Phỏng vấn trong tâm trạng xáo trộn thế này, bài tự giới thiệu tôi đã chuẩn bị công phu không tài nào nói trôi chảy được: “Lâm tiên sinh... tôi đến ứng tuyển...”

Anh ta vội ngắt lời tôi: “Tại sao bỏ việc ở những chỗ cũ?”

Đây là câu hỏi thường gặp nhất trong khi phỏng vấn, nhưng lại là vấn đề tôi khó trả lời nhất.

Tôi gượng cười: “Vì vấn đề cá nhân.”

“Tôi không muốn cô bỏ công ty chúng tôi cũng vì vấn đề cá nhân.”

Lời lẽ sắc gọn, có tính định hướng rõ ràng khiến tôi càng khó trả lời. Ngẫm nghĩ một lát, tôi đành phải mập mờ giải thích: “Nói chung tôi đều bị sa thải.”

Anh ta dường như hiểu ý tôi, mỉm cười tế nhị, những ngón tay gõ nhẹ trên hồ sơ của tôi, ánh mắt tôi cũng dừng lại chỗ đó...

Tôi nhìn vào chỗ ngón tay anh ta vừa gõ, theo trí nhớ của tôi, đó chính là mục: “Tình trạng hôn nhân”.

Tôi điền là: Đã kết hôn.

Mặc dù viết như vậy không có nhiều tác dụng đối với mấy ông chủ cũ, không ngăn được ý đồ của họ đối với tôi. Có thể là tôi đã quen viết như vậy, chỉ mong ông chủ bớt ảo tưởng đối với một nữ nhân viên đã có gia đình, nhưng kết quả hết lần này đến lần khác đều cho thấy tôi đã nhầm.

Tôi đang nghĩ mẹo vặt này của mình liệu có chút tác dụng nào không thì anh ta bỗng lên tiếng: “Cô quyền rũ như vậy nên được đàn ông giữ trong nhà. Cô ra ngoài làm thư ký, muốn không liên quan tới vấn đề cá nhân e là rất khó.”

Lời anh ta cực chối tai, nếu không phải thời buổi cạnh tranh khốc liệt, tìm được công việc phù hợp không dễ chút nào, nếu những cái gai tua tủa trên người tôi không bị cuộc sống tàn nhẫn này mài nhẵn, tôi sẽ lập tức quay người bỏ đi.

“Tôi nghĩ...” Tôi đã dẹp bỏ được cảm giác bị sỉ nhục, khen anh ta một cách rất chuyên

nghiệp: “Không phải người đàn ông nào cũng may mắn như Lâm tiên sinh, có sự nghiệp thành công như vậy.”

“Câu này phải chăng tôi có thể hiểu là: cô cảm thấy chồng mình kém tôi rất nhiều?”

Khi nói, ánh mắt anh ta phần khích và ngạo nghễ lướt khắp mặt tôi, cơ thể tôi, trắng trợn bộc lộ ham muốn sở hữu.

Tôi cố kìm nén sự phẫn nộ, mỉm cười nói: “Xin lỗi, tôi lỡ lời. Tôi không có ý đó.”

“Thật không?” Anh ta cười cười, mân mê cằm, nụ cười đúng điệu công tử. “Thực tế, tôi quả là người biết thương hoa tiếc ngọc hơn chồng cô.”

Đây có phải là người đàn ông được Uyển Uyển tán dương đến tận mây xanh? Kinh nghiệm quyền rũ phụ nữ có chồng của anh ta tuyệt đối không kém những ông chủ trước của tôi.

Tôi đứng bật dậy, cố nén ý muốn cho anh ta một cái tát, cố giữ phép lịch sự phải có: “Tôi nghĩ tôi không thích hợp làm trợ lý thư ký cho anh, chắc chắn tôi không thể là một trợ lý mà anh cần.”

Anh ta ngã mình vào thành ghế, dáng điệu cực kỳ tao nhã. “Trước nay tôi không hề thích có quan hệ thiếu rõ ràng với nữ nhân viên của mình. Chẳng lẽ cô cho rằng cô không làm được điều đó?”

“...”

Tôi không biết nói thế nào. Đây là kiểu đàn ông đáng ghét nhất mà tôi từng gặp, rõ ràng bị ối, lại tỏ vẻ chính nhân quân tử. Sao vừa rồi tôi lại nghĩ anh ta có thể là Trần Lăng?

Nhất định là tôi quá nhớ nhung, rất muốn gặp lại người đàn ông phản bội đó.

Không, tôi không muốn nhìn thấy anh, càng không muốn gặp lại người đàn ông trước mặt!

Tôi cố trấn tĩnh lại: “Lâm tiên sinh, làm mất thời gian của anh như vậy thật không phải, tôi nghĩ chúng ta rất khó hợp tác.”

Vừa đi đến gần cửa, tôi nghe thấy giọng nghiêm túc của anh ta vang lên phía sau: “Tôi rất hài lòng về thái độ của cô... Tôi hy vọng cô có thể làm một trợ lý thư ký thực thụ, gạt ra khỏi đầu những suy diễn không thực tế. Hãy nhớ, tôi ghét nhất kiểu yêu đương nơi công sở, nhất là những giao dịch thấp hèn... Lương tháng bốn ngàn rưỡi, cô hài lòng không?”

Tôi rất muốn quay đầu nói một cách khẳng khái: “Tôi không hài lòng về thái độ của anh.”

Nhưng không thể, bởi tôi quá hài lòng với mức lương anh ta đưa ra.

Làm người có thể khí khái, nhưng làm thư ký vẫn nên dẹp bớt chút tôn nghiêm thì hơn!

Do vậy tôi hít một hơi thật sâu, nén lại nỗi tủi trong lòng, dẹp đi cái tôn nghiêm nực cười, ngoái đầu lại, trao cho anh ta một nụ cười cực khiêm nhường, dịu dàng trả lời trong ánh mắt kinh ngạc của anh ta: “Tôi rất hài lòng, cảm ơn!”

Chương 2

Mật mờ sương khói

Về đến nhà, tôi mệt mỏi nằm vật xuống giường, nhìn trần nhà màu trắng, nước mắt chực trào ra đọng lại nơi khóe mắt.

Tôi cũng mong có một người đàn ông biết trân trọng tôi, giữ tôi trong nhà, để tôi có một bến đỗ bình yên tránh mưa tránh gió, chuyên tâm chăm sóc con gái nhỏ.

Tôi cũng không muốn sống trong những ánh mắt soi mói, lúc nào cũng cảm thấy nhục nhã vì bị người ta nhìn thấu từ trong ra ngoài.

Tôi cũng ghét những câu bốn cọt, buồn nôn như hôm nay.

Nhưng tôi không có quyền lựa chọn...

Tôi lấy một cái hộp đầy bụi từ trong gian chứa đồ cũ ra, vừa khê mở, bụi bay lên, ký ức của tôi cũng bay lên.

Lấy ra tấm ảnh tốt nghiệp sơ trung⁽¹⁾ đã bị bụi phủ kín từ lâu, ngón tay trắng xanh của tôi lần trên gương mặt Trần Lăng.

Mặt dù bức ảnh đã phai màu nhưng vẫn nhìn rõ gương mặt của Trần Lăng.

Anh thật đẹp trai, dưới ánh mặt trời, mỗi khi anh ném trúng một quả bóng vào rổ với một tư thế mê hồn, các cô gái bên cạnh tôi lại phát cuồng hét lên.

Thực ra, hồi đó tôi cũng rất muốn hét lên: “Em yêu anh!”

Nhưng không có can đảm.

Tình yêu của các thiếu nữ luôn lãng mạn như thơ. Trong nhật ký của tôi, chỗ nào cũng đầy những lời thề son sắt “đời này kiếp này”: *Đời này kiếp này chỉ yêu một mình anh.*

Tình yêu của các thiếu nữ cũng mơ mộng nhất, một tình yêu tưởng sẽ chung thủy, vĩnh hằng lại không thể vượt qua gió mưa...

Khi hai chữ “chia tay” phát ra từ miệng tôi, trong tâm trí tôi chỉ còn lại lời thề cũng phai màu như bức ảnh của anh...

Tôi quyết định ra khỏi cuộc đời anh, không phải vì hết yêu anh...

Ôi! Trần Lăng, em yêu anh...

Nhưng anh không nên ngày ngày nói “đời đời kiếp kiếp yêu em” mà vẫn lén lút qua lại với cô gái đó.

Tôi nhìn đồng hồ, đã quá năm giờ, đến lúc đi đón Tư Tư rồi. Tôi lại cất bức ảnh của anh vào một góc khuất.

Cuộc sống hiện thực không phải truyện cổ tích, cái kết của cuộc tình đẹp đẽ đó cũng không lãng mạn như trong tiểu thuyết, cuộc sống bấp bênh của một bà mẹ đơn thân càng không thể

nói hết bằng một chữ “khô”.

Nhưng tôi chưa bao giờ hối hận, chí ít tôi từng yêu thật nhất, tha thiết nhất, chí ít Tur Tur cũng đáng để tôi gắng gỏi sống tiếp.

Vốn tưởng cuộc sống sẽ tiếp tục đơn bạc như vậy, không ngờ công việc mới này đã thay đổi cuộc đời tôi...

Ngày đầu tiên đi làm, tranh thủ lúc nghỉ trưa, tôi đến phòng Tài vụ cảm ơn Uyên Uyên.

Cô bạn đang buôn chuyện với đồng nghiệp, đôi mắt to thuần hậu như choán hết khuôn mặt tròn trịa, mái tóc gọn sóng, bên dưới là chiếc váy ren viền hoa, trông đáng yêu như búp bê.

“Uyên Uyên...” Tôi gõ cửa phòng.

Uyên Uyên ngó đầu, nhìn thấy tôi, đi ra thân mật kéo tay tôi: “Băng Vũ, lại đây...”

Tôi được cô bạn kéo vào phòng, vừa gật đầu với từng người vừa lịch sự nói: “Xin chào!”

“Tôi đã bảo cậu ấy rất đẹp, lần này các người tin chưa?” Uyên Uyên chớp chớp hàng mi dày, vô tư đẩy tôi xuống vực. Tôi cũng lập tức nhận ra nhân viên trong công ty rất hiếu kỳ đối với cô trợ lý thư ký được ông chủ đích danh chọn, sau này tôi nhất định càng phải thận trọng, tuyệt đối không được có hành vi sơ suất để bọn họ suy diễn, đàm tiếu.

Tôi giật nhẹ áo Uyên Uyên, qua những ánh mắt phán xét của các cô gái ở đây, tôi đã biết được thế nào là tốc độ lan truyền của lời đồn.

Uyên Uyên giới thiệu từng người với tôi, chị Trần, chị Vương...

Tôi cố ghi nhớ những khuôn mặt lạ, gắn những khuôn mặt đó với những cái tên trong bảng danh sách nhân viên đã xem sáng nay.

Giới thiệu xong, Uyên Uyên mới hỏi tôi: “Băng Vũ, tìm tôi có việc gì?”

“Mình đến cảm ơn cậu, tối nay rảnh thì đến nhà mình ăn cơm.”

“Được! Lâu lắm rồi không được thưởng thức món cậu làm!” Uyên Uyên vui vẻ ôm tôi, ra giọng đàn chị hỏi: “Thế nào, công việc ứng phó được không?”

“Cũng tạm...” Sáng nay tôi đã xem hết lượt tư liệu. Tôi hiểu tại sao Lâm Quân Dật vội tìm trợ lý thư ký, anh ta từ Mỹ trở về, tư duy và phong cách làm việc theo kiểu Mỹ, chỉ chuyên tâm vào những công việc quan trọng, khâu hậu cần của công ty hoàn toàn do cô thư ký kiểu quân gia đảm nhiệm, nhưng Triệu Thi Ngữ là kiểu thư ký “ngoại giao” chỉ biết làm tốt công việc phận sự, khiến ông chủ vui vẻ, những việc khác hoàn toàn không động đến.

“Mọi việc Lâm tiên sinh đều yêu cầu rất cao, em nên cẩn thận!” Chị Trần có vẻ lớn tuổi nhắc nhở tôi: “Mấy hôm trước anh ta bảo Triệu Thi Ngữ đến phòng Nhân sự lấy tư liệu về nhân viên của công ty, sau khi xem rất không hài lòng, gọi ngay Trưởng phòng Lý lên gặp, Lâm tiên sinh nói muốn biết trình độ học vấn, kinh nghiệm quản lý, thái độ làm việc của toàn thể nhân viên công ty... trong tư liệu lại chỉ có những thông tin cơ bản không hề có giá trị, yêu cầu Trưởng phòng Lý nhanh chóng thu thập thông tin rồi chuyển cho anh ta, đồng thời tìm ngay một trợ lý thư ký.”

“Ồa! Ghê vậy sao?!” Tôi thật lòng khâm phục. “Thảo nào công ty mới thành lập ba tháng, mọi việc đã đâu vào đấy, rất quy củ nề nếp.”

Chị Vương trả lời: “Anh ta không những học kinh tế mười năm ở Mỹ mà còn giúp công việc kinh doanh của gia đình.”

Ồ, một điển hình thiết thực, lý luận gắn với thực tiễn, chẳng trách khí chất khác hẳn những ông chủ cũ của tôi.

“Vậy tại sao anh ta về nước tự mở công ty?”

“Mấy năm gần đây đầu tư bất động sản là kiếm tiền nhanh nhất”, Uyên Uyên nói.

“Chẳng thế thì sao! Nhưng vừa giỏi vừa đẹp trai như vậy đúng là của độc.”

“...”

Tán chuyện riêng của nhân vật nào đó luôn là sở thích của phái đẹp. Họ lập tức bàn tán rôm rả, càng nói càng đưa vấn đề đi quá xa.

Một cô vô tình mà hữu ý liếc xéo tôi, hỏi xung quanh: “Này, mọi người nói xem, chàng yêu vị hôn thê như vậy thật sao? Ngay Triệu Thi Ngữ đẹp đã man thế hình như cũng không được chàng cho vào tầm ngắm?”

Một người lắc đầu: “Chuyện đó cũng chẳng biết thế nào.”

Uyên Uyên hạ thấp giọng về bí hiểm: “Nghe nói có lần Triệu Thi Ngữ giả say ngã vào lòng chàng, liền bị chàng cho xuống giữa đường...”

“Sao lại thế? Anh ta có phải là đàn ông không?”

Tốc độ truyền tin của phái đẹp còn lợi hại hơn tin tức thời sự phát vào giờ vàng, còn độ chính xác đến đâu thì phải xem xét.

Nhưng có một điều chúng tôi chắc chắn, Lâm Quân Dật, một người có năng lực, có phẩm giá, tuyệt đối không lấy một cô vợ chỉ có nhan sắc. Đúng như lời nói của một nhân vật thành công ở phố Wall: Xét từ góc độ của nhà kinh doanh, tiền vàng trong tay anh ta cần phải sinh lời, nhan sắc của phụ nữ lại nhanh mất giá, đối với những thứ nhanh mất giá, thuê đương nhiên rẻ hơn bỏ tiền mua. Phàm những nhà kinh doanh có đầu óc đều cặp kè với mỹ nhân, nhưng tuyệt đối không cưới mỹ nhân, điều đó giải thích tại sao những mỹ nhân dựa vào nhan sắc để vào cửa nhà giàu sẽ có kết cục thảm, hồng nhan bạc mệnh.

Các cô mỗi người một câu, nói đủ chuyện về Lâm Quân Dật, ngay cả mối quan hệ giữa anh ta và vị hôn thê cách cả đại dương được kể y như thật, tựa như họ từng mục kích người ta yêu đương thế nào.

Tôi yên lặng nghe, thực ra tôi thích nghe nhất chuyện gia đình Lâm Quân Dật...

Lâm Quân Dật và Trần Lăng ngoại hình giống nhau như vậy, chẳng lẽ không có chút quan hệ nào? Liệu có phải là anh em sinh đôi như trong tiểu thuyết, hoặc là con riêng với một bí mật gia đình được giấu kín?

Chuyện như vậy không quá hiếm trong những gia tộc giàu sang...

Sau hai tuần làm việc, tôi tin chắc Lâm Quân Dật chính là kiểu người ham mê công việc mà tôi chưa từng gặp.

Hàng ngày, khi tôi đến công ty đã thấy anh ta ngồi trước máy tính, khi tôi ra về, anh ta vẫn miệt mài làm việc.

Trước một ông chủ như vậy, là nhân viên, tôi đương nhiên không thể xao nhãng, ngoài học theo anh ta, làm thật tốt những việc được giao, tôi còn tìm hiểu cá tính của anh ta, cố lĩnh hội từng lời nói của anh ta. Áp lực công việc rất lớn nhưng tôi thích công việc này, bởi vì tôi chỉ cần làm tốt công việc “quản gia” của mình, không phải tham dự những bữa tiệc xã giao sặc mùi sắc tình tiền, hơn nữa, Lâm Quân Dật quả nhiên mang phong cách của những ông chủ phương Tây, ngoài lần gặp đầu tiên nói năng có chút mạo phạm với tôi, sau đó thái độ luôn rất mực tôn trọng, không hề có bất kỳ câu nói, cử chỉ thất lễ nào, xem ra hôm đó thật sự anh ta định thử tôi.

Hôm nay có cuộc họp thường lệ nửa tháng tổ chức một lần, tôi đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu, để trong ngăn kéo mà chưa đưa cho Lâm Quân Dật. Tôi phải đến đúng giờ, nhưng trên đường đi lại bị tắc đường, đành xuống xe bus, vội vã đến công ty.

Có lẽ do hơi vội vàng, cũng có thể do đôi giày cao gót giá rẻ của tôi chất lượng quá kém, đi thế nào mà gót bỗng gãy đôi, tôi trượt chân lăn từ bậc thềm đá xuống đường.

Tôi ngồi trên đường nhựa xoa cổ chân đau buốt, thử đứng dậy, định cố đi đến công ty, nhưng vừa đặt chân xuống đường, chân đã đau nhói đến tận óc.

Tôi nghỉ một lát, cơn đau có dịu đi đôi chút, tôi đứng lên lần nữa, nhưng lại thấy đau hơn... Thử mấy lần, tôi hoàn toàn từ bỏ ý định, lấy di động gọi cho Triệu Thi Ngữ.

Điện thoại văn phòng không ai nghe, di động của cô ta tắt máy.

Tôi tìm số máy của Lâm Quân Dật. Nhìn dãy số, tôi do dự hồi lâu, làm thế này quả thực đường đột, nhưng tôi không thể mất tích mà không nói một câu, với tính cách nghiêm khắc của anh ta, chưa biết chừng ngay ngày mai tôi sẽ bị sa thải. Cuối cùng, tôi nghiêng rằng, đánh liều nhấn nút.

Chưa đầy hai giây sau, đã có người nghe máy, với tốc độ này của anh ta, tôi không còn cơ hội rút lui.

“Đợi chút!” Giọng anh ta trong điện thoại rất cuốn hút, nếu ngữ khí không khách sáo thì nhất định rất dễ nghe.

Tôi lảng máng nghe thấy tiếng chân bước vội.

Liệu có phải anh ta đang họp, có lẽ là không, theo tôi biết, trong khi họp hầu như anh ta không nghe điện thoại. Tôi nhìn đồng hồ, chín giờ hai mươi, có lẽ cuộc họp chưa bắt đầu.

“Lâm tiên sinh, tôi là Diêu Băng Vũ.”

“Tôi biết.”

Tôi chột ngẩn ra, anh ta biết số máy của tôi, tôi chưa bao giờ cho anh ta... hình như chỉ ghi trong hồ sơ.

“Chương trình cuộc họp ở trong ngăn kéo giữa trong bàn làm việc của tôi, làm lỡ việc của anh, tôi thật sợ suýt.”

“Triệu Thi Ngữ đã tìm và đưa cho tôi rồi.” Qua điện thoại, khí lạnh phát ra từ giọng nói của anh ta truyền đến quanh tôi, không biết tại sao mỗi lần nói với anh ta, tôi đều tim đập chân run.

Tôi không phải người nhát gan, nhưng luôn cảm thấy con người anh ta tỏa ra vẻ rất đáng sợ, ngay giọng nói cũng như có thể giết người.

Tôi ấp úng giải thích: “Xin lỗi, trên đường đi tôi bị thương ở chân, tôi sẽ nhanh chóng...”

“Vậy cô không cần đến nữa!” Vẻ lạnh nhạt đúng như tôi dự đoán.

Đương nhiên tôi không hy vọng anh ta quan tâm đến tôi nhưng tôi nghĩ rằng ít nhất anh ta cũng nên hỏi thăm một câu xã giao... Có lẽ tôi lại cả nghĩ rồi.

“Cảm ơn!”

Tôi đang định ngắt máy thì đột nhiên anh ta hỏi: “Không phải cô vẫn đang ngồi bên đường đấy chứ?”

“Bíp...! Bíp...!” Bên tai lại vang lên tiếng còi xe hối thúc chói tai, chắc anh ta nghe thấy.

Phía bên kia im bật .

Tôi cất tiếng “a lô”, không thấy trả lời, không giống đã cúp máy, cũng không giống vẫn đang nghe.

Con người này... cao ngạo thế là cùng.

Tôi bất lực ngắt máy, ngồi trên bậc thềm lạnh ngắt, nhìn những cành liễu lay trong gió.

Lúc này tôi mong có một bờ vai để dựa, dầu chỉ trong giây lát, đáng tiếc số phận đã định tôi như cành liễu kia, bất lực chống chọi với gió mưa, không nơi nương tựa, một mình đơn độc, phiêu bạt giữa dòng đời.

Con người ta lúc yếu đuối thường nghĩ đến người không nên nghĩ.

Nhìn dòng người qua lại như thoi đưa trên đường, tôi đột nhiên nhớ tới Trần Lăng.

Không biết bây giờ anh sống thế nào? Có phải anh đã cưới cô gái đó, cùng cô ta sống cuộc sống bình dị mà hạnh phúc? Trong những đêm cô đơn, liệu anh có nhớ đến tôi?

Tôi nhếch mép tự trào, đường nhiên không!

Một người đàn bà đã bỏ anh trong lúc anh khốn khổ, quyết dứt tình bất chấp những lời cầu xin của anh có gì đáng lưu luyến...

Một chiếc taxi dừng bên cạnh tôi, lái xe hỏi tôi có đi không.

Tôi vội nói: “Cảm ơn!” rồi bấm lấy cửa xe để mở, ngồi vào trong xe.

Trong bệnh viện, bác sĩ xem xét vết thương cho tôi, nói không bị gãy xương, không nghiêm trọng, nghỉ ở nhà vài ngày là khỏi .

Cũng may hôm nay là thứ Sáu, tôi ở nhà nghỉ hai ngày. Sang thứ Hai, chân còn đau nhưng tôi vẫn đi làm. Khi tôi đến công ty, Lâm Quân Dật đã ngồi ở văn phòng, nghe tiếng cửa mở, chỉ thoáng ngẩng nhìn rồi cúi làm việc.

Tôi theo lệ, pha cà phê mang vào cho anh ta.

“Lâm tiên sinh, cà phê của anh.”

Để cà phê trên bàn, tôi thấy anh ta đang xem tư liệu về tình hình bất động sản mấy năm gần đây của toàn thành phố.

Nhìn vẻ chăm chú của anh ta, ánh mắt tôi lại không sao rời đi được.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta giống hệt kiệt tác của một họa sĩ lừng danh, cương nghị, đầy nam tính nhưng không thô cứng, hàng mi dài cụp xuống, che ánh mắt sắc lạnh, che luôn ánh nhìn khinh thị mà tôi ghét nhất, tôi không thể nào kiềm chế lại tìm kiếm hình bóng Trần Lăng trên người anh ta...

Càng nhìn càng thấy họ khác nhau, nói chính xác, anh ta cá tính hơn, hấp dẫn hơn Trần Lăng!

“Còn gì nữa không?!” Ánh mắt Lâm Quân Dật dừng lại trên người tôi không quá hai giây rồi lại trở về màn hình vi tính, lệnh đuổi khách vô cùng rõ ràng, không cần che giấu.

“Không!”

Tôi định nói: “Uống nhiều cà phê không tốt cho sức khỏe.” Nhưng thấy thái độ anh ta như vậy, liền thôi.

Quay người, chân lại nhói buốt, tôi nghiêng răng đi thử hai bước, mới hơi quen, cảm thấy đỡ đau.

“Ngày mai không cần đi làm!” Giọng Lâm Quân Dật vang lên từ phía sau khiến tôi giật mình, đang định nói, lại thấy anh ta nói thêm: “Về nhà nghỉ, khỏi rồi hãy đến, vẫn hưởng lương bình thường, tiền viện phí công ty thanh toán.”

Tim đột nhiên như bị vật gì va đập, đó là sự cảm động đã lâu không có. Từ lâu tôi không còn cảm động vì sự quan tâm của đàn ông.

Tôi từ từ quay người, bắt gặp ánh mắt ân cần của anh ta, xem ra người này tuy lạnh lùng nhưng không đến mức vô tình.

Bởi vì bình thường anh ta quá lạnh lùng, sự quan tâm bất ngờ đó làm tôi không khỏi ngạc nhiên, cảm kích mỉm cười, đầu hơi cúi, ngược mắt nhìn anh ta: “Cám ơn Lâm tiên sinh, vết thương của tôi không nặng, không ảnh hưởng đến công việc.”

“Được!” Anh ta cúi đầu xem tài liệu, không nói gì nữa, tôi lặng lẽ lui ra.

Vừa ra khỏi phòng tổng giám đốc, tôi đã nghe thấy tiếng cười châm biếm của tiểu thư Triệu Thi Ngữ xinh đẹp: “Dạo này chăm chỉ pha cà phê thế!”

“Lâm tiên sinh bảo tôi mỗi tiếng mang vào một tách cà phê.”

Tôi biết phụ nữ hay đổ kị nhưng để bụng một việc cón con như vậy, thật không thể hiểu.

Huống hồ Lâm Quân Dật đâu phải người đàn ông của cô ta, quản chặt phỏng ích gì.

Triệu Thi Ngữ bĩu môi, liếc xéo tôi bằng đôi mắt đẹp đánh màu nâu đậm: “Thật không? Trước khi cô đến, mỗi ngày ông chủ chỉ uống một tách cà phê.”

Phụ nữ thật đáng sợ, phụ nữ đồ kỵ càng đáng sợ, nhưng không gì đáng sợ hơn phụ nữ vừa đẹp vừa đồ kỵ.

Uống cà phê cũng gắn tôi vào, thật báỉ phục lối tư duy của cô ta.

Tôi lại hấp dẫn đến mức để mỗi tiếng có thể nhìn tôi một lần, ông chủ tình nguyện uống một cốc cà phê? Tôi chưa tự huyền hoặc mình đến mức đó, vấn đề là anh ta không hề nhìn tôi lấy một lần, còn tôi cứ nhìn anh ta, không thể nào kiềm chế.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực tình tôi cũng không hiểu sự việc này cho lắm. Anh ta yêu cầu cách một giờ đưa vào một cốc cà phê, cà phê Mandheling xuất xứ từ cao nguyên có độ cao bảy trăm năm mươi đến một nghìn năm trăm mét so với mặt nước biển, giá không hề rẻ, mà mỗi cốc anh ta chỉ nhấp vài ngụm, có lúc còn không chạm môi, phá nhà cũng không nên phá như thế.

Triệu Thi Ngữ thấy tôi chăm chú chỉnh sửa bản kế hoạch công việc Lâm Quân Dật yêu cầu, cũng không nói nữa, lại soi gương vuốt vuốt mái tóc đã quá hoàn mỹ, kéo cổ chiếc váy liền đã quá trễ xuống chút nữa, bộ ngực đầy đặn lộ ra một nửa.

Rõ ràng nhan sắc của cô ta không phải để cho tôi thương thức, có điều không biết người cô ta muốn quyền rũ liệu có hiểu chút tâm ý đó...

Tôi giở tài liệu trên bàn, không tìm thấy biên bản cuộc họp, rụt rè hỏi Triệu Thi Ngữ: “Biên bản cuộc họp hôm trước có cần tôi chỉnh lại không?”

“Cuộc họp à? Không cần, cuộc họp hôm đó đã bị hủy.”

“Tại sao?”

“Ai biết! Vừa bắt đầu, Lâm tiên sinh ra ngoài nghe điện thoại, quay về liền tuyên bố hủy bỏ.”

Điện thoại? Có phải điện thoại của tôi?

Tôi đang băn khoăn thì điện thoại đổ chuông. Tôi nhấc máy với tốc độ nhanh nhất: “Xin chào, Công ty Bất động sản Lâm Quân Dật xin nghe.”

“Xin chào, tôi là người của ngân hàng Phát triển, xin hỏi Tổng giám đốc Lâm Quân Dật có đó không?”

“Chào ông, xin hỏi ông gặp Lâm tiên sinh có việc gì?”

“Chuyện vay vốn của quý công ty có vấn đề, chúng tôi tạm thời chưa thể phê chuẩn.”

“Ô, xin ông đợi một lát, tôi sẽ chuyển máy cho Lâm tiên sinh.”

Tôi nhanh chóng bấm máy nội bộ: “Lâm tiên sinh, điện thoại của ngân hàng Phát triển, muốn trao đổi với anh về vấn đề vay vốn.”

“Nói máy cho tôi.”

Tôi nói máy, bỏ điện thoại hai bên xuống, đèn tín hiệu báo máy đang hoạt động sáng gần hai mươi phút mới tắt.

Khi tôi mang cà phê vào lần nữa, Lâm Quân Dật đang đứng ngây người bên cửa sổ, nét mặt u ám.

Cũng phải thôi, công trình đã động thổ, hầu hết vốn đã đầu tư vào đó, ngân hàng lúc này lại từ chối cho vay, công ty sẽ xoay xở thế nào.

Không muốn quấy rầy anh ta, tôi đặt cốc cà phê xuống, định quay ra.

Anh ta đột nhiên hỏi: “Triệu Thi Ngữ đâu?”

“Cô ấy cùng với người của ban Công trình đến sở Xây dựng thành phố.”

“Cô giúp tôi hẹn gặp giám đốc ngân hàng, tôi muốn bàn chút việc với ông ta.”

“Vâng.”

Nói vòng vo rất lâu với thư ký của giám đốc ngân hàng, tôi mới hẹn được thời gian để Lâm Quân Dật gặp ông ta.

Chiều hôm đó, tôi cùng Lâm Quân Dật đi gặp giám đốc ngân hàng như đã hẹn, nhưng đến nơi, ông ta lại có việc, bảo chúng tôi quay về.

Đây là sơ suất của tôi, lẽ ra phải liệu trước tình hình, gọi điện cho thư ký của ông ta xác nhận lại.

Tôi tưởng Lâm Quân Dật sẽ nổi giận, dùng dùng bỏ về, nhưng anh ta không làm thế.

Anh ta ngồi ngay ngắn trên sofa, châm thuốc hút.

Tư thế thật trang nhã, người hơi ngả về sau, một tay đặt hờ trên tay vịn sofa, tay kia lẩn trong khói thuốc, mười ngón tay thanh tú lẩn trong làn khói mỏng, thật đẹp.

“Lâm tiên sinh, xin lỗi, tôi đã sơ suất.”

“Không liên quan đến cô, có một số người thích làm cao để chứng tỏ sự tôn nghiêm quý báu của mình...” Giọng anh ta nhỏ và trầm, không phải giận hay trách, nhưng rất lạnh...

Trong hoàn cảnh tương tự, người ta sẽ tự ái, nhưng anh ta hầu như không tỏ thái độ, không ngờ còn trẻ vậy mà đã có bản lĩnh trong cách ứng xử. Một người như vậy nhất định sau này sẽ làm nên sự nghiệp.

Gần một tháng làm việc bên cạnh Lâm Quân Dật, ngoài công việc, chúng tôi hầu như rất ít chuyện trò, cho nên tôi không biết anh ta thích nói chuyện gì, chỉ lặng lẽ ngồi đợi cùng anh ta.

Nhìn cặp lông mày nhíu lại sau làn khói thuốc, mãi không dẫn ra, tôi lại nhớ tới Trần Lăng.

Tôi chỉ nhìn thấy Trần Lăng hút thuốc một lần, đó là hồi học sơ trung, nhìn thấy anh trong đám khói thuốc mù mịt, cả người như bị nhuộm bởi thứ khói xám đó, bỗng thấy đau lòng, tôi nói: “Hút thuốc có hại cho sức khỏe!”

Từ đó không thấy Trần Lăng hút thuốc nữa.

Chiếc gạt tàn trước mặt Lâm Quân Dật đã gần đầy đầu mẩu thuốc, anh ta vẫn không có ý định dừng lại.

Khi một người đàn ông có chí khí, nếu chìm trong nữ sắc tôi cũng không lấy làm lạ, nhưng chìm trong khói thuốc thì thật khó hiểu. Tôi tưởng chỉ những người đàn ông bất đắc ý chán đời mới mượn rượu, mượn thuốc giải sầu, Lâm Quân Dật ngang tàng, cuộc sống viên mãn, có sao cũng sầu muộn đốt thuốc liên tục.

Quả thật tôi không thể tiếp tục ngồi nhìn, buột miệng khuyên một câu: “Lâm tiên sinh, hút quá nhiều thuốc rất có hại cho sức khỏe!”

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Lâm Quân Dật khẽ cử động, tàn thuốc rơi lả tả.

Anh ta do dự một lát, dập tắt điếu thuốc, ngẩng nhìn tôi: “Cảm ơn!”

Chương 3

Buồn vui thất thường

Ánh mắt Lâm Quân Dật như có ma lực nào đó khiến tim tôi khẽ lay động.

Không biết lấy can đảm từ đâu, tôi lại hỏi một câu vốn dĩ không dám hỏi: “Lâm tiên sinh là con một phải không?”

“Phải!” Anh ta hơi thả lỏng người, lơ đãng tựa vào thành sofa, đứng đưng nhìn tôi.

Anh ta không có anh em. Điều đó khiến tôi thầm thở phào, may mà không có, nếu không tôi buộc phải từ bỏ công việc khó khăn lắm mới kiếm được.

Nhưng liệu có chuyện con riêng lưu lạc bên ngoài? Ví dụ Trần Lăng là con riêng của bố anh ta, từ nhỏ đã bị đưa vào cô nhi viện, hai anh em rất giống nhau, do hoàn cảnh khác nhau nên đường sống hoàn toàn khác nhau.

Ô, thật là một đề tài tiểu thuyết hấp dẫn.

Tôi còn đang hình dung tiến triển tiếp theo của câu chuyện thì Lâm Quân Dật không biết từ lúc nào đã nghiêng đầu về phía tôi, mặt lộ vẻ đặc biệt hứng thú: “Tại sao cô hỏi thế?”

Thần trí tôi nhất thời đề đêu đêu, tôi nói luôn điều vừa nghĩ: “Tôi sợ gặp lại một người không muốn gặp.”

Nụ cười của anh ta chợt tắt, anh ta nheo mắt nhìn tôi, ánh mắt sắc như mũi kiếm đâm vào ngực tôi.

Tôi hoảng sợ không dám nói gì nữa, cúi nhìn chân mình.

Hai tiếng đồng hồ dài đằng đặc trôi qua trong sự chờ đợi của chúng tôi, nhưng cuối cùng tôi vẫn chịu đựng được.

Cửa mở, Giám đốc Trương mặt tươi cười tiễn một vị khách.

Vị khách đó rất trẻ, chỉ khoảng hơn hai mươi, bộ quần áo rộng màu hạt dẻ không làm giảm vẻ sang trọng, quý phái, trái lại càng tăng vẻ ung dung, tự tại. Trên mặt là nụ cười thân thiện, đôi mắt hẹp dài khi nheo lại quả thật khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Lâm Quân Dật vừa định bước lên nói, khi nhìn rõ vị khách trẻ tuổi đó bỗng ngẩn ra: “Y Phàm? Về nước bao giờ?”

“Quân Dật, tôi vừa về, định cho anh một bất ngờ.” Người có tên Y Phàm đó nhìn thấy Lâm Quân Dật liền đi đến vỗ vai anh ta, giọng hồ hởi, xem ra hai người không phải quen biết bình thường. “Sao anh lại đến đây?”

“Định đến bàn với Giám đốc Trương về vấn đề vay vốn...” Lâm Quân Dật dừng lại nhìn ông giám đốc, cười tươi. “Không biết lúc nào Giám đốc Trương có thời gian cùng ăn bữa cơm đạm bạc.”

Ông giám đốc còn chưa kịp trả lời, anh chàng tên Y Phàm đó đã cướp lời: “Không hề gì,

nhưng hai người nên hẹn lúc khác, bây giờ chúng ta tụ tập cái đã.”

Giám đốc Trương gật lia lịa: “Được! Được! Để lần khác cũng được.”

Lâm Quân Dật đi ngang qua tôi, chỉ vào tôi nói: “Thư ký của tôi... Diêu Băng Vũ...” rồi chỉ vào chàng trai: “Người bạn bên Mỹ của tôi, Âu Dương Y Phàm.”

Tôi vội chìa tay ra: “Âu Dương tiên sinh, xin chào!”

“Xin chào!” Anh ta nhìn tôi rất lâu, cuối cùng cũng thu lại ánh mắt trong giọng giễu cợt của Lâm Quân Dật: “Đừng nảy sinh ý đồ với thư ký của tôi, người ta đã có chồng...”

Âu Dương Y Phàm bỏ lại xe của mình trước cửa ngân hàng, ngồi xe của Lâm Quân Dật.

“Quân Dật, anh vay vốn làm gì?” Âu Dương tỏ vẻ cực kỳ ngạc nhiên, tựa như đang hỏi: “Sao mùa hè lại có tuyết?”

“Tôi vừa mở công ty, cần năm mươi triệu để quay vòng.”

Âu Dương há hốc miệng, mãi mới nói thành lời: “Năm mươi triệu? Anh đùa gì vậy?”

“Tôi nghiêm túc!”

“Chút tiền mọn đó cũng đáng để anh phải mời ông giám đốc đi ăn?” Như nhớ ra điều gì, anh ta lại hỏi: “Chẳng phải anh có thẻ huyền kim ở ngân hàng Thụy Sĩ đó sao?”

Nghe nói tới thẻ huyền kim, ánh mắt tôi đang lơ đãng nhìn ra ngoài bỗng khẽ chớp, qua làn kính bắt gặp ánh mắt khinh thị cổ hủ của Lâm Quân Dật.

Nhất định anh ta tưởng tôi vừa thấy hơi tiền đã động lòng.

Không phải tôi vừa thấy hơi tiền đã động lòng mà do xưa nay tôi chưa nhìn thấy ai cầm chiếc thẻ huyền kim nên mới hơi hiếu kỳ.

Đó là một loại thẻ tín dụng vô hạn ngạch, không có con số giới hạn, rút bao nhiêu cũng được.

Loại thẻ này của các ngân hàng hầu như đều màu đen nên gọi là “thẻ huyền kim”. Sở dĩ gọi là “thẻ huyền kim” là bởi vì từ cổ chí kim, từ Đông sang Tây, màu đen vốn là biểu tượng của sức mạnh huyền bí, còn màu đen ánh vàng kim là thượng đẳng, càng tôn quý tốt đỉnh, vẻ hào quang huyền bí, cao sang tốt đỉnh của chiếc thẻ cũng phù hợp với người sở hữu nó.

Người sở hữu chiếc thẻ cao quý như vậy cả nước không có bao nhiêu, đâu cần phải vay tiền ngân hàng!

“Đó là của ông nội, không phải của tôi.” Lâm Quân Dật nhếch mép, ánh mắt từ gương chiếu hậu quay về con đường đông nghịt phía trước.

“Cũng thế cả.”

“Khác chứ!”

Âu Dương Y Phàm cười: “Thôi đi, năm xưa anh tiêu tiền như nước, sao không thấy nói thế?”

Tôi lại hiếu kỳ nhìn Lâm Quân Dật đang chăm chú lái xe, không ngờ, lần này bắt gặp anh

chàng Âu Dương qua gương chiếu hậu đang chăm chú nhìn tôi.

Cái nhìn như có lửa đỏ khiến tôi kinh ngạc, lảng tránh.

Đó là cái nhìn không đáng ghét, không ẩn chứa ý đồ, mà đầy vẻ thăm dò, thích thú.

Cái nhìn như thế quả thật tôi ít gặp.

Lâm Quân Dật dừng xe, giọng nghiêm túc: “Tiêu tiền của ông nội và dựa vào ông nội kiếm tiền là hai chuyện khác nhau. Dựa vào sức mình, tôi cũng có thể điều hành công ty tốt.”

Qua lớp cửa kính xe, nhìn thấy biển hiệu công ty, tôi lập tức mở cửa, bước xuống, mỉm cười: “Âu Dương tiên sinh, Lâm tiên sinh, tạm biệt!”

Âu Dương nhiệt tình vẫy tay với tôi, Lâm Quân Dật, mặt không chút biểu cảm, nhún ga phóng đi.

Tôi băn khoăn đứng trước cổng công ty, không thể nào lý giải suy nghĩ của Lâm Quân Dật, rõ ràng việc rất dễ giải quyết, tại sao anh ta phải lao tâm khổ tứ đi đường vòng?

Hơn nữa, từ ngữ khí xa cách vừa rồi có thể thấy, quan hệ giữa anh ta và ông nội hình như không tốt.

Thôi, chuyện riêng nhà người ta, mình không liên quan, cứ lo làm tốt phận sự là xong.

Bận rộn nên thời gian trôi rất nhanh. Chớp mắt tôi đã đi làm được một tháng, tôi ngày càng thích công việc này, bởi vì cuộc sống trôi qua rất bình yên, ngoài công việc, chẳng có gì khiến tôi phải nhọc lòng suy nghĩ. Lâm Quân Dật cũng là người công bằng, không để cảm xúc xen lẫn công việc, càng không tùy tiện nổi nóng, trút giận lên người khác.

Sự bình yên dễ chịu đã lâu mới có khiến tôi bắt đầu hy vọng vào tương lai, tôi không thể tham gia lớp tại chức buổi tối, học một chuyên ngành nào đó để nâng cao trình độ, nhưng đêm nào tôi cũng đọc sách về quản lý, kinh doanh, hy vọng có thể làm một thư ký toàn diện hơn, biết đâu Lâm Quân Dật sẽ thuê tôi suốt đời như những ông chủ Âu Mỹ thường làm.

Không ngờ, tất cả chỉ là khoảng lặng trước cơn bão...

Hôm đó, từ trưa, Triệu Thi Ngữ đã liên tục hắt hơi, hai mắt sưng đỏ, xem ra nếu không phải bị cảm thì là do dị ứng mỹ phẩm. Tôi thiên về khả năng thứ hai.

Giờ lịch làm việc, hôm nay đúng ngày hẹn gặp Giám đốc Trương, cần cô ta đi tiếp khách cùng với Lâm Quân Dật, xem ra anh ta gặp phiền phức rồi.

Cửa văn phòng tổng giám đốc bị đẩy từ bên trong, Lâm Quân Dật đứng tựa cửa nói: “Cô về nghỉ đi.”

“Nhưng buổi tiếp khách tối nay...”

“Tôi sẽ xử lý!” Đợi Triệu Thi Ngữ ra khỏi, anh ta do dự một lát rồi hỏi tôi: “Cô có ứng phó được không?”

Tôi gật đầu, là một thư ký chuyên nghiệp, chuyện này đâu có gì lạ, chỉ là tôi vô cùng căm ghét.

Nhưng còn cách nào khác, tôi có thể từ chối không?

Lâm Quân Dật trầm ngâm nhìn tôi, tia thất vọng hiện lên trong mắt .

“VẬY ĐI THÔI.” Khi nói, mặt anh ta tối sầm, hơi thở nặng nề như cố kìm nén cơn giận.

Tôi thực sự không hiểu con người đó, tưởng là trợ lý thay thư ký tiếp khách, anh ta nên tán thưởng mới phải.

Tôi nhìn đồng hồ, còn hai giờ nữa mới đến năm giờ chiều, bây giờ đi hơi sớm.

Anh ta nhận ra vẻ bối rối của tôi: “Trang phục của cô không phù hợp tiếp khách tối nay, nên thay bộ khác.”

Tôi lặng lẽ nhìn bộ váy áo đã mặc ba năm, mặc dù hơi lỗi mốt nhưng nhìn cũng khá, nghiêm túc mà vẫn nữ tính, quan trọng nhất là che được chỗ cần che, không để người ta hình dung, tưởng tượng.

Nhưng anh ta là ông chủ, anh ta nói phải thay, nhất định nên thay.

“VẬY TÔI CÓ THỂ GỌI ĐIỆN THOẠI?”

Anh ta nhìn tôi, rất lâu mới gật đầu.

Gọi điện cho Liễu Dương, giọng cô rất nhỏ.

“BĂNG VŨ, CÓ CHUYỆN GÌ?”

“TỐI NAY MÌNH PHẢI LÀM THÊM, CÓ THỂ VỀ MUỘN, CẬU ĐI ĐÓN TƯ TƯ ĐƯỢC KHÔNG?”

Liễu Dương nói nhỏ: “ĐƯỢC!” rồi tắt máy, hình như cô ấy đang họp.

Nghe giọng Liễu Dương, tôi lại thấy ấm áp, vững lòng, những năm qua Liễu Dương chăm sóc Tư Tư còn chu đáo hơn tôi .

Nếu có người hỏi, điều bí ẩn nhất đời tôi là gì, tôi sẽ không do dự trả lời: gặp Trần Lăng.

Nếu có người hỏi, điều may mắn nhất đời tôi là gì, tôi sẽ trả lời: quen biết Liễu Dương.

Nếu có người hỏi, tôi sợ nhất chuyện gì, tôi sẽ nói: gặp lại Trần Lăng.

Bởi vì tất cả sẽ rối loạn...

“CÓ THỂ ĐI ĐƯỢC CHƯA?”

“Ồ, Vâng!” Tôi thảng thốt định thần, thu lại nụ cười, sao tôi có thể phân tâm vào lúc không nên phân tâm nhất?

Tôi gác máy, ngược mắt nhìn, bắt gặp tròng mắt đen lạnh như chích vào xương, tim bỗng run lên.

“TÔI ĐỢI BÊN DƯỚI!” Anh ta lạnh lùng ném lại một câu, quay người, giọng còn giận dữ hơn lúc trước.

Tôi đã làm sai điều gì? Chẳng lẽ anh ta cho rằng tôi không nên sử dụng điện thoại công ty vào việc riêng? Người giàu như vậy, chút việc con con cũng tính toán?

Xem ra tôi phải bỏ công sức tìm hiểu tính cách anh ta, nếu không rất khó hầu hạ ông chủ buồn vui thất thường này.

Tôi ngồi trên xe, nhìn từng cửa hiệu lướt qua hai bên đường, nhưng không để ý bên trong trưng bày thứ gì.

Vốn định nói chuyện với Lâm Quân Dật nhưng bị thái độ lạnh như băng tuyết ngàn năm đó đẩy ra xa vạn dặm.

Lâm Quân Dật là người kỳ quặc, thể hiện ác cảm với tôi ra mặt, sao còn nhận tôi vào làm?

Lẽ nào anh ta thích năng lực làm việc của tôi, nói thực, tôi cũng chỉ chăm chỉ hơn người khác chút đỉnh.

Còn về năng lực, tôi cảm thấy Triệu Thi Ngữ hơn tôi nhiều, việc đối ngoại của công ty đều do cô ta đứng ra làm thay Lâm Quân Dật. Thực ra công ty cũng có ban Đối ngoại, nhưng do thành lập chưa lâu, phòng Nhân sự vẫn chưa tìm được một trưởng ban có kinh nghiệm nên vị trí đó tạm thời còn bỏ trống, mọi việc cần ngoại giao đều do Triệu Thi Ngữ trang điểm ngất trời, cùng Lâm Quân Dật đi giải quyết.

Vừa vào trung tâm thương mại, tâm trí Lâm Quân Dật liền tập trung vào các loại trang phục muôn màu muôn vẻ do các cô nhân viên giới thiệu, xem kỹ từng bộ váy áo, chẳng hề để ý đến sự có mặt của tôi.

Nói chính xác, trước giờ anh ta chưa từng coi tôi tồn tại.

Tôi đi theo Lâm Quân Dật, liếc nhìn bóng lưng anh ta bị cô nhân viên che một phần, trong tâm trí lại hiện ra cảnh cùng Trần Lăng dạo phố mấy năm trước. Hồi đó, cuộc sống của chúng tôi rất khó khăn, đi mua quần áo, giá cả là tiêu chí cân nhắc duy nhất, vô số lần bị các bà chủ lườm nguýt.

Nhưng sự coi thường của họ có là gì, chẳng nào lòng tôi cũng hân hoan.

Ồi! Những hận, những oán, tất cả ký ức vẫn rõ ràng trong tôi...

Lời thề đã như mây khói bay đi, tôi vẫn ngốc nghếch đứng yên chỗ cũ.

Một chiếc váy dài màu đen, cổ trễ xuất hiện trước mặt tôi, cắt ngang dòng hồi ức.

Tôi cúi đầu che giấu vẻ thất thần của mình, vội vàng đón lấy.

Nhìn chiếc váy, tôi thəm thở phào. May không phải loại cổ khoét quá sâu, không phải loại siêu ngắn!

Từ trong phòng thử đồ bước ra, tôi sững sờ nhìn mình trong gương.

Thiết kế đơn giản, vừa đủ để tôn những đường cong hoàn mỹ của cơ thể, chất liệu tơ tằm đen óng làm nước da càng thêm trắng tuyết, nhất là khoảng da thịt trắng sữa lộ ra nơi chân cổ và bờ vai trần mảnh dẻ. Mái tóc dài chấm lưng buông xõa, trông đầy vẻ nữ tính, gợi cảm nhưng không dung tục.

Thảo nào anh ta không chấp nhận thẩm mỹ của tôi, thẩm mỹ của anh ta quả thực không tầm thường.

Liếc nhìn Lâm Quân Dật trong gương, vốn định qua sắc mặt anh ta xác nhận một chút, xem anh ta có hài lòng hay không. Không ngờ bắt gặp đôi mắt đen da diết. Trong đôi mắt u ám đó không có vẻ miệt thị đối với tấm thân gọi tình, cũng không thấy khí lạnh ngàn năm, chỉ còn vẻ đăm đúi ngây dại...

Đáng tiếc chỉ thoáng qua, khiến tôi không thể nào nắm bắt ẩn ý bên trong.

Khi tôi quay người đối diện với anh ta, ánh mắt đó lại trở nên băng lạnh, anh ta đi đến, đưa cho tôi đôi giày cao gót.

Tôi đi giày. Ô! Vừa khít...

Kiểu dáng cũng là loại trang nhã mà tôi thích.

Mắt người này là thước ly chắc? Sao lại chuẩn như thế?!

Ánh mắt ngưỡng mộ không giấu giếm của mấy cô bán hàng vẫn dừng trên người Lâm Quân Dật không rời một phút. Mặc dù tôi không thích thói phù phiếm của bọn họ nhưng sức quyến rũ của Lâm Quân Dật đúng là không thể nghi ngờ.

Một người đàn ông có ngoại hình chói mắt, có sự nghiệp, lại nhẫn nại đưa bạn gái đi mua sắm, quan tâm như vậy.

Đặc biệt là động tác ký tên quẹt thẻ, đẹp sững sờ, rõ ràng là chiếc máy rút tiền tự động vô hạn ngạc.

Người đàn ông như thế, phụ nữ không thích mới là sự lạ!

Nhưng tiếc là anh ta quá lạnh lùng.

Từ lúc đi vào trung tâm thương mại đến lúc quẹt thẻ, Lâm Quân Dật không nói với tôi một câu, lạnh như có thể đóng băng người bên cạnh.

Ồ, mà cũng phải! Ai bảo người ta là ông chủ, tôi chỉ có thể chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng sùng sùng đó.

“Không ngờ Lâm tiên sinh không chỉ giỏi kinh doanh mà thẩm mỹ thời trang cũng chuẩn như vậy.” Tôi định nịnh anh ta nhưng lời nói lại đầy hàm ý châm biếm, cũng hy vọng được châm chọc anh ta một lần.

Lâm Quân Dật im lặng một lúc, mới trả lời: “Thực ra cũng không sành, chỉ vì bạn gái trước đây của tôi... rất thích tôi đưa đi dạo phố... lúc mua đồ luôn hỏi ý kiến tôi, cho nên cũng khá quen...”

Tôi rất thích cách dùng từ của anh ta: bạn gái. Gọi như thế nghe rất tình cảm, thì ra Uyển Uyển ca ngợi anh ta “chung thủy” cũng không quá lời.

Vậy thì vị hôn thê của anh ta nhất định là người hạnh phúc nhất.

Tôi mỉm cười nói: “Xem ra Lâm tiên sinh rất yêu cô ấy.”

Anh ta ngoái đầu liếc tôi một cái, không thừa nhận, cũng không phủ định.

Nhưng tôi dám chắc trong ánh mắt thoáng qua đó hàm ẩn vẻ âu yếm vô cùng kín đáo.

Tôi bắt đầu hiểu kỳ, cô gái có thể khiến Lâm Quân Dật nặng tình như vậy không biết hoàn mỹ thế nào, có lẽ là hiện thân của những gì tốt đẹp nhất, cao quý, xinh đẹp, trí tuệ và dịu dàng...

Tôi liếc trộm lưng anh ta, thì ra trong thế giới này không phải không có đàn ông hoàn mỹ, chỉ có điều các hoàng tử hoàn mỹ đều thuộc về các nàng công chúa cao quý, thánh thiện, những cô gái khác chỉ đành ngưỡng vọng!

Chương 4

Hàm hồ đối phó

Đi theo Lâm Quân Dật đến một phòng tiệc cao cấp đặt trước trong khách sạn, ánh đèn sáng chói làm tôi không mở được mắt.

Không ngờ bốn năm nay, tôi vẫn không quen được với thế giới hương lạc đèn xanh rượu hồng, không chịu được “cuộc vui suốt tháng, trận cười thâu đêm”.

Cuộc sống xa hoa bao người mơ ước đối với tôi vĩnh viễn chỉ là địa ngục trần gian không thể nào trốn tránh.

Giây phút này, tôi ước ao tìm được một người đàn ông có thể là chỗ dựa cho tôi, để tôi không cần phô ra cái dung tục của mình nhằm thỏa mãn thú vui còn dung tục hơn của đàn ông.

Nhưng cũng chỉ là giây phút đó mà thôi, sự lừa dối của Trần Lăng là nỗi đau vĩnh viễn không nguôi ngoai trong tôi, tôi đã không thể chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào, không thể tin vào những lời thề thốt trong phút mê đắm nhất thời của đàn ông được nữa.

Tôi và Lâm Quân Dật vừa ngồi không lâu, thấy Giám đốc Trương với thân hình có dấu hiệu phát phì, thông dong đi đến.

“Lâm Tổng! Để anh đợi lâu.”

“Giám đốc Trương!” Lâm Quân Dật đứng lên, tươi cười chìa tay, có việc cầu cạnh người ta, Lâm Quân Dật vốn kiêu lạnh cũng phải hạ mình, hướng chỉ là tôi.

“Xin chào Giám đốc Trương!” Tôi cũng thể hiện nụ cười “chuyên nghiệp” đã được rèn luyện mấy năm nay, lịch sự chìa tay bắt tay ông ta.

Ông ta nắm tay tôi, gật đầu cười, ánh mắt sau khi dừng năm giây trên mặt tôi, lại quét mấy vòng khắp người tôi rồi mới rời đi, thu bàn tay béo mẫm về.

Sau khi ông giám đốc an tọa, theo lý tôi sẽ ngồi bên ông ta.

Tôi do dự giây lát, đang định ngồi xuống thì Lâm Quân Dật rất tự nhiên kéo chiếc ghế đối diện ông ta, hơi cúi người với tôi làm một động tác mời cực kỳ tao nhã.

Thấy tôi đã yên vị, anh ta mới ngồi xuống bên cạnh tôi.

Có anh ta ở bên, tôi lập tức cảm thấy an toàn, ít nhất cũng không lo đàn ông khi say, không kiểm soát được hai bàn tay của họ...

Một trận đối phó, khách khí chán ngắt bắt đầu trong bữa tối xem ra có vẻ nhiệt tình.

Lâm Quân Dật uống rất ít, chưa đến nửa ly, từ đầu chí cuối lạnh lẽo ngồi bên nhìn tôi trở tài xu nịnh ông giám đốc, cùng ông ta cạ từng ly. Tôi phải uống với ông ta, không còn cách nào khác, đây là trình tự bắt buộc, mọi chủ đề cần bàn sẽ chính thức bắt đầu sau khi đã ngà ngà.

Nhoáng cái bình rượu trắng đã cạn đáy, người phục vụ lại rót rượu vang cho chúng tôi. Tôi cố nén cảm giác khó chịu cuộn từng cơn trong dạ dày và cơn choáng váng nặng trĩu, giữ

nụ cười ngọt lịm đón ly rượu vang người phục vụ đưa. Thực ra tửu lượng của tôi không tốt lắm, nhưng trải qua nhiều tình huống như vậy, cũng biết cách tự làm chủ duy trì phong độ. Trước đây có ông chủ ngồi bên hỗ trợ, cũng đỡ nhiều, hôm nay chỉ có mình tôi tiếp ông giám đốc quá quen tiệc tùng, uống rượu như nước, tôi khó lòng trụ nổi. Đưa mắt cầu cứu Lâm Quân Dật, ánh đèn vàng vàng nhập nhoạng, khuôn mặt anh ta không còn rõ nét, nhưng cả con người trở nên hiền dịu. Nhất là đôi mắt, tình chan chứa say người hơn cả hơi men...

Lẽ nào tôi đã nhanh say như vậy, lại nảy sinh ảo giác! Ánh mắt anh ta sao dịu dàng như thế?

Tôi thẳng thốt né tránh ánh mắt đó, nhìn ly rượu trong tay. Xuyên qua thứ chất lỏng đỏ tươi như máu nhìn những ngón tay mảnh dẻ của mình, nghĩ tới khuôn mặt tôi đêm mong ngày nhớ, lòng cũng bắt đầu rỉ máu.

Ông giám đốc ngân hàng thấy tôi ngơ ngẩn nhìn ly rượu, cười tươi hỏi: “Điều tiểu thư hình như rất có hứng nghiên cứu loại rượu này?”

Tôi ngược đôi mắt mê loạn nhìn ông ta, phát hiện mắt ông ta đã bắt đầu đờ đẫn, không biết ai là người đầu tiên nghĩ ra để phụ nữ tiếp rượu, thật quá biết hưởng thụ nhan sắc của phái đẹp.

Tôi chưa bao giờ soi gương quan sát bộ dạng nửa tỉnh nửa say của mình, nhưng tôi thường nhìn thấy khuôn mặt kiêu mị, nụ cười mê hồn của mình trong đồng tử của đàn ông.

Tôi nâng ly cười ngọt lịm với ông giám đốc: “Không có... chỉ là một người bạn từng nói với tôi, rượu vang cần nhấp từng chút, hương say của nó có hương vị của tình yêu...”

Đằng sau còn một câu ghen trong lòng tôi, thực ra Trần Lăng còn nói: “... hương vị đó rất giống em...”

Tôi dừng lại, kìm nén nỗi đắng chát trong lòng, giữ nụ cười ngây ngô cứng ngắc: “Giám đốc Trương, xin mời!”

Tôi đưa ly lên môi, khẽ nhấp một ngụm, đây có lẽ là rượu vang thượng hạng, vị cay còn đọng mãi trong miệng khiến tôi bất giác nhớ tới nụ hôn đầu với Trần Lăng.

Cơn sóng tình chợt bùng lên, không thể nào không chế, tôi liếc nhanh Lâm Quân Dật ngồi kề bên.

Anh ta đang đắm đắm nhìn tôi, đôi tròng đen nhấp nháy hiện những tia máu, bờ môi hoàn mỹ giống hệt Trần Lăng, gợi cảm chết người!

Tôi nghĩ có lẽ mình đã say! Như thế tôi mới hoài nhớ cảm giác mềm ẩm đó...

“Giám đốc Trương, việc vay vốn của chúng tôi khi nào quý ngân hàng có thể phê chuẩn?” Cuối cùng, Lâm Quân Dật cũng vào chủ đề chính, nếu anh ta không xen vào đúng lúc, chắc tôi không trụ được nữa.

Ông giám đốc hắng giọng, vẻ mặt trang nghiêm: “Vấn đề này cần kiểm chứng, tôi thấy dù gì cũng cần thêm thời gian.”

Cái kiểu giả bộ làm cao trong chốn quan trường đâu còn là chuyện hiếm, rõ ràng họ muốn

kiểm chứng “thành ý” của đôi phương, bằng lòng chi giá nào nhưng lại không nói, viện một lý do rất chính đáng khiến đôi phương khó mở miệng.

Mà lúc này phụ nữ là vũ khí tốt nhất, có thể dễ dàng phá vỡ cục diện khó khăn.

Thấy Lâm Quân Dật nhìn mình, tôi lập tức hiểu ý, nhẹ nhàng lên tiếng: “Giám đốc Trương, nếu chúng tôi có chỗ nào thiếu sót, xin ông chỉ giáo, công ty chúng tôi mới thành lập, rất mong được ông chiếu cố.”

Giám đốc Trương nhìn thẳng vào tôi, giọng hòa dịu đi nhiều: “Đương nhiên, chỉ có điều số vốn vay của các vị quá lớn, vấn đề thế chấp...”

“Giám đốc quyền cao chức trọng như vậy, vấn đề thế chấp chỉ cần một câu nói của ông. Ông cũng biết thực lực công ty chúng tôi, mấy chục triệu đó Lâm tiên sinh chẳng lẽ không trả được.”

“Cũng phải, cũng phải.” Ông giám đốc mau miệng.

Lâm Quân Dật tiếp lời: “Công ty chúng tôi xây những căn hộ cao cấp, có cảnh quan môi trường rất tốt, không biết Giám đốc Trương có hứng thú muốn đổi nhà? Chúng tôi có thể dành một căn hộ cao cấp nhất.”

Ông giám đốc cười cười không nói, nụ cười vẫn rất mỏng lung.

Lâm Quân Dật trầm tư một lát, lại tiếp: “Cách đây không lâu tôi mua một căn biệt thự ở ngoại ô... Gần đây tiền vốn hơi căng thẳng, muốn chuyển nhượng giá rẻ, giám đốc có hứng không?”

Ánh mắt mỏng lung cuối cùng cũng sáng lên, ông ta nở nụ cười thân thiện: “Ồ? Không biết Lâm Tổng định nhượng với giá bao nhiêu?”

“Có thời gian tôi sẽ nhờ thư ký của tôi đưa ông đi xem, chỉ cần ông thích, giá cả không thành vấn đề.”

“Cũng được!” Nụ cười tế nhị của ông ta khiến tôi hoảng hồn, Lâm Quân Dật thật lợi hại, mạnh tay nịnh ông ta như thế, lại còn nhẹ nhàng bán đứt tôi như vậy.

Có điều hình như anh ta nói thư ký của anh ta, thư ký của anh ta đâu phải là tôi?

Mãi lâu sau, trận thù tạc như tra tấn mới kết thúc.

Ra khỏi khách sạn, tôi gặp gió, dạ dày cuộn từng cơn, có lẽ là do tôi chỉ uống rượu, không ăn nhiều, bụng dạ mới còn cào như thế.

Giám đốc Trương hỏi có cần ông ta tiễn, tôi không trả lời, tôi hiểu ý ông ta, lại không tiện từ chối thẳng, chỉ đưa mắt cầu cứu Lâm Quân Dật.

Lâm Quân Dật quả nhiên không làm tôi thất vọng, anh ta đứng ra giải vây: “Tối nay Băng Vũ không được khỏe, không dám phiền ông, để lần sau vậy.”

Thế nào là để lần sau?!

Ông giám đốc lại nhìn tôi, hiểu ý, mỉm cười: “Vậy được, để lần sau.”

Nhìn ông giám đốc ngân hàng lái xe đi xa, tôi chưa kịp nói rõ lập trường với Lâm Quân Dật, vội lao ra một góc nôn hết những thứ trong bụng, chua, cay, đắng, tất cả trong cơ thể trào ra, cảm giác đó không phải buồn nôn bình thường.

Nhờ ánh đèn nhìn thấy chất lỏng từ trong miệng ộc ra như máu, nước mắt không thể nào kìm nén lại ứ trào.

Một cơn gió lạnh thốc tới, làm rối tóc tôi, cũng làm rối lòng tôi.

Lúc này, không biết ở đâu mở nhạc, tiếng hát từng câu từng chữ chích vào lòng:

Em từ bỏ, không rơi giọt lệ, để anh đi thanh thản trong lòng...

Nếu anh vui, nếu anh yêu người khác, em bằng lòng từ bỏ trái tim yêu...

Tôi bịt miệng, ngồi thụp xuống đất bật khóc, cảm giác nhớ một người sao mà đau đớn...

Nhất là khi nửa tỉnh nửa say, càng quặn thắt như xé lòng xé ruột.

“Trần Lăng, anh ở đâu? Anh sống thế nào, có phải anh đã kết hôn... Khi ôm cô ấy, anh có nhớ một người con gái yêu anh suốt mười năm? Anh có biết em nhớ anh thế nào không?” Tôi da diết gọi, nhưng chỉ tôi mới nghe thấy, thấm thía nỗi đau chỉ tôi mới biết...

Đột nhiên chiếc áo mang mùi nước hoa Cologne phủ lên vai tôi.

Tôi còn chưa kịp từ chối, cả người lẫn áo đã bị một vòng tay ấm ôm vào lòng.

“Cô không sao chứ?” Anh ta nói, một chân khụy xuống bên cạnh tôi, ghé sát xuống, hơi thở nóng hổi phả vào mặt tôi.

Tôi né tránh làn hơi đó, vội đứng lên trấn tĩnh, cố thở đều: “Không sao.”

Anh ta dường như nhận ra sự xúc động của mình, cũng lập tức trấn tĩnh nói: “Xin lỗi, nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.”

“Đường Tân Vinh số 119, tiểu khu Vọng Nguyệt.”

Tôi ngồi trong xe, vẫn khoác chiếc áo của anh ta, mùi nước hoa lẫn mùi rượu thoang thoảng tạo thành mùi hương lạ, như một chất kích thích cực mạnh, như men say, giống như con người anh ta.

Không biết do hơi men hay do gương mặt đó quá giống Trần Lăng, tôi lại nhớ, lại đắm đắm nhìn anh ta không chớp mắt, say sưa thưởng thức những cử chỉ phóng khoáng của anh ta.

Sau khi chia tay Trần Lăng, tôi lao vào công việc, luôn bắt mình bận rộn để quên nỗi nhớ, nhưng từ khi Lâm Quân Dật xuất hiện, những cảm xúc mãnh liệt được khơi gợi lại ủa về, từng giờ, từng phút tấn công sức chịu đựng có hạn của tôi.

Nếu cứ tiếp tục như thế, không biết tôi có thể trụ được bao lâu.

Có lẽ không chịu nổi ánh mắt khác thường của tôi, Lâm Quân Dật lạnh lùng cất tiếng: “Cô có biết dùng ánh mắt như vậy nhìn một người đàn ông là vô cùng nguy hiểm không?”

“Ô...” Tôi ngoảnh nhìn ra cửa sổ. “Xin lỗi, là do tôi cảm thấy anh rất giống một người.”

“Thế ư?”

“Đó là người tình đầu tiên của tôi.” Tôi nói, men rượu bắt đầu ngấm vào não, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Anh ta nheo mắt, dường như hiểu “người tình đầu tiên” nghĩa là gì, cất tiếng hỏi: “Tại sao... chia tay?”

Nhắc đến hai chữ đó, cảnh chia tay lại hiện lên trong tâm trí, tôi gắng kìm nước mắt lại bắt đầu ứ ra.

Tại sao? Tôi cũng không hiểu tại sao. Là bởi vì anh phản bội tôi, gọi điện cho cô gái khác, hay là do khi anh nhìn tôi, nụ cười luôn gượng gạo?

Hình như đều không phải. Hay là do những day dứt và bất lực của anh khiến tôi không chịu được, không muốn anh tiếp tục sống trong giằng co, mâu thuẫn.

Nhưng từ bỏ rất dễ, cắt đứt tơ lòng mới khó, hơn bốn năm rồi, tôi vẫn không thể tiếp nhận tình cảm của người khác...

“Bởi vì anh ấy không cho tôi thứ tôi cần.” Đây là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ ra. Thứ tôi cần là một tình yêu thuần nhất, một trái tim nguyên vẹn. Anh không mang lại cho tôi điều đó.

Lâm Quân Dật hơi sững người, bàn tay nắm chặt vô lăng, nhờ ánh đèn đường, tôi nhìn thấy những đường gân xanh đột nhiên nổi rõ trên bàn tay trắng muốt.

Lâm Quân Dật đột nhiên dừng xe, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh ta lóng lánh vô định, có bàng hoàng, có do dự, lại cơ hồ còn có một thứ khác mà tôi không thể đoán ra.

Tôi liên tục lau nước mắt, nhưng nó vẫn không ngừng rơi trên áo khoác của anh ta. Tôi thu mình, dựa vào thành ghế, đầu óc trống rỗng, ý thức mờ dần, chỉ có hình bóng Trần Lăng vẫn rõ ràng...

“Trần Lăng, Trần Lăng, em nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...” Khi tôi nghe được giọng nói tắc nghẹn như vậy, tôi biết mình đã say, bởi vì khi tỉnh, tôi tuyệt đối không nói ra những lời đó.

Trong mơ màng, tôi mơ hồ cảm thấy bàn tay ấm nóng vỗ nhẹ vai tôi, vỗ về trái tim tôi, rất giống bàn tay của Trần Lăng.

Tôi biết anh ta không phải Trần Lăng, nhưng vẫn tự nói với mình: Chính là anh, người đàn ông tôi yêu đã trở về bên tôi.

Hãy để tôi say một lần, say ngã trong giấc mơ chân thực như vậy. Tôi kéo tay áo anh, liên tục gọi tên anh, nói với anh rằng tôi nhớ anh.

Tôi ngủ thiếp đi, từng cảnh xưa lại nối tiếp nhau hiện lên trong mơ.

Đầu tiên tôi mơ thấy Trần Lăng đứng đợi trước cổng trường, tôi mặc chiếc váy dài màu trắng, đi từng bước về phía anh...

Sau đó lại thấy anh đứng dưới khu ký túc nữ, kéo cánh tay tôi hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Tôi sung sướng trả lời: “Chưa.”

Lúc quen nhau, tôi năm tuổi, anh bảy tuổi, chúng tôi bao lần bỏ lỡ, bao lần gặp lại, sau này liệu có còn gặp lại...

Chương 5

Giam lỏng trái phép

Bị đặt lên tấm đệm mềm như nước, tôi mới mơ màng mở mắt, về đến nhà nhanh vậy sao? Tôi ngủ từ lúc nào? Vừa rồi tôi đã làm gì?

Càng nghĩ đầu càng đau, thôi, không nghĩ nữa!

“Dương! Mình khát nước...” Đợi mãi không thấy trả lời. “Tur Tur...”

Tôi bị ai đó xóc lên, miệng cốc thủy tinh lạnh ngắt kề bên môi. Tôi khoan khoái uống một ngụm lớn, nước lạnh làm nhát vị đắng chát trong miệng, cũng đánh thức ý thức mơ hồ của tôi, vừa mơ màng mở mắt, đang định nói “cảm ơn” lại bất ngờ nhìn thấy đôi mắt hơi nheo, hàng lông mày lười mác khế nhíu của Lâm Quân Dật.

Hơi thở của anh ta nặng nề và loạn nhịp...

Tôi sực tỉnh, liếc nhanh căn phòng xa lạ, gam màu chủ đạo vẫn là màu trắng mà tôi sùng bái, đơn giản mà trang nhã, hơi giống cách trang trí phòng làm việc ở công ty, thoảng mùi hương nhài...

“Đây là...?” Không đợi anh ta trả lời, tôi đã đoán ra đây là đâu, vội vàng xuống giường nói: “Tôi phải về nhà.”

Nhưng đi được vài bước trôi đã bị anh ta tóm eo, ấn xuống giường.

“Không! Đừng...” Tôi cố vùng vẫy nhưng không thoát khỏi hai cánh tay như giọng kìm của anh ta, xương cổ tay như sắp vỡ vụn.

Lúc này hơi men trong người tôi đã hết, tôi vô cùng tỉnh táo biết sắp xảy ra chuyện gì.

Tôi hít một hơi dài, cố trấn tĩnh. Trong tình huống thế này, phản kháng dường như là vô ích.

“Lâm tiên sinh...” Tôi định thuyết phục anh ta, đáng tiếc vừa mở miệng, lời phía sau đã bị môi anh ta vít lấy.

Nụ hôn hung hãn đâm nhức dục và ham muốn chiếm đoạt khiến tôi kinh hoàng đến mức tim sắp bắn ra khỏi lồng ngực, cơ thể như không còn chút hơi sức.

Tôi trợn mắt, không tin vào những gì đang xảy ra, lời nói của mấy đồng nghiệp phòng Tài vụ vẫn còn rất rõ. Chẳng phải họ nói, bao nhiêu người đẹp lao vào lòng anh ta nhưng anh ta phớt lờ? Nhưng rõ ràng tôi đã nhìn thấy ham muốn cháy trong mắt anh ta, rõ ràng tôi cảm thấy bên dưới anh ta cương cứng một cách khác thường...

Nụ hôn đó khiến người tôi run lên, không phải là cảm giác ghê tởm, nhưng nó làm tôi kinh hãi, chống lại theo bản năng.

Tôi ngoảnh đầu sang bên, hét to: “Đừng... đừng như thế... Chính anh đã nói sẽ không có chuyện mập mờ với thư ký cơ mà?”

Cơ thể cứng lại một giây, đột nhiên anh ta giờ tay tóm cái cằm nhọn của tôi, buộc tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta.

Khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên để lộ một nụ cười khinh khi. Trong ánh mắt đó, tôi nhìn thấy sự phẫn nộ, căm hận, khinh ghét và cả khát khao như lửa cháy.

Cuối cùng, tôi sực nhớ chuyện đã xảy gì. Trời ơi, tôi đã làm gì thế này?!

Tôi uống say, hoàn toàn không nhớ mình đã làm gì... trong khi tôi vẫn là trợ lý thư ký của anh ta.

Một ông chủ bình thường đều nghĩ tôi đang quyến rũ ông ta, muốn ông ta nhìn mình bằng “con mắt khác”.

Hết rồi! Hết cả rồi! Tôi đích thực là con tằm nhả tơ tự trói mình.

“Lâm tiên sinh, anh hiểu lầm rồi... Tôi không có ý đó, tôi chỉ hơi say nên đã coi anh là người khác...”

Tôi nghĩ, anh ta nhất định nhìn thấy vẻ cầu khẩn và sợ hãi trong mắt tôi, cho nên mới hít một hơi thật sâu, nói: “Vậy thì tốt nhất cô đừng động đây, nếu không, hậu quả tự chịu!”

Tôi đương nhiên hiểu, trong tình huống này, bất kỳ một sự va chạm, cọ xát nào đều khơi dậy ham muốn xác thịt mà anh ta đang cố nén.

Cho nên tôi lặng lẽ nằm yên, để mặc cho anh ta ôm.. .

Đồng hồ phía trên đầu giường tích tắc kêu, anh ta đắm đắm nhìn tôi, một phút, hai phút... mười phút...

Cuối cùng, anh ta buông tôi ra, vùng dậy lấy từ trong tủ bộ đồ ngủ phụ nữ rất đoan trang ném cho tôi.

“Thay bộ đồ này rồi nghỉ đi...”

Tôi ngồi bật dậy, nói to: “Tôi muốn về nhà.”

“Không được!” Anh ta phẫn nộ nhìn tôi, dường như yêu cầu của tôi là quá đáng.

Muốn về nhà mình có phải là yêu cầu quá đáng?

“Tôi...” Tôi thử thuyết phục anh ta thì lại bị ngắt lời: “Hoặc là thay bộ đồ này, ngoan ngoãn đi ngủ, hoặc là cởi quần áo lên giường với tôi!”

Tôi chân chừ một lát, rất biết với loại đàn ông độc đoán như vậy, cách tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, đành cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Lúc tôi đi ra, anh ta đã nằm yên trên đi văng, hình như ngủ rồi.

Tôi mừng thầm, nếu anh ta ngủ rồi, có phải tôi có cơ hội chạy trốn khỏi đây? Không ngờ, mới đi vài bước đã nghe thấy giọng lạnh lùng từ phía sau: “Cô cứ thử ra khỏi căn phòng này nửa bước xem!”

Tôi hoảng hồn lùi lại, tuân lệnh trở về bên giường, trực giác cho tôi biết, không nên khiêu khích thói ngang tàng của con người đó, việc gì anh ta cũng dám làm!

Trong mơ... .

Tôi nói với Trần Lăng, tôi gặp một ông chủ rất giống anh, nhưng tính tình thì kém xa, sau đó tôi e ngại hỏi anh, cuộc sống của anh có ổn không, có hạnh phúc không?

Trần Lăng hiền hậu mỉm cười, những ngón tay ấm nóng lau nước mắt chảy dài trên mặt tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

Giọng anh khàn đặc: “Anh sẽ không bao giờ xa em...”

Giấc mơ như vậy tôi đã gặp bao lần, không hiểu sao hôm nay lại thật như thế...

Sáng sớm, nhạc bài hát *Dũng cảm* vang lên, tôi mơ màng nhòm dậy sờ soạng tìm điện thoại.

Đang dụi hai mắt cay sè, đột nhiên tôi phát hiện Lâm Quân Dật quỳ trên sàn nhà, gục đầu lên giường ngủ.

Mặc dù trong tư thế đó, anh ta vẫn có vẻ tao nhã, duyên dáng.

Đầu gối lên cánh tay, tóc trước trán xõa trên mặt, lay nhẹ theo nhịp thở đều, hàng mi dài rung rung, không còn mảy may bóng dáng “ác quỷ” đêm qua.

Tôi không thể không hoài nghi, phải chăng anh ta hơi mắc chứng tâm thần phân liệt.

Lại có tiếng hát, không còn thời gian suy nghĩ tại sao anh ta ngồi ngủ như vậy, tôi vội vàng xuống giường tìm điện thoại.

“Dương...” Tôi nói nhỏ với Liễu Dương: “Chờ một chút!”

Để khỏi đánh thức anh ta, tôi trốn vào nhà tắm.

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười lạnh lạnh của Liễu Dương: “Lọ Lem của tôi, đối với sự kiện này, tôi nên chúc mừng hay an ủi đây, suốt đêm cậu không về?”

“Mình đang... làm thêm.” Không phải tôi muốn nói dối Liễu Dương, chỉ là không biết giải thích thế nào. Tôi và ông chủ, một nam một nữ chung phòng, sao không khiến người ta dị nghị.

“Ông chủ cậu cũng thật quá đáng, nhớ bảo anh ta chi thêm tiền cho người nhà cậu.”

“Tur Tur ngoan không?”

“Rất ngoan, chỉ có tối qua nhớ mẹ... Thôi, mình đưa Tur Tur đi mẫu giáo đây.”

Ngắt máy, tôi nhón chân rón rén trở về phòng, phát hiện Lâm Quân Dật đã thức, đang ngồi trên đi văng hút thuốc.

Trong làn khói nhẹ, thấp thoáng nhìn thấy ánh mắt u uẩn của anh ta. Tôi cứ tưởng một công tử sống trong nhung lụa như thế sẽ không bao giờ biết đến ưu phiền, xem ra tôi đã sai.

Trên mặt anh ta, ngoài vẻ mệt mỏi, u uất, còn chứa chất sự bất lực.

Thấy tôi đi ra, anh ta cười khẩy nói: “Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không tin công việc của trợ lý thư ký lại cần làm thêm suốt đêm.”

“Chẳng lẽ anh muốn tôi nói, tôi bị ông chủ giam lỏng ở trong nhà anh ta? Nếu là tôi, tôi

tuyệt đối không tin có một ông chủ bệnh hoạn, thích vô duyên vô cớ giam lỏng nữ thư ký trong nhà.”

Anh ta không tỏ ra bực tức mà bật cười, bước về phía tôi: “Cô hiểu tôi nhanh đấy, tâm lý tôi cực kỳ bệnh hoạn, mọi người đều biết.”

Tôi hơi sợ lùi về sau, lòng thầm cầu khẩn anh ta chỉ nói đùa, nhưng nụ cười của anh ta mỗi lúc một quái dị, cách tôi mỗi lúc một gần...

Khi chỉ còn cách một bước, anh ta đi vòng qua tôi, mở cái tủ lấy ra một bộ váy áo, ném lên đi văng.

“Thay quần áo đi làm.”

Đã có kinh nghiệm từ tối hôm trước, tôi ngoan ngoãn tuân lệnh, nhanh chóng cầm đồ, đi vào phòng tắm.

Chiếc váy này cũng mới tinh, chưa xé rách, hơn nữa tôi mặc rất vừa.

Không ngờ trong căn hộ của một người đàn ông lại có nhiều quần áo phụ nữ như vậy, là của vị hôn thê của anh ta sao? Nhưng cô ta đang học MBA ở Mỹ cơ mà?

Lẽ nào lại là một thông tin giật gân!

Nhưng bất luận thế nào, một người đàn ông có thể vượt qua được tình huống như đêm qua cũng không đến nỗi quá xấu, đàn ông trung thành với người yêu đâu còn nhiều.

Xem ra anh ta vẫn là loại đàn ông không tồi, ngoài việc hơi bị tâm thần phân liệt...

Để không trở thành chủ đề bàn luận của các nữ nhân viên, khi cách công ty một con đường, tôi xuống xe, đi bộ đến công ty. Vừa vào phòng làm việc, tôi lập tức ngồi ngay ngắn, làm tiếp công việc còn bỏ dở hôm qua. Triệu Thi Ngữ bảo tôi chỉnh sửa tất cả tư liệu về những khách hàng có quan hệ với công ty. Biết chắc là tư liệu Lâm Quân Dật cần, cho nên tôi làm rất kỹ, lại sắp xếp thứ tự theo chức vụ của họ trong công ty.

Còn ba phút nữa là đến giờ làm việc, Triệu Thi Ngữ thông dong tiến vào, hỏi tôi: “Tư liệu chuẩn bị xong chưa?”

“Xin lỗi, tôi qua có việc đột xuất nên tôi chưa chuẩn bị xong.”

“Vẫn chưa xong?” Triệu Thi Ngữ sầm mặt. “Chẳng phải tôi đã nói với cô tư liệu này rất quan trọng, nhất định phải làm xong trước hôm nay sao?”

“Tôi biết, tôi đang làm.” Tôi nhanh chóng giở danh sách những khách hàng Lâm Quân Dật đã gặp, đối chiếu, kiểm tra lại xem có khách hàng quan trọng nào bị bỏ sót không.

“Đúng thật là! Làm gì cũng lè mè... Tư liệu khách hàng chẳng phải trong kho số liệu đã có rồi sao? Cô xem những danh sách đó làm gì?” Cô ta cao giọng vẻ bực bội: “Rốt cuộc cô đã từng làm thư ký chưa vậy? Sao chậm chạp thế hả?...”

Tôi đang định giải thích thì cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Lâm Quân Dật đứng ở cửa, sắc mặt sầm sì.

“Thư ký Triệu, chẳng phải hôm qua tôi yêu cầu cô chuẩn bị tư liệu.” Anh ta nhấn mạnh từ

“cô”.

Tôi vội đứng lên nói: “Tôi là trợ lý của thư ký Triệu, việc này tôi nên phối hợp cùng làm. Không làm kịp là lỗi của tôi.”

Triệu Thi Ngữ lập tức tìm lý do đùn đẩy trách nhiệm: “Hôm qua tôi hơi mệt, anh đã cho phép tôi về nghỉ, tôi sợ anh cần gấp nên mới giao cho trợ lý làm. Sau này sẽ không như thế nữa.”

Lâm Quân Dật nhìn tôi: “Cô đến phòng Nhân sự thông báo, bắt đầu từ hôm nay chức vụ của cô cũng là thư ký, lương và tiền thưởng như Triệu tiểu thư. Còn nữa, công việc của hai người tốt nhất nên phân chia rõ ràng, tôi không thích nhân viên thoái thác trách nhiệm, càng không thích ai vơ trách nhiệm vào người!”

“Vâng!” Tôi cúi đầu trả lời. Được thăng chức là việc đáng mừng nhưng nhìn đôi môi run run của Triệu Thi Ngữ, tôi không sao vui được.

Sau khi Lâm Quân Dật đi vào, Triệu Thi Ngữ giật tư liệu trong tay tôi, giở thật nhanh, tiếng lật giấy loạt soạt cho thấy sự bất mãn của cô ta.

Đột nhiên tay cô ta cứng lại. Nhìn bộ váy của tôi, đôi môi anh đào nhỏ xíu càng há to: “Bộ váy này của cô... mua ở đâu?”

“Có vấn đề gì không?” Tôi cúi nhìn, cảm thấy chiếc váy ngắn màu trắng rất đẹp, không hiểu tại sao cô ta lại ngạc nhiên như vậy.

Cô ta lại sờ chất liệu, khẽ kêu: “Đây là kiểu dáng mới nhất trong bộ sưu tập thời trang hè của Pháp năm nay... Ở trong nước không thể mua được!”

“Hàng nhái.” Tôi buột miệng, nghĩ bụng, bộ váy đắt tiền như vậy, mình nên trả lại anh ta, nếu cô vợ chưa cưới của anh ta phát hiện bị mất đồ, nhất định sẽ nổi giận.

Triệu Thi Ngữ không nói gì nữa, nhưng nét mặt lộ rõ vẻ không tin.

Tin hay không tùy cô ta, tôi cũng không bận tâm.

Gần trưa, tôi đang trong toilet thì bên ngoài có người hỏi: “Thư ký Triệu, Lâm tiên sinh đột nhiên thăng chức cho Diêu Băng Vũ? Chuyện này quá không hợp lệ.”

Triệu Thi Ngữ cất giọng khinh miệt: “Còn gì nữa, “luật ngầm”!”

Hỏa khí bốc lên đầu, tôi đã sớm đoán sẽ có những chuyện thị phi như thế, chỉ là không ngờ nó đến nhanh hơn dự đoán rất nhiều.

“Thật à, cô ta trèo lên ông chủ nhanh vậy sao?”

Một cô gái nói chen vào: “Cái cô mới đến phải không? Tôi nghe Trưởng phòng Lý nói, dạo trước ông chủ xem hồ sơ của cô ta đúng hai mươi phút, không hề xem những hồ sơ khác!”

Những chuyện như vậy rất dễ thu hút mọi người. Cô khác lập tức tiếp lời: “Tôi thấy Diêu Băng Vũ kia rất giống tình nhân, ông chủ thích điểm gì ở cô ta chứ?”

“Còn thích gì nữa? Cái vỏ ngoài chứ còn gì... Nhưng không muốn lấy làm vợ, bất chấp cô ta có tư chất hay không!”

“Mọi người có để ý cái váy cô ta mặc không?” Triệu Thi Ngữ bắt đầu thể hiện bản lĩnh tạo tin đồn. “Chỉ có ở Pháp mới mua được... các cậu biết không? Tháng trước ông chủ đã bảo tôi gọi điện đặt mua.”

“Nghe nói ông chủ mắc chứng mê quần áo của phụ nữ, có thật không?” Một cô hỏi.

Triệu Thi Ngữ tiếp tục: “Đúng! Có lần anh ta phát hiện trong tạp chí của tôi có bộ nữ trang rất đẹp, còn hỏi tôi, có thể mua ở đâu.”

Lâm Quân Dật còn có sở thích thu thập nữ trang sao? Liệu có phải mỗi cô gái bị anh ta giam lỏng đều được chia một thứ? Sống lưng tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh, cảm thấy chiếc váy trên người trở nên khó chịu.

Một cô phán quyết: “Tôi thấy ông chủ mua những bộ váy áo đó đều để tặng cho người anh ta thích, có khi Diêu Băng Vũ đã lên giường với anh ta.”

“Chắc chắn thế!”

Tôi than thở, ôi! Chỉ vài ba câu của mấy cô nhân viên mà tội danh của tôi đã được xác định: tình nhân bí mật của ông chủ! Cũng may bây giờ đàn ông làm quan tòa tương đối nhiều, nếu không án oan, án sai nhất định không hiếm.

Tôi đẩy cửa bước ra, bình tĩnh nhìn gương trang điểm lại trước những cặp mắt tròn tròn.

Thấy họ không nói gì, chuẩn bị tản đi, tôi cười nói: “Các vị đánh giá tôi quá cao. Tôi vẫn chưa có bản lĩnh trèo lên ông chủ nhanh như vậy... Chiếc váy này đúng là Lâm tiên sinh tặng tôi là vì hôm qua tôi phải đi tiếp khách... Anh ta có phong lưu hay không, tôi không được biết, tôi chỉ biết loại con gái không có tư chất như tôi, anh ta hoàn toàn không thèm liếc mắt!”

Nói xong, tôi nện giày cao gót, ra khỏi toilet trong không khí im lặng tứ phía.

May Liễu Dương không có mặt, nếu không, nhất định cô bạn tôi sẽ hô lên: “Diêu Băng Vũ, thật không chịu nổi, cậu giả bộ thanh cao nổi gì!”

Tôi không giả bộ có được không? Càng nhẫn nhịn im tiếng, họ càng cho tôi là có tật giat mình.

Vốn tưởng họ đã tán hết chuyện, không ngờ lúc ăn trưa, lại nghe thấy hai cô gái bàn tán. Lần này, họ không tránh né bởi vì chuyện không liên quan đến tôi.

Một cô tóc thẳng chấm vai, có khuôn mặt thanh thoát hỏi: “Này, căn hộ của ông chủ có phải ở hoa viên bên sông?”

“Đúng, sao?” Một cô rất xinh hỏi.

“Tôi phát hiện chiếc BMW của anh ta gần đây hay đậu dưới tầng tiểu khu tôi ở, lẽ nào anh ta nuôi tình nhân ở đó?”

“Khu nhà cậu? Đối diện tòa nhà Cẩm Tú phải không?”

“Đúng!”

Đối diện tòa nhà Cẩm Tú? Tôi choáng váng, hình như chính là chỗ tôi qua tôi ở.

Xem ra đúng là nơi hành lạc bí mật của anh ta, nếu không, một người sao lại cần tới hai căn hộ? Anh ta cũng đâu phải đại minh tinh màn bạc, hoàn toàn không cần một nơi công khai, một nơi bí mật.

Cô gái có khuôn mặt thanh thoát nói: “Có lẽ tớ đoán đúng, cậu nghĩ xem, vợ chưa cưới ở nước ngoài, một ông chủ vừa đẹp trai vừa giàu có như anh ta chẳng lẽ sống như hòa thượng? Không có tình nhân, có bị đánh chết tớ cũng không tin.”

Chỉ một lát, tội danh của Lâm Quân Dật đã được xác định.

Tôi không nén nổi, thở dài thay anh ta.

Có điều nghĩ kỹ, cô gái đó nói rất có lý, đàn ông bình thường thấy phụ nữ chủ động lao vào lòng đều sẽ hiểu lầm, chuyện hôm qua, suy cho cùng vẫn là tôi sai.

Chương 6

Lòng hướng về đâu

Hết hai ngày nghỉ cuối tuần, vừa bước vào phòng làm việc, tôi giật mình đứng ngây, nếu không thấy Triệu Thi Ngữ đã ở đó, nhất định tôi nghĩ mình vào nhầm phòng, tại sao cánh cửa phòng làm việc của Lâm Quân Dật vốn bằng gỗ lại thay bằng cửa kính, mà trên tường lại trở một cửa sổ lớn có khung kính, thợ ở đâu mà làm nhanh như vậy?

“Chuyện là thế nào?” Tôi hỏi.

Triệu Thi Ngữ trao cho tôi một cái liếc mắt hàm ý: “Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai?”, chặn đứng mọi bản khoăn của tôi.

Đúng lúc Lâm Quân Dật bước vào, đi đến trước phòng làm việc, ném lại một câu không đầu không cuối: “Trong phòng ánh sáng không tốt, tôi bảo họ sửa lại một chút.”

Triệu Thi Ngữ lập tức gật đầu khen phải.

Tôi không nói gì, bật máy tính, bắt đầu làm việc.

Ánh sáng không tốt! Nói như đùa!

Chiếc cửa sổ chạy dài hết bức tường của phòng anh ta đã thừa tốt, mỗi sáng, nắng sớm trong như mật chiếu vào, căn phòng sáng choang. Tâm lý anh ta chắc có vấn đề.

Triệu Thi Ngữ nhìn chiếc cửa sổ kính, đành cất hộp trang điểm, lấy tập tư liệu ra, lơ đãng lần giờ.

Một tháng chớp mắt đã trôi qua, Lâm Quân Dật từ sau sự cố hiểu lầm mà có hành động đó, lại tỏ ra đặc biệt thận trọng, không yêu cầu tôi cùng đi tiếp khách nữa, ngoài những trao đổi tất yếu về công việc, chưa từng nói thừa một câu, nghiêm khắc giữ khoảng cách với tôi.

Cuối tuần, anh ta tuyệt đối không giao việc cho tôi, thời gian làm việc theo quy định, không cần tôi làm thêm, sau khi chức vụ của tôi ngang hàng với Triệu Thi Ngữ, cô ta cũng tỏ ra tôn trọng tôi hơn, thái độ cũng rất hòa nhã.

Hôm nay, nghe nói ngân hàng đã phê chuẩn vấn đề vay vốn, Triệu Thi Ngữ cười rất tươi, vẻ mặt rạng ngời lóa mắt.

Cô ta mang từ phòng Tài vụ về một chiếc phong bì, độ dày ít nhất cũng bằng ba chiếc phong bì đựng tiền lương của tôi, có ngốc tôi cũng đoán được nguyên nhân cô ta vui như thế. Con gái có nhan sắc, muốn kiếm tiền rất dễ, chỉ do tôi không muốn lợi dụng vốn tự có của mình cho nên cuộc sống của tôi và Tư Tư mới đạm bạc, chật vật.

Cũng may bây giờ tôi đã tìm được một công việc lý tưởng, không cần uống rượu với khách, không cần lả lơi với những ông chủ chỉ muốn ăn sống nuốt tươi mình.

Số tiền tiết kiệm lần đầu tiên đạt tới năm con số, cuộc sống không còn là một màu xám xịt, ảm đạm. Tôi tin là, chỉ cần nỗ lực, cuộc sống của tôi và Tư Tư sẽ ngày một khá lên. Tôi nhất

định có đủ tiền cho Tư Tư học trường tốt nhất, thi vào trường đại học tốt nhất, không cần phải sống trong ánh mắt soi mói của thiên hạ.

Qua cửa sổ kính, tôi thăm bần khoăn, mình nhìn Lâm Quân Dật hay là Trần Lăng, bởi vì khi nhìn anh ta, tôi luôn nghĩ, tại sao anh ta thích mua sắm đồ của phụ nữ, tại sao anh ta có hai căn hộ, trong khi thường xuyên ở lại phòng nghỉ cạnh phòng làm việc?

Có lúc tôi cũng nghĩ, tại sao Lâm Quân Dật không có quan hệ thân mật với các nữ nhân viên của công ty, ngay Triệu Thi Ngữ là thư ký ngày ngày cận kề, nhan sắc chim sa cá lặn, một cái liếc mắt đủ khiến thiên hạ hồn vía lên mây, anh ta lại như không thấy, tôi không thể hiểu tại sao anh ta có thể làm được như vậy.

Kỳ quặc hơn là, tôi chưa bao giờ nhận được điện thoại của vị hôn thê của anh ta, thi thoảng có điện thoại gọi từ nước ngoài thì cũng là giọng già nua, uy nghiêm, có lẽ là của ông nội tỷ phú, nhân vật huyền thoại như lời đồn.

Chẳng lẽ hai người đó chỉ gọi bằng di động? Nhưng trong giờ làm việc Lâm Quân Dật hầu như rất ít nghe di động, thật không biết hai người yêu nhau như thế, dựa vào gì để giữ vững tình yêu sâu nặng cách trở ngàn trùng, xua đi nỗi nhớ khắc cốt ghi xương.

Con người anh ta quả có bao nhiêu bí mật khiến tôi không nén nổi tò mò muốn tìm hiểu.. .

Ánh mắt hướng vào màn hình máy tính của anh ta đột nhiên chuyển đến chỗ tôi, đúng lúc bắt gặp ánh mắt thăm dò của tôi.

Tôi hoảng hốt lảng đi.

Một lúc lâu sau, vẫn cảm thấy ánh mắt nóng hừng hực đó dừng lại trên người mình, còn nóng hơn ánh mặt trời lúc giữa trưa.

Để chứng minh cảm giác của mình không đúng, tôi liếc trộm anh ta, không ngờ gặp ngay khuôn mặt cười cười bốn cột.

Mặt tôi nóng ran như lửa, tôi ngượng ngịu cúi đầu, nhìn xuống tập tài liệu mà tôi hoàn toàn không biết nội dung.

Lòng tức giận nghĩ: cái cửa sổ ngớ ngẩn!

Đột nhiên điện thoại nội tuyến đổ chuông, bàn tay tôi hơi run, suýt làm đổ cốc nước bên cạnh.

Triệu Thi Ngữ nhắc máy, nghe xong liền bữu môi, chuyển cho tôi.

“Năm giờ chiều nay cùng tôi đi dự tiệc của một người quen... mười phút nữa đợi dưới lầu, tôi đưa đi mua lễ phục dạ tiệc...”

Tôi liếc nhìn sắc mặt khó coi của Triệu Thi Ngữ, đoán là cô ta nghe thấy.

Cô ta có tức cũng là chuyện thường, bởi vì để chuẩn bị tham gia bữa tiệc đó cô ta đã mua một bộ lễ phục dạ tiệc mới tinh, đang định thể hiện nhan sắc ngàn vàng trước mặt bao đại gia, quan lớn.

Xem ra có lòng trông hoa, hoa lại không thơm!

Tôi gác máy, lại ngại ngần gọi điện cho Liễu Dương, nói có thể phải làm thêm đến khuya.

Ấy! Tối nay nhất định uống ít rượu, nhất định không để anh ta hiểu lầm lần nữa!

Ngồi trên xe, hai chúng tôi đều im lặng, trong xe tràn ngập không khí kỳ dị, sợ hãi.

Trong đầu tôi bỗng hiện ra cảnh tượng khóc lóc trên xe lần trước, tôi thầm mong anh ta không nghĩ như mình...

Có lẽ Lâm Quân Dật không muốn bầu không khí cứ cứng nhắc như vậy, liền hỏi thăm một cách xã giao: “Cô đến công ty đã được một tháng, có thể thích nghi với cường độ công việc không?”

“Có thể.” Mặc dù hơi lao tâm lao lực nhưng tiền lương anh ta trả hoàn toàn hợp lý.

“Có hứng thú tiếp tục ở lại công ty?” Câu hỏi này có phần đột ngột, nhưng theo tần suất thay đổi công việc của tôi, sự lo lắng của anh ta có vẻ không cần thiết.

“Lâm tiên sinh là ông chủ tốt hiếm có, được làm việc lâu dài ở công ty là vinh hạnh của tôi.”

“Một thời gian nữa tôi có ý định đưa một số nhân viên đi bồi dưỡng ngắn hạn, tiền đề là ký hợp đồng làm việc lâu dài với công ty. Cô làm khá tốt, không biết có bằng lòng ký hợp đồng làm việc lâu dài ở đây?”

“Tôi cầu không được, rất cảm ơn Lâm tiên sinh chiêu cố.”

“Không phải tôi đặc biệt chiêu cố gì cả”, anh ta vội vàng nói rõ. “Tôi hy vọng có một thư ký hiểu tôi, tốt nhất là luôn ở bên hợp tác với tôi.”

“Tôi hiểu, các ông chủ người Mỹ đa số muốn thư ký làm việc suốt đời cho mình. Đáng tiếc nghe nói, những nữ thư ký qua tuổi bốn mươi còn hiếm hơn cả gấu trúc.”

“Đúng thế!” Lâm Quân Dật cười. “Cô có bất cứ yêu cầu gì đều có thể nói ra, chỉ cần cô bằng lòng làm thư ký suốt đời cho tôi.”

Câu nói này nghe ra có phần hơi ngượng?!

“Tôi không dám đảm bảo mình đạt được mọi yêu cầu của anh, tôi sẽ cố hết sức.”

“Cô yên tâm, yêu cầu của tôi không có gì quá đáng, chỉ cần cô làm tốt công việc của mình, có trách nhiệm với công ty, có cảm giác đó là nơi thân thuộc là được. Về đãi ngộ, sẽ căn cứ vào thực tế và thời gian làm việc của cô, tăng lương theo từng năm.”

Giải thích một chút như vậy thì tốt lên nhiều, nghe không thấy ngượng nữa. Tôi phấn khởi nói: “Tôi nhất định không làm anh thất vọng.”

Tuy nói chuyện như vậy nhưng tôi vẫn rất thận trọng, e dè, bởi không hiểu tính cách anh ta lắm.

Lâm Quân Dật nói: “Cô không cần thận trọng với tôi như thế, có gì muốn nói, muốn hỏi cứ thẳng thắn, thực ra hiểu nhau và thích nghi cần một quá trình.”

“Phải! Liệu tôi có thể hỏi một chút, các ông chủ bình thường đều tìm cách mở rộng công

ty, vì sao anh lại về nước lập công ty riêng?” Tôi lựa chọn một vấn đề tương đối sâu .

Lâm Quân Dật trầm tư một lát. “Tôi không thích khi người ta giới thiệu tôi đều nói: Đây là cháu nội Lâm Lạc Hòe!”

Lâm Lạc Lòe? Người anh ta nói có phải là chính là huyền thoại Lâm Lạc Hòe lừng danh trong giới đầu tư?

Căn cứ vào tài năng phi phàm và sở hữu thẻ huyền kim ở ngân hàng Thụy Sĩ, có lẽ đúng.

Lâm Lạc Hòe nổi tiếng không phải vì sự giàu có mà vì cuộc đời thăng trầm, ly kỳ của ông ta.

Hai mươi bốn tuổi, tay trắng, tự thân lập nghiệp.

Ba mươi hai tuổi, có công ty lên sàn chứng khoán.

Ba mươi tám tuổi, công ty phá sản, tiền bạc mất sạch.

Bốn mươi tuổi, dùng một ngàn đô la tiền làm thuê kiếm được chơi cổ phiếu, đến bốn mươi sáu tuổi đã có trăm triệu trong tay, sau đó đầu tư vào các lĩnh vực, đến nay số công ty dưới tên ông ta, số công ty ông ta có cổ phần, số tiền trong ngân hàng không ai tính được.

Thảo nào Âu Dương Y Phàm trở mặt há miệng khi biết Lâm Quân Dật phải vay ngân hàng, có một gia thế như vậy quả thật không nên vì năm mươi triệu mà phải hạ mình trước người khác.

Bây giờ, tôi càng khâm phục nghị lực kiên trì lập nghiệp của người đàn ông trước mặt.

Lâm Quân Dật nói: “Mọi người đều tưởng tất cả những gì tôi có là do tôi là cháu ông tôi, không ai biết tôi đi lên từ một nhân viên bậc thấp nhất, tôi có ngày hôm nay là vì tôi làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai, một ngày làm việc tới mười lăm tiếng.”

“Cho nên anh muốn chứng minh với mọi người, không dựa vào ông nội, anh cũng có thể thành công. Vậy tiền đầu tư của anh...”

“Là tiền tôi kiếm được do chơi cổ phiếu và vay ngân hàng.”

Thực ra tôi rất muốn phản bác: “Anh có thể có được ngày nay đích thực là do có người ông tuyệt vời đó. Bao nhiêu người còn chăm chỉ hơn anh, ai may mắn như anh, không có ông nội nâng đỡ, chỉ bảo, anh đào đâu ra năng lực và ý chí như vậy?”

Nhưng đương nhiên tôi không thể nói như vậy, những người có tiền thường mắc tật, sợ người khác chỉ nhìn thấy tiền bạc và địa vị của mình, không nhìn thấy năng lực, tư chất cá nhân, họ tự tán thưởng và khao khát người khác tán thưởng những thứ ngoài tiền bạc trên người họ. Bất hạnh là, trên người họ, ngoài tiền bạc, không có gì đáng để người khác tán thưởng.

Chúng tôi lại nói những chuyện linh tinh khác, câu chuyện bỗng chuyển sang vấn đề đẳng cấp, anh ta cho rằng sự cao quý, trang nhã của phụ nữ đều là do trang phục, anh ta kiến nghị tôi nên thay đổi kiểu trang phục một chút.

Tôi không thể không nói quan điểm của mình: “Tôi cho rằng trang phục cao quý đa phần là

do tiền bạc.”

Anh ta mím môi yên lặng.

Thấy vậy, tôi vội nói: “Hình như Lâm tiên sinh đặc biệt hứng thú với trang phục nữ, thảo nào trong nhà có nhiều trang phục nữ như vậy.”

“Đúng, mỗi lần nhìn thấy trang phục phù hợp với cô ấy là tôi lại muốn mua tặng.” Anh ta dừng một lát rồi nói tiếp: “Cảm giác đó rất tuyệt, giống như cô ấy đang ở bên tôi.”

“Ô! Bạn gái anh thật hạnh phúc.” Câu này là tôi nói thật lòng, cách người yêu cả Thái Bình Dương, nhất định là rất nhớ.

Còn nhớ khi mới chia tay Trần Lăng, ngày nào với tôi cũng như ngày tận thế, bao nhiêu lần đi lên tầng thượng rồi lại thần thờ đi xuống bởi mầm sống trong người đang lớn dần.

Tôi suốt ngày ngơ ngẩn, lang thang, nhìn thấy thứ gì cũng muốn mua cho Trần Lăng, lại nghĩ có lẽ chúng tôi không thể nào gặp lại... Cảm giác sao mà tê tái, giống như từng nhát dao sắc cửa vào tim.

Đến khi tâm thần hoảng loạn đến mức cơ thể tôi không thể chịu nổi, có nguy cơ sảy thai do thiếu chất, tôi mới buộc mình tìm một công việc, bắt đầu sống một cuộc sống bình thường.

Đến ngã tư đèn đỏ, Lâm Quân Dật nhìn dòng xe nối nhau như con thoi trước mặt, nói tiếp: “Nhưng cô ấy không nhận ra điều đó... Có lẽ do tôi đối xử với cô ấy quá tốt nên cô ấy không còn cảm giác, cho rằng điều đó là đương nhiên, hoặc như Y Phàm nói: Đối với phụ nữ, nếu quá nuông chiều, cô ta sẽ cho rằng anh không giống đàn ông, sẽ coi thường anh.”

“Anh không giống đàn ông?” Đây là nhận xét bất ngờ nhất mà tôi từng nghe. Nếu Lâm Quân Dật đường đường phong độ đàn ông như vậy vẫn chưa đủ nam tính, phải chăng những người đàn ông khác nên chuyển giới?!

Anh ta nghiêm túc nhìn tôi hỏi: “Cô thấy tôi bây giờ có giống đàn ông?”

“Giống, rất đàn ông, tôi tin là nhất định có nhiều phụ nữ mê anh.”

Cho dù bản thân có thừa đạo đức nghề nghiệp, lời ninh buột miệng này tôi cam đoan trăm phần trăm thật lòng!

Lâm Quân Dật được khen, bỗng nở nụ cười, ánh mắt lạnh lùng cố hữu chợt trở nên đặc biệt phóng túng, quyến rũ.

Giây phút này, cả thế giới ồn ào chợt yên tĩnh bởi nụ cười đó. Nếu anh ta thường xuyên cười thì tốt biết bao, tôi sẽ đỡ cảm thấy căng thẳng, áp lực.

Nhưng lại nghĩ, nếu ông chủ không có uy trước mặt nhân viên, không gây được áp lực với họ, đó mới là thất bại.

Trầm ngâm một lát, anh ta lại nói: “Chỉ vì cô ấy...”

Trời ơi! Nếu không phải chính miệng anh ta thốt ra, tôi nhất định không tin. Tôi tưởng đàn ông si tình trên trái đất tuyệt chủng cả rồi, thì ra vẫn còn một con cá lọt lưới!

Một cô gái may mắn như thế nào mới được anh ta yêu thương, che chở như vậy...

Từ phòng trang điểm bước ra, liếc nhìn mình trong gương, tôi hơi giật mình, hình như đó là một người khác, liếc nhanh phản ứng của Lâm Quân Dật, lại thấy anh ta cau mày.

Như thế này có thể ra ngoài không?!

Bộ lễ phục quét đất này là bộ đẹp nhất tôi từng thấy. Chiếc váy màu đỏ tươi, chất liệu tơ rất thanh lịch, trang trọng, còn hở vai, bó sát người tôn lên những đường cong gợi cảm, căng tràn sức sống, quyến rũ không sao cưỡng nổi. Gấu váy điểm những sợi tơ óng ánh, sắc vàng kim trên nền đỏ tươi dưới ánh đèn màu lóng lánh theo từng cử động.

Quý phái đến lóa mắt, yêu kiều và gợi cảm.

Chuyên gia thẩm mỹ trang điểm cho tôi theo phong cách của bộ lễ phục. Đôi mắt long lanh do quần mi phớt hồng tạo nên sự mê đắm, bờ môi mọng với đường cong bí ẩn, yêu kiều khó tả.

Thấy Lâm Quân Dật nhìn đi chỗ khác, tôi thử hỏi: “Thế này có được không?”

Anh ta cau mày nhìn tôi từ trên xuống dưới, hạ giọng hỏi: “Trang điểm lại cần bao nhiêu thời gian?”

Tôi không biết trả lời thế nào, quay người bối rối mỉm cười với người tự xưng là chuyên gia trang điểm, sớm biết thế này tôi đã không chịu bị tra tấn suốt nửa giờ.

Cô ta nhìn phải nhìn trái tôi một hồi không dám để lộ vẻ khó chịu, nói: “Muốn trang điểm lại, cần ít nhất một giờ.”

“Thôi, muộn rồi, đi!”

Khoác tay Lâm Quân Dật bước vào phòng tiệc lồng lầy, tôi cảm giác mình giống một bà hoàng tiến vào vương cung trong ánh mắt tôn sùng, ngưỡng vọng của mọi người.

Tôi chỉ là cô gái bình thường, cũng từng mơ giấc mơ vương giả, nhưng là người thực tế, tôi luôn phân biệt rạch ròi giữa truyện cổ tích và cuộc sống hiện thực.

Hôm nay, chúng tôi khoác tay nhau như một cặp tình nhân trước mắt thiên hạ, ngày mai anh ta vẫn là hoàng tử cao quý, còn tôi chỉ là cô thư ký quen.

Anh ta là anh ta, tôi là tôi!

Từ khi chúng tôi bước vào phòng tiệc, nhiều người đàn ông tới tấp đến bắt chuyện với tôi nhưng đều bị Lâm Quân Dật đuổi khéo.

Khi anh ta bận chào hỏi người khác, tôi không còn may mắn đó, luôn phải nở nụ cười thật tươi, nói những câu xã giao nhàm chán.

Âu Dương Y Phàm đi về phía tôi.

Tôi có cảm giác anh ta hơi giống Trần Lăng, lúc nào cũng cười tươi như ánh nắng nhưng khí chất thì khác, anh ta tao nhã, ung dung và sang trọng hơn Trần Lăng.

Âu Dương đi đến gần tôi, mỉm cười: “Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”

“Âu Dương tiên sinh, xin chào, tôi là Diêu Băng Vũ.”

“Là cô ư?” Âu Dương dường như không tin, nhướn mày về kinh ngạc rồi chăm chú nhìn tôi. “Quân Dật quả thực con mắt ngày càng khá...”

“Thực ra tôi chỉ là thư ký của anh ấy...”

“Ô, cũng phải...” Anh ta chưa kịp nói hết câu, Lâm Quân Dật đã vội chào ông giám đốc ngân hàng, quay lại cắt ngang câu chuyện của chúng tôi.

“Không phải cậu có ý đồ với thư ký của tôi chứ?”

“Anh chưa hiểu tôi rồi, xưa nay tôi không bao giờ phá hoại tình cảm của người khác.” Âu Dương Y Phàm cười cười vỗ vai anh ta, ngữ khí đó có gì thật lạ, như có ẩn ý.

“Công tử của tôi, cậu đã chú ý đến những thứ khác ngoài phụ nữ rồi hả?”

“Ha ha!” Âu Dương cười phá lên. “Tôi tưởng câu này anh phải nói với chính mình chứ?”

Nói xong, anh ta vòng qua Lâm Quân Dật, trước lúc rời đi, ngoái đầu cười với tôi: “Cô thư ký xinh đẹp, nếu biết uống rượu, nên hỗ trợ ông chủ một chút.”

“Tôi biết.” Tôi nghiêm túc gật đầu.

Triệu Thi Ngữ từng nói Lâm Quân Dật không động đến một giọt rượu, hình như rất ghét mùi rượu.

Suốt bữa tiệc, Lâm Quân Dật có vẻ không mấy hào hứng, chỉ ngồi một góc, chăm chú quan sát khách xung quanh.

Trong khách sạn lộng lẫy, ánh đèn rực rỡ, trên mặt các vị khách đều là nụ cười xu nịnh phồn phơ, chỉ có anh ta lạnh lùng ngồi tựa vào sofa trong tư thế hào hoa nhất mực, thi thoảng nhếch mép cười.

Sự cao ngạo của anh ta dường như toát ra từ trong gân cốt, luôn mang dáng vẻ lơ đãng, thờ ơ... Thịnh thoảng có khách quen đến chào, anh ta lịch thiệp đứng dậy, nhiệt tình đáp lễ.

Nếu có người cảm lý đến, tôi sẽ lập tức bước lên: “Xin lỗi, ông chủ tôi không biết uống rượu...” Sau đó, tôi sẽ thay anh ta uống với họ, cũng may đàn ông luôn nể mặt phụ nữ, họ đều vui vẻ chấp nhận.

Nói thật, tửu lượng của tôi kém xa Triệu Thi Ngữ.

Sau mấy ly Brandy, chân tay tôi đã bủn nhũn, đầu choáng váng, từng khuôn mặt cười trước mắt chập chờn như ở rất xa.

Lúc đó ông giám đốc ngân hàng cũng đến góp vui, làm như vô tình ghé tai tôi nói nhỏ: “Điều tiểu thư hôm nay trông thật hấp dẫn.”

“Giám đốc Trương quá khen!” Tôi nâng ly, gượng cười. “Chuyện vay vốn may nhờ có ông chiếu cố, tôi thay Lâm tiên sinh cảm ơn ông.”

“Đừng khách sáo!” Giám đốc Trương uống cạn, cười hả hê nhìn tôi.

Còn tôi nhìn ly rượu Brandy trong tay, hơi phân vân, loại rượu này rất nặng, cũng rất cay, nếu uống tiếp e là tôi sẽ say như lần trước...

Không ngờ khi tôi đang im lặng đắn đo, vừa đặt chiếc ly lên môi đã bị một bàn tay với những ngón dài thanh tú giật lấy.

“Rượu Giám đốc Trương mời, tôi phải tự uống!” Lâm Quân Dật nâng ly uống cạn, khi ngửa cổ uống, tóc trước trán anh ta hất lên vể ngang tàng cực quyền rũ, còn dễ say hơn cả rượu Brandy.

Từng nghe nói, phụ nữ hoàn mỹ giống như rượu nho, đàn ông hoàn mỹ như rượu Brandy, thì ra là thật!

Sau khi Giám đốc Trương đi khỏi, tôi thầm quan sát Lâm Quân Dật, sắc mặt anh ta vẫn trắng muốt, ánh mắt vẫn nghiêm lạnh, không hề thấy một nét mê loạn, nhìn mãi cũng không nhận ra là đã say.

Sau đó, lại có một chủ cung ứng vật liệu xây dựng đến chào, tôi còn chưa kịp nói, Lâm Quân Dật đã chủ động chạm ly với khách, vừa uống vừa sôi nổi chuyện trò.

Xem ra tin đồn quả thực không đáng tin, nếu sớm biết anh ta giấu mình như vậy, tôi hà tất phải ngược đãi dạ dày của mình.

Âu Dương Y Phàm sau khi đi hết mấy vòng chào khách, cầm một ly nước nho ép đưa cho Lâm Quân Dật, cười cười nói: “Mời!”

“Cậu không thấy cậu quá lăm chuyện sao?” Thái độ lãnh đạm của Lâm Quân Dật đẩy người ta ra xa ngàn dặm.

Nhưng Âu Dương Y Phàm vẫn mỉm cười kiểu quen thuộc, ngồi xuống bên cạnh nói: “Đề xem anh trụ được bao lâu...”

“Nếu cậu muốn xem trò vui, tốt nhất nên đứng xa một chút.” Lâm Quân Dật lờ anh ta, ánh mắt nghiêm lạnh đó lập tức ngắt lời Âu Dương.

Âu Dương nhún vai tỏ vẻ không chấp, chuyển chủ đề: “Không phải thế... Gần đây tôi đã nhắm hai tuyến dài, anh có hứng thú không?”

“Đạo này vốn của tôi hơi căng, chỉ thỉnh thoảng chơi tuyến ngắn.”

Lâm Quân Dật đón ly nước nho ép từ tay Âu Dương, uống một ngụm, tôi cảm thấy nếu anh ta không nhận, cánh tay Âu Dương sẽ giơ mãi đến phát run.

Âu Dương lắc lắc cổ tay: “Bây giờ ai còn làm công thương, muốn chơi bời, giao thiệp, lại còn quan tâm nhiều chuyện như vậy. Không có thời gian chơi chứng khoán, cổ phiếu, tìm mấy công ty đầu tư nhàn nhã, ung dung, lại kiếm được nhiều tiền, thật không hiểu anh nghĩ thế nào!”

“Cậu không cảm thấy suốt ngày dán mắt vào vi tính, nhìn mãi những đường đồ thị, những con số trong tài khoản của mình biến hoá vô vị lắm sao? Tôi cho rằng nhìn căn nhà mình xây, người đến ở đông đúc thú vị hơn nhiều việc ngắm những con số biến hoá trong tài khoản.”

“Vậy anh cứ việc giao du với những con người tẻ ngắt đó, tôi phải nhân cơ kinh tế nhảy vọt kiếm ít tiền!”

“...”

“...”

Tôi không xen lời, ngồi một bên lặng lẽ nghe họ nói, trước đây tôi rất ghét những thiếu gia công tử như bọn họ, cho là họ chỉ biết tiêu xài tiền của bố mẹ, nhưng bây giờ không thấy quá ghét, thực ra họ đều rất có năng lực, có giáo dục, có phẩm cách.

Họ chơi rất thoải mái là bởi họ có cách kiếm tiền nhẹ nhàng hơn người khác.

Có thể họ hơi phóng túng, có lẽ là do lối sống, sở thích.

Cũng do nhiều cô gái tự lao vào họ .

Ai nói những đàn ông không phóng túng nhất định là người đứng đắn, có lẽ suy nghĩ của họ còn bản thủ hơn.

Một người khinh bỉ giai cấp tư sản từng nói: Thế giới luôn đổi thay, có biểu hiện là thật, có biểu hiện là giả.

Một đạo lý đơn giản thế, tôi lại không nhớ, đó là thất bại lớn nhất đời tôi!

Nếu tôi có thể nhớ câu này, đêm hôm đó có lẽ đã không xảy ra chuyện nhục nhã như thế.

Tôi đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Âu Dương Y Phàm ngồi bên cạnh nói: “Lần sau đừng đi dự tiệc với anh ta, đi theo một người đàn ông không biết uống rượu, tủi cho thân mình lắm.”

“Đó là việc tôi nên làm! Có điều tôi thấy Lâm tiên sinh hoàn toàn không cần tôi uống thay.”

“Cô đợi xem lát nữa anh ta thế nào.”

“Lâm tiên sinh...” Tôi liếc Lâm Quân Dật, trông anh ta dường như rất tỉnh táo, không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ có sắc mặt hơi tái, bàn tay cầm ly bắt đầu co quắp, run run.

“Quân Dật uống một ly Whisky là ba ngày không ăn được gì.”

“Nghiêm trọng thế sao? Anh ấy dị ứng rượu ư?”

Tôi quả không thể tin, có đàn ông ngay một cốc rượu cũng không uống được... Vậy vừa rồi sao anh ta uống nhiều thế?

“Anh ta tự chuốc lấy...” Âu Dương Y Phàm ghé gần tôi nói nhỏ. “Cô biết không, trước đây XO, Whisky, vang, bia anh ta uống như nước, đến mức cái cơ thể mỹ miều tôi rất sùng bái đó ngã lên ngã xuống. Đạo ấy, tôi ao ước tử lượng của mình được như anh ta. Thấy anh ta nằm viện đúng ba tháng, tôi không nghĩ như vậy nữa...”

“Ba tháng?” Nghe thấy thế, lòng tôi se lại, không cười được nữa, uống như vậy rõ ràng là hành hạ bản thân, Lâm Quân Dật đâu phải là người không có lý trí.

“Xuất huyết dạ dày...”

Âu Dương chưa nói hết, Lâm Quân Dật đã quát mắng: “Nếu cậu không muốn ngày mai bị phóng viên vây chặt phòng bệnh thì ngậm miệng cho tôi!”

Âu Dương quả nhiên ngậm miệng, nhưng không phải do lời đe dọa của Lâm Quân Dật mà do một người chừng ngoài năm mươi đang tươi cười đi đến, mấy người tầm tuổi phấn khởi

vây quanh.

Chương 7

Đêm điên cuồng

Người đàn ông trung niên đeo cặp kính gọng vàng, tư phong nho nhã, khuôn mặt hao hao Âu Dương Y Phàm nhưng trông trầm tĩnh hơn nhiều.

“Chú Âu Dương!”

Nghe Lâm Quân Dật gọi ông ta như vậy, tôi mới nhớ ra người đó là ai.

Âu Dương Cẩm Hoa, tổng giám đốc Công ty Điện khí, luôn có tên trong bảng xếp hạng những tỷ phú trong nước, tờ tạp chí *Kinh doanh* thường xuyên có bài viết về bước đường dựng nghiệp của ông ta. Tôi đã nhiều lần nhìn thấy ảnh ông ta, ông ta nhìn trẻ hơn trong ảnh rất nhiều, không có vẻ là đã hơn năm mươi tuổi.

Xem ra dạ tiệc này không tầm thường, đều là những nhân vật cự phách.

Âu Dương Cẩm Hoa mỉm cười thân mật, chạm ly rượu trong tay vào ly nước nho ép của Lâm Quân Dật, vui vẻ nói: “Quân Dật, đến lúc nào vậy? Sao lại ngồi ở đây?”

“Cháu cũng vừa đến.”

“Nào, để chú giới thiệu cháu với mấy người bạn.” Giọng Âu Dương Cẩm Hoa vô cùng khách khí, không hề có vẻ uy nghiêm của bậc trưởng bối.

“Chú Âu Dương...” Lâm Quân Dật khiêm tốn nói: “Cháu về nước là muốn tự lập nghiệp, không muốn dựa vào thanh thế của ông nội.”

“Ô? Quả nhiên có chí khí của ông cụ...” Âu Dương Cẩm Hoa vỗ vai anh ta, ánh mắt không giấu vẻ khâm phục: “Nhưng đôi khi đi đường tắt sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian quý báu, thời buổi này hoàn toàn dựa vào khả năng của bản thân thì rất khó đứng vững trong giới kinh doanh.”

Ông ta không đợi Lâm Quân Dật trả lời, nói với người bên cạnh: “Ông chưa biết nhỉ? Cậu ta là cháu nội Lâm Lạc Hòe.”

“Cháu nội Lâm lão tiên sinh?” Người đó vội chìa tay, niềm nở nắm tay Lâm Quân Dật: “Hân hạnh! Hân hạnh!”

“Ông xem, trẻ măng nhưng tuyệt đối không thua kém ông cụ, mới hai năm đã lập được công ty riêng.”

Âu Dương Cẩm Hoa tán thưởng ra mặt.

“Chú Âu Dương... quá khen...”

Lâm Quân Dật vẫn cười, nhưng có phần miễn cưỡng, môi càng lúc càng tái.

Nhìn thấy tay trái anh ta ấn lên dạ dày, tay phải nắm chặt để sau lưng, tôi vội vàng tiến đến hỏi: “Lâm tiên sinh?”

Tôi kịp thời đỡ cánh tay anh ta, ngại ngần giải thích: “Lâm tiên sinh đã uống mấy cốc rượu, có lẽ hơi say.”

Âu Dương Cẩm Hoa tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Cháu uống rượu?”

“Chú Âu Dương, xin lỗi... cháu về trước.”

Lâm Quân Dật vội đặt ly nho ép trong tay xuống, rời phòng tiệc.

Tôi đuổi theo, vừa ra khỏi cửa đã thấy anh ta dựa vào góc tường tối, hai tay ôm bụng, mặt trắng bệch.

“Lâm tiên sinh, anh không sao chứ?”

“Không sao...” Anh ta nhũn người khụy trên đất, giọng run run: “Hôm nay tôi không thể đưa cô về nhà, hãy gọi chồng cô đến đón.”

Thấy anh ta khổ sở chịu đau như vậy, lòng tôi cũng thất lại: “Tôi đưa anh đi bệnh viện?”

“Không cần, tôi không thích mùi bệnh viện, ở nhà có thuốc, uống vào là... không sao.”

Tôi đương nhiên không thể vô lương tâm ra về, bỏ lại người đàn ông đã vì mình mà thành ra khốn khổ như vậy giữa đường.

Suy nghĩ một lát, tôi dìu anh ta lên xe: “Vậy để tôi đưa anh về nhà.”

Vì không muốn trên các báo sáng mai xuất hiện dòng tít lớn: “Nữ thư ký lái xe sau dạ tiệc, Lâm Lạc Hòe đau khổ mất cháu yêu!”

Tôi lái xe rất chậm, có lẽ xe đạp cũng có thể vượt qua chiếc BMW kiểu mới này của anh ta!

Trên đường, Lâm Quân Dật ngả đầu lên ghế, mắt nhắm nghiền, nhìn không có vẻ quá đau đớn nhưng môi cắn chặt đến tím tái.

Tiếng nhạc chậm chậm vang lên, tìm rất lâu tôi mới phát hiện chiếc di động để cạnh ghế của anh ta.

Không thấy Lâm Quân Dật có động tĩnh, tôi vội đưa điện thoại cho anh ta, nhân tiện liếc nhìn chữ hiện trên màn hình: Nhĩ Tích.

Ngay cả cái tên cũng thanh cao, tôn quý, nhất định là vị hôn thê hạnh phúc của anh ta.

Lâm Quân Dật cầm điện thoại, liếc nhìn, cặp mày thanh dài chau lại.

Hai phút sau, nhạc chuông lại vang lên, anh ta vẫn không nhúc nhích, mệt mỏi ngả vào ghế nhìn tôi.

Tiếng chuông vang lên lần thứ ba, cuối cùng anh ta cũng cầm điện thoại lên... Nhưng nó bay ra ngoài cửa kính theo một đường cánh cung dài tào nhả...

Cuối cùng, tôi đã hiểu tại sao thiên hạ liên tục thay điện thoại, bởi vì luôn có những người không chịu nổi khổ ách của kiếp nhân sinh đã dùng nó để trút giận.

Tôi rất muốn đàm luận một chút với anh ta về vấn đề khổ ách của người dân nước mình, nhưng thấy bộ dạng anh ta như vậy, lại chẳng nói được gì. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ

đau khổ hiển hiện trên mặt anh ta, trong mắt lại là vẻ giằng co, mâu thuẫn .

Lâm Quân Dật lặng lẽ cúi đầu, mười ngón tay sục trong mái tóc suôn mềm.

Xem chừng anh ta đang có chuyện với vị hôn thê.

Ồi chào! Xa cách như vậy mà cãi nhau thì cực quá, anh ta đau khổ, cô gái đó nhất định lòng cũng như lửa đốt.

Tôi vốn không muốn nhiều chuyện, cuối cùng không đành nhìn anh ta đau khổ như vậy, dịu giọng hỏi: “Hai người có thể gặp nhau cũng không dễ... Nếu không biết trân trọng, có thể lỡ cả đời...”

Lâm Quân Dật đột nhiên ngừng đầu, nhìn tôi đăm đăm.

Một lát sau, anh ta chậm rãi nói, giọng khàn khàn: “Nếu yêu một cô gái hoàn toàn không có tim, nếu tình yêu thương và sự cho đi của mình chỉ đổi lại là sự thờ ơ và khinh thị, cô sẽ làm thế nào?”

Tôi im lặng!

Phải, nếu trao nhầm trái tim cho một người không xứng đáng mà vẫn kiên trì thì có phải quá xuẩn ngốc?

Anh ta ấn tay vào bụng, nói tiếp: “Đối với một người đàn ông, nỗi nhục lớn nhất là chia sẻ người phụ nữ của mình với người đàn ông khác, cho nên... tôi không còn lựa chọn nào khác...”

Nuốt vào những lời phía sau, anh ta với tay nhấn phím CD, tiếng nhạc buồn da diết vang lên, đây là loại nhạc tôi thích nhất, mỗi lần nghe đều xúc động tận tâm can, nước mắt đầm đìa .

Tôi đóng cửa giam mình, chỉ để lại khoảng ban công

*Mỗi khi trời tối, mở cửa sổ nhìn ra, tôi ngơ ngẩn trước
màn đêm vô tận.*

Ký ức xưa ào ạt xô về.

Kể lại chuyện tình em và tôi.

Mở ti vi, nghe người ta bộc bạch

Có lẽ chuyện người đời đã gọi cho tôi

Tình yêu em cần tôi không trao được

Xót xa nhìn nhân thế đổi thay.

Không thể cho em tương lai, tôi trả em hiện tại

Kết thúc trong yên lặng âu cũng là một cách

Nước mắt rơi, lòng quặn thắt tái tê

Chia tay... âu cũng là tỉnh ngộ.

Yêu thương cuối cùng tôi trao em là tình nguyện ra đi

*Chiếc giường của hai ta không cần biển khơi ở giữa
Vết ố này xin gửi lại thời gian.
Yêu thương cuối cùng là tình nguyện ra đi
Không níu kéo, tôi không oán trách
Tình cảm như sân ga, người đến, người đi
Trái tim tôi là biển hiệu ga tàu, khắc bốn chữ đợi chờ mãi mãi... Yêu thương cuối cùng
là tình nguyện ra đi
Tôi bật đèn, nghe tâm tư của những người thất bại.
Nghẹn ngào kể cùng một nỗi bi thương
Tình duyên nhớ vẫn nguyên trong lồng ngực
Không cách nào xua khỏi trái tim
Yêu càng sâu, lòng càng dễ đón đau...
Nhìn đôi mắt nhắm và khuôn mặt bị đau khổ giày vò, không còn nét rạng rỡ ngày thường,
tôi thật sự buồn thay cho anh ta...
Anh ta là người đàn ông ưu tú nhất, hoàn mỹ nhất tôi từng gặp.
Anh ta cũng là người đàn ông đau khổ nhất tôi từng gặp. Có sự nghiệp thành công, điều gì
đã khiến anh ta tự giày vò như vậy?
Sau khi chật vật kéo được Lâm Quân Dật đã ngủ thiếp lên giường, tôi cũng kiệt sức, chân
tay bải hoải ngã nhào lên người anh ta...
Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt anh ta không chút sắc máu, những đường nét tuyệt đẹp
nhấn nhúm vì đau đớn.
Dường như cảm thấy bị đè nặng, anh ta mơ hồ mở mắt, nghi hoặc nhìn tôi.
“Xin lỗi...” Tôi luống cuống xấu hổ bò dậy, vội vàng lục tìm thuốc giảm đau.
“Đầu giường... ngăn kéo bên phải.”
Tôi mở ngăn kéo, bên trong đầy thuốc, toàn là thuốc dạ dày, gói to gói nhỏ, đủ màu có ghi
chú tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Pháp và cả thuốc nội. Xem ra bệnh dạ dày của anh ta không
phải bình thường!
Vậy là anh ta biết rõ mình không thể uống rượu, tại sao vẫn giằng lầy uống, vì tôi ư?
Trong tích tắc, lòng tôi dâng trào sự cảm kích, lại cũng vô cùng áy náy.
Ngoái đầu nhìn, Lâm Quân Dật đã chống tay ngồi dậy, đăm đăm nhìn tôi. Không biết do
ánh đèn phản chiếu hay do ảo giác, dường như tôi nhìn thấy ánh nước long lanh, nhấp nhòa
như sương mù trong mắt anh ta...
Tim khẽ nảy lên, tôi vội lảng tránh ánh mắt đó, nhanh chóng chọn một lọ thuốc có thể đọc
được, lấy một liều, dốc anh ta uống.*

Uống thuốc xong, Lâm Quân Dật nằm trên giường, hơi thở gấp dần dần bình ổn.

Tôi nhẹ nhàng giúp anh ta cởi chiếc áo vét, tháo cà vạt để anh ta có thể ngủ thoải mái hơn. Lâm Quân Dật không mở mắt nhưng hơi thở mạnh dần, điều đó cho thấy anh ta đã bị tôi đánh thức.

“Lâm tiên sinh, tôi về đây.”

Anh ta không trả lời, cũng không mở mắt.

Tôi lặng lẽ đi đến gần cửa mới phát hiện bộ lễ phục sang trọng trên người mình đã nhàu nhĩ, gấu váy bị vướng vào cửa xe, rách một miếng, không thể mặc ra ngoài. Huống hồ đêm đã khuya, mặc kín đáo sẽ an toàn hơn.

Mở tủ quần áo của anh ta, tôi lập tức bị sốc!

Bên trong toàn váy áo phụ nữ, các kiểu các màu, các mùa đều có.

Dù treo ngay ngắn trên mắc hay gấp phẳng, xếp gọn, tất cả đều còn nguyên nhãn mác.

Tôi với một chiếc váy dài quá gối không quá sang trọng, đi vào phòng tắm, thay đồ...

Giơ tay với chiếc váy mới tinh, bất giác tôi lại nghĩ tới sở thích kỳ quái của anh ta.

Anh ta mua, tại sao không tặng cô ấy?

Mâu thuẫn giữa họ là gì? Nếu đúng như lời anh ta nói, vị hôn thê đó không trân trọng tình yêu của anh ta, tại sao vẫn liên tục gọi điện? Cô ta đã yêu người khác?

Người đàn ông hoàn hảo như Lâm Quân Dật lại không giữ nổi trái tim cô gái đó?

Đang mải suy nghĩ, tôi hoàn toàn không nghe thấy tiếng xoay chốt cửa... Đến khi cánh cửa phòng tắm bật mở, Lâm Quân Dật đã gần trong gang tấc, ánh mắt điên loạn sục ham muốn nhìn chòng chọc vào cơ thể tôi, tôi mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra!

“Ồi!” Đầu óc sau hai giây hoàn toàn trống rỗng, tôi vội xoay người thét lên: “Ra ngay!”

Nhưng anh ta đã ôm tôi từ phía sau, môi lướt khắp lưng tôi, hai tay sờ soạng khắp người tôi.

“Không! Đừng...” Tôi cố sức giãy giụa, muốn vùng ra nhưng anh ta càng ghì chặt, giật phăng áo ngực tôi, mười ngón tay tham lam nắn bóp hai gò mềm mại.

Môi anh ta lướt đến cổ tôi, mỗi nụ hôn, mỗi sự đụng chạm của anh ta đều bật ra tiếng rên rỉ mãn nguyện.

“Không!” Tôi vất vả thoát khỏi vòng tay ghì chặt, lại bị anh ta tóm lấy hai tay, ép cứng vào tường, không thể nhúc nhích.

“Buông...”

Môi anh ta đột nhiên trùm lên môi tôi, chặn lại tiếng hét của tôi.

Bờ môi bị chà xát đau tê dại, chỉ cảm thấy chiếc lưỡi thấm mùi rượu và mùi thuốc lá tung hoành trong miệng mình...

Tôi nhìn chòng chọc người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt căm hận. Anh ta không phải là kẻ điên tình hay tâm thần phân liệt mà là bệnh nhân thần kinh nặng có khuynh hướng bạo lực, sao viện tâm thần lại để bệnh nhân trốn ra ngoài thế này!

Kết thúc nụ hôn đau nhất trong đời, anh ta lại tóm tay tôi, giật mạnh, tôi lao gọn vào lòng anh ta, vòng tay đó làm cơ thể tôi như nát vụn.

Tôi không thể ngờ, Lâm Quân Dật đang đau khổ như vậy mà vẫn có sức mạnh như thế.

Nếu sớm biết, vừa rồi tôi đã không dốc toàn bộ sức lực vào anh ta...

“Đã muốn quyến rũ tôi, tại sao còn giả bộ mình vàng thân ngọc?!” Giọng anh ta khàn khàn.

“Không phải!” Giọng tôi sợ hãi, run rẩy. Dù biết rõ lúc này chống cự cũng vô ích nhưng tôi vẫn cố vùng ra .

Anh ta lạnh lùng “hừ” mấy tiếng, mười ngón tay càng siết mạnh cổ tay tôi: “Cô không ư? Vậy giữa đêm khuya, trong nhà tôi, cô cởi hết quần áo của tôi, lại cởi hết quần áo của mình là để thử thách sức chịu đựng của tôi?”

“Tôi... tôi làm vậy để anh dễ ngủ!”

Môi anh ta di chuyển từ cổ xuống vai tôi rồi dừng lại, anh ta nói bằng giọng cực kỳ ám muội: “Cô ở đây, tôi có thể ngủ được không? Cô tưởng tôi là thánh sao?!”

“...”

Tôi còn có thể nói được gì, sự thật tôi đã coi anh ta là bậc thánh, tưởng trong lòng anh ta chỉ có vị hôn thê, chỉ có cô gái ấy mới có thể khơi dậy ham muốn của anh ta, ngoài cô gái ấy, những người đẹp khác cho dù lửa lò lao vào lòng, anh ta cũng không thèm nhìn. Tôi cho là nếu anh ta chỉ muốn thỏa mãn xác thịt, cũng sẽ có nguyên tắc, không lựa chọn nhân viên sớm chiều làm việc bên nhau.

Xem ra tôi đã nhầm, nhầm tệ hại!

Trong cơn choáng váng, một giọng phần nộ trong tôi thét lên: Diêu Băng Vũ, mi là kẻ ngu xuẩn, mi đã quên anh ta bị bệnh tâm thần phân liệt, ban ngày là một người, ban đêm là người khác hay sao? Mi đã quên anh ta là kẻ bệnh hoạn? Lại tự dẫn xác đến hang sói!

Tôi quên, tôi thực sự đã quên!

Chương 8

Lời tàn mạn trong đêm

Cảm thấy bàn tay nóng giãy của anh ta đang lần tới ngực mình rồi xoa nhẹ nhàng, người tôi run lên. Tôi ảo tưởng anh ta sẽ bỏ qua như lần trước, giọng run run giải thích: “Tôi thật sự không có ý quyến rũ anh, tôi thấy anh không khỏe nên mới đưa anh về nhà, không ngờ làm anh hiểu lầm...”

“Hiểu lầm? Cô nên nhớ, tôi là người đàn ông bình thường!” Anh ta ngậm vành tai tôi, đầu ngón tay khẽ vuốt chỗ mẫn cảm của tôi. “Mỗi ngày tôi nằm trong căn phòng này đều mơ tưởng được hôn lên cơ thể cô...”

“Đừng...” Lời của anh ta khiến tôi run bần bật, cơ thể cũng run dưới những ngón tay di chuyển đặc biệt của anh ta, nhưng vẫn hy vọng anh ta còn một chút lý trí, không tiếp tục cái trò xấu xa đó. “Lâm tiên sinh, đừng như vậy...”

Lâm Quân Dật tóm mạnh cầm tôi, ép tôi nhìn thẳng vào đôi mắt bùng bùng dục vọng của anh ta: “Đừng chơi trò mèo vờn chuột với tôi... Cô đã thành công, tôi hoàn toàn bị cô chinh phục, cô muốn gì, nói thẳng ra! Tiền? Nhà? Hay thăng chức? Đêm nay nếu cô thể hiện khá một chút, điều kiện gì tôi cũng đáp ứng...”

“Tôi muốn về nhà!”

“Về nhà?” Lửa dục vọng trong mắt anh ta lại biến thành sự phẫn nộ, ngón tay lại bóp mạnh cầm tôi.

Tôi cơ hồ nghe thấy tiếng xương mình rạn vỡ, không thể khép miệng lại được...

Chính lúc tôi đau đến độ trên mặt dường như không còn cảm giác, anh ta lại hôn tôi, cái lưỡi trơn ướt đã tiến vào miệng tôi, hung hãn xâm chiếm, môi chà xát đến nỗi hai môi tôi tê dại như sắp chết ngạt...

Anh ta chính là Lâm Quân Dật điềm tĩnh, lạnh lùng? Là Lâm Quân Dật trên miệng luôn thường trực nụ cười giễu cợt? Là Lâm Quân Dật mỗi lần nhìn tôi đều không quá hai mươi giây?

Tôi tưởng mình rất hiểu anh ta, thì ra tôi hoàn toàn không hiểu, sự bí ối của anh ta sao có thể giữ kín được như vậy?!

Nụ hôn mỗi lúc một sâu, mỗi lúc một say đắm, hai cánh tay kìm kẹp tôi hơi buông lỏng, bàn tay lần trên cơ thể tôi, ngón tay tham lam dịch chuyển trên da thịt tôi, từ vai xuống eo, thấp dần, thấp dần...

Tôi dồn hết sức đẩy anh ta một cái thật mạnh, toan chạy khỏi phòng tắm. Nhưng vừa đến cửa, còn chưa kịp nắm chốt, anh ta đã quay người, tóm cổ tay tôi.

“A!” Tôi hét lên, tuyệt vọng đập cửa. “Cứu với...”

Vô ích, tôi bị anh ta vừa kéo vừa lôi khỏi phòng tắm, ném lên giường.

“Anh là đồ điên! Đồ súc sinh! Tránh ra!”

“Tôi có là súc sinh cũng là do cô ép.” Một tay anh ta nắm cánh tay đang vùng vẫy của tôi, một tay lấy cà vạt, trói hai cánh tay tôi ra sau lưng, mọi hy vọng của tôi vậy là tiêu tan...

Chiếc cà vạt đó chính tôi đã chọn cho anh ta trước lúc đi dự tiệc, màu tro sẫm, trang nhã, sang trọng!

Khi chọn nó, tôi còn mỉm cười cảm thấy nó rất hợp với anh ta, thật là một trò cười lố bịch!

“Anh sẽ bị tổng vào tù...”

Anh ta bắt cháp, vừa cười khẩy vừa cởi cúc áo sơ mi...

Tôi hét to những lời uy hiếp không một chút uy lực: “Anh đừng tưởng có tiền là muốn làm gì thì làm. Nếu dám động vào tôi, tôi sẽ kiện anh...”

“Cô đùa gì vậy? Thích thì cứ việc kiện, tôi chẳng bận tâm. Người ta sẽ cho là tôi không trả cô đủ tiền, không thỏa mãn lòng tham vô độ của cô.” Anh ta cười sảng sặc, cởi xong áo sơ mi, lại cởi thắt lưng. “Cô là thư ký của tôi, đây là nhà tôi, váy áo cô còn nguyên vẹn. Cô nghĩ xem, có vị quan tòa ngu ngốc nào tin là tôi cưỡng bức cô?”

“Anh...” Tôi tức sôi lên, nhưng không thể phản bác.

Anh ta nói không sai, trong cái xã hội đồng tiền này, ai tin một người đàn ông trẻ giàu có, lịch lãm, phong độ lại đi cưỡng bức nữ thư ký của mình. Người ta sẽ nghĩ, anh ta trả tôi chưa đủ số tiền tôi yêu cầu, là người bị hại, nhưng trong mắt người khác, tôi chỉ là người đàn bà đề tiện, tham lam!

Kiện anh ta là tôi tự chuốc nhục vào thân!

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi: “Cô muốn bao nhiêu?”

“Cút!!!”

Nhưng anh ta không thềm đếm xỉa, bắt đầu cởi tới quần...

Tôi biết rõ, phản kháng là vô ích, đành cầu xin: “Lâm tiên sinh, đừng như thế! Tôi xin anh đừng như thế!”

Anh ta đè cơ thể trần như nhộng lên người tôi, hôn nhẹ vào trán tôi, giọng bỗng dịu dàng: “Đừng quậy phá, tôi sẽ làm em sung sướng...”

“...” Tôi ngây người, giọng thương xót đó giống như đang dỗ dành cô tình nhân bé nhỏ.

Thấy anh ta định hôn, tôi vội ngoảnh mặt tránh, anh ta ngậm lấy vành tai tôi, đầu lưỡi di chuyển ra sau tai, đây là vùng nhạy cảm dễ bị kích thích, mỗi lần Trần Lăng hôn vào chỗ đó, toàn thân tôi tê cứng, phía bụng dưới như có lửa, người mềm nhũn, hồn hển ngóng đợi anh...

Bây giờ đương nhiên không kích động như thế, nhưng cơ thể ra sức giãy giụa của tôi mỗi lúc một đuối sức, dần cứng đờ. Tay anh ta trườn lên ngực tôi, ngón tay xoa vuốt, mơn trớn cho đến khi ham muốn trong tôi bùng lên.

Hai tay anh ta dịch xuống bụng dưới của tôi, lột cái vật che đây cuối cùng trên cơ thể tôi...

Hai đùi tôi cố khếp chặt bị anh ta kéo mạnh, vùng bí mật hoàn toàn lộ ra. Tôi muốn lấy tay che, nhưng hai tay bị trói chặt, muốn khếp đùi lại nhưng hai đầu gối bị anh ta ấn chặt...

Tôi tuyệt vọng oằn người, không thể nào ngăn cản ngón tay anh ta từ từ men theo con đường huyền bí tiến sâu vào, đưa đẩy...

“Đồ khốn nạn! Vô liêm sỉ!” Tôi cố khếp hai chân nhưng không thể ngăn cản hành động đáng ghê tởm của anh ta, tiếng chửi mắng yếu dần, khàn dần, cổ tay tôi vịn vào vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi dây trói.

Anh ta thở nặng nề, khàn giọng thầm thì: “Tôi không muốn làm đau em.”

“Anh là kẻ bệnh hoạn...” Như thế này là cưỡng bức, anh ta không biết sao?!

“Tại sao?” Anh ta rút tay ra, nắm chặt vai tôi, buộc tôi đối mặt với khuôn mặt phần nộ của anh ta.

Tại sao cái gì? Tôi còn chưa kịp hiểu anh ta muốn hỏi gì thì anh ta đã tiến thẳng vào cơ thể tôi.

Khoảnh khắc đó, tôi nghe thấy một tiếng rên mẫn nguyện không thể kiềm chế, cảm giác được cơ thể đặc biệt hưng phấn của anh ta.

Nước mắt tuôn chảy.

Tôi khóc, tôi chửi mắng, nhưng không thay đổi được hiện thực trước mắt, dù giãy giụa thế nào cũng không ngăn được anh ta đang đưa đẩy thật lực trong tôi...

Là tôi sai ư? Về nho nhã của anh ta, lý trí của anh ta, mối tình si của anh ta là giả sao?

Để lừa tôi, anh ta cố tình che giấu bộ mặt bỉ ổi căm thù của mình ư?

Nhưng nỗi đau khổ anh ta bộc lộ trước mặt tôi một tiếng trước sao mà chân thực...

Mặc dù bây giờ, về đau khổ trong mắt anh ta cũng vẫn chân thực như vậy, mỗi lần thô bạo thúc vào tôi, trên mặt anh ta lại là nỗi đau đớn giằng co, tuyệt vọng và mâu thuẫn.

Tôi nhắm mắt, sự giãy vò khác thường đó khiến tôi không thể kháng cự, đành chịu đựng cơn nhục nhã đó, mong anh ta sớm kết thúc.

Nhưng quá trình đó quá dài, anh ta liên tục thay đổi tư thế, mẫn nguyện hưởng thụ khoái cảm chiếm hữu tôi từ mỗi góc độ, đâm thúc vào cơ thể tôi, tạo cho tôi khoái cảm không thể quên!

Tôi hiểu, cô gái anh ta yêu làm anh ta thất vọng, làm anh ta đau khổ, anh ta không có được cô ấy cho nên trong cái đêm điên cuồng này, anh ta cần một phụ nữ cô đơn không người nương tựa như tôi để xả hận...

Không biết bao lâu...

“Băng Vũ...”

Cơ thể rung lên trong những cú thúc thô bạo, tiếng gọi xúc động như từ trên trời vọng

xuống, giống hệt âm thanh đã bao lần vang lên trong ký ức của tôi.

Tôi giật mình mở mắt, bắt gặp đôi mắt sâu đen sẫm của anh ta...

Những giọt mồ hôi đọng trên mái tóc hơi rối xõa xuống mặt anh ta, hàng mi rung rung che đi ánh mắt tội lỗi nhưng không che được hưng phấn và cơn khát như lửa bùng cháy được thỏa mãn.

Một giọt mồ hôi chạy theo gò má đỏ ửng của anh ta rơi xuống người tôi, từ chỗ đó bùng lên một dòng nhiệt lưu dị thường chảy khắp cơ thể tôi.

Mọi thứ trước mắt tôi đột nhiên sụp đổ vì gương mặt rất giống Trần Lăng, dường như thời gian quay trở lại, thế giới loang loáng biến đổi trước mắt tôi.

Tôi bỗng nhớ lần đầu tiên gần gũi với Trần Lăng, lần đó giọt mồ hôi căng thẳng từ gương mặt đẹp mê hồn của anh cũng rơi xuống người tôi, anh cũng chờ đợi nhìn vào mắt tôi, vô cùng gượng nhẹ vuốt ve cơ thể tôi sâu dần sâu dần, anh nói cơ thể tôi quá non nớt, anh sợ làm tôi đau... Về sau, mỗi lần chúng tôi yêu nhau, anh đều rất gượng nhẹ, anh nói anh sẽ nâng niu tôi, bởi vì tôi là của anh...

Cho nên một tháng bên nhau, đêm đêm nồng nàn, cơ thể tôi được anh nâng niu vẫn non mọng như ban đầu...

Trần Lăng, anh đã ra khỏi cuộc đời tôi bốn năm, nhưng sự dịu dàng và nồng nhiệt của anh đã thấm sâu trong xương tủy tôi, khiến tôi dù hận bao nhiêu cũng không thể chấp nhận người đàn ông khác. Dù trách giận đến mấy cũng vẫn ngốc nghếch giữ mình...

Liệu chúng tôi có còn gặp lại? Thế giới rộng lớn như vậy, làm sao mà gặp lại, cho dù có gặp thì tình sẽ ra sao?

Nhưng tôi muốn gặp anh, dẫu chỉ một lần đứng nhìn từ xa.

Nhìn khuôn mặt quá giống này, tôi lại nhớ Trần Lăng.

Nước mắt lặng lẽ rơi, lòng âm thầm nhớ...

Thời thiếu nữ vô tư, luôn tưởng rằng có những vết thương không thể chịu đựng nổi, sau khi trải qua bao gian truân, mưa gió, mới biết rằng chẳng có gì là không thể chịu đựng, không thể tha thứ trong cuộc đời đầy bất trắc này.

Giờ đây, trải qua cảnh ngộ bi đát như vậy, tôi mới hiểu tôi nhớ anh thế nào, khao khát anh thế nào.

Lâm Quân Dật như biết tôi đã bình tĩnh trở lại, lại siết chặt cơ thể lạnh giá của tôi, bắt đầu hôn sâu, mơn trớn những chỗ nhạy cảm trên cơ thể tôi.

Không biết do anh ta quá sành kích thích phụ nữ hay do tôi quá nhớ khuôn mặt giống anh ta, cơ thể tôi run từng cơn, chờ đợi từng cơn dưới những cái hôn đó.

Khát vọng mãnh liệt từ đáy sâu bùng lên, trong phút chốc, cả cơ thể tôi, trái tim tôi đều hướng về con người tôi đã quá yêu kia...

Anh ta càng đưa đẩy dữ dội càng như đâm sâu vào vết thương sâu nhất trong lòng tôi.

Trong khoảnh khắc, cơ thể tung lên, tan chảy khi cao trào ập tới, nước mắt tôi ào ra như nước vỡ bờ, không thể kìm được tôi bật gọi tên anh: “Trần Lăng! Trần Lăng..”

Cơ thể Lâm Quân Dật bỗng cứng đờ trong tiếng gọi đó, tôi nhận ra cơ thể anh ta đang run, trong hơi thở hỗn hển, trong tiếng rên rít lên, một dòng nóng hổi phụt thẳng vào cơ thể co rút dữ dội của tôi, tất cả như giao hòa...

Anh ta gục trên người tôi thở rất lâu rồi mới buông ra, nhìn tôi cười khẩy với ánh mắt châm biếm quen thuộc: “Mỗi lần lên giường với chồng, cô cũng gọi to cái tên đó sao?”

Tôi ngoảnh đi không nhìn anh ta, trong đáy lòng thấy căm hận chính mình, mặc dù bốn năm nay tôi không có đàn ông, cũng không nên hưng phấn khi bị cưỡng bức như vậy, quả thực không còn gì xấu hổ hơn!

Tôi loạng choạng chạy vào nhà tắm, đứng tựa vào tường, chất dịch nhờn nhuốc từ trong cơ thể chảy ra, rớt trên nền đá như minh chứng cho sự nhục nhã tôi không muốn nhớ lại.

Giơ tay ấn vòi hoa sen, dòng nước lạnh chảy xuống người tôi, xối rửa cơ thể nhờn nhuốc của tôi.

Lâm Quân Dật đi vào, ôm tôi từ phía sau, miệng mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Ra ngay! Tôi không phải như vậy!” Tôi huých mạnh khuỷu tay vào người anh ta, tôi chưa bao giờ hận ai như thế, anh ta đã đập nát chút mơ mộng cuối cùng của tôi, buộc tôi phải đối diện với hiện thực tàn khốc.

Anh ta sáp lại gần tôi lần nữa, vừa lau người cho tôi vừa thông thả hỏi: “Cô muốn thế nào? Muốn bao nhiêu tiền, cứ nói ra.”

“Anh!!” Tôi căm hận, hai môi run bần, mãi mới nói thành lời: “Tôi không phải hạng đàn bà xuống giường là có thể dùng ngân phiếu thanh toán sòng phẳng.”

Anh ta nâng cằm tôi, vuốt những sợi tóc xõa xuống mặt tôi: “Đừng vờ nữa, cô chỉ cần ra giá, bao nhiêu tôi cũng chấp. Đương nhiên, nếu cô bằng lòng, mỗi lần tôi đều có thể trả giá như nhau.”

Cái từ “mỗi lần” của anh ta khiến lòng tôi thất lại, thì ra trong mắt anh ta, tôi chỉ là hạng gái điếm cao cấp biết bày trò nâng giá.

Tôi căm hận trợn mắt: “Đừng tưởng có tiền là có thể khiến tất cả đàn bà sẽ lên giường với anh.”

“Đừng giả bộ thanh cao với tôi, tôi quá hiểu hoàn cảnh của cô. Bao nhiêu? Một vạn, hai vạn hay mười vạn, hai mươi vạn...” Anh ta hôn nhẹ lên tai tôi, nhìn lưu luyến. “Đương nhiên, nếu cô chịu làm tình nhân của tôi, mấy triệu cũng có thể. Hay là... cô muốn làm thư ký suốt đời cho tôi, ngày ngày ở bên tôi, để tôi bảo vệ cô, chăm sóc cô...”

Anh ta điên rồi, viện tâm thần nào vô trách nhiệm đã để bệnh nhân trốn ra vậy cơ chứ?

Một lần hai mươi vạn cũng bằng lòng, là do anh ta quá nhiều tiền, hay là anh ta thèm khát đàn bà đến phát điên?

“Mười triệu một lần tôi cũng không bán mình, hôm nay là tôi xúi quẩy, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì... tuyệt đối không có lần sau.”

“Thật không? Xem ra cô vẫn chưa hiểu tôi rồi!” Nhìn nụ cười nhếch mép gian xảo của anh ta, tôi bỗng có dự cảm chẳng lành.

Nước dần ấm lên, xối rửa cơ thể run rẩy của tôi, chảy dọc cơ thể chúng tôi.

Cả phòng tắm chỉ có tiếng nước xối xuống nền đá và hơi thở hỗn hển của anh ta... .

Làm trợ lý thư ký cho Lâm Quân Dật được hơn một tháng, tôi hiểu anh ta một chút.

Khi anh ta đọc tư liệu, chưa bao giờ gián đoạn, cho dù giữa chừng có điện thoại cũng không nghe.

Anh ta thường thức trắng đêm vì một bản kế hoạch.

Anh ta sẽ kéo dài cuộc họp đến một giờ đêm nếu còn vấn đề chưa thảo luận xong...

Quan điểm kiên định chưa đạt được mục đích chưa dừng lại của anh ta quả nhiên được áp dụng với tôi, không biết tôi có chịu được không.

“Buông ra, tôi phải về nhà!” Tôi hét lên.

“Cô tưởng tôi sẽ để cô đi vào lúc này ư? Cô ngây thơ hay ngốc nghếch?” Anh ta cười chiếc cà vạt trói cổ tay tôi, cười càng ma quái như nụ cười của quỷ dữ.

“Anh là đồ vô liêm sỉ! Đồ hạ lưu...” Tôi vùng tay tát, anh ta cười, nghiêng đầu tránh.

Tôi bỗng thấy người nhẹ bẫng, ánh sáng trước mắt chao đảo, anh ta cặp ngang người tôi, đi ra khỏi phòng tắm.

“Đồ bệnh hoạn! Đồ điên...” Tôi đã dùng hết chiêu, chửi có, đánh có, cuối cùng vẫn bị anh ta ném lên cái giường rộng êm như nước, mềm như bông, trói trong hai cánh tay rắn như thép của anh ta, không thể nào cự quạ.

Tôi đã gặp những kẻ bản thủ hơn anh ta, nhưng tuyệt nhiên chưa gặp kẻ nào độc đoán như vậy. Anh ta chỉ làm theo ý mình, không cho tôi bất cứ cơ hội kháng cự nào.

Mặc tôi kêu khóc, Lâm Quân Dật vẫn ghì chặt cơ thể giãy giụa của tôi trong vòng tay thép: “Đừng làm ồn, ngủ đi!”

“Tôi không!”

“Vậy chúng ta làm cái khác.”

“Đừng hòng!”

Sau đó, thời gian trôi qua trong sự giằng co giãy đạp và những cái hôn.

Anh ta cơ hồ không ham muốn sự chiếm hữu tuyệt đối kia, chỉ hưởng thụ khoái cảm da thịt cọ xát, những kích thích thị giác và mọi cảm quan, cùng thú vui chinh phục...

Suốt đêm, mắt anh ta không lúc nào rời mắt tôi, ánh mắt hả hê, mãn nguyện...

Khi phương đông bắt đầu chuyển màu xám nhạt, tôi đã quá mệt, không còn sức phản kháng.

Ngoài lỗi xả hận nguyên thủy nhất của phụ nữ, tôi không có cách nào xả được nỗi hận trong lòng. Vậy là, tôi cắn mạnh vào vai anh ta, đây là lần đầu tiên trong đời tôi trực tiếp xả nỗi thống hận của mình như thế. Trước đó, dù phần nộ thế nào, đều duy trì nụ cười giả dối như không.

Đương nhiên, đây cũng là lần đầu tiên tôi không thể nhẫn nhịn hơn nữa!

Anh ta không tránh, cũng không kêu, thậm chí tiếng xuýt xoa cũng nhẹ như tiếng thở dài.

Khi tôi cắn đến mức răng ê ẩm không còn cảm giác, trong miệng sặc mùi máu tanh, mới buông...

Nhìn những giọt máu rỉ từ vai anh ta nhỏ xuống tấm ga trắng muốt, lòng tôi như bị vật gì thấm máu chích... lại nhói đau!

“Đau không?”

Âm thanh vọng đến từ đâu? Nhất định không phải tôi hỏi, nhưng chắc chắn là giọng nói của tôi.

“Trên người tôi còn vết thương đau hơn!”

Chính lúc tôi đang suy nghĩ thâm ý của lời nói đó, môi anh ta lại chộp lấy môi tôi, vật cứng nhắc kia lại sục tới. Tôi chợt thấy trước mắt là một dải tối đen, trong vòng tay của anh ta, tôi chỉ thấy mình đã chết, lòng đã chết, người cũng chết...

Mới lúc trước tôi còn thề, tuyệt đối không có lần sau, xem ra không phải tôi ngây thơ mà là ngốc nghếch...

Trước khi ngủ lịm đi, trước mắt tôi vẫn là vệt máu đỏ lắc lư trên vai anh ta.

Với chút ý thức cuối cùng, tôi lại nghĩ, chảy nhiều máu như thế, nhất định là rất đau, vậy vết thương đau hơn vết cắn đó là ở đâu?

Gặp anh ta, tôi không thể kiên định được nữa.

Chương 9

Cổ tích tình yêu

Tỉnh dậy khỏi giấc mơ, ý nghĩ đầu tiên của tôi là phải giết anh ta, nhưng bên gối lại thấy chiếc váy lụa màu hồng để ngay ngắn.

Tôi xoa cánh tay đau nhức, mặc quần áo rồi ra khỏi phòng.

Ánh mặt trời sáng trong xuyên qua cửa sổ kính, chiếu xuống nền nhà màu trắng sữa, căn phòng sáng choang, sạch sẽ, tinh khôi, không còn một chút dấu vết của tội ác.

Lâm Quân Dật đứng bên cửa sổ trong bộ đồ mặc ở nhà màu trắng, vạt áo bay bay, hiền hòa và tao nhã.

Anh ta đang ngậy người nhìn cốc sữa bốc khói trong tay, những ngón tay thon dài liên tục động đậy, có lẽ do quá nóng.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, anh ta đã nhận ra, ánh mắt mông lung di chuyển về phía tôi, trên mặt là nụ cười trong veo.

Đó đích thực là nụ cười của thiên sứ...

Nếu không phải trên cổ tay tôi vẫn còn vết tím, trên cơ thể tôi vẫn còn dấu hôn, tôi nhất định cho tất cả là ác mộng.

Nếu bây giờ anh ta hỏi: “Tại sao cô ngủ trong nhà tôi?”, tôi nhất định nghi ngờ thần kinh mình có vấn đề!

May anh ta không nói, đi rất chậm về phía tôi, đưa cốc sữa đến trước mặt tôi: “Uống đi.”

Giọng nói đó quá dịu nhẹ!

Tôi hất văng chiếc cốc, nhìn sữa bắn tung tóe, nỗi hận trong lòng cũng giảm ít nhiều.

Tôi nói: “Đừng diễn trò với tôi!”

Anh ta khẽ than một tiếng, quàng tay ôm vai tôi, giọng như dỗ cô tình nhân hờn dỗi: “Em muốn thế nào?”

Tôi hất tay anh ta: “Sao tối qua anh không hỏi tôi muốn thế nào?”

Môi anh ta hơi run, mím lại thành đường thẳng, ánh mắt từ mặt tôi di chuyển đến nhưng mảnh cốc vỡ trên nền nhà.

“Chuyện này có xin lỗi hoặc giải thích đều vô dụng, giống như cốc thủy tinh, đã vỡ rồi, có tiếc cũng không thể cứu vãn...”

Tôi buộc lòng thừa nhận, chuyện đã xảy ra không thể nào cứu vãn!

Tôi không có khả năng khiến anh ta bị trừng phạt đích đáng, lại không biết đòi gì ở anh ta, cho nên không biết nói thế nào.

Anh ta nhìn tôi, mắt sáng hơn bao giờ hết: “Tôi thừa nhận tối qua tôi quá đáng, nhưng cô

có chắc cô không có ý quyến rũ tôi?”

“Tôi không...”

“Ồ... Cô không?!” Anh ta nhếch mép. “Cô không thường xuyên nhìn trộm tôi, cô không cười gợt tình với tôi, cô không tỏ ra bé nhỏ, yếu ớt trước mặt tôi, cô không đến nhà tôi lúc nửa đêm...”

Tôi không muốn phản bác, nói gì cũng chỉ là biện bạch.

Lâm Quân Dật nói không sai, tôi là thư ký của anh ta, nửa đêm cởi quần áo trong nhà anh ta...

Nói không quyến rũ anh ta, e chẳng ai tin.

Vậy một người đàn ông lịch lãm như anh ta đi cưỡng bức phụ nữ, có ai tin?

Anh ta quá coi thường tôi, tôi cũng đánh giá anh ta quá cao.

Lâm Quân Dật dừng lại, rồi tiếp: “Thực ra, lúc đầu tôi không hề có ý nghĩ trái đạo với cô, tôi biết cô đã có gia đình, tôi cũng sắp kết hôn. Tôi hoàn toàn không muốn dính líu tới cô, cũng không muốn gây cho cô bất kỳ rắc rối nào... Tôi nhận cô vào làm là do thương xót, chỉ muốn cho cô một công việc ổn định, muốn cô không phải liên tục thay đổi công việc vì vấn đề cá nhân, không phải ở bên rìa những giao dịch tình tiền.”

Tôi lặng lẽ nghe anh ta nói. Tôi thừa nhận quả thực Lâm Quân Dật rất tốt với tôi, một ông chủ tốt hiếm có.

“Nhưng những cử chỉ gợi tình của cô từng giờ, từng phút làm lòng tôi rung động, khiến tôi mê loạn, nhưng tôi luôn kìm nén. Không muốn có bất cứ quan hệ thân mật nào với cô, không muốn phá hoại gia đình cô, tôi muốn cô làm thư ký lâu dài cho tôi, cũng muốn duy trì quan hệ công việc thuần túy. Nhưng cô vẫn thử thách sức chịu đựng của tôi, ánh mắt âu yếm của cô khiến tôi có cảm giác cô muốn đi xa hơn trong quan hệ với tôi...”

“Ý anh là tất cả là lỗi của tôi?”

Lâm Quân Dật ngẩng đầu, lắc cổ tay, xương ngón tay kêu răng rắc, gằn giọng nói mấy từ: “Điều Băng Vũ, cô cho là mình đúng?”

Mặc dù không biết tại sao bỗng dưng anh ta lại phần nộ, nhưng tôi hoàn toàn có thể cảm nhận sự phần nộ anh ta cố nén.

Anh ra hít sâu nhiều lần, cuối cùng bình tĩnh trở lại: “Thôi, chuyện đã qua, ai đúng, ai sai thì có nghĩa gì? Tôi mệt rồi, cô muốn thế nào tùy ý.”

Tôi muốn thế nào?

Tôi không biết những người đàn bà khác gặp tình huống thế này sẽ làm gì, có lẽ sẽ kêu khóc đòi giết anh ta, kiện anh ta ra tòa, hoặc đòi bồi thường món tiền lớn, đương nhiên cũng có thể có người bắt anh ta chịu trách nhiệm.

Còn tôi, ngoài ra đi, không thể làm được gì...

Thực ra, tôi chỉ là một phụ nữ bề ngoài có vẻ kiên cường, nhưng bên trong rất yếu đuối.

Mỗi khi gặp vấn đề không thể đối diện, tôi chỉ biết chạy trốn, buộc mình quên chuyện đã qua.

Tôi vội vàng bước đến bên chiếc đi văng, cầm túi của mình, đi ra cửa .

Tôi vừa mở cửa thì cánh tay đầy thương tích lại bị anh ta giữ lại.

“Diêu Băng Vũ, muốn đi thì cô cũng phải nói rõ với tôi!”

“Tôi không có gì để nói với kẻ điên khùng như anh.”

“Cô không, nhưng tôi có!” Anh ta nắm tay tôi, giữ chặt, ngực đập phồng rất lâu, mới cất giọng khàn khàn: “Tôi hỏi cô lần cuối... Làm nhân tình được không? Không can dự vào cuộc sống của nhau, không để bất kỳ ai biết?”

“Anh!!” Anh ta lại phát điên, xem ra không phải là vấn đề ban ngày hay ban đêm mà là đối diện với tôi, anh ta trở nên bất thường.

“Mỗi người đều có cái giá của mình, tôi tin là cô có... Bất luận điều kiện gì, tôi cũng chấp nhận!”

Tôi giật bàn tay bị anh ta siết đến đau điếng: “Đời này anh đừng mơ, tôi tuyệt đối không chà đạp bản thân mình mà đi làm tình nhân của anh!”

“Vậy cô phô ra cái vẻ phong tình để kiếm sống thì không phải là chà đạp bản thân? Hay là cô cảm thấy khoe nhan sắc trước mặt nhiều người đàn ông hãnh diện hơn trước mặt một người đàn ông?”

Tôi cắn hận tát vào mặt anh ta, vốn muốn nhìn thấy bộ dạng nhục nhã của anh ta, kết quả lại thấy mắt mình mờ ướt...

Lúc này tôi rất muốn kiêu hãnh ngẩng đầu, nhưng tôi không làm được, lời nói của anh ta đâm vào vết thương vẫn rỉ máu ở sâu trong lòng tôi .

Bốn năm nay, tôi tự cho là mình sạch sẽ, đoan chính, nhưng chẳng qua tôi chỉ là món đồ chơi trong mắt đàn ông, điều này tôi rõ hơn ai hết.

Còn tôi rốt cuộc là vì cái gì?

Tôi mồ côi, không nơi nương tựa, không chấp nhận bất cứ người đàn ông nào, duy trì cuộc sống tự ti, kham khổ.

Bao nhọc nhằn cũng một mình gồng gỏi, chẳng qua vì người đàn ông lòng mình oán hận nhưng không thể quên...

Cuối cùng vẫn không dám nhìn thẳng vào hiện thực.

Biết rõ là không thể, không nên nhưng vẫn lặng lẽ thầm mong một ngày nào đó Trần Lăng bất ngờ xuất hiện, nắm tay tôi và hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Tôi khuyu xuống sàn, cắn chặt răng không để mình bật khóc...

Trần Lăng, nghĩ tới cái tên đó, lòng tôi lại quặn thắt như bốn năm trước.

Được ai đó ôm vào lòng ấm áp.

Tôi ngược mắt, không nhìn rõ nét mặt, chỉ nghe thấy trái tim anh ta đập từng tiếng nặng nề.

“Buông ra, tôi xin anh!”

“Tôi đưa cô về, sau này cô muốn thế nào thì sẽ là như thế, tôi sẽ không ép cô...”

Trở về nhà, tôi giở cuốn sổ lưu niệm đã ngả màu vàng, nét chữ cứng cáp của Trần Lăng tuy hơi mờ nhưng vẫn xuyên thấu hồn tôi, đâm nát trái tim tôi... .

Tuổi thơ của tôi trôi qua trong cô nhi viện.

Những đứa trẻ mồ côi không được ai bảo vệ, thương yêu tính cách đều ngang bướng. Bạn bè xung quanh đa phần lầm lì, ít nói, chỉ có tôi hay nói hay cười.

Cho nên lúc chín tuổi, tôi được nhận làm con nuôi, mẹ nuôi tôi gần năm mươi tuổi, không quá già nhưng cuộc đời nhiều bất hạnh.

Bà không hay nói, nhưng hay nhìn vào bức ảnh nói một mình.

Bà không hay cười, nhưng hay nhìn vào bức ảnh cười ngây ngô.

Năm mười bốn tuổi, tôi mới biết người đàn ông trong ảnh là chồng bà, qua đời vì một tai nạn xe hơi hai mươi năm trước.

Còn bà nhận nuôi tôi là để cuộc sống bớt cô đơn.

Một cô bé mười bốn tuổi không thể hiểu chờ đợi vô vọng nghĩa là gì, nhưng tôi vô cùng khao khát tình cảm đó, luôn cảm thấy đó là thứ có thể giúp mình thoát khỏi cô đơn.

Năm mười bốn tuổi, tôi thực sự đã gặp...

Đó là một buổi tối, trên đường về nhà, tôi nhìn thấy một đám con trai từ trong ngõ chạy ra, trong đó có một người tay giữ vai trái lết trên mặt đất, nghiền răng lau vết máu trên mặt.

Tôi biết anh, có lẽ nên nói, nữ sinh trường tôi không ai không biết anh .

Anh là Trần Lăng, trong bảng xếp hạng thành tích cuối năm, tên anh luôn ở vị trí nổi bật nhất, trong những trận thi đấu bóng rổ, anh luôn di chuyển một cách đẹp mắt nhất...

Tôi nhớ rất rõ, lần đầu gặp anh trong trường, mắt anh long lanh dưới ánh mặt trời, sống mũi thẳng, làn môi mỏng, khuôn mặt thanh tú, đẹp đến sững sờ.

Người anh hơi gầy, không thật hài hòa với chiều cao một mét tám nhưng bộ đồng phục học sinh trên người giống một kiệt tác hoàn mỹ của nhà thiết kế thời trang danh tiếng.

Tôi nhìn thấy Trần Lăng găng đứng dậy rồi loạng choạng ngã xuống, không nén được chạy đến đỡ.

“Anh có sao không?”

Anh ngược nhìn tôi, cắn môi không nói.

“Sao bọn chúng đánh anh?”

“Không biết!” Lần này còn không ngẩng đầu.

Bình thường thấy anh hay cười, sao giờ lại lầm lì như vậy?

“Em đưa anh đi viện nhé?”

“Không...” Anh đứng lên, chữ “cần” còn chưa kịp nói, đã lại ngã nhào.

Nhìn anh đau đớn, cắn môi đến bật máu, tôi không đành, vội dìu anh đến bệnh viện. Đưa anh vào viện rồi, tôi lại không yên tâm ra về, liền hỏi: “Điện thoại nhà anh thế nào, để em báo với người nhà một tiếng.”

Anh kinh ngạc nhìn tôi như nhìn một con ngốc.

Tôi hỏi: “Sao thế?”

Trần Lăng nói nhỏ: “Không sao!”

Không rõ vì lẽ gì, ánh mắt và vẻ gan lì của anh lại in sâu vào lòng tôi.

Hôm đó, tôi cùng Trần Lăng đợi rất lâu ở phòng khám, mùi thuốc sát trùng nồng nặc cũng không cảm thấy khó chịu...

Tình yêu thâm lặng thời thiếu nữ luôn trong trắng, đẹp như thơ, được yêu Trần Lăng, người tình trong mơ của bao nữ sinh, chắc chắn sẽ rất ngọt ngào nhưng cũng có phần vô vọng.

Tuổi mười lăm của tôi trôi qua như vậy...

Mỗi ngày tôi đều dậy rất sớm, chuẩn bị xong xuôi, đợi đến đúng bảy giờ là ra khỏi cửa bởi Trần Lăng luôn đúng bảy rưỡi đi đến cổng trường. Về sau tôi mới biết đó là do tôi luôn xuất hiện ở đó lúc bảy rưỡi.

Ngày nào tôi cũng đến lớp anh rủ cô bạn Na Na đi ăn trưa, có điều, ngay Na Na cũng biết, tôi tìm cô ấy chỉ là cái cớ.

Mỗi chiều tan học, khi chúng tôi đi ngang qua nhau ở cổng trường, tim tôi luôn đập mạnh.

Mỗi lần chúng tôi vô tình bắt gặp ánh mắt nhau, tôi cứ ngơ ngẩn mãi, thầm nghĩ liệu anh có nhớ mùi thuốc sát trùng nồng nặc ở phòng khám trong bệnh viện không, nhưng lại lập tức phủ định ý nghĩ đó bởi vì Trần Lăng chưa bao giờ nhìn thẳng vào tôi, cho dù có lúc ánh mắt vô tình gặp nhau, anh cũng lập tức nhìn đi chỗ khác...

Cho nên, tôi chưa bao giờ ảo tưởng, chỉ âm thầm viết tình cảm đó vào nhật ký, để nó trở thành một hồi ức ngọt ngào đượm buồn.. .

Tình yêu thường bắt đầu từ những cuộc gặp gỡ tình cờ đẹp đẽ rồi lớn dần trong sự tình cờ như vậy.

Hôm đó tan học, tôi định rủ Na Na cùng về. Đến lớp của anh, tôi mới phát hiện bên trong chỉ có một mình anh đang chăm chú làm bài.

Tim tôi loạn nhịp, không khí xung quanh dường như bị rút hết, tôi cố gắng thế nào cũng không thể xua đi cảm giác ngột thở.

Đang định bỏ chạy, nhưng không kịp, anh đã ngẩng đầu. Tôi đành gắng trấn tĩnh, nén xúc động, tỏ vẻ bình thường hỏi: “Dương Na có đây không?”

Bàn tay tôi để sau lưng vẫn run run, mặt nóng bừng bừng, tôi tưởng mình đã quá thảm hại, nhưng phản ứng của Trần Lăng còn thảm hại hơn.

Anh đứng bật dậy, nói nhanh: “Dương Na đi rồi.”

Do đứng lên quá vội, Trần Lăng vô ý làm rơi cuốn sách trên bàn. Vội cúi nhặt, cánh tay va vào cạnh bàn, khuôn mặt đẹp nhăn nhó, đỏ lựng vì đau...

Lúc đó, tôi cảm thấy cánh tay mình cũng đau.

“Cảm ơn!” Tôi nấn ná không muốn bỏ đi, cũng không dám mở miệng.

Khi tôi không tìm ra câu nào để nói, quay người đi ra thì nghe thấy Trần Lăng gọi tên tôi.

“Diêu Băng Vũ.”

Đó là lần đầu tiên tôi nhận ra tên mình hay như thế, nghe như tiếng suối reo, chim hót, gió thổi.

Anh biết tên tôi, nghĩa là anh cũng để ý đến tôi .

“Anh là Trần Lăng.”

Tôi ngỡ ngàng... Anh không biết ở trường, anh là nhân vật hot thế nào ư, lại còn phải tự giới thiệu?

Anh không biết trong bảng thành tích cuối năm luôn xuất hiện tên anh?

Có lẽ tất cả nữ sinh trong trường đều biết anh là Trần Lăng, thậm chí cô chủ quán cơm bụi cũng biết.

Thấy tôi hoàn toàn không hiểu ý, Trần Lăng thất vọng cúi đầu, bối rối mân mê bìa cuốn sách: “Anh tưởng em vẫn còn nhớ anh, hồi nhỏ chúng ta cùng sống trong cô nhi viện... về sau em được nhận làm con nuôi.”

“Anh cũng là trẻ mồ côi sao?”

Thì ra anh là trẻ mồ côi, thảo nào trong bệnh viện, khi tôi hỏi số điện thoại nhà riêng, anh lại nhìn tôi với ánh mắt kỳ dị như vậy.

Thảo nào tính anh gan lì như vậy.

“Em có nhớ anh không?” Anh cười rất tươi, nụ cười rạng rỡ hơn ánh nắng ngoài kia.

Trần Lăng? Tôi cố nhớ tên các bạn trong cô nhi viện. Ngoài một “anh trai” người thấp, hơi béo tôi nhớ lảng máng, những bạn khác không có ấn tượng gì.

Tôi ngây người lắc đầu rồi gật đầu thật mạnh. Ngốc quá, không nhớ thì không thể giả vờ nhớ hay sao?

“Hồi đó chúng ta thường chơi với nhau.” Trần Lăng thấy tôi ngây ra, nụ cười vụt tắt, cắn môi nói: “Hồi đó anh hơi thấp bé, có lẽ em không để ý...”

“Có... có!” Tôi vội nhấn mạnh, mặc dù quả thật tôi không nhớ chút nào. Tôi biết rằng những đứa trẻ từ nhỏ không có bố mẹ thường rất yếu đuối, có khi chỉ một chút sơ suất cũng làm chúng bị tổn thương. “Em vẫn nhớ, anh thay đổi nhiều quá!”

“Đúng!” Giọng anh bỗng cao lên như một nốt nhạc lay động dây đàn lòng tôi.

“Sau này nếu có thời gian thì đến chơi nhé!”

“Vâng!”

Lúc đó tâm hồn chúng tôi sao mà gần gũi, tôi nhìn thấy đằng sau vẻ ưu tú của anh là một tâm hồn nhạy cảm, dễ có cảm giác tự ti như tôi, nụ cười như ánh mặt trời che giấu trái tim dễ vỡ như thủy tinh.

Tôi hiểu sự thông cảm, quan tâm mà anh khao khát, cũng nhìn thấy nỗi lo sợ bị tổn thương của anh.

Những đứa trẻ mồ côi có lẽ đều như thế, luôn muốn giấu tất cả, nỗi đau khổ dù lớn đến đâu cũng giấu kín đến rữa nát trong lòng, không thích thổ lộ với ai.

Tôi khao khát có một người để gửi gắm tình cảm, lại lo sợ mình thật lòng trao gửi, người ta lại thờ ơ...

Sau hôm đó, quan hệ của chúng tôi có bước tiến triển lớn, đã đến giai đoạn nhìn thấy nhau là cười, thỉnh thoảng còn vẫy tay chào nhau.

Trong nhật ký của tôi, ngày nào cũng có một đoạn dài viết về từ: “Hi!” vô cùng êm ái đó.

Một hôm, trên xe bus, tiếng hét của cô gái phía sau làm tôi chú ý: “Này! Nói mau, các cậu đánh Trần Lăng phải không?”

“Đúng, hấn quá kiêu, dám coi thường anh trai tôi... Học giỏi thì có gì ghê gớm, không dạy hấn một bài học, hấn lại tưởng...”

“Nói vớ vẩn, Trần Lăng không quen các người, tại sao lại đánh anh ta?” Giọng cô ta hình như rất tức giận.

“Xót phải không? Xót cũng chẳng ăn thua, Trần Lăng không thích cậu.”

“Tôi nói thích anh ta hồi nào... Vừa rồi cậu nói vậy là có ý gì?”

“Cho cậu biết cũng chẳng sao. Tốt nhất là cậu thôi đi, Trần Lăng thích Diêu Băng Vũ rồi.”

“Vớ vẩn!”

“Không tin thì tùy cậu! Nói thật, Trần Lăng bị đánh là do anh ta khiêu chiến, lại không biết lượng sức, dám yêu cầu anh trai tôi tránh xa Diêu Băng Vũ...”

“...”

Những lời sau tôi không thể nghe lọt, hôm đó Trần Lăng bị đánh là do tôi? Trong đầu tôi bỗng hiện lên ánh mắt kiên cường, giọng nói bướng bỉnh: “Không biết!”

Thì ra bọn họ đánh nhau hôm đó không phải là ngẫu nhiên mà là vì Trần Lăng muốn giúp tôi.

Anh làm vậy là do chúng tôi quen nhau từ nhỏ hay do nguyên nhân nào khác?

Bất luận là nguyên nhân gì, tôi nghĩ... ít nhất tôi nên cảm ơn anh.

Chương 10

Ký ức ngọt ngào (1)

Hôm sau, tan học, tôi loanh quanh gần một tiếng đồng hồ ở hành lang, lưỡng lự mãi, cuối cùng lấy hết can đảm bước vào lớp của Trần Lăng, trong lớp không có ai, chỉ có mình Trần Lăng đang ngồi làm toán.

Anh không biết tôi vào, hàm răng trắng đều tăm tắp cắn đuôi bút máy, cặp mày dài thanh tú hơi nhăn đăm chiêu suy nghĩ... Nhìn ánh nắng hè chiếu lên làn da sáng mịn của anh, lòng tôi bỗng nổi sóng.

Ngơ ngẩn một hồi tôi mới nghĩ ra mục đích đến đây, cổ khô cháy, khẽ gọi: “Trần Lăng...”

Cạch...

Chiếc bút máy đột nhiên rơi xuống bàn, lăn mấy vòng, còn anh sững sờ nhìn tôi, lâu như một thế kỷ.

Có lẽ đầu óc anh vẫn chưa thoát ra khỏi những con toán học búa để trở về hiện thực, tôi nghĩ vậy.

Tôi lúng túng đưa tay ra, trên đó có món quà mà lớp giấy bọc đã bị tôi vò nhàu, chìa trước mặt anh: “Chuyện lần trước, cảm ơn anh!”

Nghe câu nói không đầu không cuối của tôi, khuôn mặt vừa khôi phục ý thức của anh lại trở nên ngơ ngác...

Nhìn vẻ ngơ ngác đó, tôi chợt nhận ra mình thật buồn cười, xấu hổ không biết chui vào đâu.

Rõ ràng món quà rất nhẹ, sao cầm trên tay lại như nặng ngàn cân? Tôi muốn rút lại, nhưng anh đã chìa tay ra đón.

Đúng lúc đang lúng túng, ngoài cửa có bỗng giọng con trai vọng vào: “Trần Lăng, đi đá bóng thôi!”

Tôi giật mình, món quà rơi xuống đất.

Tiếng vỡ giòn tan truyền vào mọi góc ngách của lòng tôi.

Đó là một trái tim bằng thủy tinh, tôi muốn anh có thể đón nhận trái tim này và trân trọng trái tim trinh trắng, trong suốt đó, nhưng cuối cùng...

Nó dễ vỡ hơn tôi tưởng...

Tiếng cười của bọn con trai rộ lên sau lưng, những giọt nước mắt tủi hổ bỗng trào ra.

Lúc đó, ý nghĩ duy nhất của tôi là lập tức chạy thật nhanh ra khỏi đây, không bao giờ nhìn lại khuôn mặt ấy nữa.

Tôi vừa quay người thì nghe thấy Trần Lăng gọi: “Diêu Băng Vũ!”

Tôi dừng chân, ngoái đầu, thấy tay anh vẫn đang chìa ra .

Anh lúng túng nhìn tôi, nhìn đám bạn xung quanh, há miệng hồi lâu vẫn không nói được, cuối cùng cúi xuống nhặt món quà trên đất, nói một câu vô hại: “Cảm ơn!”

Tiếng cười càng chói tai, những khuôn mặt biến dạng trước mắt tôi, giấc mơ đẹp của tôi tan nát trong giây khắc đó...

Sáng hôm sau ngủ dậy, tôi nghĩ ra một vạn lý do để nghỉ học, nhưng không có lý do nào khả dĩ, cuối cùng đành phải đến trường.

Tôi biết, những tin đồn thường lan rất nhanh, nhưng không ngờ nó lại nhanh đến thế.

Vừa tới trường đã thấy có mấy cô nữ sinh chỉ trỏ về phía tôi, còn mấy đứa con trai che miệng cười khi đi qua tôi.

Suốt cả ngày hôm đó, bên tai tôi lúc nào cũng văng vẳng những tiếng cười nhạo, trước mắt chập chờn những khuôn mặt khinh thường, tôi như nhìn thấy lòng tự trọng của mình bị người ta xé vụn, giẫm đạp dưới chân...

Cuối cùng cũng đến giờ tan học, chuông báo vừa vang, tôi đã lao ra cổng trường, muốn tránh xa chốn thị phi này.

Đáng tiếc, tôi chạy chưa đủ nhanh, vẫn nghe thấy hai nữ sinh “thầm thì” sau lưng: “Chính nó, con bé đã tỏ tình với Trần Lăng!”

“Đúng rồi, nghe nói Trần Lăng không thèm nhìn, ném ngay món quà xuống đất!”

Sống lưng tôi chợt lạnh, mồ hôi túa ra.

Tôi chỉ muốn cảm ơn anh, tặng chút quà thì có gì sai? Chỉ vì lúc đó tôi quá vội, không kịp nói mà thôi .

Nghe tiếng cười hỉ hả của hai nữ sinh, nước mắt tôi lại nhòe mi.

Nếu thời gian quay trở lại thì tốt biết bao, tôi thà thắm yêu Trần Lăng còn hơn ngốc nghếch mơ tưởng viễn vông.

Mặt đầy nước mắt, tôi đi nhanh qua đám người. Tôi muốn rời khỏi ngôi trường này, thoát khỏi những ngày ác mộng này, vĩnh viễn không quay trở lại.

Vì mắt nhòe nước, không nhìn rõ, tôi va phải ngực người nào đó.

Tôi vốn rất cao, vậy mà cũng chỉ chạm ngực anh ta.

Vội lau nước mắt ngược nhìn, tôi bắt gặp một đôi mắt rất sáng.

Có phải thời gian dừng lại? Tại sao mọi thứ quanh tôi lại đóng khung, ngay cánh tay anh quàng lên vai tôi cũng bất động?

Nhưng rõ ràng tôi có thể cử động.

Tôi chớp mắt, nhìn anh qua đôi mắt nhập nhòa.

“Em... em không sao chứ?” Cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng, những ngón tay ấm áp đưa lên lau nước mắt cho tôi.

Sau đó, tôi mới phát hiện bao ánh mắt phấn khích đổ dồn về phía chúng tôi như đang xem một màn kịch hay.

Để ngày mai không trở thành chủ đề đàm tiếu, tôi quyết định rời anh càng xa càng tốt.

“Không sao!” Tôi buột miệng, đẩy anh ra, bước tiếp về phía cổng trường.

“Diêu Băng Vũ!”

Gọi to thế làm gì không biết!

Tôi hơi chóng mặt, ánh nắng hôm nay hình như đặc biệt chói chang!

Vừa tan học, sân trường đông nghịt, anh gọi to vậy có lẽ nửa trường cũng nghe thấy.

Tôi không dám dừng lại, vẫn lao nhanh về phía trước.

“Cảm ơn em về món quà hôm qua, anh nghĩ rất lâu, mãi không biết chọn quà gì cho em nên định đưa em đến một nơi, được không?”

Tôi nuốt nước miếng, ngoảnh lại, gượng mỉm cười: “Không cần khách sáo!”

“Anh nói thật, ngày mai sau khi tan học, anh đợi em ở đây.”

Ôi! Gay rồi! Lẽ nào anh ấy thù mình?!

Tôi không hiểu lắm nhưng không có nghĩa những bạn khác không hiểu làm chúng tôi đang hẹn hò!

Cuối cùng cũng qua một ngày dài lê thê, hôm nay có lẽ còn khó chịu hơn hôm qua...

Tôi ngồi bên cửa sổ, nhìn cánh cổng trường màu đỏ thẫm.

Tôi không ngốc đến nỗi đứng ở cổng trường, tự biến mình thành trò cười cho học sinh cả trường.

Nhưng Trần Lăng không hề để ý tới những ánh mắt xung quanh. Anh diện sơ mi trắng, quần bò xanh nhạt, đứng đợi ở cổng trường trước mắt mọi người.

Tôi lặng lẽ nhìn anh qua cửa sổ, ánh nắng vàng đọng trên người anh, trong khoảnh khắc biến thành vĩnh hằng.. .

Về sau, cảnh tượng đó luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi, trở thành ký ức không thể quên suốt mười năm.

Hôm đó, Trần Lăng đưa tôi đến một tiệm mì, tôi chưa bao giờ được ăn món mì bò ngon đến thế!

Ăn xong, tôi mạnh dạn hỏi: “Vì sao anh đánh nhau với bọn chúng?”

Bàn tay cầm đũa của anh hơi run, anh trầm ngâm một lúc rồi nói: “Anh đưa em đến một nơi.”

Cô nhi viện này gần giống cô nhi viện trong ký ức mập mờ của tôi, hàng rào sắt hoen rỉ, những chiếc xích đu lóc cộc, những chiếc cầu bập bênh không quay được nữa...

Chúng tôi ngồi ở hai đầu bập bênh, Trần Lăng kể cho tôi nghe một câu chuyện rất cảm

động.

Vào một ngày mưa, mẹ của một bé trai bảy tuổi đã chết trong bệnh viện, người ta trùm chiếc khăn trắng lên mặt bà, cậu bé rất sợ, nhưng lại nghe tiếng mẹ vắng bên tai: “Con là đàn ông, là đàn ông thì phải mạnh mẽ, dù đối diện với cái chết cũng không được lùi bước!”

Ngày hôm sau, cậu bé được đưa đến cô nhi viện. Nhìn những khuôn mặt lạ lẫm, cậu sợ đến run người, nhưng không dám lùi một bước. Lúc đó, một nụ cười rất đẹp xuất hiện trước mắt cậu, khuôn mặt cô bé giống như chiếc bánh ga tô phủ kem tươi thơm phức khiến cậu đang đói cồn cào chỉ muốn cắn một miếng.

Một phụ nữ luống tuổi nói gì với cô bé, vậy là cô bé đi đến bên cậu bé, kiễng chân hôn vào má cậu, nụ cười vô cùng ngây thơ: “Anh à, đừng sợ!”

Cô bé dắt tay anh nói: “Chúng ta đi ăn cơm!”

Tay cô rất nhỏ, rất mềm, cũng rất ấm, đó là những thứ tuyệt diệu nhất mà cậu bé có thể chạm tới trong cuộc đời của đứa trẻ mồ côi.

Năm tháng qua đi, cậu che chở cô bé lớn dần, vì cô bé mà học muộn một năm, cô bé vì cậu đi học sớm một năm. Cùng bàn, cùng lớp, cùng nắm tay nhau đi học, nắm tay nhau ra về, cùng ăn cơm, cùng học bài...

Mùa xuân năm đó, cậu bé thấy một ông bố ôm đứa con đang ngủ say trong lòng đi qua trước mặt mình, hai tay cậu nắm chặt hàng rào sắt, ngơ ngẩn nhìn theo, cho tới khi bóng họ khuất hẳn.

Cô bé ngồi xuống bên cậu, hỏi nhỏ: “Anh nhớ bố à?”

“Không, không nhớ chút nào.”

“Em cũng không nhớ... vì em chưa bao giờ gặp bố mẹ.”

Nếu cô bé nói vậy mà mắt không hề ướt, có lẽ cậu bé sẽ tin đúng là cô không nhớ.

Cũng giống như cậu tin rằng mình không hề nhớ bố!

Cô bé nhoẻn cười, lấy tay lau nước mắt cho cậu hỏi: “Sau này lớn lên, anh thích làm gì?”

“Làm đàn ông, mẹ anh nói, muốn anh làm một người đàn ông đàn ông hoàng.”

Cậu còn nhớ, có lần cậu nói với mẹ, mơ ước của cậu là trở thành nhà khoa học, mẹ bảo: “Làm gì không quan trọng, quan trọng nhất là phải làm một người đàn ông đàn ông hoàng, không nhu nhược, bắt tài như bố con!”

Cô bé nghĩ rất lâu, bỗng lại cười: “Băng Nhi sẽ làm một phụ nữ!”

Tiếng cười đó giống như tiếng đàn, làm rung dây lòng cậu bé... Cậu muốn đem cả thế giới đến cho cô, để cô được cười sung sướng như thế.

Cái ngày người ta nhận nuôi cô, trời mưa rất to, cậu nắm chặt tay người phụ trách cô nhi viện, cầu xin ông đừng để người ta đưa cô bé đi!

Cô bé chạy lại, lau những giọt nước mắt hòa lẫn nước mưa trên má cậu: “Anh... anh đừng

quên em!”

“Không! Không đâu, anh sẽ không bao giờ quên Băng Nhi!” Cậu nắm chặt tay cô bé.

Nhưng cậu quên một điều, một cô bé bảy tuổi sẽ quên rất nhiều chuyện!

Về sau, khi cậu thi vào trường sơ trung của thành phố, bất ngờ gặp lại cô bé ở đó.

Cô trở nên vô cùng xinh đẹp, mái tóc ngang lưng đen mượt, cũng bộ đồng phục học sinh nhưng khi cô mặc trên người, nó có một vẻ đặc biệt khác lạ, bóng dáng cô nhìn từ sau lưng là hình ảnh cậu suốt đời không quên...

Hằng ngày, cậu chăm chỉ học, luyện chơi bóng rổ, cậu muốn mặt nào cũng thật xuất sắc bởi hy vọng có một ngày sẽ được cô chú ý.. .

Nghe xong câu chuyện, nước mắt đã đầm đìa trên mặt tôi, ký ức mơ hồ của tôi trở nên rõ ràng bởi cái từ “anh” đó, tôi chạy lại, nắm tay Trần Lăng nói: “Anh, không phải em quên, chỉ là em không nhớ ra tên anh thôi...”

“Không sao! Anh sẽ không quên em, không để ai bắt nạt em.”

Suýt nữa tôi buột miệng hỏi: “Vậy anh có thích em không?”

Cái bẽn lèn của tuổi mới lớn khiến tôi không thể hỏi câu đó, về nhà nghĩ lại, tôi cảm thấy, cứ cho là anh thích mình, thế thì sao nào!

Chúng tôi vẫn chỉ là trẻ con, tình yêu tuổi mười lăm có bao nhiêu phần chân thực? Cho dù bắt đầu, cho dù ngọt ngào, tương lai ai dám chắc?

Trần Lăng vốn thông minh, chắc hẳn hiểu rõ điều này nên anh im lặng.

Đến ngày đăng ký thi vào cao trung, tôi thần thờ nhìn bản đăng ký, nó giống một bức thư tuyệt tình, cắt đứt tia hy vọng cuối cùng của tôi với Trần Lăng.

Tôi đương nhiên muốn thi cùng trường với anh, nhưng anh nhất định sẽ đăng ký vào trường số 1, còn tôi có đăng ký cũng vô ích, không thể thi đỗ, cho nên tôi đăng ký vào trường số 10 rồi đem nộp.

Tôi thật ngốc, rõ ràng biết là chuyện không thể nhưng vẫn ôm hy vọng, vẫn cố gắng một cách vô ích.

Bây giờ hãy để tất cả kết thúc, có niềm vui thầm kín trong lòng cũng tuyệt lắm rồi .

Lúc tan học, tôi đang xếp sách vở, bỗng Na Na phấn khởi xông vào lớp tôi, bắt chập lúc đó xung quanh có bao nhiêu người, hét lên: “Băng Vũ, có biết Trần Lăng đăng ký thi trường nào không?”

“Trường số 1.” Tôi không cần nghĩ, có ngốc cũng biết điều đó.

“Không phải, là trường số 10, tớ đã nhìn thấy trên bảng đăng ký, xem ra rất có thể chúng mình lại được học cùng trường với anh ấy.”

Tôi vô cùng sửng sốt, trường số 10? Thành tích đứng đầu toàn trường luôn thuộc về anh, đỗ vào trường số 1 là chuyện trong tầm tay, tại sao anh lại chọn trường số 10?

Mấy hôm sau, hầu như ngày nào tôi cũng thấy Trần Lăng mặt ủ rũ từ phòng giáo viên chủ nhiệm đi ra.

Hết giờ học mỗi ngày, tôi đều nhìn thấy Trần Lăng ngồi ngây một mình ở dãy bàn cuối cùng trong lớp.

Tôi lơ mờ hiểu tại sao anh thi vào trường đó, nhưng không dám hỏi thẳng.

Một hôm, tôi đi ngang qua lớp anh, thấy phòng học trống không, chỉ có mình anh ngồi hút thuốc, trong làn khói mỏng vẩn vút, ánh mắt mông lung nhìn xa, hoang hoải nhuốm buồn.

Ánh mắt ấy như khoét rỗng lòng tôi, quên cả e dè, tôi bước thẳng vào lớp.

“Anh sao thế, Trần Lăng?”

Trông thấy tôi, anh vội dập điếu thuốc, ném xuống đất, lấy chân di di, vẻ lúng túng như bị thầy giáo bắt gặp, mặt đỏ bừng, ấp úng: “Không... không sao!”

“Sao anh chọn trường số 10? Với khả năng của anh, nên chọn trường số 1 chứ?” Đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu lúc đó sao tôi có thể bạo dạn như thế. Có lẽ là khi thực sự yêu một người, sẽ có thể vì người đó mà bỏ qua sĩ diện của mình.

“Anh... anh còn thi đại học, anh sẽ cố gắng, học trường nào cũng thế.”

“Tại sao anh không dám bay xa hơn, cứ cho là anh không muốn nói ra, lẽ nào anh không có trách nhiệm với bản thân?”

“Bởi vì...” Trần Lăng chăm chú nhìn tôi, hai bàn tay nắm lại, định nói nhưng lại thôi.

Sau cùng, anh hít một hơi dài, nói to: “Điều Băng Vũ, em có biết, thế giới này vô cùng rộng lớn, trong biển người mênh mông, hai người gặp được nhau không dễ, gặp lại càng khó, nếu bỏ lỡ, có thể cả đời này... Chọn trường nào đôi khi không quan trọng so với một số thứ khác.”

Tôi không hiểu ý anh, thành tích môn Văn của tôi hơi kém so với anh, khả năng lý giải của tôi sao cũng như vậy.

“Anh nói gì, em không hiểu!”

Anh đi đến bên tôi, đứng đối mặt với tôi: “Anh muốn ở bên em, bảo vệ em!”

Lúc đó, đầu tôi như trống rỗng... căng thẳng đến mức toàn thân co rúm đến phát đau.

Trên người anh không có mùi mồ hôi, chỉ thoảng mùi thuốc lá và mùi dầu gội đầu hương dành dành.

Rất lâu, rất lâu sau, tôi vẫn nhớ rõ mùi hương đó.

Sáng hôm sau, vừa vào lớp tôi đã cảm thấy những ánh mắt đầy sát khí nhìn mình, như nhìn một người mang trọng tội.

Tôi thấp thỏm ngồi xuống bàn, nhìn thấy trên bàn có cuốn sổ lưu niệm của mình.

Mấy ngày trước, tôi đưa cho Na Na viết lưu bút, có lẽ Na Na đã viết xong!

Tôi nóng lòng mở ra xem, đang thầm nghĩ không biết cô bạn sẽ viết gì cho tôi, liệu có phải

những câu đại loại: “Chúc tình bạn của chúng ta mãi mãi bền lâu”?

Ngay trang đầu tiên là nét chữ đẹp như chữ của Trần Lăng, mắt tôi hoa lên.

Chữ ai vậy? Đẹp tuyệt vời!

Diêu Băng Vũ!

Em còn nhớ ngày đầu tiên anh đến cô nhi viện, em đã hôn lên mắt anh?

Em còn nhớ, ngày em rời nơi đó, trời mưa rất to?

Em còn nhớ anh đã nói thế giới này rộng lớn, hai người gặp được nhau không dễ, gặp lại càng khó?

Em còn nhớ em đã hỏi anh tại sao thi vào trường số 10? Bây giờ, anh sẽ nói cho em biết, bởi vì anh không muốn xa em lần nữa!

Lần này anh sẽ không buông tay em...

Trần Lăng!

Tôi gấp vội cuốn sổ như bị điện giật, khi ngược lên, ánh mắt của các bạn xung quanh đang đổ dồn về phía tôi, xem ra có ai đó đã nói những dòng này cho mọi người biết.

Trần Lăng nghĩ gì vậy? Viết những lời như tỏ tình vào sổ lưu niệm, lại ngang nhiên để lên bàn tôi.

Cũng may là sắp tốt nghiệp, nếu không e là những ngày tiếp theo của tôi sẽ phải trôi qua trong văn phòng của thầy chủ nhiệm...

Lúc tan học, tôi nhìn thấy Trần Lăng đứng đợi ở cổng trường. Thấy tôi, anh cười ngượng ngịu, ánh nắng chiếu lên mặt anh chói ngời đến độ làm tôi choáng váng, phải ngoảnh nhìn chỗ khác.

Anh nói bằng giọng đủ tiêu chuẩn dự thi phát thanh viên của trường: “Anh mãi mãi không xa em!”

Sau đó, anh đến bên tôi, đường hoàng nắm tay tôi, ngang nhiên ra khỏi cổng trường.

Ngày hôm đó, anh đã quệt vào ký ức của tôi một mảng màu chói lọi, thế giới của tôi giống như đóa uất kim cương khoe sắc trong gió, như đóa ngọc lan lặng lẽ tỏa hương sau cơn mưa... .

Năm đó, tôi mười lăm, anh mười bảy, chúng tôi hân hoan, chúng tôi mãn nguyện. Chúng tôi chưa nói từ “yêu”, chưa nói một câu thề mãi mãi bên nhau.

Bởi vì từ “yêu” này với chúng tôi quá nặng.

Cảnh tượng sống mãi trong ký ức của tôi là cảnh tôi ngồi sau xe anh, dẫn ba lần mới dám ôm eo. Anh cúi nhìn tay tôi, chiếc xe đột nhiên tăng tốc, tóc anh tung bay trong gió, lưng áo đầm mồ hôi.

Tôi ôm anh chặt hơn, ngọt đến say lòng, đẹp như mơ!

Tiếc là những ngày vui luôn ngắn ngủi, chúng tôi đã sống một tháng hạnh phúc nhất, không hề biết, điều đang chờ phía trước là cuộc chia ly đằng đẳng.

Sau khi thi xong, chúng tôi đã hẹn cùng đi leo núi, ngắm những triền hoa cải bạt ngàn.

Tôi thu xếp đồ, đang chuẩn bị đi thì mẹ nuôi ngã gục. Đưa mẹ tới bệnh viện, tôi mới biết bà bị suy thận nặng, bà biết từ lâu rồi nhưng giấu tôi.

Hôm đó, tôi ngồi bên giường mẹ, nỗi đau tử biệt sinh ly khiến tôi không còn tâm tư nghĩ tới Trần Lăng đợi dưới nhà bao lâu, anh có giận không.

Chiều tối hôm sau, mẹ tôi mới tỉnh, tôi vội lê đôi chân tê dại gần như không còn cảm giác và tắm rửa rồi đến cô nhi viện tìm anh. Viện trưởng bảo đã có người nhận nuôi anh, người đó yêu cầu giữ bí mật, mặc tôi năn nỉ cầu xin, ông nhất định không chịu nói, nét mặt đầy vẻ cơ mật nghiêm trọng.

Tôi choáng ngất.. .

Sau khi tỉnh lại, tôi vội đến chỗ hẹn, đợi rất lâu nhưng anh không xuất hiện, đến tất cả những nơi chúng tôi thường đến, cũng không thấy bóng anh.

Để chữa bệnh cho mẹ, tôi dốc hết tiền bạc trong nhà, thậm chí cả ngôi nhà cũng bán, nhưng tiền bỏ ra như nước, bệnh của mẹ vẫn mỗi ngày một xấu đi!

Đến ngày khai giảng, tôi tràn trề hy vọng chạy đến trường, tưởng có thể gặp anh, nhưng anh không đến.

Anh biến mất như bay hơi trong thế giới của tôi, lại cơ hồ vẫn tồn tại vô hình.

Nửa năm sau, mẹ nuôi tôi, người thân duy nhất của tôi trên đời, đã bỏ lại mình tôi, ra đi vĩnh viễn...

Đó là những ngày tháng chơi vui nhất đối với tôi. Hằng ngày, tôi ôm cuốn sổ lưu niệm đi ngủ, nước mắt làm nhòe những dòng chữ bên trong, nhưng ngày nào tôi cũng giở ra xem.

Trong nhật ký, tôi không ngừng tự an ủi, anh sẽ quay trở lại, anh nhất định không thể xa tôi.

Khi Liễu Dương về nhà, tôi đang nằm trên sofa, ôm cuốn sổ lưu niệm khóc thầm.

“Băng Vũ, sao thế?” Hoảng sợ vì bộ dạng của tôi, Liễu Dương vội chạy đến ôm tôi. Khi phát hiện những vết bầm trên cổ tay và những vết hằn ở những chỗ hờ trên người tôi, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển thành thương xót.

“Dương...” Tôi dựa vào vai bạn. Vai Liễu Dương tuy gầy nhưng lại là chỗ dựa duy nhất của tôi .

“Ai đã làm thế?”

“Chính cái gã mà Uyển Uyển hết lời tán tụng là người đàn ông hoàn mỹ, gã không phải là người mà là thằng điên, một kẻ bệnh hoạn... Mình nên làm thế nào để gã phải chịu trừng trị đích đáng?” Tôi đâm bình bịch vào cái đầu rối bù. “Mình không biết, không thể nghĩ ra!”

“Băng Vũ...” Liễu Dương vỗ nhẹ lưng tôi, những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống vai tôi. “Băng Vũ, cậu cứ coi đó là cơn ác mộng, ác giả ác báo chỉ là giấc mơ hão huyền, mình kiện hắn, rồi cuộc cũng chỉ chuốc nhục vào thân.”

Làm sao tôi không hiểu điều đó, từng ấy năm lăn lộn với cuộc đời, tôi đâu còn là cô gái

ngây thơ, sao không biết xã hội tình tiền điên đảo này tắm tới thế nào.

Nhưng vừa nghĩ lại chuyện đêm qua, tôi ôm mặt, không dám nghĩ tiếp: “Mình không cam lòng! Không cam lòng bỏ qua chuyện này!”

“Cậu nên nghĩ cho Tư Tư!”

Nghĩ tới Tư Tư, tất cả những gì không cam lòng đều biến mất, tôi thật sự không muốn làm to chuyện, ngộ nhỡ thua kiện, chẳng phải Tư Tư sẽ phải chịu tiếng xấu có người mẹ “đê tiện” sao?

Nó đã không có bố, tôi không nhẫn tâm để nó có người mẹ bị người ta phỉ nhổ.

“Mình đã biết phải làm thế nào...”

“Thế cậu định sao, thôi việc à?”

Tôi gật đầu: “Mình không làm thư ký nữa, không bao giờ nữa!”

Bốn năm đi làm khiến tôi hiểu ra luật chơi quan trọng nhất, đó chính là khéo léo cầu an.

Ai bảo ngoài nghề thư ký, tôi không làm được gì khác, muốn tồn tại, muốn chăm sóc tốt cho Tư Tư, ngoài từng chút hạ thấp phẩm giá, tôi không có lựa chọn nào khác, bây giờ tôi nhận ra, tôi không thể tiếp tục như vậy nữa!

Ngay một ông chủ như Lâm Quân Dật cũng không buông tha tôi, người sau sẽ thế nào...

Người sau? Người sau... Tôi cứ nghĩ người sau sẽ là một ông chủ đứng đắn, chân tình, không phải thế giới này không có mà do tôi chưa gặp mà thôi.

Đã qua mười mấy ông chủ, ngay ông chủ “thiên thần” trong con mắt của Uyên Uyên cũng muốn chiếm đoạt tôi. Nếu tôi tiếp tục hy vọng vào người sau, chẳng phải tôi đã mê muội đến nực cười?

“Vậy cậu định làm gì?”

“Ngày mai mình sẽ đến trung tâm giúp việc gia đình, xem có việc gì làm tạm.”

“Băng Vũ, đừng tự làm khổ mình nữa, xem có ai phù hợp thì lấy đi.” Thấy tôi không trả lời, Liễu Dương lại tiếp: “Cậu đã bao giờ nghĩ, nếu hai người thực sự gặp lại, cậu sẽ làm thế nào?”

Đã nghĩ, tôi đã vô số lần nghĩ, nhưng không biết câu trả lời.

“Mình không biết, cậu nói xem, anh ấy có còn nhớ mình, yêu mình không?”

Liễu Dương bắt lực lắc đầu: “Mình nghĩ, nhất định anh ấy chưa quên cậu, nhưng còn yêu như xưa hay không thì khó nói... Ngày ấy cậu quả thực quá tuyệt tình.”

“Dương, mình nhớ... chưa bao giờ mình nhớ anh ấy như bây giờ. Nếu Trần Lăng vẫn còn yêu mình, cho dù làm nhân tình của anh ấy, cũng không sao...”

“Ngốc ạ, lúc đó là ai đã khóc đến chết đi sống lại trước mặt mình, còn than vãn đau khổ không muốn sống.”

Tôi không biết nói gì. Lúc đó tôi biết rằng ngoài tôi, anh còn có cô gái khác, vậy là khóc

lóc thảm thiết, bây giờ nếu làm tình nhân của anh, không biết có suốt ngày mặt đầy nước mắt.

“Thôi, bỏ đi, nếu cậu yêu một người đàn ông, sẽ không muốn chia sẻ anh ta với người khác... Mỗi lần nhìn thấy người vợ chính thức ở bên anh ta, còn cậu chỉ có thể đứng một góc lau nước mắt, cảm giác đó còn đau khổ hơn chia tay.”

Tôi biết Liễu Dương nói đúng, tôi đã tận mắt chứng kiến cô ấy đau đớn thế nào. Nếu nghe thấy Trần Lăng thề thốt, nhìn thấy anh cặp kè với người phụ nữ khác, chỉ có đêm khuya mới lén gọi điện cho tôi, thì thầm nói nhớ tôi, tôi nhất định phát điên!

Trên đời, mọi thứ đều có thể chia sẻ, duy chỉ có trái tim là không thể.

Liễu Dương vỗ vai an ủi tôi: “Đàn ông trên thế giới này như nhau cả thôi, cậu lấy ai cũng thế, cũng giống như đi tìm việc, làm ở đâu cũng bị thiệt thòi, ám ức... Ai bảo chúng ta chọn cái nghề nhạy cảm này.”

Nhìn đôi mắt mất hết niềm tin với tình yêu đó, tôi lại nhớ một Liễu Dương vui tươi, tràn sức sống gặp trong trường đại học, một Liễu Dương tin tưởng tình yêu có thể chiến thắng tất cả... Đáng tiếc, hiện thực tàn khốc đã bóp chết nhiệt huyết và thiện ý của bạn tôi.

Lúc mới ra trường, Liễu Dương trẻ trung, thông minh, rất nhanh tìm được công việc ở một doanh nghiệp tư nhân, ông chủ là một người đàn ông độc thân ba mươi hai tuổi, rất có sức cuốn hút... Ở gần nhau lâu, cô đã mắc vào lưới tình không thể nào thoát ra, anh ta cũng có cảm tình với cô... Họ bí mật qua lại hơn một năm, anh ta cũng không nhắc tới chuyện kết hôn, cô cũng không muốn gây sức ép. Nhưng Liễu Dương không thể ngờ, trong một bữa tiệc, anh ta đột nhiên tuyên bố mình đã đính hôn và dẫn theo một cô gái “quốc sắc thiên hương” vừa từ nước ngoài trở về. Lúc đêm khuya, cô khóc hỏi tại sao, anh ta thản nhiên đáp: “Anh yêu em, chỉ cần em bằng lòng, quan hệ của chúng ta vẫn có thể tiếp tục, nhưng anh không thể cưới em... vì em không thể làm vừa lòng những người thân của anh, em không thể có được sự tôn trọng của những mệnh phụ danh giá đó, em càng không thể giúp gì cho sự nghiệp của anh...”

Giằng co mâu thuẫn suốt ba tháng, một Liễu Dương luôn mạnh mẽ đã hoàn toàn suy sụp bởi mối tình đó. Cuối cùng, cô cũng nghĩ thông. Ngày anh ta kết hôn, cô đã lựa chọn dùng “mối thâm tình” nực cười của mình đổi lấy căn hộ chung cư một trăm mét vuông này..

Cũng từ ngày đó, Liễu Dương cắt bỏ mái tóc dài cô yêu thích nhất, mỉm cười chua chát: “Không phải đàn ông bạc tình mà là do mình đánh giá mình quá cao!”

Đúng thế! Có rất nhiều cô gái trẻ tự cho là có chút nhan sắc, ngốc nghếch tin rằng tình yêu của đàn ông dành cho họ là mãi mãi, thực tế, lời thề của đàn ông qua nhanh hơn cả tuổi xuân của họ!

Khi tuổi xuân không trở lại, khi nhan sắc phai tàn, thay vì oán trách đàn ông bạc tình, hãy thử nhìn lại xem mình có còn sức hấp dẫn như ngày xưa.

Chương 11

Hành vi bệnh hoạn

Sau hôm đó, tôi không đến công ty nữa, cũng không xin nghỉ việc, bởi tôi không biết nếu lại nhìn thấy khuôn mặt kia, tôi sẽ làm chuyện gì!

Tạm thời tôi đi giúp việc theo giờ cho các gia đình, khi không đi làm, lại xem quảng cáo trên báo, đến các công ty dự tuyển.

Hôm nay, lại bị một công ty tế nhị từ chối, tôi ngồi trước cổng trường mẫu giáo ngược nhìn bầu trời xám xịt, đợi đón Tư Tư. Những vết bầm trên cổ tay cũng nhạt đi nhiều, nhìn kỹ mới nhận ra, tôi không phải là thiếu nữ mười mấy tuổi, không duy tình đến nỗi vì một lần sơ sẩy mà đau khổ, héo hon. Nhưng không hiểu sao, cơn ác mộng đó cứ quanh quẩn trong đầu tôi, không thể xua đi được, cảm giác bị anh ta chiếm đoạt, không thể nào quên. Tôi ôm đầu, vò rối mái tóc dài, cố nghĩ tới vẻ hờn hờ của Tư Tư khi nhìn thấy tôi, lòng mới nhẹ đi đôi chút.

“Diêu Băng Vũ?” Một giọng nói nghi hoặc từ phía sau vang lên. Tôi ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt quen quen, khuôn mặt thanh tú, cặp kính trắng, có dáng thư sinh nhưng rất đĩnh đạc.

“Ngô Hàng phải không? Lâu lắm không gặp!” Trông anh chín chắn hơn trước, nhưng bề ngoài không thay đổi nhiều.

“Em... em ở đây... chờ đón con?”

“Con gái em, còn anh?”

Ngô Hàng đẩy cặp kính trên sống mũi, trong nụ cười như có chút gì đó hụt hẫng: “Anh đi ngang qua... nhìn thấy em nên xuống xe hỏi thăm.”

“À...”

“Lâu quá không gặp, em khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe.” Tôi cười, hỏi: “Chắc anh bận lắm?”

Anh hiểu ý tôi, lúng túng chìa tay ra: “Ừ! Rất bận, vậy... tạm biệt!”

Tôi lịch sự bắt tay anh, nói: “Tạm biệt!”

Bỗng bàn tay nắm tay tôi cứng lại, anh nghi ngại nhìn tôi hỏi: “Em và cậu ta...”

“...”

Tôi bối rối rút tay về, nhìn ngón áp út không đeo nhẫn của mình, vội co vào trong ống tay áo.

Tôi đang không biết nói gì thì giọng Tư Tư lạnh lạnh cất lên từ phía sau: “Mẹ!”

Liền đó, một cơ thể bé bỏng, âm ỉ lao vào lòng tôi...

Nhìn thấy đôi mắt ngây thơ của con, nỗi phiền muộn trong tôi chợt tan, tôi nhấc bổng Tư Tư, tươi cười hôn lên đôi má mềm mại của nó.

“Con gái em đáng yêu quá!” Ngô Hàng vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của Tư Tư. “Hai mẹ con định đi đâu, anh đưa đi.”

“Không cần, em muốn đưa Tư Tư đi ăn chút gì đó ở gần đây.”

“Anh cũng chưa ăn, cùng đi nhé!”

Tôi đang định từ chối thì anh đã nói: “Bữa cơm này anh đã đợi rất nhiều năm, đến bây giờ em vẫn không cho anh cơ hội sao?”

Tôi nhìn vẻ mặt ngóng đợi của Tư Tư, liền gật đầu.

Hồi đại học, tôi có rất nhiều chàng trai theo đuổi, Ngô Hàng để lại ấn tượng sâu đậm nhất.

Chưa bao giờ anh nói thích tôi nhưng luôn xuất hiện những lúc tôi cần.

Còn nhớ hôm đó, sau khi gọi điện cho cô gái đó, tôi sụp khóc trước cửa ca bin điện thoại, Ngô Hàng vẫn đứng cạnh tôi.

Về sau, tôi đi lang thang suốt đêm, mặc cho tôi đuổi, mắng thế nào, anh vẫn lặng lẽ đi theo.

Mãi đến khi tôi trở về căn nhà thuê của tôi và Trần Lăng, anh mới nói mấy câu an ủi rồi lặng lẽ quay đi.

Hôm nay, gặp lại Ngô Hàng, chuyện cũ lại ồ ạt kéo về trong tâm trí, tôi bàng hoàng nhận ra, cho dù cố né tránh, ký ức vẫn không hề phai mờ theo năm tháng.

Ngô Hàng đưa tôi và Tư Tư tới một tiệm ăn châu Âu yên tĩnh, lịch sự, gọi rất nhiều đồ ngọt trẻ con thích.

Hàn huyền một lát, anh đột nhiên hỏi: “Em ly hôn lâu chưa?”

Mười ngón tay tôi đột nhiên co quắp, nhìn ánh mắt chờ đợi của anh, tôi đành nói: “Rất lâu rồi, sao anh biết?”

“Anh biết hai người sẽ chia tay, người như cậu ta không thể làm chỗ dựa cả đời cho em.”

Tôi uống một ngụm nước ngọt để vị ngọt xua bớt vị đắng trong miệng.

“Nuôi con một mình chắc rất vất vả, em có dự định gì không?”

“Em chưa nghĩ ra.”

Anh giơ tay, áp lên tay tôi: “Hãy cho anh một cơ hội, nhất định anh sẽ chăm sóc hai mẹ con.”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, ánh mắt tự tin hơn nhiều so với mấy năm trước, tình cảm vẫn vẹn nguyên.

Tôi có thể không? Tìm một người đàn ông tốt, dựa vào anh, sống cuộc sống bình yên?

Tôi đang băn khoăn thì vô tình chạm phải đôi mắt sâu, lạnh băng phía xa của Lâm Quân Dật.

Trên khóe miệng anh ta vẫn là nụ cười giấu cợt, cánh tay bị một cô gái có thân hình cực

đẹp khoác chặt... Không biết là do cô gái bên cạnh anh ta quá đẹp hay là do anh ta quá chói sáng, Lâm Quân Dật vừa bước vào, ánh đèn trong phòng như ngừng lấp lánh.

Tôi giật mình, hơi thở chợt ngưng lại, tim quên đập .

Lâm Quân Dật giả bộ không nhìn thấy tôi, vòng đến ngồi một góc khá xa.

Tôi cúi đầu, nhìn Tur Tur đang ăn vui vẻ, nhẹ nhàng lau vết sữa dính trên miệng con bé, tim đập mỗi lúc một mạnh: “Ngô Hàng, em sợ con em không chấp nhận...”

“Em yên tâm, nhất định anh sẽ đối xử tốt với Tur Tur hơn cả bố ruột nó!” Anh mỉm cười xoa khuôn mặt bé bỏng của Tur Tur, dịu dàng nói tiếp: “Anh có thể cho nó cuộc sống như những đứa trẻ khác, tuyệt đối không để như em, mọi đau khổ đều một mình gánh chịu.”

Tôi càng cúi thấp, có lẽ đối với một người mẹ thất bại, không câu nói nào có sức thuyết phục hơn câu đó.

Còn nhớ hồi Tur Tur được hơn một tháng, bị sốt cao, ngay tiền viện phí ban đầu, tôi cũng không có, phải bán bốn trăm cc máu mới đủ tiền thuốc trong ba ngày, cùng đường tôi đành đến tìm Liễu Dương, giờ tôi không dám nghĩ lại những ngày tháng đó.

“Em không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho Tur Tur.” Lời Ngô Hàng phá vỡ phòng tuyến cuối cùng trong lòng tôi. Lấy anh chắc chắn tốt hơn nhiều so với việc hết lần này đến lần khác phải hạ mình vì khốn khó.

“Có thể cho em suy nghĩ thêm không?”

“Được!” Anh cười, rót nước ngọt cho tôi, vẻ mặt phấn khởi hẳn lên.

Mấy năm không gặp, Ngô Hàng thay đổi rất nhiều, nói năng đĩnh đạc, hài hước mà không dài dòng, tự tin mà không tự phụ. Chúng tôi nhắc lại bao chuyện ngày xưa, rồi nói về cuộc sống hiện tại của anh. Anh có công việc ổn định, chia tay bạn gái hai năm trước, chuyện tình cảm cũng lặn lội.

Nếu tất cả đàn ông trên thế giới này như nhau, có phải tôi nên chọn một người biết chăm sóc cho Tur Tur?

Tur Tur hiểu biết hơn những đứa trẻ khác, không có nghĩa nó hiểu hết nỗi khổ của người lớn.

Cốc nước sinh tố chưa uống xong, nó đã làm đổ xuống chiếc váy viền hoa rõ đẹp.

Tôi đang bực mình, nhìn thấy đôi mắt rơm rớm và nét mặt sợ hãi của con, bao nhiêu bực dọc đều tan biến.

Con bé mới tí tuổi mà đã biết tỏ ra tội nghiệp để lấy lòng người khác, sau này lớn lên chưa biết chừng sẽ gây tai họa cũng nên.

Tôi tình nguyện làm trâu ngựa cho con, bế nó vào phòng vệ sinh, gột vết bẩn trên váy.

“Mẹ định tìm cho Tur Tur một chú phải không?” Nó hỏi nhỏ.

“Tur Tur muốn có chú không?”

Nó dùng đôi tay mịn màng ôm cổ tôi, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu vào ngực tôi. Khẽ lúng búng một tiếng, mặc dù rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe thấy: “Bố...”

Tôi là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã mất bố mẹ, tôi hiểu một đứa trẻ khi nhớ bố mẹ, sẽ mong mỗi thế nào.

Mỗi khi đến đón con, tôi đều thấy nó ngây người nhìn bố của những đứa trẻ khác, tôi biết hằng ngày nó đều mong mỗi trong vô vọng.

Còn tôi chỉ có thể đánh lừa nó: “Bố sẽ sớm trở về!”

Là đứa trẻ nhạy cảm, rõ ràng biết tôi đang nói dối nhưng nó vẫn cười nói: “Mẹ, con không muốn có bố đâu, có mẹ là đủ rồi!”

Làm gì có đứa trẻ lên bốn nào không nhớ bố, hẳn là nó rất nhớ, nhớ đến mức không dám cầu có bố.

Tôi cắn chặt môi, ôm thân hình bé bỏng vào lòng.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, tôi suýt đụng phải một người đột nhiên xuất hiện, vừa nhìn bộ âu phục, lòng tôi đã chìm xuống.

Trần tĩnh lại, tôi định đi vòng qua nhưng bị một cánh tay ngăn lại.

“Tránh ra!”

“Một gia đình hạnh phúc...” Anh ta nói, giọng nâng khuôn mặt như tiểu thiên sứ của Tư Tư. “Giống hết cô!”

Tôi đang định gạt cánh tay bản thủ của anh ta để con bé nhút nhát khỏi sợ.

Không ngờ con gái đáng yêu của tôi không ý thức được mình bị bắt nạt, cười rõ ngọt với người ta, gọi: “Chú!”

Tiếng gọi đó không giòn tan bình thường, nó ngọt thấm tận xương.

Lúc đó, tôi chỉ muốn phát vào mông nó một cái, mới bốn tuổi đã biết xúc động vì anh chàng điển trai, sau này lớn lên sẽ thế nào.

Lâm Quân Dật sững sờ nhìn mặt Tư Tư một lúc, vội rút tay, lùi mấy bước.

Thật nực cười, anh ta là người lớn mà lại bị Tư Tư dọa như vậy.

Tôi bế Tư Tư đi vòng qua anh ta, mới được hai bước đã thấy giọng ám lạnh vọng đến từ phía sau: “Xem ra ông chồng rất yêu vợ kia vẫn chưa biết chuyện xảy ra mấy hôm trước?”

Tôi không đếm xỉa lời anh ta, tiếp tục đi.

Lâm Quân Dật đi còn nhanh hơn, lúc ngang qua tôi còn ghé tai nói nhỏ: “Điều Băng Vũ! Tôi đã đánh giá thấp cô! Tôi không sống yên, cô cũng đừng hòng sống yên!”

Anh ta sống không yên thì liên quan gì đến tôi, có phải hôm nay ra ngoài anh ta lại quên uống thuốc?

Nhìn bóng anh ta khuất dần, bóng đen trong lòng tôi không sao xua đi được.

Sau mấy hôm, tâm trạng đã khá hơn nhiều, nghĩ tới hợp đồng hai năm với công ty và một số công việc chưa bàn giao, tôi biết mình phải đến công ty làm thủ tục thôi việc.

Cả buổi sáng dọn dẹp vệ sinh, buổi chiều tôi đến công ty, vừa thấy tôi, Triệu Thi Ngữ vội hỏi: “Cô sao thế, suốt nửa tháng không đến công ty cũng chẳng báo một câu?”

“Hôm nay tôi đến xin thôi việc.” Mắt tôi liếc về phía cửa sổ kính, Lâm Quân Dật đang ngồi trong đó.

“Thôi việc?!”

“Đúng!”

Cô ta bĩu môi, mặt lộ vẻ biết chắc tôi sẽ bị sa thải.

Tôi lấy đơn xin thôi việc trong túi, gõ cửa phòng Lâm Quân Dật hai cái, đẩy cánh cửa, đi thẳng vào trong. Tôi để lá đơn lên bàn, lạnh lùng nói: “Tôi đến xin thôi việc.”

Anh ta đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính: “Cô lại đây!”

Tôi ngó người, liếc nhìn Triệu Thi Ngữ vẻ mặt đầy hiếu kỳ, vẫn không nhúc nhích.

“Lại đây, tôi cho xem cái này”, anh ta nói lại lần nữa.

Tôi không hiểu ý anh ta, bước lên một bước, nhìn theo hướng ánh mắt của anh ta.

Khi nhìn vào màn hình, tôi kinh hãi lùi sau mấy bước, bấu chặt vào bàn để khỏi ngã. Đó là một đoạn video mờ mờ và rõ ràng. Mờ mờ là bởi độ phân giải của camera không bằng máy quay phim, rõ ràng là bởi đoạn băng đó đã in trong đầu tôi, không thể xóa được.

Lâm Quân Dật lại đặt camera trong nhà ghi lại những thứ rác rưởi như vậy. Bi thảm nhất là chính là đoạn tôi cuối cùng một mình không thể kháng cự, đành chấp nhận.

“Anh... anh... anh...” Tôi ấp úng. “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Cô nói xem!” Anh ta lạnh lùng nhìn tôi. Uy hiếp người ta mà cũng có thể thản nhiên nói ra như vậy, anh ta đáng sợ hơn tôi tưởng nhiều.

Tôi đã đánh giá thấp anh ta, người này không phải bệnh hoạn mà là nham hiểm. Không, là nham hiểm một cách bệnh hoạn!

Nếu anh ta chỉ bệnh hoạn còn đỡ, lại là một kẻ bệnh hoạn có trí tuệ, rất biết cách khuất phục một phụ nữ, biết dùng thủ đoạn đáng sợ hơn tiền bạc.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn thấy ánh mắt lóe sáng thăm dò của Triệu Thi Ngữ, tôi vội quay lưng về phía anh ta, khẽ nói: “Lâm tiên sinh, chúng ta nói chuyện được không?”

“Tất nhiên là được!”

Anh ta tắt máy, khoanh tay ngả người vào thành ghế, mắt thâm sâu như ngọc đen lóe sáng, đôi môi đẹp mím thành đường thẳng, khuôn mặt tuấn tú không gọn một chút cảm giác bần thủ, không thể làm những chuyện hạ lưu.

“Tôi là một phụ nữ bình thường, chỉ muốn sống bình yên... Tôi còn có con nhỏ...”

Nhắc đến Tư Tư, lòng tôi thất lại, sống mũi cay sè.

Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt van vãn, nếu cửa kính không trong suốt, tôi đã quỳ trước mặt anh ta: “Không biết tôi có điểm gì hấp dẫn anh, nhưng loại đàn bà như tôi không đáng để anh bận lòng.”

Anh ta nhìn đi chỗ khác, yên lặng nghe tôi nói.

“Tôi không thể là tình nhân của anh, tôi không thể làm người mẹ khiến con gái tôi không dám ngẩng đầu... Anh hãy tha cho tôi, có rất nhiều cô gái đẹp hơn tôi, biết phục tùng anh hơn tôi, sao anh phải làm khó tôi?”

Anh ta cầm điều thuốc, ngọn lửa nhỏ phát ra từ chiếc bật lửa không ngừng lay động, một lúc lâu sau, đầu điều thuốc mới cháy sáng.

“Cái anh muốn chẳng phải đã đạt được rồi sao? Cơ thể tôi cũng không đặc biệt hơn những cô gái khác...”

Anh ta lặng lẽ rút thuốc. Qua màn khói dày, tôi lơ mơ nhìn thấy hàng lông mày anh ta nhíu chặt, sắc mặt hơi tái.

Hút xong điều thuốc, anh ta quay người, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tại sao là người đó, tôi có gì kém anh ta?”

Anh ta? Tôi nghĩ mãi mới hiểu, người Lâm Quân Dật nói là Ngô Hàng, nhưng hình như trong lời nói còn có ẩn ý khác, tôi không hiểu.

Thấy tôi không trả lời, anh ta đột nhiên bật dậy, xông đến trước mặt tôi, hai tay chộp vai tôi, hét lên: “Trả lời đi, tại sao?”

Tôi định bình tĩnh thuyết phục anh ta.

Xem ra tôi đã nhầm, nói lý lẽ với một kẻ điên khùng hoàn toàn là chuyện hoang đường.

“Ít ra anh ấy cũng tâm lý lành mạnh, không làm những chuyện bỉ ổi, bệnh hoạn...”

Tôi còn định mắng thêm vài câu nhưng Lâm Quân Dật không cho tôi cơ hội, túm tay, kéo tôi ra ngoài.

“Anh bỏ tôi ra!” Lúc này, tôi không còn bận tâm Triệu Thi Ngữ nghĩ gì, phần nộ chống lại.

“Nếu không muốn tôi tung đoạn video đó lên mạng thì im mồm!”

Những lời tôi định nói nghẹn lại trong cổ, cơ thể như đột nhiên bị rút rỗng, mọi sức lực, tư duy, cảm giác đều lập tức biến mất.

Lưng vã mồ hôi, toàn thân lạnh toát.

Tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái đờ đẫn, để mặc anh ta kéo lên xe.

Đến khi thấy Lâm Quân Dật lái xe về hướng căn hộ lần trước, tôi mới bàng hoàng tỉnh ngộ, có phải anh ta lại muốn.. .

Đột nhiên hoảng sợ, tôi rút điện thoại định báo cảnh sát, anh ta không ngăn cản, cười gằn một tiếng: “Định báo cảnh sát? Cô có tin tôi sẽ lập tức tung đoạn video lên mạng? Cuối cùng, tôi sẽ đăng hoàng ra khỏi tòa án do chưa đủ chứng cứ, còn cô, sẽ bị thiên hạ cười vào mặt là

hạng đàn bà ngu ngốc, tổng tiền không thành, tự làm tự chịu!”

Đúng! Thế giới này không có pháp luật, chỉ có quyền lực.

Tôi hà tất phải chuốc nhục vào thân.

Tôi nhắn tin cho Liễu Dương: “Minh về muộn một chút.”

Nhắm mắt, ngăn lại những giọt nước mắt nóng hổi sắp ứa ra, mệt rã rời...

Cuối cùng, tôi vẫn không thoát được, thậm chí còn thê thảm hơn một vụ trao đổi, chỉ có thể đợi đến ngày anh ta chán ghét, tôi mới được giải thoát.

Vừa tới nhà, không nói không rằng, anh ta đẩy tôi xuống đi văng, xé quần áo tôi, khuy áo rơi tung vãi, bắn lách cách trên sàn.

“Không!” Tôi cố hết sức đẩy anh ta, trong lúc vật lộn, tôi vớ được con dao gọt hoa quả trên bàn, vội vàng kề vào ngực anh ta. “Nếu anh dám động vào tôi, tôi sẽ giết.”

“Thật sao?” Anh ta thản nhiên ngồi dậy, thông thả cởi áo vét để bên cạnh, vừa cởi khuy áo sơ mi vừa thủng thẳng nói: “Con gái cô cười rất tươi, không biết nếu mất mẹ, nó có còn cười tươi như thế?”

Nghĩ tới Tư Tư, tôi lại hoảng loạn, con dao trong tay rơi xuống đất.. .

Tại sao anh ta luôn dễ dàng đánh trúng điểm yếu của tôi như vậy?

Phải, chuyện này dù nhục đến mấy cũng hơn ngồi tù, vì Tư Tư có điều gì là không thể nhìn.

Anh ta ôm eo tôi, lật người, đè lên người tôi...

Đôi môi lạnh phủ lên môi tôi, tôi muốn tránh nhưng đã bị anh ta tóm gáy giữ chặt, không tài nào cự quây, để mặc lưỡi anh ta tách hàm răng, môn trón đầu lưỡi tê dại của tôi, làm tôi không thể thở.

Sau đó, anh ta vừa hôn vừa xé quần áo vốn đã tơi tả của tôi.

Lòng tự tôn của tôi bị anh ta xé nát như bộ quần áo trên người.

Làn da lạnh, trơn nhẵn dán vào da thịt ấm nóng, mịn màng của tôi. Người tôi run lên, hai tay bám chặt thành đi văng, nhắm mắt buông xuôi...

Hai tay thô bạo nắm lấy đùi tôi...

Lúc anh ta thâm nhập tôi mới ý thức được vấn đề quan trọng nhất.

Tôi túm cánh tay anh ta, thoát khỏi cái hôn như giày xéo: “Không... đừng... ít ra anh cũng phải mang bao cao su, tôi đang trong thời kỳ không an toàn...”

Anh ta lập tức dừng lại, lửa dục vọng trong mắt dịu đi mấy phần. Thấy anh ta do dự, tôi tưởng mình sẽ được buông tha, nhưng anh ta lại bất ngờ sục vào cơ thể tôi.

Phía dưới đau nhói từng cơn, nhưng cơn đau đó không át được sự kinh hãi: “Lâm Quân Dật, anh là đồ điên... Đừng... Không được...”

“Không sao đâu, nếu có, tôi sẽ nuôi con cho cô...”

“Đừng mơ, có chết tôi cũng không sinh con cho hạng cầm thú như anh!”

Có lúc tôi thật ngu xuẩn, chọc tức anh ta vào lúc mình đang trong thế yếu, cho nên tôi phải trả giá cho sự ngu xuẩn đó, phải chịu sự giày vò thô bạo của anh ta.

Thời gian kéo dài bao lâu, tôi không biết, chỉ biết sự đau đớn không ngừng lan khắp cơ thể, đâm nát lòng kiêu hãnh của tôi...

Môi tôi ứa máu, mồ hôi đầm đìa, ướt cả mái tóc dày.

Mỗi lần anh ta tiến tới là mỗi lần tôi đau đến tê dại. Tôi biết anh ta cố tình thô bạo để cho tôi sống không bằng chết.

Trong tình thế đó, tôi kiên gan đến mấy cũng không thể chịu được, đành vứt bỏ chút tự tôn cuối cùng, cầu xin anh ta: “Đừng như vậy... Nhẹ một chút được không...”

Anh ta nhìn tôi vẻ khiêu khích: “Hãy ôm tôi!”

Tôi vừa ngoảnh mặt đi thì anh ta lại hung hãn tiến tới khiến cơ thể tôi như nát vụn, co quắp đau như xé...

“Á!” Tôi nhướn người, ôm chặt eo anh ta.

Anh ta mãi nguyện ghì tôi vào lòng, nụ cười ma quái từ khóe miệng lan tới đáy mắt.

Khi tất cả kết thúc, tôi không còn đủ sức để hận, người mềm nhũn gục vào vai anh ta.

“Đau không?” Giọng anh ta đầy áy náy.

Tôi nhắm mắt, không còn sức nhìn điệu bộ giả dối của anh ta.

“Nghỉ một lát đi, tôi đi lấy nước.”

Tôi thực sự đã kiệt sức.

Sau khi sinh Tư Tư, tôi luôn bị thiếu máu, trưa nay lại chưa ăn gì, tinh thần và thể xác bị giày vò như vậy, không kiệt sức mới lạ.

Vị chua ngọt của nước cam đi vào miệng, đánh thức phần nào thần trí mê loạn của tôi... nhưng tôi vẫn lịm đi.

Chương 12

Yêu và hận

Không biết đã ngủ bao lâu, tiếng nhạc chói tai làm tôi tỉnh giấc.

Mơ màng mở mắt, thấy trên người mình là tấm chăn mỏng, đầu gối lên chiếc áo vét của Lâm Quân Dật. Âm thanh phát ra từ túi áo.

Tôi lần tìm điện thoại, trên màn hình nhấp nháy hai chữ: “Nhĩ Tích”.

Cơng ngái ngủ lập tức tiêu tan bởi hai chữ đó, một dòng máu nóng xông thẳng lên đại não còn đang mơ hồ. Lâm Quân Dật bệnh hoạn đã đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ không để anh ta sống ung dung.

Tôi nhấn nút, giọng ngọt ngào nói: “Alô! Tìm Quân Dật phải không? Cô là ai?”

Nghe thấy tiếng thở bất thường từ đầu bên kia, thần kinh tôi lập tức dịu đi nhiều, mỗi hận trong lòng cũng giảm không ít.

Lâm Quân Dật, chẳng phải anh rất yêu cô ta? Để xem anh ăn nói thế nào với cô ta!

“Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy.”

Thấy giọng bên kia rất bình tĩnh, tôi cố tình gọi thật dịu dàng: “Quân Dật, điện thoại của anh...”

Tôi tưởng anh ta sẽ từ phòng đọc sách hoặc phòng tắm chạy ra, không ngờ anh ta đi ra từ nhà bếp, người sặc mùi thức ăn...

Lâm Quân Dật nghi hoặc cầm điện thoại, nhìn vào màn hình, khẽ nhíu mày, cười lạnh lùng ngồi xuống cạnh tôi, quàng ôm cả tôi lẫn chiếc chăn.

“Nhĩ Tích?” Anh ta dừng lại rồi nhìn vào mắt tôi nói: “Có chuyện gì?”

Do ngồi rất gần, tôi nghe rõ tiếng trong điện thoại: “Quân Dật, vừa rồi là ai thế?”

“Thư ký của anh.”

“Anh đang ở công ty à?”

Anh ta vuốt ve mặt tôi, giọng lơ đãng: “Ở nhà.”

Ở nhà?!

Anh ta không biết mình đang nói gì sao? Cho dù không giải thích được với cô ta thì cũng không cần thành thật như thế chứ.

“VẬY... hai người!” Giọng quá nhỏ, tôi hoàn toàn không nghe thấy.

Anh ta nâng cằm tôi, hôn lên môi nói, nói: “Gặp dịp chơi tí thôi.”

Tôi hất tay anh ta, đá mạnh vào đùi anh ta một cái, càng ngày tôi càng không hiểu anh ta, trong đầu anh ta ngoài tình dục bệnh hoạn, rốt cuộc còn có gì.

Im lặng một hồi lâu, đầu bên kia lại nói: “Quân Dật, chúng mình cưới nhau đi!”

Anh ta cau mày, ngón trở thon dài day huyết thái dương.

Trong điện thoại vẫn là giọng nói nhẹ nhàng: “Bằng ấy năm, vẫn chưa đủ ư?”

“Anh chẳng đã nói để đến cuối năm?”

“Năm nào anh cũng nói như vậy, Quân Dật... Quên cô ta đi, cô ta không đáng để anh chờ đợi...”

Cô ta? Cô ta nào?

Lẽ nào người Lâm Quân Dật yêu là cô gái khác?

Nhìn bộ dạng ngạc nhiên của tôi, Lâm Quân Dật vội buông tay, đi ra ban công.

Tôi không nghe được anh ta nói gì, chỉ thấy anh ta liên tục day huyết thái dương, rất mạnh.

Một cơn gió thổi qua, làm rối mái tóc suôn mềm của anh ta, khơi lên nỗi cô đơn u uẩn từ bóng lưng đó.

Xem ra chuyện tình cảm của Lâm Quân Dật cũng không được suôn sẻ như tôi nghĩ, anh ta cũng không quá bệnh hoạn như tôi tưởng .

Sự lãnh đạm và điên cuồng có lẽ là do sự giằng co giữa yêu và hận.

Trong màn đêm đen thẫm và ánh đèn màu lóng lánh, trong ngôi nhà ấm áp và căn phòng trống quanh hiu, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao anh ta luôn buồn vui thất thường.

Giống như lời một bài hát trên xe của Lâm Quân Dật, anh ta thực sự muốn buông tay, không muốn trách móc cô gái đã thay lòng đổi dạ.

Nhưng không thể nào vứt bỏ quần áo của cô ta, giữ lại ngôi nhà trống trải này, đêm đêm vẫn cô đơn lặng lẽ chờ cô ta trở lại...

Bao năm đã trôi qua, người anh ta chờ vẫn không trở lại, cho nên tất cả nỗi nhớ, sự day dứt, mâu thuẫn anh ta chỉ có thể trút lên cô gái khác...

Xem ra, bất hạnh của tôi và sự si mê của anh ta có lẽ chính là vấn đề cở của quần áo.

Tắt điện thoại, Lâm Quân Dật vòng qua tôi đi vào bếp, lát sau bê ra hai đĩa bít tết đặt trên bàn, đó lại là loại đĩa thủy tinh trong suốt.

Tôi cứ ngỡ đồ thủy tinh đẹp mà dễ vỡ đó chỉ có mình tôi thích.

Anh ta lấy ra từ trong tủ bộ đồ ngủ của phụ nữ, ngồi xuống bên tôi, tay luôn vào tấm chăn tôi quấn chặt quanh người, khê khàng ve vuốt cơ thể đầy vết bầm của tôi.

Tôi khê run, không phải vì đau, mà vì sự dịu dàng đó.

“Đau phải không?” Anh ta kéo chăn, để bộ đồ ngủ lên người tôi .

“Anh đang hỏi tôi?” Tôi mặc bộ đồ, nhìn thẳng vào đôi mắt mơ hồ của anh ta. “Hay đang hỏi người trong ký ức của anh?”

Anh ta buông tay, tấm chăn đang cầm tuột xuống sàn.

Tôi nói: “Quá khứ dù đẹp bao nhiêu cũng đã qua, con người không nên chìm mãi trong đó.”

Nhưng anh ta chỉ vào đĩa thịt bò trên bàn, bảo tôi: “Nhà chỉ có thịt bò, không biết cô có ăn được không?”

“Lâm Quân Dật, cho dù anh muốn sống trong quá khứ, nhưng đừng kéo tôi vào, được không? Tôi còn có cuộc sống riêng...”

Anh ta phớt lờ như không nghe thấy, đứng dậy mở tủ lạnh, lấy ra cốc sinh tố hoa quả đặt trên bàn nói: “Ăn xong tôi còn có việc phải làm, cô có thể xem ti vi... nhưng phải nhớ nhất định đợi tôi ngủ cùng.”

“Đồ điên!”

Anh ta vẫn phớt lờ, ngồi ngay ngắn trên bàn, cúi đầu cắt lát thịt, bỏ vào cái đĩa trước mắt, ngẩng đầu nói: “Lát thịt ăn nguội không ngon!”

Bệnh viện tâm thần gần nhất ở đâu? Có thể đến nhà phục vụ không?

Lúc này, điện thoại của tôi có tín hiệu, giọng ca buồn của Lương Tĩnh Như vang lên: “*Yêu đích thực cần lòng can đảm...*” Tôi vội lục tìm trong túi.

Tiếng khóc của Tư Tư nghe như tiếng sấm bên tai: “Mẹ, mẹ không cần Tư Tư nữa phải không?”

“Tư Tư, đừng khóc! Con sao thế?” Lòng quặn thắt, tôi khụy xuống sàn, nước mắt lăn dài trên má.

“Sao mẹ không về nhà, có phải mẹ bỏ con không, con nhớ mẹ, khi nào mẹ về?”

Tôi cắn ngón tay, cố không để nó biết tôi khóc, bình tĩnh dỗ dành: “Mẹ bận chút việc, Tư Tư ngoan, mai mẹ đưa đi chơi... Con muốn ăn gì, mẹ mua cho nha!”

“Con không muốn ăn gì cả, con chỉ cần mẹ thôi...”

Mặc cho tôi van nài nhìn Lâm Quân Dật, anh ta vẫn cúi đầu, ăn rất chăm chú.

“Nghe nào, con xem ti vi đi, lát nữa mẹ về...”

Bỏ điện thoại xuống, tôi cố kìm cơn phẫn nộ nói với anh ta: “Lâm tiên sinh... Con gái tôi đang chờ tôi...”

Anh ta không nói, những ngón tay cầm đĩa từ từ co lại.

“Anh có biết một đứa trẻ nhớ mẹ, cảm giác thế nào không?”

Tôi là đứa trẻ mồ côi, mất bố mẹ từ nhỏ, tôi hiểu rõ nhất, trẻ con nhớ mong bố mẹ thế nào.

Tư Tư đã không có bố, tôi không thể để nó đợi mãi mà không thấy mẹ đâu.

Anh ta vẫn không nói, tiếng dao cắt chạm vào đĩa thủy tinh ken két chói tai.

Tôi không chịu được nữa, đứng phắt dậy, cầm đĩa thủy tinh trước mặt anh ta, đập mạnh xuống sàn nhà, hét lên: “Lâm Quân Dật, anh tưởng nhốt tôi trong nhà là tôi thành của anh sao?”

Anh ta ngẩng phắt đầu, trong mắt là ngọn lửa cháy rực, có thể thiêu rụi tâm hồn người ta.

“Anh đừng mơ!!! Đừng có ép người quá đáng! Nếu anh dồn tôi vào đường cùng, tôi sẽ liều mạng với anh!”

Anh ta cúi đầu, nói khẽ: “Ăn đi, rồi tôi đưa về.”

Đây có lẽ là câu nói nhân tính nhất kể từ khi tôi quen anh ta.

Đỗ Tư Tư ngủ xong, tôi thu mình trên sofa, dựa vào vai Liễu Dương xem ti vi.

Tôi nghĩ nhìn thấy những vết bầm trên người tôi, nhất định Liễu Dương sẽ hỏi.

Xem hết một tập phim truyền hình Hàn Quốc, Liễu Dương hỏi: “Lại là anh ta?”

Tôi cười khỏ sở, gật đầu!

“Mình đã hỏi Uyên Uyên, nó bảo ông chủ cậu điên trai lắm... Hay là cậu thích anh ta rồi?”

Tôi lắc đầu, bỗng trong tâm trí hiện lên bóng lưng u uẩn, cô đơn ngoài ban công.

Tại sao tôi không nghĩ tới cảnh anh ta giày vò, uy hiếp tôi thế nào, tại sao tôi không oán hận hành vi bệnh hoạn đó mà nghĩ tới sự chờ đợi người yêu của anh ta?

“Cậu không yêu anh ta?” Liễu Dương ngồi thẳng người, kéo cánh tay tôi, trên cánh tay trắng bóc loang lổ những vết thâm tím. “Anh ta hành cậu đến thế này, cậu vẫn chịu đựng?”

“Mình bảo mình bị cưỡng bức, cậu tin không?”

“Điều Băng Vũ mà mình quen là người không dễ khuất phục, còn nhớ hôm cậu đến tìm mình, cậu đã nói, cho dù cậu và Tư Tư chết đói, cậu cũng không bán thân... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đúng vậy, nếu tôi dễ khuất phục, đã không kéo dài đến bốn năm.

Năm xưa, khi cùng đường, không một xu dính túi, tôi ôm con nhỏ mới một tuổi trên tay, cũng chưa hề nghĩ chấp nhận số phận, sao bây giờ lại nhẫn nhịn như vậy?

Chính tôi cũng không hiểu, tôi không phải là người yếu đuối, nhưng khi đối diện với ánh mắt của anh ta, tôi lại trở nên mềm yếu, sợ hãi mà lùi bước, để mặc anh ta tùy ý hành xử.

Bởi vì anh ta giống Trần Lăng ư? Nhưng tôi biết chắc không phải, cá tính của họ khác hẳn nhau.

“Dương!” Tôi ngồi dậy, hoang mang hỏi: “Hình như mình đã thay đổi, đã vô cùng yếu đuối, ngu xuẩn? Đối diện với anh ta, mình không thể nào phản kháng...”

Liễu Dương hơi ngạc nhiên, nghĩ gì đó rồi chỉ vào những vết bầm trên tay tôi hỏi: “Khi nhìn những thứ này, cậu cảm thấy thế nào?”

“Đã không còn đau nữa... Anh ta luôn phát điên như vậy, một kẻ bệnh hoạn!”

“Không thấy ghê tởm, không thấy buồn nôn?”

Tôi nhìn cánh tay mình, hơi xấu, không còn đẹp như trước nữa, nhưng cũng không đến nỗi quá ghê tởm.

Liều Dương đột nhiên hỏi: “Tập phim vừa rồi nội dung thế nào?”

“Chẳng phải cô ta bị mù nhưng vẫn muốn nhìn người yêu lần cuối sao?”

Ánh mắt kỳ dị của Liều Dương khiến tôi bưng tỉnh.

Là người vừa bị cưỡng bức mình đầy thương tích, lẽ ra bây giờ tôi phải nôn mửa, chửi bới trong phòng tắm, tại sao vẫn có thể bình tĩnh cùng ngồi xem phim Hàn Quốc với Liều Dương?

Nhưng bây giờ tôi quả thực rất bình tĩnh.

Có thật tôi không có chút cảm giác nào với Lâm Quân Dật? Nếu với những ông chủ trước đây, dù uống nhiều thế nào, tôi luôn giữ đầu óc tỉnh táo, không thể say mềm trong vòng tay họ, có chết cũng nhất quyết bỏ về nhà. Hơn nữa, cho dù ông chủ say mềm, ngã bên đường, sự thương xót của tôi cũng không dồi dào đến mức đưa ông ta về nhà.

Trước đây, không phải mọi việc tôi đều làm tốt, ngoài công việc, tuyệt đối không có bất cứ tiếp xúc nào với họ.

Sao ở bên Lâm Quân Dật, tôi lại làm việc theo cảm tính như thế, lại còn thông cảm, quan tâm đến anh ta?

Cơn gió muộn lùa qua cửa sổ, lòng tôi ớn lạnh từng cơn: “Dương, nếu mình ngưỡng mộ tài năng của anh ta, tò mò về quá khứ của anh ta, chửi bới anh ta điên khùng thì cũng có thể tha thứ cho tổn thương anh ta đã gây cho mình...”

“Cậu yêu anh ta rồi!” Cô bạn nhìn thẳng mắt tôi nói. “Băng Vũ! Đối với hạng đàn ông ngoài hào hoa, trong đời bại tuyệt đối không được động lòng, trò đùa của họ, chúng ta không chơi được đâu!”

Tôi hơi hoảng, vội nói: “Không phải, anh ta rất giống Trần Lăng, mình chỉ muốn tìm bóng dáng Trần Lăng trong anh ta, chỉ do ảo giác nên mới quan tâm đến anh ta một cách khó hiểu như vậy.”

“Nếu muốn tìm kiếm, tại sao cậu không đi tìm Trần Lăng?”

“Có thể anh ấy đã kết hôn, có thể anh ấy đã quên mình...”

Liều Dương bỗng cao giọng: “Cậu đã không muốn ở bên anh ấy, như thế có còn là tình yêu không?”

“Yêu một người đâu nhất thiết phải ở bên nhau...”

“Thế cậu có muốn biết anh ấy bây giờ thế nào không?”

Liều Dương trầm ngâm một lúc, lấy ra tấm thiệp mời trong túi xách đưa cho tôi: “Đây là thiệp mời họp toàn khóa sơ trung, Dương Na nhờ chuyển cho cậu.”

“Họp khóa à?”

“Mình định không đưa cho cậu, nhưng bây giờ... thà để cậu mập mờ với Trần Lăng còn hơn thấy cậu bị gã công tử kia đùa giỡn.”

Tôi cầm tấm thiệp, tay run run cơ hồ không còn sức mở xem.

Hộp toàn khóa sơ trung! Liệu Trần Lăng có đến... Gặp lại nhau, tôi sẽ nói gì?

Nếu có thể, tôi không muốn nói gì hết, chỉ muốn ôm anh, khóc to một trận, giải tỏa mọi nỗi tủi trong lòng, cầu xin anh cho tôi chút tình yêu, cầu xin anh dịu dàng che chở tôi một lần nữa..

Nghĩ tới sự dịu dàng của anh, tôi lại nhớ những ngày tháng tuyệt đẹp đượm buồn đó, nhớ lại một năm trăng tròn của chúng tôi.

Sau khi mẹ nuôi qua đời, tôi không một xu dính túi, đành vào làm cho một khách sạn năm sao để có tiền sinh sống.

Tôi đã quen Liễu Dương ở đó, không lâu sau trở thành bạn thân.

Chúng tôi không muốn suốt đời phải sống trong những tháng ngày không có hy vọng, cho nên cùng nhau cố gắng, sau một ngày làm việc, người mỗi nhà, buổi tối vẫn cầm cùi đọc sách giáo khoa chương trình cao trung.

Có lẽ mất tới gần hai năm, cuối cùng chúng tôi cũng thi đỗ vào một trường dân lập, học phí rất cao, cơ sở vật chất kém, nhưng đó là trường duy nhất nhận chúng tôi.

Cả hai lựa chọn ngành văn thư vì nghĩ rằng với ngoại hình của mình, sau này sẽ dễ tìm việc làm, nhưng đi làm rồi mới biết, những thứ dễ dàng có được, cũng dễ dàng mất đi...

Đời sinh viên của tôi cũng chẳng long lanh gì.

Có chăng chỉ là nhận được rất nhiều ánh mắt nhiệt tình trên giảng đường, chuông điện thoại réo gọi liên tục trong ký túc xá, đi đường cũng có chàng bắt chuyện làm quen.

Thực ra, hồi đại học tôi cũng không thật đẹp, người mảnh dẻ với chiều cao một mét sáu tám, mái tóc suôn mềm đen mượt chấm eo, sắc mặt xanh xao do thiếu chất và tâm tư luôn phiền muộn, đôi mắt tư lự, đôi môi nhỏ phớt hồng và nụ cười thấp thoáng.

Theo cách nói của Liễu Dương, tôi có cái vẻ khiến người ta thương thương.

Có lẽ thế!

Năm thứ hai trôi qua, tôi không có bạn trai, hằng ngày ngoài thời gian làm thêm kiếm tiền, hầu như tôi ngồi lì trong thư viện.

Người ta xầm xì cho rằng, tôi cố làm ra vẻ trong trắng, rằng tôi muốn kiếm một đám giàu, thậm chí còn nói tôi là người tình bí mật của ông chủ nào đó.

Nghe mãi cũng thành quen, không còn cảm giác, chỉ có mình tôi biết, tôi đang vô vọng đợi chờ người đàn ông tình nguyện nắm tay tôi đi suốt cuộc đời...

Vào một ngày cuối tuần bình thường, tôi đang chuẩn bị đi làm thêm thì có điện thoại, Liễu Dương nhắc máy: “Diêu Băng Vũ? Có! Đợi chút!”

Sau đó với cặp mắt ngái ngủ, cô ấy cau có chuyển máy cho tôi: “Lại tìm cậu, làm ơn bảo người ta lần sau đừng gọi vào giờ ngủ trưa.”

Tôi ái ngại cầm máy: “Xin lỗi, ai đây?”

Trong điện thoại là tiếng thở gấp, có vẻ là tiếng con trai.

Khi hơi thở bình thường trở lại, người đó mới dẫn đo hỏi: “Diêu Băng Vũ phải không?”

Đó là một giọng rất êm, tôi giật mình, bàn tay cầm điện thoại vã mồ hôi.

“Vâng... anh là...” Tim tôi đập loạn, áp sát ống nghe vào tai, chỉ sợ không nghe rõ câu trả lời.

“Anh là... Trần Lăng...”

Mặc dù đã nhận ra giọng của anh nhưng khi nghe thấy hai tiếng Trần Lăng, tôi vẫn giật mình, hai tay run không thể nào kiềm chế.

Thấy tôi không trả lời, anh hỏi: “Lâu lắm không gặp, em sống thế nào?”

Sống mũi cay sè, bao nhớ nhung, đau khổ muốn nói, nhưng lúc này không biết nói gì.

“Vẫn tốt, còn anh?” Tôi hỏi.

“Anh cũng được, nghe nói mẹ nuôi em đã mất?”

“Vâng, bốn năm rồi.”

“Anh gửi thư theo địa chỉ nhà em, em nhận được không?”

“Không, nhà đó không còn là của em từ lâu rồi.”

“Anh được biết em không học lên nữa, giờ em làm gì...”

“Em học một trường dân lập. Anh thì sao?”

“Anh rất ổn...”

Hôm đó, anh hỏi rất nhiều câu băng quơ, hoàn toàn không nhắc tới chuyện tình cảm, chuyện cũ như cơn gió, sau khi đi qua, ngoài làm rối tung tất cả, không để lại gì.

Câu cuối cùng của anh là: “Không có chuyện gì nữa, tạm... tạm biệt!”

Hai chữ “tạm biệt” anh kéo rất dài, cơ hồ đang hoài nghi liệu có thể gặp lại.

Giây phút đó, tôi như phát điên, nắm chặt ống nghe, như nắm giữ tia hy vọng cuối cùng: “Anh có từng yêu em?”

“...”

Đầu máy bên kia im lặng 178 “Trần Lăng, Trần Lăng! Em nhớ anh, anh có biết em nhớ anh thế nào không?”

Đáp lại chỉ có những tiếng “tu... tu”, không biết anh không nghe thấy hay không muốn nghe tôi thổ lộ, anh đã tuyệt tình đặt dấu chấm hết cho sự chờ đợi của tôi.

Hôm đó, tôi khóc suốt đêm.

Chương 13

Ký ức ngọt ngào (2)

Một chiều hoàng hôn mùa xuân, hương cỏ xanh thoảng qua mái tóc nhưng không làm tôi động lòng.

Khoác tay Liễu Dương đi xuống tầng trệt ký túc xá, tôi nhìn thấy một gã trai mặc áo sơ mi bộ dạng rất lôi thôi, ngó nghiêng như tìm ai mà như đợi ai.

Người đó vừa thấy tôi là nhìn chòng chọc như muốn nuốt sống tôi.

Tôi đã quen kiểu nhìn như thế, đi ngang qua như không có chuyện gì, không hề chú ý đến diện mạo của anh ta, chỉ cảm thấy anh ta vô cùng nhếch nhác, tóc ít nhất nửa tháng không gội, bết vào mặt, quần áo loang lổ vết bẩn.

Tôi ghét nhất những thứ bẩn thỉu.

“Diêu Băng Vũ!” Giống hệt giọng nói trong mơ, tôi sững người dừng lại.

Anh ta chạy về phía tôi, nắm tay áo hỏi: “Không nhận ra anh à? Anh là Trần Lăng!”

“Trần Lăng...” Tôi vội vén mớ tóc xõa xuống trán, nhìn đăm đăm vào mặt anh ta.

“Em có bạn trai chưa?”

Tôi nhoen cười, mắt ngấn nước, lắc đầu lia lịa: “Chưa!”

Anh cười, mặc dù khuôn mặt anh sưng phồng, chỗ thâm, chỗ tím giống như hóa trang trong vai tuồng, nhưng khi anh cười, quả thực vô cùng quyến rũ.

Anh nói: “Hai người có thể gặp lại nhau không dễ...”

Tôi nói: “Từ nay mình không bao giờ xa nhau nữa, được không?”

Anh vẫn như xưa, bất chấp xung quanh, lao đến ôm tôi: “Không xa nhau nữa, mãi mãi không, anh yêu em!”

Căn phòng trọ ẩm thấp, ga giường nhăn nhúm đầy những vết ố bẩn.

Tôi cau mày, vẫn cố chịu.

Ngồi bên giường, tôi lấy ra hộp thuốc bôi vừa mua, bôi lên từng vết thương của anh, từ trán tới cằm, từ vai xuống thắt lưng...

Bên dưới hình như cũng bị thương. Tôi đang nghĩ có nên tiếp tục bôi, Trần Lăng đột nhiên quay người, ôm chặt tôi, giọng run run gọi: “Băng Vũ...”

Nỗi khao khát của anh giống như câu thần chú thôi bùng ngọn lửa tình yêu đè nén trong tôi.

Tôi ngây ngất ôm riết vai anh, nhắm mắt...

Đôi môi mềm nóng như lửa dán vào môi tôi, một dòng điện tê tê lập tức lan khắp người, khi lưỡi anh vừa chạm vào môi tôi, qua bờ môi hé mở đi vào miệng, người tôi bỗng mềm

nhũn, mất hết tri giác, ngã ra giường, hai tay vẫn bấu chặt vai anh, từng cơn sóng khát khao dồn dập dâng trong cơ thể, cuốn phăng lý trí...

Cơn thèm khát khi cửu biệt trùng phùng luôn dữ dội nhất, bào mòn nhất, chúng tôi đã hôn bao nhiêu lần cũng không biết, chỉ biết môi và lưỡi nóng bỏng, sục sôi ham muốn quần quýt tựa những cánh hồng run rẩy khi bông hồng đen ma quái rung mình.

Lúc đó, nếu tay anh đặt giữa đùi và eo tôi dịch lên chút nữa, hoặc đi vào trong chiếc váy dài quá gối, tôi nghĩ, tôi sẽ không từ chối.

Nhưng anh đã không làm thế, mặc dù bàn tay anh vãi mồ hôi làm ướt cả váy tôi, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn để yên một chỗ.

Lưu luyến kết thúc những nụ hôn, tôi dựa vào lòng anh hỏi: “Sao lại đến tìm em, em tưởng anh không bao giờ đến nữa?”

“Anh đến là vì câu nói đó, em nói, em nhớ anh.”

“Trần Lăng...”

Tiếng của tôi lại biến mất trong miệng anh.

Trong căn phòng đơn sơ, chúng tôi dùng nhịp đập trái tim để thể lộ tình yêu. Năm năm rồi, chúng tôi đều đã lớn, nhưng vẫn còn là những cô cậu học trò non nớt, đã yêu là cháy hết mình.

Khi còn giữ được chút lý trí cuối cùng, tôi đẩy anh ra, sờ lên những vết thương trên lưng anh hỏi: “Ai đánh anh thành ra thế này? Tại sao?”

Anh cắn môi không nói, xem ra tính cách sau bao năm vẫn thế, nụ cười thì luôn hào phóng ban tặng, nỗi đau thì một mình nhấm nháp.

Có lẽ ám ảnh tâm lý tuổi thơ là những ký ức vĩnh viễn không phai của chúng tôi.

“Nghe nói anh được nhận nuôi, là người đó gây ra phải không?”

Anh nắm chặt ga giường, gật đầu.

Tôi nghe nói những đứa trẻ được nhận làm con nuôi thường phải chịu bạo lực gia đình, không ngờ lại là sự thật.

“Sau này anh định thế nào?”

“Anh sẽ không đi nữa, quyết không trở lại... Băng Vũ, anh muốn cùng em, chúng ta sống với nhau, được không?”

“Được!” Tôi cười, tựa vào lòng anh, đó là giấc mơ bấy lâu của tôi.

Cuối cùng, trong thế giới cô đơn này, tôi đã tìm được bến đỗ của riêng mình.

Cuối cùng, đã có người có thể đi cùng tôi, mãi mãi không xa.

Ngày hôm sau, chúng tôi thuê một căn phòng nhỏ, vì trong túi anh không có đồng nào nên tôi dùng tất cả số tiền vặt và dành dụm mấy năm qua mua sắm quần áo, đồ dùng sinh hoạt.

Anh rất tự nhiên đón nhận, không dẫn đo, khách sáo, không sĩ diện như những gã trai khác

luôn miệng tuyên bố không thèm tiêu tiền của con gái.

Cuộc sống trong một tháng ngày nào tôi cũng chìm trong mật ngọt. Ai bảo tình yêu như cà phê, trong vị đắng có hương thơm?

Tình yêu đối với tôi chính là ly sữa, thơm đậm và ngọt sắc...

Hằng ngày, trong căn phòng chưa đầy hai mươi mét vuông, chúng tôi nói chuyện trên trời dưới bể, ngày nào cũng có những chủ đề kể không hết. Tôi không hỏi những năm qua anh sống thế nào, nhìn những vết thương, tôi biết anh cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ. Nếu muốn, anh sẽ tự nói. Nếu không muốn, hà tất tôi phải làm anh khó xử.

Trần Lăng là người đàn ông tốt nhất trên thế giới, tinh tế, dịu dàng, ân cần.

Bất luận tôi muốn làm gì, chỉ cần nói ra, nhất định anh sẽ chiều theo.

Chưa bao giờ anh nổi cáu, bất kể tôi ngang bướng thế nào, anh đều nói rất nhẹ, dường như nói to sẽ làm tôi sợ...

Có cô bạn bảo tôi, anh ấy giỏi chiều chuộng như vậy, có thể là người rất giàu kinh nghiệm với phụ nữ.

Tôi nói ngay: “Chỉ cần anh ấy yêu tôi, những thứ khác không quan trọng.”

Sống với anh không lâu, tôi bị anh chiều quá sinh hư, ngang ngược quá mức tưởng tượng.

Nửa đêm không ngủ được, bất luận mấy giờ cũng gọi điện cho anh, nghe giọng ngái ngủ của anh: “Ai đấy?”

Tôi tỉnh ngịch nói: “Còn ai nữa?”

“Băng Vũ? Có chuyện gì?” Anh lập tức tỉnh ngủ, lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhớ anh, muốn nghe giọng anh thôi.”

“Ô, vậy sớm mai anh đến.”

“Ừ... Em muốn gặp anh ngay bây giờ!” Tôi vốn chỉ định làm nũng một chút, không ngờ anh nói ngay: “Vậy đợi anh, hai mươi phút nữa anh sẽ đến.”

Hai mươi phút sau, tôi mở cửa sổ đã thấy anh đứng đợi dưới tầng.

Anh mặc áo khoác trắng, quần bò xanh, đứng dựa vào tường phòng học đối diện nhìn tôi cười.

Trong đêm tối, anh vẫn có sức quyến rũ mê hồn, không, còn quyến rũ hơn trước.

Khuôn mặt rõ nét hơn, đôi mắt sâu hơn khiến tôi chìm trong đắm say như mộng ảo.

Đó là một đêm đầu xuân, gió hơi lạnh nhưng không làm nguội chất men rạo rực trong mỗi chúng tôi.

Đêm đó, dưới ánh đèn đường vàng nhạt, chúng tôi nhìn nhau rất lâu, dùng ánh mắt trao nhau niềm hân hoan căng tràn lồng ngực.

Tôi không bao giờ quên câu nói của anh: “Anh đến... chỉ vì em nói, em nhớ anh.”

Hôm sinh nhật Trần Lăng, tôi đi khắp thành phố, chân mỏi đến rã rời mà vẫn không chọn được món quà phù hợp cho anh, bởi vì tiền tôi dành dụm chẳng được bao nhiêu, khó khăn lắm mới duy trì đến khi tốt nghiệp, vì thế tôi quyết định tặng anh món quà không cần tiền nhưng rất quý giá.

Đến tối, chúng tôi thắp nến, cùng ước, cầu cho chúng tôi yêu nhau trọn đời. Dưới ánh nến hồng, chúng tôi nhắm nháp cốc rượu nho giá rẻ, cùng cắt bánh sinh nhật.

Sắp đến mười một giờ, Trần Lăng nhìn đồng hồ, nói dứt khoát: “Hôm nay không về trường, được không?”

Tôi đỏ mặt, bẽn lẽn gật đầu.

“Em ngủ trên giường, anh ngủ dưới sàn”, anh vội giải thích.

“Không cần...”

Lời vừa nói ra, khi thấy tiếng tim mình đập mạnh, tôi hơi hồi hận vì sự bông bột của mình.

Nhưng anh lại hiểu nhầm ý tôi, đứng lên nói vẻ hơi thất vọng: “Vây đi thôi, anh đưa em về.”

Tôi mím môi, nắm tay anh nói: “Ý của em là trời lạnh, ngủ dưới sàn dễ bị cảm lạnh.”

Tôi đợi anh trả lời, thần kinh căng thẳng, người cứng đờ, mỗi giây trôi qua, người càng co rúm, còn anh vẫn thờ ơ không có phản ứng gì, cũng không biết anh có hiểu ý tôi không.

“Trần Lăng...” Tôi vừa định nói rõ ý mình thì đột nhiên anh kéo mạnh tôi vào lòng, hôn lên môi tôi, lần này anh không giữ được phong độ quân tử nữa, tay men theo chiếc váy ngắn dẹt kim màu trắng của tôi lần lên trên, lại từ vai dịch xuống, dừng lại ở bộ ngực căng mềm mại. Tôi cảm thấy ngón tay anh khê vuốt ve, như muốn tiếp tục lại như không dám. Một lát sau, thấy tôi không có dấu hiệu phản kháng nào, anh cuồng nhiệt hơn... Người tôi dán chặt vào người anh, chỉ thấy tiếng thở ngắt quãng của anh, tiếng tim anh đập thình thình...

Màn đêm quay cuồng, gió rên rỉ, cánh tay chắc khỏe của anh bế bổng tôi, đặt lên giường...

“Anh sẽ cưới em chứ?” Tôi hỏi nhỏ khi anh cởi áo tôi.

Anh nhìn vào mắt tôi nói: “Anh nhất định sẽ lấy em!”

Đêm đó, anh tham lam như một đứa trẻ, không bỏ qua một tác da thịt tôi, nhẹ nhàng như nâng thủy tinh dễ vỡ, mỗi lần chạm vào đều là gượng nhẹ...

Trong cái đêm đầu tiên đó, tôi khó khăn giãy giụa trong đau đớn suốt đêm, anh cũng khó khăn vùng vằng suốt đêm, cuối cùng chúng tôi mới mệt lả và mãn nguyện ôm nhau ngủ.

Hôm sau, trời vừa sáng, tôi đã dậy định lên lớp, nhưng anh đã siết tôi vào lòng, bưng bình đèn lên người tôi: “Đừng đi...”

“Em phải lên lớp.”

“Không được đi!” Nói xong, anh hôn tôi, môi anh mơn trớn da thịt tôi cho đến lúc ham muốn lại bùng lên.

Ba ngày liền sau đó, chúng tôi không rời khỏi căn phòng bé nhỏ, nói chính xác, không rời khỏi chiếc giường của chúng tôi. Khi đói, anh sẽ nấu cháo bón cho tôi, buồn ngủ thì gối lên bờ vai rắn chắc, ấm áp của anh mà thiếp đi.

Tỉnh dậy, tôi không biết làm gì, viết lên lưng anh mấy chữ: “Trần Lăng, em yêu anh!”

Anh bị đánh thức, mơ màng nhìn tôi.

Tôi cười hỏi: “Đoán xem em viết gì?”

“Anh chịu!” Anh cười cười, đặt tay lên ngực tôi, cũng viết mấy chữ: “Băng Vũ, anh cũng yêu em!”

“Anh xấu lắm!” Tôi cười nói.

Bàn tay anh lại lén lùa vào trong áo tôi, vuốt ve ngực tôi khiến toàn thân tôi mềm nhũn.

“Trai không hư, gái không yêu!” Anh đè lên người tôi, ngây ngất hôn môi...

Lần đầu tiên làm tình, chúng tôi chìm đắm trong hoan lạc không thể thoát ra.

Say sưa trong mật ngọt, tôi thực sự tin rằng không ai có thể chia cắt chúng tôi, bởi vì tôi không xa anh một giây một phút, anh là sinh mệnh của tôi.

Sau đó, ngày nào chúng tôi cũng quấn lấy nhau, ngày nào cũng đắm đuối triền miên.

Giờ thì tôi hiểu thế nào là gắn bó keo sơn, lúc ăn cơm cũng dính vào nhau...

“Băng Vũ, em muốn một sống cuộc sống thế nào, nếu anh chỉ có thể mang lại cuộc sống bình thường cho em, liệu em có bằng lòng cùng anh?”

Tôi hạnh phúc, miễn nguyện gật đầu: “Miễn là được ở bên anh, khi kiếm đủ tiền, chúng ta sẽ mua nhà trả góp... Em rất thích cảm giác ở trong ngôi nhà còn thơm mùi sơn...Hằng ngày, em sẽ đi làm về trước anh, nấu cơm đợi anh, dù anh về muộn thế nào em cũng đợi, chúng mình cùng ăn, rồi ôm nhau ngủ...”

Đôi mắt anh thật tuyệt, nhất là mỗi khi nó lóe sáng, giống như nước hồ trong veo lóng lánh ánh mặt trời.

“Được!” Anh ôm tôi, áp má lên tóc tôi. “Từ khi còn rất nhỏ, anh đã mơ có một gia đình, mỗi ngày dù vất vả đến đâu, cứ nghĩ đến có một nơi thuộc về mình, có người chờ đợi anh, anh không còn mong muốn gì hơn. Băng Vũ, nhất định anh sẽ cố gắng làm việc, nhất định để em hạnh phúc... Hãy nhớ, dù anh về muộn thế nào, em cũng nhất định phải đợi anh...”

Lúc đó, cho dù toàn thế giới bảo tôi, những hứa hẹn thề bồi đều không đáng tin, lời hứa của đàn ông đều là giả dối, tôi chắc chắn không tin.

Chỉ tin anh yêu tôi, một lòng yêu tôi.

Sau này, tôi mới nhận ra, mình đã sai.

Hôm đó, nộp xong luận văn, tôi vội vã về nhà, định làm anh bất ngờ một phen.

Tôi khê khàng mở cửa, rón rén đi vào phòng, thấy anh đang ngồi trên ghế gọi điện thoại, quay lưng về phía tôi. Trước đây, tôi chưa bao giờ thấy anh dùng di động, nên vẫn tưởng là

anh không có .

Anh nói: “Xin lỗi, anh chỉ có thể nói xin lỗi!”

“...” Tôi không nghe được người bên kia nói gì, chỉ thấy giọng anh vô cùng dịu dàng.

“Em đừng khóc, đừng như vậy, còn rất nhiều đàn ông tốt hơn anh, đừng đợi anh...”

“...”

“Đúng, anh nói rồi, anh không lừa em.”

“...”

“Anh biết, nhưng... em đã có tất cả, còn cô ấy không có gì ngoài anh.”

Giây phút ấy, thế giới cổ tích đẹp đẽ của tôi bắt đầu sụp đổ, thì ra anh không như tôi, không hề đợi chờ ngày gặp lại, anh đã có bạn gái, trái tim anh từng dành cho người con gái khác, và có lẽ anh cũng từng thề thốt với cô ấy...

Trong giây phút ấy, những lời hứa từng làm tôi xúc động tận đáy lòng của anh bỗng trở nên vô nghĩa.

Có lẽ những điều đã nói, những việc đã làm cho tôi, anh cũng từng nói, từng làm với cô gái khác...

Anh cúp máy, tư lự nhìn ra xa... rồi bất ngờ ngoái lại, tôi nhìn thấy nỗi hoảng loạn trong mắt anh, nỗi hoảng loạn khi sự dối trá bị phơi bày, phản ứng đó càng khẳng định những gì tôi nghĩ.

“Băng Vũ... em về lúc nào?”

“Em vừa về, lúc anh còn đang lơ đãng, nên không thấy em.” Tôi mỉm cười làm như không có chuyện gì nhưng tâm trí rối bời, không biết nên nói gì, làm gì. “À, em đi nấu cơm!”

Trong bếp, tôi bóp mãi nắm gạo trong tay, lòng bàn tay nóng ran, vậy mà tôi vẫn cảm thấy nó lạnh băng...

Có nên cho anh cơ hội giải thích?

Tôi đoán anh nhất định sẽ nói: “Băng Vũ, người anh yêu là em, khi đó anh đã tưởng không bao giờ có thể gặp lại em, cho nên mới đến với cô ấy, khi được tin về em, trong điện thoại em nói, em nhớ anh, anh lập tức chia tay cô ấy, chạy đi tìm em...”

Đã biết câu trả lời là vậy, hà tất còn phải hỏi?

Không biết từ lúc nào, Trần Lăng đã bước vào bếp, ôm tôi từ phía sau, rất chặt như muốn nói, sẽ không xa tôi.

“Trần Lăng, anh có yêu em không?”

“Yêu!” Anh nói ngay không do dự. “Chỉ cần được ở bên em, mọi thứ anh đều có thể từ bỏ.”

Tôi dựa vào ngực anh, tiếng trái tim anh đập thật kiên định.

Tôi cười nói: “Thế là đủ! Em không quan tâm trước kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần từ nay anh một lòng yêu em...”

Tôi không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào, không muốn thấy giọng nói êm êm quyến rũ của anh lại kể về chuyện của anh với cô gái khác, cũng không muốn biết bất cứ suy nghĩ nào của anh về cô ta... vì tôi vẫn muốn ở bên anh, sau khi tốt nghiệp tôi muốn cùng anh đến một thị trấn nhỏ, xây dựng gia đình yên ấm.

Tôi nở một nụ cười thật ngọt, hôn lên đôi môi mấp máy định nói của anh, chỉ cần anh yêu tôi, tôi sẽ không câu nệ bất cứ điều gì.. .

Tuy nhiên, sự lượng thứ của tôi không kết thúc được một cuộc tình tay ba, trái lại là một sự bắt đầu.

Có lần tôi thấy anh lén sạc điện cho chiếc di động luôn tắt máy.

Có lần tôi thấy anh từ phòng tắm bước ra, mắt vẫn ngán lệ.

Tôi nhìn thấy sự day dứt trong mắt anh, nhìn thấy vẻ hoang mang, bất lực của anh...

Trái tim tôi, giấc mơ của tôi, tình yêu máu thịt của tôi vỡ tan từng mảnh trong sự lừa gạt, dối trá của anh.

Cuối cùng, đến một ngày, không chịu được nữa, nhân lúc anh đi làm, tôi lén mở túi áo, lấy chiếc điện thoại của anh. Khi anh vừa đi khỏi, tôi mở xem, bên trong chỉ có một số điện thoại, dãy số hơi lạ, không giống số di động, cũng không giống số cố định.

Tôi liền bấm gọi, chuông reo hai lần, tôi vội ngắt máy.

Tiếng chuông vang lên ngay sau đó, tôi giật mình suýt làm rơi, nhìn màn hình chính là số máy vừa rời.

Hít thật sâu để lấy can đảm, nhấn nút. Trong điện thoại là một giọng trong êm rất đẹp: “Đã gọi rồi sao còn ngắt máy?”

“Tôi là bạn gái của Trần Lăng! Cô là...” Tôi lên tiếng.

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi mới nói: “Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy, bốn năm trước chúng tôi đã đính hôn!”

Đầu tôi như nổ tung, đó là điều tôi sợ nhất. Tôi vốn định bảo cô ta đừng đeo bám Trần Lăng, bây giờ không thể nói gì nữa, hóa ra tôi mới là kẻ thứ ba, cướp chồng chưa cưới của người khác.

Nếu cô ta chửi bới, mắng nhiếc, tôi còn thấy dễ chịu hơn, nhưng cô ta chỉ một mực cầu khẩn chân thành: “Cô có thể rời xa anh ấy không?”

“Tình cảm không phải là thứ có thể đem cho. Dù tôi rời bỏ anh ấy, cũng chưa chắc anh ấy sẽ quay lại với cô.”

“Chỉ cần cô rời bỏ Trần Lăng, anh ấy nhất định sẽ quay lại với tôi. Nếu cô thật lòng yêu Trần Lăng, xin đừng làm khó anh ấy.”

Tôi đang định nói tiếp, chợt một giọng đàn ông vô cùng nho nhã vọng vào máy: “Ai gọi

thế con?”

“Dạ, một người bạn!” Nói rồi, cô ta liền quay lại nói với tôi: “Xin lỗi, tôi phải đưa bố tôi đi viện.”

Trước khi đập máy, cô ta còn nói một câu khiến tôi thấy đau đớn nhất: “Thật lòng yêu một người không thể ích kỷ như vậy... Cô nên nghĩ đến cảm nhận của anh ấy!”

Trước mắt tôi chợt hiện ra ánh mắt đầy mâu thuẫn, day dứt của Trần Lăng, lòng tôi như bị dao cắt.

Tôi hiểu, cuộc tình tay ba này không thể tiếp tục, tôi nên để Trần Lăng lựa chọn, giữa tôi và cô ta, anh chỉ có thể chọn một.

Nhưng tôi sợ, sợ anh chọn cô ta.

Tôi đi lang thang vô định, không biết đã qua bao nhiêu con phố, tim vẫn đang ứa máu vì lời nói của cô gái đó, bốn năm! Anh đã yêu cô ta bốn năm...

Điều gì khiến anh phụ cô ta, có phải do tôi?

Nếu vậy, tôi nên vui, có sao lại buồn?

“Diêu Băng Vũ!” Một giọng đàn ông vang lên phía sau, tôi quay lại, thì ra là Ngô Hàng học khoa Quản trị kinh doanh, anh ta một thời theo đuổi tôi, bị tôi tể nhị từ chối. “Thật trùng hợp!”

“Em không sao chứ?”

“Em không sao!” Tôi trả lời, vòng qua anh ta, đi tiếp.

Ngô Hàng cũng không nói gì, lặng lẽ đi theo tôi, tôi đi nhanh, anh cũng đi nhanh, tôi đi chậm, anh cũng đi chậm. Đến khi hoàng hôn buông xuống, rồi trăng lên, tôi mới về nhà.

Trên con đường tối lạnh dẫn vào căn phòng trọ của mình, tôi quay lại nói với Ngô Hàng: “Hôm nay rất cảm ơn anh, em đến nhà rồi.”

“Diêu Băng Vũ!” Ngô Hàng kéo cánh tay tôi. “Em đừng khóc vì một kẻ không xứng đáng.”

Nhìn khuôn mặt đôn hậu của anh, lòng tôi chợt ảm áp.

Tôi mỉm cười với anh, có người trọn vẹn yêu tôi, tôi lại đi tranh giành một trái tim không toàn vẹn với cô gái khác...

Nhưng yêu là yêu, chỉ cần chúng tôi không xa nhau, ai có thể chia rẽ chúng tôi.

Thấy tôi không nói gì, anh hơi xúc động, càng nắm chặt tay tôi: “Nghe Liễu Dương nói, cậu ta có người khác. Vì một gã đàn ông như vậy, có đáng không?”

“Chỉ cần anh ấy yêu em, không có gì không đáng.”

“Nếu yêu em, cậu ta đã trân trọng những gì em dành cho cậu ta... Sao em phải hành hạ bản thân như vậy, chia sẻ trái tim với cô gái khác?”

“Rồi anh ấy sẽ hồi tâm chuyển ý!”

“Nếu không thì sao? Hôm nay cậu ta có thể vì em mà từ bỏ cô gái kia, sau này liệu có vì cô gái khác mà từ bỏ em...”

Tôi giật mạnh tay khỏi tay anh ta, vừa chạy vừa khóc.

Lời của Ngô Hàng đã chạm vào vết thương lòng của tôi, buộc tôi phải đối diện với sự thật tôi muốn né tránh.

Trước cửa nhà, tôi đã hạ quyết tâm, yêu một người, thực sự không thể ích kỷ như vậy, càng không nên giữ một người chỉ có thân xác ở bên mình, nếu anh thật lòng yêu cô gái kia, tôi nên can đảm ra đi.

Tôi vào nhà, chưa biết mở lời thế nào, Trần Lăng đã lên tiếng: “Em đi đâu vậy?”

Giọng anh rất bình thường, không hề tỏ vẻ quan tâm.

“Đi dạo một mình thôi.”

Anh cười đau khổ: “Anh ta là ai?”

Tôi ngược nhìn, thấy cửa sổ mở, liền hiểu ý anh, vội giải thích: “Em tình cờ gặp anh ấy trên đường, tiện đường anh ấy đưa em về.”

Anh không nói gì, ánh mắt nhìn tôi đầy vẻ thất vọng.

Tôi vốn không có lòng tin, giờ lại càng lo sợ, lo sợ bất cứ lúc nào anh cũng có thể bỏ tôi, quay về với cô gái kia.

“Trần Lăng, anh phải tin em, em và anh ta chẳng có gì hết!”

Anh cười, tiến lại, choàng tay ôm vai tôi, lấy trong túi áo một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

Anh nhẹ nhàng mở ra, trước mắt tôi là một chiếc nhẫn kim cương xinh xắn.

Tôi ngơ ngẩn nhìn chiếc nhẫn như thể đó chỉ là ảo giác.

“Lấy anh nhé?”

“Anh?”

Khi tôi còn đang ngơ ngẩn, anh đã cầm ngón giữa của tôi, định đeo chiếc nhẫn lạnh giá vào đó.

Nhìn động tác thành thạo của anh, tôi chợt lạnh người, vội rút ngón tay.

“Tại sao?” Anh khàn giọng hỏi, tôi nhìn thấy sự tổn thương nặng nề trong mắt anh.

“Em nghĩ là, những lời hứa không thực hiện được thì không nên dễ dàng nói ra.”

“Băng Vũ!” Anh siết chặt người tôi, vòng tay mạnh mẽ hơn bất cứ lúc nào. “Anh yêu em! Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không thể thay đổi tình yêu anh dành cho em, chỉ cần em yêu anh, không ai có thể chia lìa chúng ta.”

“Thật không?” Tôi chìa ngón giữa trước mặt anh, nói: “Nếu thật lòng yêu em, hãy đeo chiếc nhẫn vào ngón tay này, em không cần những lời thề, em muốn làm bà Trần!”

“Được!” Anh nhanh nhẹn đeo chiếc nhẫn vào ngón tay tôi. “Sau khi em tốt nghiệp, chúng ta

sẽ cười.”

Tôi cười, đã rất lâu tôi không cười như vậy.

Giữa tôi và cô ta, cuối cùng anh đã lựa chọn .

Tôi và Trần Lăng sống một tháng cuối cùng lãng mạn, đắm say. Chúng tôi âu yếm gọi nhau là “ông xã”, “bà xã”. Chúng tôi định sẽ về quê sống cuộc sống bình yên.

Anh cười rạng rỡ, nụ cười đó vĩnh viễn khắc vào tâm trí tôi.

Hôm nhận bằng tốt nghiệp, tôi hân hoan chạy về nhà, mang theo dự định, ước mơ về cuộc sống tương lai mới mẻ.

Đẩy cửa bước vào, chưa kịp hỏi anh đã dọn đồ xong chưa, đã thấy anh đang khụy dưới đất, ôm mặt nghẹn ngào, cuống cuồng tuyệt vọng, liên tục nói vào điện thoại: “Tại sao không nói với anh... Anh sẽ quay về, anh lập tức quay về... Xin em, em nhất phải đợi anh! Hãy đợi anh...”

Lần đầu tiên tôi thấy anh đau khổ như vậy. Từ khi quen anh, dù đối mặt với bất cứ chuyện gì, trên môi anh luôn là nụ cười, sáng rõ như ánh mặt trời, giọng nói luôn nhỏ nhẹ.

Giày vò anh như thế, là tôi hay cô gái kia? Hay cả ba chúng tôi?

Tôi có thể không để tâm tới quá khứ của anh, tôi có thể tha thứ cho sự mập mờ của anh, thậm chí sự dối trá, lừa gạt của anh cũng không là gì so với tình yêu tôi dành cho anh, nhưng hôm nay tôi mới biết, thì ra anh không hề yêu tôi, tình yêu đích thực của anh là người con gái mà anh không thể từ bỏ kia... Anh trở lại với tôi, chẳng qua vì cô ta có tất cả, còn tôi không có gì ngoài anh!

Chỉ một câu của tôi, “em nhớ anh” đã làm anh từ bỏ người anh yêu trở về bên tôi, chỉ vì tôi cứ ngốc nghếch đợi chờ khiến anh không thể phản bội lời hứa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cả ba đều bị giày vò. Chúng tôi đã quá mệt, tình yêu tay ba quá đau khổ, cũng quá bị tổn thương.

Hôm đó, tôi quyết định từ bỏ!

Tôi quyết định chia tay anh.

Chỉ có từ bỏ tôi mới được giải thoát, chỉ hy vọng cô gái kia nói thật: Tôi từ bỏ anh, anh sẽ quay về với cô ta.

Chương 14

Ký ức ngọt ngào (3)

Sau khi lặng lẽ bỏ đi, tôi quay về ký túc xá, nhìn những túi hành lý bừa bãi khắp phòng, tôi bỗng phát hiện thế giới rộng lớn như vậy, lại không có chỗ nào là nhà của tôi, giữa biển người mênh mông đó không có ai thực sự thuộc về tôi.

Nửa đêm, tôi một mình đứng chờ ở bến tàu.

Lại nhớ đến câu nói của cô gái đó: “Thật lòng yêu một người không thể ích kỷ như vậy... Cô nên nghĩ đến cảm nhận của anh ấy!”

Cô ta nhất định đã nghĩ đến cảm nhận của Trần Lăng, đã giấu anh điều gì nên anh mới đau khổ như vậy.

Đến trạm điện thoại công cộng, tôi gọi cho Trần Lăng lần cuối cùng, tôi cố nói thật lạnh lùng: “Trần Lăng, chúng ta chia tay...”

Đầu dây bên kia lập tức vang lên tiếng nói vô cùng khẩn thiết: “Băng Vũ, em ở đâu?”

“Em sắp rời thành phố này, Trần Lăng, cảm ơn anh đã cho em bao kỷ niệm...”

“Dù chia tay, em cũng phải quay lại nói rõ với anh, ít ra cũng cho anh biết tại sao...”

Tôi cười cay đắng, anh không biết tại sao ư? Đến bây giờ anh vẫn nghĩ tôi không biết gì sao? Hóa ra cô ta không nói với anh.

Không biết cũng tốt, cứ để anh hận tôi, oán tôi, còn hơn để anh hoài nhớ, ân hận.

Tình yêu đã không thể cứu vãn, điều duy nhất tôi có thể làm cho anh là để anh thanh thản ra đi.

“Chẳng có lý do gì hết, chỉ là em cảm thấy chúng ta không hợp nhau.” Tôi bình tĩnh nói, giống như những lời chia tay bình thường nhất của những cặp tình nhân.

Nghe hơi thở nặng nề của anh trong điện thoại, tôi nghĩ anh sẽ tức giận, sẽ chửi rủa, nhưng anh không nói gì.

Anh hạ giọng van nài: “Băng Vũ, quay lại đi, chúng ta nói chuyện... Em muốn anh làm gì, cứ nói, anh sẽ làm tất cả vì em...”

Tôi rất muốn quay về, xin anh đừng đến với cô ta, hãy đi cùng tôi.

Tôi tin anh sẽ đồng ý, xưa nay việc gì anh cũng chiều tôi, nhưng ép anh ở lại như vậy thì sao, anh không vui, mãi mãi không vui...

Nụ cười có thể giả tạo, nước mắt không thể che giấu.

“Anh không thể cho em cuộc sống như em muốn!”

Tôi gác máy, ngồi sụp xuống cạnh trạm điện thoại, òa khóc.

“Trần Lăng, anh hãy trở về... trở về bên cô ấy, yêu cô ấy hết lòng!”

Đó là kết cục tốt nhất đối với ba chúng ta.

Tôi vô thức bước lên một chuyến tàu, mặc nó đưa đi bất cứ nơi nào.

Nơi nào cũng không quan trọng, mất anh, tôi đã mất cả thế giới...

Đã quá nửa đêm, tôi cảm tâm thiệp màu đỏ, tự hỏi: Mình có nên đi, nếu gặp Trần Lăng mình sẽ phải làm gì? Nếu anh đưa cả vợ đi cùng, mình sẽ ra sao?

Tốt nghiệp sơ trung đã mười năm, chuyện của tôi và Trần Lăng mới đó cũng đã mười năm rồi ư?

Ký ức đó sau mười năm sao vẫn y nguyên...

Bên ngoài trời bắt đầu rạng, tôi vẫn chưa quyết định có nên đi gặp Trần Lăng, mở túi xách, định bỏ tâm thiệp mồi đỏ như máu vào đó, chợt phát hiện trong túi có hai lọ thuốc.

Lấy ra xem mới biết, một lọ là thuốc tránh thai, đủ thấy chứng thần kinh của Lâm Quân Dật không phải quá trầm trọng, còn lọ kia là loại thuốc bôi ngoài da có tác dụng làm tan vết bầm và giảm đau.

Cầm lọ thuốc bôi, lòng tôi chợt nhói một nỗi đau không tên, bất giác nhớ lại những lúc anh ta không phát điên, những khi anh ta chăm chú làm việc, vẻ u uất khi nhắc đến người bạn gái và động tác mê hồn lúc ngửa cổ uống rượu thay tôi...

Tôi nghĩ, nhất định anh ta từng là một người đàn ông ưu tú và tinh tế, một người tình chung thủy, dịu dàng, nhất định đã từng yêu quá sâu nên mới bị vết thương lòng quá lớn.

Thần trí ngơ ngẩn, tôi bôi thuốc lên những vết thương thì trời đã sáng.

Uống viên thuốc, chuẩn bị xong bữa sáng cho Tư Tư và Liễu Dương, tôi bỗng thấy đầu nặng trĩu, chân tay rã rời. Tôi gắng gượng đưa Tư Tư đến trường mẫu giáo rồi đến công ty.

Chẳng còn cách nào khác, hôm qua lúc đưa tôi về nhà, câu cuối cùng anh ta nói với tôi: “Ngày mai nhớ đi làm đúng giờ!”

Tôi vừa đến công ty, những ánh mắt sắc lẹm đổ dồn về phía tôi.

Tôi cúi đầu nhìn trang phục của mình, không thấy có gì bất ổn, đi đến chỗ rẽ hành lang, tôi cố tình ngoặt vào, tựa vào tường.

Hai cô gái ở quầy lễ tân tưởng tôi đã đi khuất, khẽ bàn tán: “Chẳng phải thư ký Triệu đã nói cô ta dụ dỗ ông chủ, bị ông chủ sa thải rồi cơ mà? Sao hôm nay lại đến?”

“Thư ký Triệu xưa nay hay nói bừa, đừng tin...”

Vào phòng làm việc, chân tay tôi dường như không thể nhúc nhích, đứng trước bàn làm việc của Triệu Thi Ngữ, tôi cố nén cơn chóng mặt hỏi: “Tôi quên rồi Lâm Quân Dật sao? Chính mắt cô nhìn thấy? Hay anh ta nói với cô?”

“Cô nói gì, tôi không hiểu?” Triệu Thi Ngữ tỏ vẻ phớt lờ.

Tôi chỉ vào mặt cô ta nói: “Đừng nghĩ ai cũng như cô!”

Qua cửa kính, tôi thoáng thấy bóng Lâm Quân Dật đi vào, rồi mọi thứ trước mắt bỗng nhòe

dần, càng lúc càng chao đảo...

Hai chân tôi đột nhiên mềm nhũn, ai đó đã đỡ tôi.

Không biết tôi đã bồng bênh trôi nổi trong bao lâu, cảm giác như từ trên trời rơi xuống, còn chưa mở mắt, một cơn đau âm ỉ từ bàn tay truyền đến, định rụt lại thì chợt một bàn tay ấm đã nắm lấy ngón tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve xoa dịu.

“Cô Lâm!”

Tôi mở mắt, trước mặt là một phụ nữ tầm bốn mươi tuổi đang nhìn tôi mỉm cười, nụ cười xởi lởi hơi giống mẹ nuôi tôi. Tôi nhìn quanh, toàn một màu trắng, đoán ngay mình đang ở đâu, chỉ không biết người phụ nữ kia là ai.

Định xoa bóp cái đầu sắp vỡ tung của mình, tôi chợt phát hiện trên tay đang cầm ống truyền.

“Cô Lâm tỉnh rồi? Cậu Lâm nói cậu có việc phải làm, đã trở về công ty, dặn cô khi nào tỉnh thì gọi điện cho cậu ấy.”

Chị ta cười thân thiện nhưng cách xưng hô rất khó nghe.

“Cô Lâm? Ai nói tôi là cô Lâm?”

Chị ta không phản bác nhưng vẻ mặt như đang nói với tôi: Vợ chồng trẻ cãi nhau, chuyện thường!

“Cậu Lâm đã nấu cháo cho cô, tôi lấy cho cô ăn nhé...”

Tôi lạnh lùng: “Không, đem đồ hết đi.”

“Hả?” Chị ta sững ra một lát, rồi mỉm cười với tôi vẻ thông cảm rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. “Cô Lâm, nói thật, tôi đã sống quá nửa đời người, chưa từng gặp người đàn ông nào tốt như cậu Lâm, chưa nói tuổi trẻ như vậy đã làm nên sự nghiệp, riêng tấm lòng cậu ấy đối với cô, không phải ai cũng làm được.”

“Chúng tôi... chuyện của chúng tôi, chị không biết đâu”, tôi nói.

“Tôi không biết vì sao hai người thành ra như vậy, một gia đình tốt đẹp như thế, việc gì ngày nào cũng cần người làm công như tôi đến quét dọn? Người ta không biết tu bao nhiêu kiếp mới thành vợ chồng, sao hai người không biết quý trọng một chút?”

Cuối cùng, tôi cũng biết nguyên do sự “nhiệt tình” của chị ta, nhìn bộ dạng “tôi biết hết rồi” của chị, tôi cũng không tiện giải thích, chẳng lẽ lại nói thẳng: Tôi là tình nhân của Lâm Quân Dật, chuyên mua vui cho anh ta.

“Cô Lâm, cô có biết cậu Lâm thật sự rất quan tâm đến cô, cậu ấy nói cô thích đẹp, quần áo dù không mặc nhưng ngày nào cũng phải thu xếp gọn gàng, cậu ấy còn nói cô thích sạch sẽ, dưới gầm bàn không được có một chút bụi, trên giường không được có một vết bẩn, tủ lạnh phải thường xuyên có hoa quả tươi, ngay lọ hoa hồng trên bệ cửa sổ cũng phải ngày thay một lần...”

Tôi không nói gì, lặng lẽ dựa vào đầu giường, thật khó không động lòng trước sự si tình

của anh ta .

“Mấy tháng cô không về, cậu ấy cũng không đưa bất kỳ cô gái nào về nhà.” Chị ta che miệng cười, nói tiếp: “Tháng trước khi nhìn thấy chiếc váy đen này, tôi đã giặt mình, tưởng cậu Lâm có người tình, cuối cùng cậu ấy nói: “Bộ váy này đừng giặt, tôi thích mùi đó”, rồi đem treo trong phòng đọc, nhìn bộ dạng cậu ấy, tôi biết cô đã về.”

“Anh ta nói như vậy thật à?” Tôi không dám tin, nhưng nghĩ lại, người như anh ta, làm bao nhiêu chuyện điên rồ cũng là thường.

“Sao không thật! Thực ra khi cô không ở đây, cậu ấy cũng ít về, hôm nào về, sáng hôm sau tôi đến quét dọn, ban công lần nào cũng đầy mẩu thuốc lá...”

Tôi khẽ thở dài, nỗi hận trong lòng bỗng tiêu tan, người đàn ông tự giày vò bản thân như vậy, sự điên rồ của anh ta cũng có thể hiểu được.

Nghe chị ta dông dài một hồi, tôi bắt đầu thấy đói, cái dạ dày đáng thương không ngừng lên án trái tim kiên cường.

Ồi dào, trái tim đã đầy thương tích, hà tất phải làm khó cái dạ dày đáng thương. Tôi nói: “Tôi cũng mệt rồi, phiền chị lấy cho tôi bát cháo được không?”

“Cô đừng khách sáo như vậy, cậu Lâm thường gọi tôi là chị Lan, cô cứ gọi như thế cũng được.”

“Vâng, chị Lan!” Tôi mỉm cười nói, tôi bắt đầu thấy thích chị, con người chị có gì đó giống như người mẹ, ân cần, nhiệt tình làm người khác ấm lòng .

Khi chị Lan đi lấy cháo, Liễu Dương gọi điện, nói: “Mẹ mình nhớ Tư Tư, ngày mai là thứ Bảy, mẹ muốn chúng mình về nhà chơi.”

Tôi muốn đi nhưng Lâm Quân Dật đã đưa tôi đến đây, nhất định không dễ buông tha: “Cậu dẫn Tư Tư về đi, mấy hôm nay nó cũng đang đòi “bà ngoại”.”

“Vậy được.” Trước khi cúp máy, cô bạn còn nói: “Băng Vũ... hãy tự chăm sóc mình.”

Tôi hiểu ý bạn, tôi cũng muốn tự chăm sóc mình, nhưng số tôi long đong như vậy, không biết đến ngày nào mới khổ tận cam lai!

May tôi còn có Liễu Dương, Liễu Dương như tia nắng trong cuộc đời tôi, cho dù đất trời tăm tối thế nào, chỉ cần có cô ấy là tôi còn hy vọng.

Nghe tiếng người bước vào, tôi vội lau nước mắt, khi đưa tay ra đón bát cháo thơm phức, mới phát hiện người đưa cháo là Lâm Quân Dật.

Tôi lập tức bỏ tay xuống, lùi về phía đầu giường.

“Đã thấy đỡ hơn chưa?” Anh ta ngồi xuống cạnh tôi, giơ tay lau nước mắt cho tôi.

“Ừm!”

Tôi cúi đầu, không hiểu sao không muốn nhìn mặt anh ta.

Tiếng anh ta nhẹ nhàng: “Chị Lan, chị cứ về đi, mai không phải đến.”

Tiếng chị Lan lạnh lạnh đáp lại: “Tôi biết rồi!”

Nghe tiếng chị đóng cửa đi về, nỗi sợ hãi bắt đầu lan trong lòng tôi.

Căn phòng ngủ rộng thênh thang chợt trở nên vô cùng yên ắng, có thể nghe rõ nhịp thở ngắt quãng của chúng tôi.

Anh ta bê chiếc bát thủy tinh rất đẹp, cháo bốc hơi nghi ngút, khê thổi.

“Để tôi...”

“Để tôi!” Anh múc một thìa cháo, mỉm cười nhìn chiếc thìa thủy tinh trong suốt, chấm đầu lưỡi nếm thử: “Lâu rồi không nấu, mùi hình như hơi lạ.”

Anh ta còn biết nấu cháo? Nếu có cuộc thi chọn “người đàn ông đảm đang nhất”, tôi nghĩ chắc anh ta sẽ đoạt giải nhì. Tất nhiên giải nhất thuộc về Trần Lăng.

Sau khi bón cho tôi vài miếng, Lâm Quân Dật nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay liệu có thể không về nhà?”

Cách nói chuyện nhỏ nhẹ, ân cần đó rất giống Trần Lăng, có sức cảm dỗ không thể nào cưỡng nổi.

Tôi ngược nhìn, vẻ đợi chờ đau đáu ẩn sâu trong đôi mắt đó làm con tim tôi chợt rung lên, chỉ là không biết người anh ta mong đợi kia là tôi hay cô gái trong ký ức của anh ta.

“Tôi có quyền lựa chọn không?”

Sao giọng tôi lại như thế, nghe kiêu gì cũng giống một cô gái đang làm bộ làm tịch vậy? Nhất định là do tôi ốm đến lú lẫn đầu óc.

“Em nghĩ như vậy, tôi rất vui...”

Khi anh ta nói câu ấy, nụ cười đặc biệt gian tà.

Hơn nữa, tôi phát hiện nụ cười của anh ta mỗi lúc một gần... Sao anh ta có thể như vậy, bắt nạt một bệnh nhân tay vẫn đang truyền nước?

Nếu hôm nay anh ta đối xử với tôi như hôm trước, có lẽ tôi sẽ chết mất.

Tôi lùi lại, cảm thấy đã không còn đường thoát nữa, đành nhắm mắt cam chịu...

Môi anh ta khẽ lướt trên môi tôi, cảm giác mềm và ấm. Đây không phải lần đầu tiên anh ta hôn tôi, nhưng lần đầu tiên tôi cảm thấy môi anh ta mềm như vậy, ấm như vậy...

Cảm thấy tay anh ta luồn vào trong chăn, vuốt ve từ trên xuống eo, cơ thể tôi căng dần... Đúng lúc tôi muốn đẩy anh ta ra thì di động đổ chuông.

Lâm Quân Dật luyến tiếc rời môi tôi, rút tay khỏi chăn, cầm điện thoại, vừa nhìn màn hình, sắc mặt đột nhiên trầm trọng, nghĩ một lát rồi nhún nhút.

“Ông!” Anh ta nói nhỏ rồi đứng lên, đi ra phía cửa.

Bên kia là một giọng già nua, uy nghiêm: “Nghe nói gần đây cháu rất gần gũi với cô thư ký?”

Chỉ nghe giọng nói, tôi đã rùng mình, ông nội anh ta nhất định là một người rất đáng sợ.

Lâm Quân Dật có tính cách như bây giờ, chắc chắn quá nửa là di truyền từ ông.

Anh ta đẩy cửa bước ra, tôi không nghe rõ câu sau, chỉ thấy giọng Lâm Quân Dật rất khó chịu: “Cháu tự biết chừng mực.”

Tôi tháo kim truyền ra khỏi tay, nhẹ nhàng đẩy cửa, đi ra, đúng lúc nghe thấy tiếng hét trong điện thoại: “Anh tự biết chừng mực? Nếu thật sự biết chừng mực, lập tức về kết hôn với Nhĩ Tích!”

“Hôn sự của cháu và Nhĩ Tích, cháu sẽ bàn với cô ấy.” Giọng Lâm Quân Dật rất ngang tàng, nghe không giống nói chuyện với bề trên.

“Đừng tưởng tôi không biết anh nghĩ gì. Nhĩ Tích đã nhẫn nhịn đợi anh bao nhiêu năm, anh còn muốn con bé đợi đến bao giờ?”

“Ông, cháu thừa nhận cô ấy rất tốt, nhưng cháu...”

“Tôi cho anh biết, tôi đã lập di chúc. Nếu anh không lấy con bé, đừng hòng được hưởng một xu.” Giọng ông uy nghiêm như thánh chỉ của hoàng đế. “Anh lập tức chấm dứt quan hệ mập mờ với cô thư ký kia.”

Giọng của Lâm Quân Dật càng cứng rắn: “Đó là việc của cháu, cháu sẽ tự giải quyết.”

“Ý anh là sao? Hay lại muốn như bố anh, chỉ vì một đứa con gái thấp hèn mà hủy hoại cả cuộc đời?”

“Thấp hèn?” Giọng Lâm Quân Dật đột nhiên lạnh lùng. “Vậy cháu là gì đối với ông? Là con rồi để ông giết đây?”

“Mày?!” Trong điện thoại vọng ra một tràng ho. “Năm đó không có ta cứu mạng, liệu mày có được như ngày hôm nay?”

Tiếng cười của Lâm Quân Dật lạnh đến tận xương, đầy cay đắng.

“Vì sao ông nuôi cháu? Nếu cháu không phải là giọt máu duy nhất của Lâm gia, có lẽ cháu chết ngoài đường, ông cũng không bận lòng! Nếu không phải sản nghiệp của ông cần người quản lý, ông có nuôi đứa con riêng thấp hèn này không? Trong lòng ông, cháu còn không bằng Nhĩ Tích chẳng có chút máu mủ nào với ông!”

Căn phòng chợt yên tĩnh lạ thường, nghe rõ từng tiếng thở nặng nhọc.

Tôi cảm thấy cách nói của họ rất giống nhau, đều thuộc loại trực ngôn không e dè nể nang, hai cá tính mạnh như vậy, hòa thuận được với nhau e chỉ là kỳ tích.

Một lúc sau, mới thấy giọng già nua run run của ông cụ: “Anh dám nói thế với tôi... Cho dù anh nghĩ thế nào, tôi quyết không để anh đi theo vết xe đổ của bố anh, ngày mai anh lập tức về Mỹ cho tôi!”

“Cháu không về!”

“Đừng nghĩ anh đủ lông đủ cánh rồi, tôi sẽ không trị được anh!”

“Tôi biết năm đó ông có thể ép chết bố mẹ tôi, bây giờ cũng có thể ép chết tôi... nhưng... nói cho ông biết, chừng nào tôi còn sống, tôi sẽ vẫn ở bên cô ấy!”

“Mày...” Lại một tràng ho kịch liệt, dai dẳng đến sắp đứt hơi.

Cặp lông mày của Lâm Quân Dật càng cau lại, ngón tay thon dài day mạnh trên trán, xem ra anh ta cũng không mấy dễ chịu.

Tiếng ho trong điện thoại mỗi lúc một dữ, lực phủ ngũ tạng như sắp buột ra ngoài, Lâm Quân Dật cuối cùng không chịu được nữa, đành nhượng bộ.

“Ông!” Giọng anh ta nhỏ đi nhiều. “Cháu biết ông rất thương Nhĩ Tích, không muốn để cô ấy tủi thân, cháu sẽ cố sắp xếp thời gian quay về một chuyến, cháu sẽ nói chuyện này với ông.”

“Ồ!” Giọng ông cụ đã hòa dịu trở lại. “Đàn ông bên ngoài phong lưu một chút cũng không phải chuyện lớn, cháu không quên được con bé kia, ông cũng hiểu, nhưng cháu nên nghĩ cho Nhĩ Tích một chút, con bé yêu cháu như vậy, đừng làm tổn thương nó mãi như thế!”

“Cháu biết rồi! Sau này sẽ không như vậy nữa!” Lâm Quân Dật nhìn tôi, gượng cười, ngắt máy.

Tôi vốn tưởng, tôi hận anh ta đến tận xương tủy, nhưng hôm nay khi biết thân thế đặc biệt và cảnh ngộ tiến thoái lưỡng nan của anh ta, tôi không có cảm giác hả hê chút nào, ngược lại cảm thấy rất buồn.

Lâm Quân Dật tựa vào thành đi văng châm thuốc, tao nhã nhả khói, không có chút biểu hiện của sự đau khổ, tự ti, vẫn cao ngạo như lần đầu tiên tôi gặp.

Qua làn khói thuốc mờ mờ, tôi chợt hiểu ra nỗi cô đơn và bất lực của anh ta. Người anh ta yêu, không yêu anh ta, người anh ta sẽ lấy, anh ta lại không yêu, người thân duy nhất lại ép chết bố mẹ anh ta... người đó cuối cùng lại là ông nội anh ta!

Trong tình thế thủy hỏa bất tương dung, lẩn tránh bởi mối thân tình một giọt máu đào hơn ao nước lã cho nên mới rơi vào nghịch cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Lâm tiên sinh...”

Anh ta không nhìn tôi, miệng hơi nhếch: “Nhất định phải gọi xa cách như thế sao?”

Tôi vẫn cho rằng mình là người lý trí, có thể vạch rõ ranh giới giữa tình cảm và sự xúc động nhất thời, nhưng hôm nay khi nghe Lâm Quân Dật nói: “Chừng nào tôi còn sống, tôi sẽ vẫn ở bên cô ấy”, con tim tôi đã rung lên, không phải là xúc động mà là rung động...

Nếu không phải trong tim chúng tôi đều đã có người khác, tôi nghĩ, tôi sẽ yêu anh ta.

Không muốn quấy rầy Lâm Quân Dật, tôi lặng lẽ ngồi xuống cạnh anh ta.

Tôi tin mỗi con người đều có những điều không muốn nói ra, xưa nay tôi không thích tò mò chuyện riêng tư của người khác, ngay cả khi ở bên Trần Lăng, tôi cũng chưa từng gạn hỏi, ép anh nói những điều anh không muốn.

Chương 15

Tình đắm say

Lâm Quân Dật hút hết điều thuốc cuối cùng, đám mây đen u uẩn trên mặt vẫn không có dấu hiệu tan đi.

“Có phải em cho rằng, một người đàn ông như tôi, ngay cả tính mệnh của mình cũng do người khác quyết định, thì không nên quấy rầy cuộc sống của người khác?”

Xem ra anh ta thực sự đã bị người ông độc đoán kia làm cho tỉnh ngộ, tôi nghiêm túc gật đầu mấy cái, nói: “Lâm tiên sinh, nếu là anh, tôi sẽ lập tức trở về Mỹ kết hôn với vị hôn thê của mình, trân trọng những gì hiện có, không nên... dùng nỗi đau khổ của mình để làm khó người khác.”

Mười ngón tay của anh ta co quắp, khuôn mặt đỏ bừng, môi run run: “Tôi dùng nỗi đau khổ của mình để làm khó em... Nói vậy là tôi đã quấy rầy cuộc hôn nhân hạnh phúc của em phải không?”

Tôi nhìn lại vết thương trên cánh tay, nhớ lại những đau khổ cùng cực hôm qua, buộc lòng phải nuốt vào câu trả lời “đúng”, sáng suốt giữ mình, tôi vẫn nên nhẫn nhịn thì hơn.

Thật may di động của tôi reo rất đúng lúc, phá vỡ bầu không khí nặng nề.

Tôi lấy điện thoại, trên màn hình là hai chữ: Ngô Hàng. Anh rất biết chọn thời điểm, đúng lúc tôi cần anh nhất.

“Alô!” Để Lâm Quân Dật không phát hiện tôi chưa kết hôn, tôi cầm điện thoại, đi ra xa anh ta một chút.

Giọng Ngô Hàng rất điềm tĩnh: “Anh, Ngô Hàng đây!”

“Em biết rồi, có việc gì không?”

“À, hôm trước Tư Tư nói muốn đi chơi công viên? Cuối tuần này anh cũng không bận, em có rỗi không?”

“Cuối tuần?”

Cuối tuần là sinh nhật Trần Lăng, ngày đó hằng năm tôi chỉ dành để hồi tưởng kỷ niệm của hai chúng tôi, năm nay có lẽ nên tìm một người đàn ông cùng tôi trải qua ngày đó, có lẽ đã đến lúc tôi nên thoát khỏi sự ám ảnh của quá khứ, nhưng... bây giờ tôi là tình nhân của Lâm Quân Dật, không dễ thoát khỏi anh ta, có lẽ không nên kéo người khác vào cuộc...

Ngô Hàng thấy tôi không nói gì, liền nói luôn: “Em không định nói là cuối tuần vẫn bận việc đấy chứ?”

“Không phải, cuối tuần sao lại bận việc? Được... Tư Tư mà biết nhất định sẽ rất vui.”

Tôi đang định cúp máy, Ngô Hàng lại hỏi: “Em không tiện nói chuyện phải không?”

Đúng quá! Đúng là vô cùng không tiện...

Tôi lên nhìn Lâm Quân Dật, anh ta đang lấy tấm thiệp mời trong túi xách của tôi, chăm chú xem.

“Phải, em đang có việc, rất bận.”

Lâm Quân Dật ngẩng đầu, nở một nụ cười lạnh giá.

“Máy giờ em về, anh qua đón?”

“Không cần đâu, em làm thêm giờ, chắc về rất muộn, thôi nhé, em đang rất bận...” Tôi nhanh chóng ngắt máy, sợ anh sẽ nói: “Muộn càng cần phải đón!”

Nụ cười của Lâm Quân Dật càng lạnh: “Xem ra tôi đã thật sự quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của em.”

Tôi không thềm để ý lời giễu cợt của anh ta, giật lại tấm thiệp mời, bỏ vào túi xách.

“Hợp toàn khóa sơ trung?” Tôi nghĩ anh ta là người thông minh, sẽ không bao giờ hỏi một câu ngớ ngẩn cho một việc đã quá rõ ràng như vậy.

Anh ta đã hỏi, tôi cũng nhân tiện xin phép một câu: “Lâm tiên sinh, tôi muốn xin nghỉ phép để đi hợp khóa.”

Lâu lắm không về quê.

Không biết ở đó có còn những vườn hoa cải mênh mông, không biết chúng tôi còn có cơ hội ngắm nhìn những thảm hoa cải vàng rực triền núi.

Lần này trở về, e là người còn đây, cảnh đã mất, buồn biết mấy! Lâm Quân Dật trầm ngâm trong giây lát, nói: “Được!”

Tôi đang định cảm ơn sự hào phóng của anh ta thì anh ta lại tiếp: “Nhưng hai ngày cuối tuần này phải làm việc.”

“Anh?”

“Tôi cho rằng, là ông chủ, yêu cầu của tôi là hoàn toàn hợp tình hợp lý.”

Anh ta không đếm xỉa đến vẻ mặt thù hận của tôi, đứng dậy sửa lại áo sơ mi, mỉm cười nhã nhặn: “Tôi có việc cần làm, em vào ngủ một lát, đến tối tôi đưa đi ăn.”

Lâm Quân Dật đi vào phòng đọc sách, đóng cửa lại!

Nếu anh ta có một ngày bình thường, tôi nghi ngờ cả thế giới này không bình thường!

Cửa phòng đọc sách đóng im ỉm rõ ràng muốn nói: Không phận sự miễn vào.

Tôi chẳng biết làm gì, đi một vòng xem ngôi nhà của anh ta, trong căn hộ mới tinh, đâu đâu cũng tràn ngập bầu không khí gia đình thật sự, sáng sủa, sạch sẽ, ấm cúng, dễ chịu và cả lãng mạn nữa.

Bình hoa hồng trên bàn, trên cánh hoa vẫn còn đọng sương, mùi hương tươi mới đầy sinh khí.

Tôi còn nhớ rõ, tối qua, hoa hồng trong bình đã có những cánh tàn... Thì ra Lâm Quân Dật cũng giống tôi, không muốn nhìn những bông hồng tàn héo.

Còn nhớ rõ, trước đây rất lâu, tôi và Trần Lăng đi qua một cửa hiệu bán hoa, anh chỉ vào hoa hồng bên cửa sổ nói: “Nếu hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, anh sẽ không bao giờ để em thấy chúng héo tàn.”

Đáng tiếc, chính anh đã cho tôi tận mắt chứng kiến, tình yêu héo tàn như thế nào.

Nếu Lâm Quân Dật không cười lạnh lùng như vậy, nếu anh ta nói năng ôn hòa một chút, nếu anh ta không bệnh hoạn như vậy, nếu gia đình anh ta chỉ bình thường như bao gia đình khác, tôi nhất định hoài nghi anh ta là Trần Lăng.

Đáng tiếc, ngoài diện mạo hơi giống, những điểm khác, tôi hoàn toàn không thể gắn hai con người đó với nhau.

Tôi có thể tin ngày mai là tận thế nhưng không tin Trần Lăng có thể nhẫn tâm hành hạ khiến người tôi đầy thương tích như vậy...

Gạt bỏ những ý nghĩ miên man, tôi thong thả ra ngoài ban công, qua lớp cửa sổ kính, nhìn xuống đường phố, từng đôi tình nhân dập dìu qua lại, có đôi nắm tay, có đôi khoác tay, có đôi ôm vai, họ đều cười sung sướng.

Trước cảnh đó, những bông nhài trắng muốt trên thành ban công cũng nhuốm sắc đêm, trong mùi hương thoang thoảng như thấm vị chát, Lâm Quân Dật đã trải qua những đêm mất ngủ như thế nào, ngửi hương hoa nhài kia, lòng anh ta sẽ ra sao?

Bên ngoài, bầu trời thành phố đã rực ánh đèn màu, cửa phòng đọc sách vẫn đóng im ỉm.

Tôi mở tủ lạnh, hy vọng có thứ gì ăn tạm, không ngờ trong đó chất đầy đồ ăn, hoa quả tươi, sữa tươi, nước sinh tố cũng có mấy loại.

Những đồ ăn thường dành cho phụ nữ thích này, có phải anh ta chuẩn bị cho tôi?

Trái tim tôi bỗng được lấp đầy bởi niềm hạnh phúc bất chợt đó. Tôi liền nảy ra một ý nghĩ kỳ quặc: nếu căn phòng này có thêm mùi thơm của thức ăn, nhất định rất giống ngôi nhà tôi mơ ước.

Thật may, trong bếp có đủ nguyên liệu và dụng cụ nấu, tôi lúi húi một hồi, nấu bữa cơm đơn giản, làm hai món tôi thích nhất.

Đang đói, không đợi được, tôi ném thử một miếng, cũng không tệ...

Tôi định ăn miếng nữa thì đột nhiên bị ôm từ phía sau, hơi thở ấm nóng phả vào má tôi.

Giọng trầm thì bên tai tôi: “Thơm thật, thơm thật... Tôi đã tưởng cả đời này không được thấy mùi thơm như thế.”

Mùi thuốc lá đậm đặc trên cơ thể anh ta đột nhiên khơi dậy con sóng chìm sâu trong lòng tôi, giấc mơ bao năm cuối cùng biến thành hiện thực, hoàn mỹ đến mức như ảo mộng, giống hệt như mơ ước của tôi, chỉ có điều, cùng tôi chia sẻ lại là người đàn ông khác.

Tôi chẳng còn sức nói những câu lạnh lùng với anh ta, chỉ nói bình thường: “Anh cũng đói à? Ăn chút gì đã rồi làm tiếp?”

Anh ta ôm tôi chặt hơn, hôn lên tóc tôi, thủ thỉ vào tai tôi: “Tôi yêu em!”

Tôi sững sờ, tư duy lập tức rơi vào khoảng trống.

Lâm Quân Dật giống như một người tình, không phải không thể làm người ta rung động, mà là khiến người ta không dám tiếp cận.

Tôi không đủ can đảm để thử, không còn lòng tin để yêu lần nữa...

Trần Lăng như nước, êm đềm chảy triền miên...

Nhưng cũng vô tình nhất, chỉ mang đi, không để lại...

Lâm Quân Dật như lửa, rừng rực cháy, chưa đến gần chỉ cảm thấy hơi nóng bốc ra, đến gần sẽ bị bỏng, thương tích đầy mình.

Nhưng lửa có tình nhất, dù phải trả bất kỳ giá nào, cũng yêu đến cháy rụi.

Sẽ không mang đi, dù cháy thành tro cũng còn lưu lại...

Hai con người khác hẳn, hai tình yêu trái ngược, duy nhất một điểm chung: đều làm đau người khác.

Món ăn thơm phức bỗng trở nên nhạt vị, hay nói cách khác, tôi không nuốt nổi.

Bởi tôi vẫn chưa tỉnh sau lời tỏ tình sét đánh.

Câu nói như trong mơ đó đã phá tan phòng tuyến cuối trong lòng tôi, dù biết anh ta không nói với tôi, nhưng tôi không thể làm ngơ trước tình cảm tha thiết đó.

Thôi hỏng rồi, nếu không tránh xa anh ta, tôi vĩnh viễn không thoát ra được.

Lâm Quân Dật ăn vài miếng, dùng khăn ăn lau đôi môi vốn đã rất sạch, hỏi: “Hãy còn sớm, ở đây có nhiều băng đĩa, em thích xem phim gì?”

Đàn ông thường thích xem phim bạo lực và chiến tranh, khác hẳn phụ nữ.

Tôi cũng không mấy hy vọng có bộ phim nào khả dĩ: “Tùy anh, chỉ cần không quá bạo lực là được.”

“Em thích phim nào nhất?”

Tôi không nghĩ, buột miệng nói luôn: “*Thật lòng yêu em.*”

Đó là bộ phim kinh điển, nhiều năm không xem lại, chắc không còn ai nhớ, chỉ có tôi vẫn nhớ như in.

Anh ta cúi đầu, ăn từng miếng cơm, tư thế vô cùng tao nhã, nhưng không hiểu sao không động đến thức ăn.

Tôi thu dọn xong bát đĩa, ra khỏi bếp, đèn trong phòng khách đã thay bằng đèn tường màu vàng nhạt.

Lâm Quân Dật ngồi trên đi văng, đang cầm chiếc điều khiển, cất giọng: “Lại đây ngồi.”

Lúc nhìn thấy Trương Mạn Ngọc xinh đẹp trên màn hình, tôi thật sự kinh ngạc, anh ta choàng tay ôm vai tôi mà tôi cũng không nhận ra.

“Sao anh lại có bộ phim này?”

“Lúc tôi mua bộ đầu video, người ta tặng một bộ phim kinh điển hai mươi năm trước, vừa hay là bộ phim này.”

Tôi ngồi xuống một góc đi vắng, xem lại bộ phim đầy kỷ niệm đó, mới phát hiện tôi đã quên gần hết các tình tiết, chỉ nhớ trong rạp hôm đó, Trần Lăng đã nắm tay tôi suốt buổi chiếu, lòng bàn tay chúng tôi ấm mơn mại.

Tôi lắc lắc đầu để ký ức chìm xuống. Tại sao ở bên Lâm Quân Dật, anh ta luôn dễ dàng đánh thức những ký ức tôi đã khóa chặt như vậy?

Dưới ánh đèn vàng nhạt, tôi chìm vào câu chuyện trên phim, cũng chìm vào không khí êm đềm chỉ có hai người... .

Hóa ra làm nhân tình của ông chủ cũng không đến nỗi quá bi thảm, ít nhất làm tình nhân của Lâm Quân Dật, người đàn ông “nhân cách phân liệt” cũng là một hy vọng trong đời.

Nhìn cảnh Trương Mạn Ngọc và Trương Học Hữu hôn nhau say đắm, tôi bất giác liếc trộm Lâm Quân Dật, anh ta đang mê mải cái cảm nhận của mình, khóe miệng khẽ nhếch, đường cong tuyệt đẹp đó sao mà giống... khiến tôi lại nhớ cảnh nồng nàn trong căn nhà trọ cũ nát ngày nào.

“Nhìn gì vậy?” Khóe môi nhếch càng cao, anh ta đặt tay sau gáy tôi. “Muốn thử phải không?”

Mặt nóng bừng, tôi vội né tránh ánh mắt da diết đó.

Cảm thấy môi anh ta từ từ ép đến, tôi nhắm mắt.

Thử ư? Vậy cứ thử xem, tôi không tin đôi môi giống nhau lại không cho cảm giác giống nhau.

Thử rồi mới biết, đúng là không giống!

Trong lúc hôn, đôi tay anh ta chưa bao giờ để yên một chỗ, những ngón tay lướt đến đâu là lửa cháy lên ở đó.

“Đừng như vậy...” Tôi co rúm người, lùi về sau, lo sợ nếu anh ta tiếp tục, tôi sẽ mê muội mà đánh mất chính mình.

“Em có muốn không?” Giọng anh ta đầy cảm dỗ, làm toàn thân tôi mềm nhũn, trong người trào lên nỗi khao khát không sao kiềm chế.

Tôi đắm đắm nhìn mặt anh ta, ngón tay từ mắt lần xuống môi anh ta, tổ cáo nỗi khao khát của tôi .

Lúc đó tôi biết rõ anh ta là ai nhưng vẫn đắm đuối. Biết tình yêu là loại độc dược vô phương cứu chữa, cuối cùng vẫn không thể điều khiển được con tim.

Mê hoặc tôi không chỉ có bộ mặt này mà còn cả tâm hồn cháy bỏng đằng sau khuôn mặt rất giống kia...

Anh ta bế tôi đi vào phòng ngủ, tôi hỏi: “Khi nào anh mới buông tha tôi?”

Anh ta trả lời một câu tàn nhẫn mà chân thật: “Khi nào tôi chán em.”

“Đề anh chán một người phụ nữ, cần bao lâu?”

Anh ta đặt tôi xuống giường, nâng cầm tôi lên, ngắm kỹ mặt tôi: “Với khuôn mặt này của em, cũng không lâu lắm... chỉ vài chục năm.”

“Anh!!” Tôi không biết nên cười hay nên khóc.

“Nếu muốn tôi sớm chán em, nên ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ tôi sẽ phát hiện em chẳng có gì đặc biệt hơn những cô gái khác, sớm buông tha em!”

Anh ta quá thẳng thắn, đương nhiên tôi hiểu, càng những người đàn ông kiêu ngạo càng không chấp nhận bị phụ nữ cự tuyệt, phụ nữ càng ngoan ngoãn phục tùng càng khiến họ nhanh chán.

“Giúp tôi cởi quần áo đi!” Anh ta ra lệnh.

Tôi chân chùng giãy lắt, quỳ xuống cạnh anh ta, cởi từng chiếc cúc, rồi thất lung, thấy anh ta bùng bùng ham muốn như vậy, tôi hoảng sợ lùi lại.

Anh ta cười nhăn nhở: “Trong ngăn kéo có bao cao su, đeo vào giúp tôi đi.”

Tôi kiên quyết lắc đầu, một việc đáng xấu hổ như vậy, tôi không thể làm.

“Thôi vậy, đằng nào tôi cũng không thích đeo cái của đó.”

“Hả?” Tôi lập tức đẩy tay anh đang vươn ra, bò đến ngăn kéo đầu giường, lôi ra... Bên trong ít nhất có mười mấy hộp bao cao su, đủ các màu.

Không phải anh ta muốn dùng hết với tôi chứ?

Có ngày tôi sẽ chết trên cái giường này mất...

“Em đừng lo...” Anh ta thì thầm vào tai tôi. “Chỉ cần em ngoan ngoãn một chút, tôi đảm bảo sẽ không bạo lực như mấy lần trước.”

“...”

Anh có thể nhẹ nhàng được sao? Tôi không tin.

Anh ta xé một hộp, nhét một chiếc vào tay tôi: “Giúp tôi đeo vào.”

Tôi run run gơ tay ra, không thể không nhìn cái vật tối tăm đó.

Nói thật, tôi chưa bao giờ làm việc này cho Trần Lăng, thậm chí chỉ cần nhìn thân thể anh là mặt đỏ, tim run ròi.

Bây giờ đối diện với Lâm Quân Dật, khi tôi cầm cái vật khiến anh ta kiêu hãnh đó, cảm giác tội lỗi, xấu hổ ập đến khiến toàn thân nóng ran, tim càng đập loạn, mồ hôi túa ra, thấy rõ vật trong tay cứng dần, anh ta thở dồn.

“Anh yêu em!” Nghe ba tiếng da diết đó, máu nóng dâng lên sôi sục trong cơ thể tôi, cảm giác tội lỗi được thay thế bằng sự hưng phấn tốt độ... Làm xong, lau mồ hôi đầm trán, nghe thấy giọng khàn đặc của anh ta: “Em tự cởi đi.”

Tôi cúi xuống kéo khóa váy...

Đôi tròng đen sâu hút của anh ta lập tức trở nên mê loạn, tôi run run vòng tay sau lưng cõng áo ngực, khi áo ngực vừa tuột xuống, anh ta chồm tới, đè lên người tôi, cuống cuống hôn khắp cơ thể tôi...

Đây không phải lần đầu làm tình, nhưng là lần đầu tiên tôi biết Lâm Quân Dật nhiều kinh nghiệm kích thích phụ nữ như vậy. Anh ta từ từ kéo bỏ những thứ vướng víu còn lại trên người tôi rồi nhẹ nhàng hôn lên cặp đùi tròn mịn của tôi, dịch dần xuống dưới, để lại những dấu môi nóng giãy...

Lòng đau khổ nhưng cơ thể đã phản bội tôi, chìm đắm trong đại dương hoan lạc.

Khi lưỡi anh ta tiến đến giữa hai đùi tôi, tôi không thể nào kiềm chế được nữa, từng đợt sóng cuộn cuộn dâng lên, gào réo trong cơ thể, đầu choáng váng mê loạn, không nghĩ được gì nữa.

Dưới sự môn trớn kích thích của anh ta, lửa nóng và dục tình giao hòa, cuộn xoáy trong thân thể tôi, tôi bật ra một tiếng rên phóng đảng, hai tay bấu chặt vai anh ta.

Lâm Quân Dật mãn nguyện mỉm cười, kéo rộng hai chân tôi, hung hãn đi vào cơ thể tôi.

Tôi cong người, khoái cảm bùng khắp cơ thể...

“Băng Vũ, em là của anh!”

“Ôi!”

Trong đêm yên tĩnh, tất cả kết thúc trong tiếng rên rỉ thỏa mãn và nụ hôn sâu bỏng giãy. Tôi nhìn người nằm trong lòng anh ta, hỏi: “Thế nào? Bây giờ đã phát hiện tôi có gì đặc biệt so với các cô gái khác chưa?”

Anh cười, gạt những lọn tóc trên trán tôi: “Phải thử lần nữa mới biết!”

“Hả?” Tôi muốn trốn, nhưng cơ thể mềm oặt không thể động cựa. “Đừng...”

Anh ta vuốt ve mặt tôi, cười nhả nhở: “Tôi muốn nhìn thấy em lúc đạt khoái cảm!”

Khoái cảm? Thật sự tôi đã đạt khoái cảm dưới thân thể anh ta ư?

Nhưng quả thực khi cao trào ập tới, tôi thực sự chìm đắm trong ngọn lửa ham muốn, chỉ muốn được thiêu cháy thành tro, gục ngã lên người anh ta.

Tôi không từ chối nữa, chúng tôi lại chìm trong khoái lạc triền miên.

“Em ly hôn đi, tôi muốn em chỉ thuộc về một mình tôi...” Giọng anh ta như van nài, dưới ánh đèn mờ, tôi bất ngờ nhìn thấy ánh nước trong mắt anh ta.

Tôi đã suýt gạt đầu nhưng cuối cùng vẫn lắc, tôi đã cho anh ta nhiều thứ mà không cần báo đáp, nhiều hơn nữa thì tôi chẳng còn gì.

Lâm Quân Dật hơi phật lòng: “Tại sao? Em yêu anh ta hay không muốn cùng tôi?”

“Anh muốn tôi chỉ thuộc về anh, nhưng tôi là gì trong lòng anh?” Tôi gượng cười, mặt tỏ vẻ như không. “Tôi chỉ là tình nhân của anh, không phải người anh yêu, cũng không thể đường hoàng chung sống với anh, dựa vào đâu mà anh muốn tôi trung thành với mình anh? Lâm tiên

sinh... chẳng lẽ tôi không phải chỉ là một trong vô số những người đàn bà của anh?”

Lâm Quân Dật nhắm mắt, khẽ nói: “Thật không hiểu tim em dùng để làm gì!”

“Anh hoàn toàn không yêu tôi, hay nói cách khác anh chỉ yêu cái vỏ ngoài của tôi. Tình yêu như vậy có thể kéo dài bao lâu? Chưa biết chừng ngày mai anh sẽ mê cô khác, sau đó chê tôi, vứt bỏ tôi...” Tôi cười, nhưng mặt như khúc gỗ. “Tình dục chỉ là tình dục, đừng nên coi đó là tình yêu...”

Anh ta cũng không nói nữa, ngực lại đập phồng rất mạnh. Anh ta không ngủ, tôi làm sao ngủ được.

Nếu anh ta mắg tôi vô tâm, có lẽ tôi sẽ thẳng thắn đốp lại, nhưng anh ta chỉ nhẹ nhàng trách móc khiến lòng tôi xao xuyến mãi.

Chương 16

Trái tim trầm luân

Sáng hôm sau tỉnh lại, người bên cạnh đã không thấy đâu, tôi xoa cái trán đau nhức, ra khỏi phòng ngủ, đã thấy trên bàn có ly nước quả, những viên đá lạnh đã tan thành lớp băng mỏng trong suốt, nổi bên trên. Bên cạnh có đĩa đựng miếng bánh ga tô, trên lớp bơ vàng óng điểm mấy bông hồng màu tím nhạt, đẹp đến mức không nỡ ăn.

Đầu càng đau hơn, tôi đập mạnh vào đầu mấy cái rồi đi vào phòng tắm, đang định đánh răng thì phát hiện trong chiếc cốc thủy tinh đã để sẵn nước, chiếc bàn chải đã quét sẵn kem răng, đặt ngay ngắn ngang miệng chiếc cốc.

Tôi cầm bàn chải và cốc nước, nước vẫn còn ấm.

Như vậy lúc mới rót nhất định là rất nóng, giống như máu trong huyết quản tôi lúc này.

Ngẩng đầu nhìn lên chiếc tủ kính trên tường, những lọ mỹ phẩm có ghi tiếng Pháp xếp thành hàng. Cúi nhìn thùng rác, quả nhiên thấy những chiếc hộp vừa mở nắp.

Không cần nhìn cũng biết trong tủ quần áo, chắc chắn là những bộ váy áo mới.

Đây chính là Lâm Quân Dật, bệnh hoạn đến mức tinh tế, chu đáo như vậy.

Chải đầu qua loa, tôi đang nghĩ sẽ đến nhà mẹ Liễu Dương đón Tư Tư thì thấy Lâm Quân Dật trở về, vẻ rất vội vàng, vừa thu xếp hành lý vừa nói: “Tôi phải đi Hải Nam đàm phán mua mảnh đất.”

“Ồ! Biết rồi!” Lẽ ra tôi nên vui mới phải, nhưng sao lại thấy có gì như hụt hẫng, biểu hiện đó hình như được gọi là “quyền luyến”.

“Em đi với tôi!” Anh ta nói ngay, không để tôi có thời gian từ chối.

“Không cần chuẩn bị đồ đạc, đến Hải Nam cần gì sẽ mua.”

“Hả?” Tôi lập tức từ chối: “Tôi không đi! Con gái không thể xa tôi...”

Tôi tưởng anh ta sẽ nổi đóa, tìm mọi cách uy hiếp, tôi đã nghĩ đến mọi khả năng và đối sách, nhưng anh ta dừng tay, ngồi trên đi văng, bình tĩnh nói: “Đưa nó đi cùng, tôi sẽ đưa hai mẹ con đi công viên, ra bãi biển, nhất định nó sẽ thích!”

“Nhưng...”

“Kinh phí chuyến du lịch công tác nhất định làm em hài lòng.” Nói xong, anh ta rút trong ví ra một tấm thẻ màu đen ánh vàng, để lên bàn trà trước mặt tôi. “Tặng em, chỉ cần ngân hàng Thụy Sĩ chưa phá sản, nó vẫn còn giá trị.”

“Đừng tưởng có tiền là ghê gớm!”

Tôi tức giận định ném tấm thẻ vào mặt anh ta, lại nghe giọng cười cợt vang lên: “Em có tin tôi có ngàn cách để em không thể đi dự buổi họp khóa?”

Anh ta lúc nào cũng thẳng thừng như vậy! Tôi có mười cái đầu cũng không địch lại được.

Tôi bỗng phát hiện những nhà kinh doanh thông thái cũng không phải quá lợi hại, lợi hại thực sự chính là kiểu người như Lâm Quân Dật, biết rõ mình cần gì, cũng biết dùng cách gì để đạt được thứ đó.

Tôi bỏ tấm thẻ xuống, vớ lấy đĩa hoa quả định ném xuống nền nhà: “Anh là kẻ bệnh hoạn điên khùng nhất mà tôi từng gặp!”

Anh ta giữ cái đĩa trong tay tôi, đặt lại lên bàn, ánh mắt khiêu khích nhìn tôi.

“Xem ra cô rất muốn đi dự buổi họp khóa?”

“Không liên quan đến anh!”

“Có phải cô rất muốn đi gặp người tình cũ?”

Tôi hít một hơi, nói to: “Được, tôi đi! Nhưng phải đến nhà người bạn đón con gái.”

Tôi gọi điện cho Liễu Dương xong, Lâm Quân Dật lái xe đưa tôi đi đón Tư Tư.

Xuống xe, nhìn thấy Tư Tư đứng bên đường vẫy tay, khuôn mặt xinh xắn cười rạng rỡ.

“Tư Tư!” Tôi chạy đến, ôm lấy nó, hôn vào đôi má mịn màng của nó. “Ở nhà bà ngoại có ngoan không?”

“Ng ngoan! Bà ngoại làm cho con bao nhiêu đồ ăn ngon.”

“Có nhớ mẹ không?” Thấy nó chúi vào lòng mình, niềm hạnh phúc vô bờ tràn ngập trong tôi.

Mọi nỗi khổ trên đời tôi đều có thể chịu đựng...

“Anh ta chính là ông chủ của cậu?” Liễu Dương nhìn vào chiếc xe đỗ phía xa, vẻ đăm chiêu.

Tôi cũng nhìn theo, qua lớp kính màu xám có thể lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt trông nghiêng của Lâm Quân Dật, các nét như chạm khắc, đúng như cá tính của anh ta. “Đúng, chính anh ta.”

“Thật sự rất giống! Bây giờ mình đã hiểu tại sao bị hành hạ như vậy, cậu vẫn nhẫn nhịn.”

“Hả? Cậu nói gì?”

“Cậu hoàn toàn không muốn rời xa anh ta.” Liễu Dương đăm đăm nhìn vào mắt tôi, khiến tôi lúng túng. “Cậu đang tìm bóng dáng Trần Lăng trong anh ta.”

Tôi rất muốn phủ nhận, nhưng không thể.

Với cá tính của mình, tôi không dễ bị khuất phục, nhưng tôi...

Lùi mãi, lùi mãi, không phải vì tôi yếu đuối, mà là tôi đã đánh mất chính mình, không biết từ lúc nào...

Có lẽ là từ khi anh ta uống thay tôi cốc rượu đó, cũng có lẽ là từ khi chứng kiến anh ta dằn vặt, đau khổ như vậy nói về cô bạn gái, cũng có thể là khuôn mặt rất giống Trần Lăng, tôi nhìn thấy lần đầu tiên hôm đến phỏng vấn.

Tôi đã bắt đầu lún sâu.

“Dương!” Tôi nhìn về phía chiếc xe. “Thật bất hạnh, mình lại một lần nữa yêu người không nên yêu.”

“Câu yêu anh ta sao?”

“Yêu hay không thì có gì khác? Cuối năm anh ta cưới vợ.”

“Đã không có kết quả thì đừng để mình lún sâu vào, cuối cùng người chịu khổ vẫn là cậu.”

Tôi cũng muốn trốn chạy, vấn đề là tôi đã sớm không còn đường lui.

Lắc đầu, tôi tỏ vẻ thoải mái, vô tư nhất: “Đằng nào mình cũng bị bọn đàn ông làm tổn thương quá nhiều, anh ta có đâm mấy nhát dao nữa, mình cũng chẳng bận lòng! Bye, trước khi về mình sẽ gọi cho cậu.”

Tôi bẻ Tur Tur vào xe, vừa nhìn thấy nụ cười của Lâm Quân Dật, nó dường như đã bị thôi miên, cất tiếng lạnh lút chào: “Chú!”

Anh ta lạnh lùng gật đầu, “ừ!” một tiếng.

Suốt đường đi, thân mình bé nhỏ của Tur Tur dính vào tôi, lú lo nói nhớ tôi, tôi dịu dàng nựng nịu: “Tur Tur là ngoan nhất, mẹ cũng rất nhớ con!”

Liếc nhìn Lâm Quân Dật ngồi bên, sắc mặt anh ta càng lúc càng khó coi .

Khi đi qua những con phố sầm uất, Tur Tur tròn mắt hiếu kỳ nhìn ra ngoài, lúc đèn đỏ, Tur Tur thò đầu qua cửa sổ, đôi mắt long lanh tội nghiệp của nó nhìn hau háu vào con Kitty rất đáng yêu bày trong tủ kính bên kia đường...

Thấy vậy, tôi không đành lòng, định bảo Lâm Quân Dật đợi một chút thì anh ta đã bất ngờ dừng xe bên vệ đường, mở cửa bước xuống.

Tôi thấy anh bước vào hiệu đồ chơi, lát sau trở ra, tay cầm con Kitty còn to hơn cả Tur Tur, đưa cho nó.

“Mẹ...”

Tur Tur ngần ngại nhìn tôi, thấy tôi gật đầu, nó vội vàng ôm lấy con thú bông: “Cảm ơn chú!”

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ ngây thơ của Tur Tur, ánh mắt lạnh băng của Lâm Quân Dật trở nên âu yếm: “Con gái giống hệt em, có đôi mắt lay động tâm can người khác.”

“Thật sao?”

Anh nhìn về phía trước, thở dài: “Không cần nói gì, khát khao chỉ cần bộc lộ qua ánh mắt đã khiến người ta muốn đem cả thế giới đặt dưới chân.”

“Ồ!” Tim tôi run lên, những lời tán tỉnh từ miệng anh sao lại khác thường đến thế.

“Nhất là lúc cười... khiến người ta nhìn là cảm thấy hết cô đơn.”

Có phải Lâm Quân Dật nói anh ta thích nhìn tôi cười? Muốn đem cả thế giới đặt dưới chân tôi?

Đã rất lâu rồi chưa có cảm giác này, lâu đến mức không biết từ lúc nào tôi đã quên đây chính là hương vị của tình yêu.

“Tur Tur, đói chưa?” Tôi cúi đầu nói với Tur Tur, vờ như không để ý lời anh ta.

Tur Tur lắc đầu, im lặng nép vào người tôi.

May mà Tur Tur không phải đứa trẻ hay nói, trước kia tôi luôn sợ tính cách nó quá lắm lì, nhưng bây giờ lại rất cảm ơn cái tính kiêu kì của nó.

Do là lần đầu tiên đi máy bay, bị xóc mạnh, Tur Tur rất sợ, suốt chuyến đi mặt nó lúc nào cũng vàng ệch, môi trắng nhợt không còn sắc máu, nhưng nó không khóc to, chỉ rơm rớm nước mắt. Tôi xót xa nhìn nó, liên tục xoa đầu nó an ủi, không sao, không sao! Lâm Quân Dật nhìn thấy Tur Tur như vậy, lòng mềm lại, giơ tay đón con bé, áp vào lòng mình, dùng bàn tay to lớn bịt chặt tai nó...

Tur Tur túm chặt cổ áo vét của Lâm Quân Dật, mở to đôi mắt ngấn nước nhìn anh ta, hàng mi dài vừa chớp là khiến người ta động lòng. Lâm Quân Dật thở dài, lấy ngón tay lau nhẹ nước mắt cho nó, giọng hết sức dịu dàng dỗ dành: “Đừng sợ, chú sẽ bảo vệ cháu.”

Tur Tur gật gật đầu, áp má lên ngực anh ta, suốt chuyến bay dụi đầu vào ngực anh ta.

Lúc xuống máy bay, Tur Tur vẫn đang ngủ, Lâm Quân Dật không đánh thức, bế nó đi ra.

Chúng tôi vừa ra khỏi cổng sân bay, đã thấy Âu Dương Y Phàm vận bộ thường phục màu cà phê sẫm đến đón, bên cạnh là một cô gái rất xinh đẹp.

Nhìn thấy Tur Tur vẫn ngủ yên trong tay Lâm Quân Dật, Âu Dương kinh ngạc nhắc cặp kính khỏi sống mũi, nghi hoặc nhìn anh ta: “Đừng nói với tôi là con gái riêng của anh đã lớn thế này.”

Lâm Quân Dật lườm anh ta.

“Trước khi nói nên động não một chút!”

“Không phải con anh, sao anh lại bế nó chạy khắp nơi?”

“Tôi thích thế!”

Lâm Quân Dật phớt lờ lời châm chọc của anh bạn, tiếp tục bế Tur Tur đi ra xe, để lại Âu Dương nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghi ngờ.

Âu Dương Y Phàm dẫn chúng tôi về phòng ở khách sạn, thấy Lâm Quân Dật đem hành lý của hai chúng tôi để vào một phòng, anh ta thoáng sửng sốt, đứng dựa cửa nhìn tôi với ánh mắt băn khoăn.

Anh ta ném chìa khóa phòng cho Lâm Quân Dật, hỏi: “Hóa ra là thật à? Tôi tưởng anh chỉ muốn chọc tức Nhĩ Tích...”

Lâm Quân Dật đặt Tur Tur xuống, quàng tay ôm vai, hôn lên má tôi.

Dường như anh ta muốn chứng minh quan hệ giữa chúng tôi là thật.

“Đừng làm thế, con gái tôi đang nhìn.”

Tôi lúng túng đẩy anh ta, ôm Tư Tư vừa thức dậy còn đang ngơ ngác, ra khỏi phòng.

Lúc đi qua Âu Dương Y Phàm, tôi nghe thấy anh ta nói: “Điều tiểu thư, không nhận ra, cô quả là rất thủ đoạn!”

Tôi dừng bước, nghiêng mặt nhìn anh ta cười khẩy, lạnh nhạt nói: “Âu Dương tiên sinh, anh đánh giá tôi quá cao. Nếu anh có cao chiêu gì, phiền anh chỉ giáo cho tôi, tôi đang rất nóng lòng muốn tìm cách thoát khỏi Lâm tiên sinh.”

“Ồ thật sao? Tôi cũng đang muốn nói chuyện riêng với cô.”

Giọng Âu Dương rất nhẹ, nụ cười nửa miệng rất gian xảo, nhưng tôi không ghét anh ta. Tôi cảm thấy anh ta không giống những gã đàn ông bỉ ổi tôi từng gặp, con người này xem ra rất phong lưu, nhưng không có vẻ hạ tiện!

Không như Lâm Quân Dật, bề ngoài đường hoàng nhưng khi giở trò hạ tiện thì không ai theo kịp!

Trong lúc ăn cơm, Lâm Quân Dật và Âu Dương Y Phàm chỉ bàn chuyện công việc, tình hình giá cổ phiếu, tiềm lực phát triển của công ty nào đó mới lên sàn, tình hình lên xuống của kinh tế thế giới...

Nghe Lâm Quân Dật say sưa nói về những biến động của thế giới, tôi ngây người nhìn anh ta, tim lại đập mạnh, máu trong huyết quản lại sôi.

Miệng lưỡi phụ nữ có thể đánh lừa, tư tưởng có thể đánh lừa, nhưng cơ thể thì không... Tôi không thể tiếp tục lừa dối mình, tôi hâm mộ tài năng của anh ta, tôi đau lòng trước sự bất lực của anh ta.

Tôi thực sự... thực sự rất yêu anh ta!

Về sau, bọn họ lại nói đến phụ nữ. Lâm Quân Dật hỏi Âu Dương: “Lần trước cậu nói sẽ kết hôn, là thật hay giả?”

“Thật! Con gái một người bạn cũ của bố mẹ tôi, điều kiện gia đình rất tốt. Tôi đã gặp hai lần, coi như cũng vừa mắt.”

Lâm Quân Dật cười mỉa: “Yêu cầu của cậu cũng không cao, chỉ cần vừa mắt là được.”

“Tìm được một người vừa mắt là tốt rồi!” Âu Dương cố ý quay sang nhìn tôi: “Nói thật, chơi bời còn được, nếu lấy làm vợ, phải chọn tiểu thư danh giá!”

Tôi cúi đầu, uống một ngụm nước chanh chua loét.

Tôi rất biết luật chơi của những đại công tử như họ, bọn họ có thể thoải mái, phóng túng bên ngoài, những cô gái con nhà dân thường dẫn đẹp đến mấy, họ cũng chỉ si mê nhất thời, cuối cùng lấy vợ, họ nhất định chọn tiểu thư khuê các, môn đăng hộ đối. Nói trắng ra, hoa đại dù thơm cũng chỉ là hoa đại, muốn bày trong nhà thờ ơ thức đương nhiên phải chọn loài hoa lan cao quý!

Vì vậy, tôi mong Lâm Quân Dật sớm chán tôi, nhân lúc tôi còn chưa lún sâu, để tôi sớm nhìn thấy bộ mặt thật bạc tình của anh ta, tỉnh táo đối diện với hiện thực tàn khốc.

Lâm Quân Dật cố ý chuyển chủ đề, hỏi: “Chẳng phải cậu nói, khu đất ven biển ở đây đang mời thầu, môi trường thế nào?”

“Khá tốt, rất thích hợp để xây biệt thự!”

“Ồ? Lát nữa ăn xong, nhất định phải đến xem thế nào, thị trường bất động sản ở khu vực này rất có tiềm năng!”

Nói đến chủ đề bất động sản, Lâm Quân Dật tỏ ra vô cùng hứng thú. Tôi thật sự không hiểu, có gì một người đã có nhiều công ty, tài sản như anh ta lại đặc biệt quan tâm đến một công ty bất động sản nhỏ, làm ăn chẳng được bao nhiêu như vậy?

Khi ngồi với nhau, đàn ông bàn sự nghiệp, phụ nữ phần lớn nói về những nhãn mác nổi tiếng.

Cô gái đẹp ngồi đối diện này giờ bị Âu Dương Y Phàm bỏ bẵng, quay sang bắt chuyện với tôi, hỏi toàn những chuyện tầm thường, nào là tôi dùng mỹ phẩm gì, váy áo của hãng nào, thích nhất túi xách nhãn hiệu gì...

Tôi trả lời cho qua chuyện.

Nói một hồi, cô ta ghé sát tôi hỏi nhỏ: “Cô với anh ta được bao lâu rồi?”

“Hơn ba tháng.”

“Chắc anh ta cho cô rất nhiều tiền?” Thấy ánh mắt lơ đãng của cô ta liếc về phía Lâm Quân Dật, tôi hơi buồn, bất giác nói to: “Mỗi tháng lương cơ bản bốn ngàn rưỡi, tiền thưởng khoảng hai ngàn.”

Âu Dương Y Phàm đang nhấp ngụm rượu bỗng che miệng, ho dữ dội, mãi mới dừng được cơn ho, ngơ vờ nhìn Lâm Quân Dật: “Không thể nào!”

Lâm Quân Dật nhã nhặn đặt ly rượu xuống, nhìn cô gái đối diện: “Một tháng Y Phàm cho cô bao nhiêu?”

Cô ta cười ngọt lịm, nói thảng không chút e ngại: “Chúng tôi mới quen tối qua, anh ấy đã cho tôi một ngàn phiếu năm vạn. Anh ấy bảo ở Hải Nam nhiều nhất là một tuần...”

Lần này đến lượt tôi choáng.

Năm vạn! Bằng gần một năm tiền lương của tôi!

Thì ra giá gái bao trên thị trường cao như vậy?! Tôi cười cay đắng, không phải là cười cô ta mà cười chính mình, chẳng lẽ cái thân mình cũng đã để anh ta muốn làm gì thì làm, còn giá bộ làm cao gì nữa.

“Ồ?” Lâm Quân Dật nhướn mày, vẻ mặt đầy hứng thú. “Không thấp tí nào!”

Tôi lạnh lùng liếc anh ta: “Lâm tiên sinh yên tâm, tôi không đòi tăng lương đâu!”

Ánh mắt Âu Dương Y Phàm nhìn tôi bỗng tối lại, không phải là hứng thú mà là lo lắng.

Tôi biết anh ta đang lo cho Lâm Quân Dật, vì gái bao nếu không đòi tiền của đàn ông, có nghĩa là họ sẽ đòi thứ khác.

Ăn cơm xong thì trời cũng sắp tối.

Âu Dương Y Phàm lái xe đưa chúng tôi đến một bờ biển.

Hai người đàn ông quan sát rất kỹ môi trường xung quanh, nghiên cứu diện tích quy hoạch. Tư Tư háo hức nhặt những vỏ ốc trên bãi cát, tôi ngồi trên bờ nhìn biển cả mênh mông trước mặt.

Nước biển mặn chát chứa bao đau thương tích tụ ngàn vạn năm vẫn chảy êm đềm.

Gió biển thổi, khẽ vờn mái tóc tôi, tà váy tôi, mềm mại như bàn tay người tình...

Ngàn vạn năm thăng trầm bãi bể nương dâu, biển vẫn không cạn, đá vẫn chưa mòn, chỉ lưu lại một chuyện tình buồn.

Còn nhớ rất rõ, bốn năm trước, tôi nhớ anh đến phát điên, ngày ngày ngồi trên bãi đá ven biển, nghe tiếng sóng xô bờ, xô bãi đá.

Từng thanh âm va đập ngày ấy đều làm nát lòng tôi.

Từ đó về sau, tôi không còn dám nhìn biển nữa, thậm chí không dám nghĩ tới.

Bây giờ, lại đối diện với biển, vẻ bao la ôm trọn đất trời đó đã trở nên an tường biết mấy.

“Băng Vũ!” Lâm Quân Dật ôm tôi, tridu mến vuốt mái tóc rối tung của tôi. “Em thích chỗ này không?”

“Thích!”

Mặt biển bao la, vương những vạt nắng cuối cùng còn sót lại.

“Vậy anh xây cho em ngôi biệt thự ở đây nhé?”

“Làm cái tổ để anh vụng trộm phải không?”

“Không, tặng cho em ở.”

Tôi cười nhạt: “Ồ, thì ra là lâu đài tình ái.”

Lâm Quân Dật xoay vai tôi lại, buộc tôi nhìn vào đôi mắt tư lự của anh ta: “Ly dị đi. Em muốn gì tôi cũng cho em!”

Trong gió biển thê lương, tôi thê lương mỉm cười: “Trừ việc cưới tôi!”

Anh ta hít một hơi thật sâu, nhìn tôi giấu cợt: “Em muốn lấy tôi?”

“Đương nhiên không!” Tôi đứng dậy, không biết do bãi cát mềm hay do chân tôi mềm, tôi cảm thấy mỗi bước đi như giẫm trên đám mây hư ảo. Có thể do tự trọng, cũng có thể không muốn bị anh ta khinh bỉ, lòng kiêu hãnh từ trong máu trào lên, tôi nói to: “Dù tôi yêu tiền đến mấy cũng không lấy gã đàn ông từng cưỡng bức tôi, dùng thủ đoạn bỉ ổi ép buộc tôi... Lâm Quân Dật, anh nhớ cho kỹ, trên đời này mọi thứ anh đều có thể đoạt được, riêng tôi... anh không thể!”

Tôi từng bước đi xa dần, Lâm Quân Dật đứng bên mép nước trập trùng thủy triều lên, gió thổi tung chiếc sơ mi trắng muốt, nước biển xô tới ướt đôi chân.

Đau buồn, một từ cơ hồ không thể tìm thấy trong từ điển của người đàn ông ưu tú thành đạt đó, nhưng lúc này đang lồ lộ trên mặt anh ta.

Anh ta đứng rất lâu, không biết đang nghĩ gì.

Chương 17

Vô duyên tương tri

Buổi tối, Lâm Quân Dật phải tham dự bữa tiệc xã giao, như thường lệ bảo tôi đi cùng, nhưng tôi còn phải chăm sóc Tư Tư.

Anh ta cũng không ép, lúc sắp đi chỉ nói một câu: “Thật sự không biết người mà em lấy rốt cuộc có phải là đàn ông không, ngay vợ và con mình cũng không nuôi nổi!”

Tôi vặn lại: “Sao anh không về nhà chăm sóc vợ chưa cưới của anh?”

Anh ta tức giận, đóng sập cửa bỏ đi, không ngoái lại.

Trước lúc đi ngủ, Tư Tư hỏi tôi: “Mẹ ơi, khi nào thì chú về?”

“Chú bận, phải rất khuya mới về được, Tư Tư ngủ đi.”

Nó có vẻ hơi thất vọng, nhắm mắt, hai tay bé nhỏ ôm khư khư con Kitty Lâm Quân Dật tặng...

“Tư Tư rất thích chú Lâm phải không?”

Nó mở mắt, giọng lạnh lót: “Thích!”

“Tại sao?”

Nó chớp chớp đôi mắt to bản khoăn nhìn tôi, có thể thấy câu hỏi của tôi quá khó. Ngay tôi cũng không biết tại sao mình thích anh ta, huống hồ một đứa trẻ bốn tuổi. Tôi vỗ về cơ thể bé bỏng của nó: “Tư Tư ngoan, đừng nói với chú ấy là con không có bố, biết chưa?”

“Vâng!” Nó meo máo, không nói gì nữa.

Đỗ mãi Tư Tư mới ngủ, tôi ngồi trên đi văng đợi đến hơn mười giờ, chuông cửa reo. Sợ Tư Tư tỉnh giấc, tôi không đi dép, nhón chân vội vàng chạy ra mở cửa. Cửa vừa mở, tôi ngạc nhiên nhìn thấy chỉ có mình Âu Dương Y Phàm.

“Lâm tiên sinh đâu?” Tôi nhìn ra hai bên hành lang, thắc mắc.

“Anh ta có chút việc, tạm thời chưa về được.” Âu Dương dè dặt hỏi: “Tôi muốn nói chuyện với cô, có tiện không?”

Tôi gạt đầu, tránh sang bên cho anh ta vào, rồi chạy đi lấy hai ly nước lạnh, đặt lên bàn.

“Tôi khuyên cô từ bỏ ý định lấy Lâm Quân Dật, anh ta sẽ không lấy cô đâu.”

“Ồ!” Tôi tưởng anh ta sẽ nói điều gì mới mẻ kia. “Anh yên tâm, tôi chưa từng có ý định đó.”

“Dù bây giờ Quân Dật yêu cô bao nhiêu, anh ta cũng nhất định sẽ cưới Nhĩ Tích!” Âu Dương ngồi trên đi văng nói thẳng vào vấn đề: “Bởi vì Nhĩ Tích là con gái người bạn cũ của Lâm lão gia, mồ côi từ nhỏ, được nhà họ Lâm nuôi dưỡng, Lâm lão gia còn thương cô ấy hơn Quân Dật... Nếu không lấy Nhĩ Tích, anh ta sẽ mất quyền thừa kế.”

Thì ra họ là anh em không có quan hệ huyết thống, thật là một đôi thanh mai trúc mã khiến người ta ngưỡng mộ.

Tôi nâng ly nước lạnh, uống một ngụm: “Tôi biết.”

“Cô đã biết... mà vẫn cam tâm phản bội chồng, làm nhân tình của anh ta?”

“Tôi không muốn thế. Nhưng không còn cách nào khác.”

Âu Dương nhìn tôi, tôi nhìn ly nước trên tay, khó nhọc mỉm cười.

Những viên đá nhỏ từ từ tan ra, nổi lên mặt nước.

“Điều tiêu thư, Quân Dật có kể về bố mẹ anh ta với cô không?”

Tôi không hiểu vì sao bỗng dưng anh ta nhắc đến chuyện này, nhưng nghĩ tới câu nói của Lâm Quân Dật: “Ông đã ép chết bố mẹ tôi”, không khỏi tò mò hỏi: “Bọn họ chẳng phải bị người ta bức tử sao?”

Âu Dương chỉ lắc đầu: “Quân Dật vẫn luôn cho là vậy, thực ra có một số chuyện không thể làm rõ, quan điểm của mỗi người khác nhau, đúng sai là do góc nhìn khác nhau.”

“Tôi có thể biết là chuyện gì không?”

Anh ta đã kể cho tôi câu chuyện đó.

Thực ra, câu chuyện của bố mẹ Lâm Quân Dật không hiếm trong xã hội thượng lưu. Mẹ anh ta lúc mười tám tuổi làm vũ nữ, do xinh đẹp nên được không ít nhân vật lừng danh trong giới thượng lưu bao. Sau này, gặp bố Lâm Quân Dật, bị hấp dẫn bởi vẻ hào hoa của ông, bà đã yêu ông say đắm, trở thành nhân tình của ông.

Đối với những gia đình giàu có, chuyện đó vốn không phải là vấn đề to tát, Lâm Lạc Hòe cũng không mấy bận tâm. Không ngờ, họ có con, bố Lâm Quân Dật muốn cưới bà, cho bà một danh phận, ngoài mặt Lâm Lạc Hòe không phản đối rõ ràng, chỉ nói để khi đưa trẻ ra đời, đưa đi xét nghiệm rồi mới quyết định. Ông ta bí mật điều tra quá khứ của bà, thông báo cho bố Lâm Quân Dật, ra sức khuyên can: “Một người đàn bà như vậy có gì đáng để anh yêu? Anh si mê cô ta, tôi có thể hiểu, nhưng để cô ta đường hoàng bước vào nhà họ Lâm, thiên hạ sẽ chê cười thế nào... Nếu đưa trẻ đúng là con anh, tôi có thể chấp nhận, anh bí mật quan hệ với cô ta ở bên ngoài, tôi cũng không phản đối... Nếu thực lòng yêu anh, cô ta sẽ không cầu nệ danh phận...”

Mặt khác, ông ta cũng nhờ người khuyên nhủ mẹ Lâm Quân Dật, nói thẳng với bà: “Nhà họ Lâm có thể nhận đưa trẻ nhưng tốt nhất cô nên biết điều, nếu cô thức thời, sau này có thể nhờ con, cả đời không phải lo cơm áo. Nếu vẫn cố tình vào nhà họ Lâm, cô và đứa trẻ sẽ không thể sống yên.”

Vậy là, mẹ Lâm Quân Dật lựa chọn nhẫn nhịn, bà không cần danh phận, để được ở bên người yêu, bà tình nguyện làm người tình im lặng.

Tiếc thay, dù bà liên tục nhượng bộ, nhẫn nhịn nhưng vẫn không thể duy trì được quan hệ đó.

Không biết vì lý do gì, một tháng trước khi sinh, bà tuyệt nhiên không thấy bóng dáng bố Lâm Quân Dật. Ngày sinh con, đúng thời khắc bà cần bàn tay chìa ra của một người đàn ông nhất thì lại nhận được tấm thiệp hồng, bố đưa trẻ làm lễ cưới với cô gái khác...

Bà suy sụp tinh thần, lòng chết dần trong đau khổ. Tới đó, bà ôm Lâm Quân Dật bỏ đi, mang theo tình yêu tuyệt vọng, từ đó bắt vô âm tín. Vì vậy, bà đã không biết, bố Lâm Quân Dật chấp nhận hôn lễ đó là vì bị ép buộc, không còn cách nào khác, muốn làm một người con hiếu thuận, một người bố tốt, xứng đáng với tình yêu của bà, ông buộc phải nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ, lấy một người môn đăng hộ đối.

Ông đã tưởng bà yêu ông thực sự, sẽ không câu nệ danh phận, nhưng ông đã nhầm, một người con gái thấp hèn yêu một người đàn ông ưu tú sẽ luôn cảm thấy không an toàn, tình yêu và những lời thề đều không đáng tin, danh phận là thứ duy nhất bà có thể dựa vào. Nhưng ông không thể cho bà!

Sau này, bố Lâm Quân Dật không ngừng tìm kiếm hai người, do luôn sống trong day dứt, dần vật ông mắc bệnh ung thư dạ dày, trước hôm phẫu thuật một ngày, Lâm Lạc Hòe đã giúp ông tìm được đứa con thất lạc bao năm...

Lần đầu gặp nhau ở trong phòng bệnh, ông trăm phần hổ thẹn nhìn cốt nhục của mình: “Đừng gọi ta là bố, ta là một kẻ vô tích sự, khiến con phải chịu nhiều khổ cực, ta không đáng để con gọi là bố... Con chịu đến, để ta có thể nhìn thấy con trước lúc chết là ta mãn nguyện lắm rồi...”

Khi ông được đưa vào phòng phẫu thuật, Lâm Quân Dật tự nhiên đuổi theo nắm lấy tay ông, quỳ xuống bên cạnh ông: “Bố! Bố nhất định phải sống!”

Do tinh thần thoải mái, ca phẫu thuật rất thành công, dạ dày bị cắt bỏ hai phần ba, sau khi điều trị bằng hóa trị, cơ thể dần dần hồi phục. Lâm Quân Dật cũng đã tha thứ cho bố, không oán trách lỗi lầm của ông trong quá khứ, đồng ý ở lại Lâm gia.

Đáng tiếc sự đời đổi thay, sống chết khó lường.

Mấy năm sau, bệnh cũ của bố Lâm Quân Dật tái phát, từ ung thư dạ dày chuyển thành ung thư xương, chỉ còn sống được ba tháng... Khi ấy, Lâm Quân Dật do mâu thuẫn với Lâm Lạc Hòe nên bỏ nhà ra đi, đến khi hay tin bố bị bệnh mới vội vã trở về, chỉ kịp nhìn mặt bố lần cuối.

Trước lúc lâm chung, bố đã nắm tay anh đưa cho Lâm Lạc Hòe, dặn dò: “Hãy chăm sóc ông thật tốt, bất kể thế nào, dòng máu trong người con cũng là huyết mạch của ông ấy...”

Nghe xong câu chuyện, tôi không biết nói gì, cảm thấy thương cho bi kịch của bố mẹ Lâm Quân Dật, càng khâm phục Lâm Lạc Hòe thủ đoạn cao minh, lợi hại, chẳng trách có được tất cả như ngày nay!

“Điều tiêu thư, cô là người thông minh, hẳn sẽ không để bi kịch kia tái diễn đúng không?”

“Không.” Bi kịch đó không phải là do dòng đời xô đẩy mà do tình cảm của họ không đủ bền, họ không đủ lòng tin ở nhau, nói cách khác, tình yêu của họ không đủ sâu!

“Nếu cô đến với Lâm Quân Dật vì tiền, tôi hy vọng cô sớm rời xa anh ta, tiền tôi sẽ cho cô...”

“Chả trách cô gái nào đến với anh cũng đều vì tiền.” Tôi lạnh lùng nhìn anh ta. “Ngoài tiền, anh chẳng có gì đáng để phụ nữ ngưỡng mộ.”

Anh ta cười nhạt: “Nếu Quân Dật không một xu dính túi, cô có tình nguyện đến với anh ta không?”

Nghĩ đến những gì Lâm Quân Dật đã làm, tôi lắc lắc đầu, bình tĩnh trả lời trong cái nhìn khinh miệt của Âu Dương: “Cho dù bây giờ Lâm Quân Dật có tiền tỷ tôi cũng không đến với anh ta, nhưng trong tay anh ta có đoạn video khó coi của tôi, tôi không thể không nghe theo anh ta... Âu Dương tiên sinh, nếu anh thật sự muốn tôi rời bỏ Lâm Quân Dật, đừng phí lời khuyên tôi, hãy giúp tôi hủy video đó.”

“Video? Ý cô là Lâm Quân Dật đang uy hiếp cô?” Âu Dương Y Phàm kinh ngạc nhìn tôi từ đầu xuống chân. “Không thể nào, Lâm Quân Dật không phải hạng người như vậy.”

“Không tin anh có thể đi hỏi anh ta. Anh ta là loại người nào, tôi không biết, chỉ biết anh ta có tiền, có thế, muốn làm gì cũng được, pháp luật chẳng là gì.”

“Vậy nên cô hận anh ta, cố tình giày vò anh ta?”

Tôi cười: “Nếu anh cho là vậy, tôi cũng chẳng biết nói thế nào.”

Âu Dương Y Phàm trầm tư một lát, khẽ hỏi: “Nói vậy là, nếu tôi giúp cô lấy video đó, cô sẽ rời xa Quân Dật?”

“Phải! Tôi sẽ lập tức rời xa anh ta, tôi không muốn ở bên anh ta dù chỉ một phút.” “Được! Tôi có thể giúp cô.”

“Cảm ơn!”

Cúi nhìn những viên đá đang tan, tôi bỗng thấy khó hiểu, Lâm Quân Dật là bạn thân của Âu Dương, sao anh ta lại giúp tôi?

Trừ phi... có người bảo anh ta làm vậy? Nghĩ tới giọng nói thâm trầm của ông nội Lâm Quân Dật, tôi bất giác rung mình.

Ông ta quả nhiên đáng sợ, biết không thể không chế Lâm Quân Dật nên cho người đến thuyết phục tôi.

Sau khi Âu Dương Y Phàm đi khỏi, tôi lặng lẽ đến bên cửa sổ, dựa vào khung kính rộng sát đất nhìn ra ngoài.

Bức rèm trắng khép hờ, những bông hồng kiêu diễm trên tường ban công rung rinh trong gió...

Nước biển chở ánh sáng chói lọi từ từ xô đến rồi lại chậm chậm lùi ra, mang theo tiếng sóng dội vào lòng...

Có người giúp tôi thoát khỏi bàn tay tai quái của Lâm Quân Dật, lẽ ra tôi phải vui mừng, nhưng tôi thật sự không cười nổi, vừa nhắm mắt, từng ánh nhìn, nụ cười của Lâm Quân Dật lại

hiện lên trong đầu.

Không biết từ lúc nào, Lâm Quân Dật đã xuất hiện trước ngưỡng cửa, lạnh lùng nhìn hai ly nước trên bàn, đá đã tan hết, nước trên thành ly chảy xuống thành một vũng nhỏ trên bàn.

“Ai đã đến đây?” Khẩu khí anh ta giống ông chồng về nhà bắt được gian dâm, thật nực cười.

“Âu Dương Y Phàm.”

“Cậu ta đến làm gì?”

“Không có gì, chỉ nói chuyện linh tinh.”

“Nói chuyện?” Lâm Quân Dật lại cười giễu cợt. “Chẳng lẽ cậu ta muốn ra giá cao hơn?”

Tôi nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ, che đi những con sóng lấp lánh bên ngoài.

“Trong mắt anh, tôi là con điếm đang treo giá hay sao?”

Anh ta không trả lời, bước tới vòng tay qua eo tôi, kéo khóa váy sau lưng tôi, chiếc váy ngắn tuột xuống sàn...

“Tôi không phải gái điếm!”

“Tôi rất mong em là vậy.” Anh ta ghé vào tai tôi nói nhỏ. “Tôi thực sự hy vọng tiền có thể mua được cả đời em, để lúc nào tôi cũng có em, cho đến khi tôi không còn yêu em nữa, ném em đi không thương tiếc...”

Tôi nhắm mắt, biết rõ anh đang cố tình chọc tức tôi, nhưng vẫn không nén được nổi cay đắng trào lên trong lòng: “Anh nhất định phải hủy hoại mọi thứ của tôi, giày xéo sự tự trọng của tôi mới thỏa mãn ham muốn chinh phục của anh sao? Ai phụ anh? Ai nợ anh, hãy đi tìm bọn họ! Anh làm thế này với người đàn bà yếu đuối trời gà không chặt như tôi có đáng không?!”

Mười ngón tay anh bóp chặt vai tôi, anh nghiêng răng kèn kẹt: “Em nói lại lần nữa xem!”

Bộ dạng anh ta thật đáng sợ, nếu tôi nói lại lần nữa, chắc chắn anh ta sẽ bóp chết tôi không do dự.

Thật sự tôi không hề sợ bị anh ta bóp chết, nhưng tôi không thể tiếp tục nhìn thấy anh ta đau khổ.

“Đủ rồi! Nếu giày vò tôi làm anh dễ chịu, xin cứ tiếp tục. Đằng nào tôi cũng bị đàn ông làm cho thương tích đầy mình, thêm vài nhát dao của anh cũng không sao.”

Anh ta hít thở sâu, ôm tôi vào lòng, dịu dàng ve vuốt lưng tôi: “Hãy cho tôi thời gian nửa năm. Tôi đồng ý với em, nửa năm sau tôi sẽ về Mỹ kết hôn, sau này sẽ không quấy rầy cuộc sống của em nữa!”

Tôi khóc, ôm chặt vai anh ta nức nở.

Nửa năm? Nửa năm quá dài, cũng quá ngắn...

Một âm thanh nặng nề cùng với tiếng gọi lạnh lạnh: “Mẹ, mẹ!” như nước lạnh trút xuống

đầu tôi.

“Mẹ!” Con Kitty trong tay Tur Tur rơi xuống sàn.

Tôi vội vàng vơ lấy cái váy trên sàn mặc vào, chạy đến, quỳ bên cạnh Tur Tur: “Sao Tur Tur đã dậy rồi?”

“Con tỉnh dậy tìm không thấy mẹ... Sao mẹ lại khóc?” Ngón tay nhỏ bé của Tur Tur run run chỉ Lâm Quân Dật: “Chú bắt nạt mẹ phải không?”

“Không đâu!” Tôi vỗ nhẹ lưng con bé còn đang run lẩy bẩy, ôm lấy nó. “Chú đang nói chuyện với mẹ.”

Tôi vừa nói dối gì vậy, có lẽ đứa trẻ ba tuổi cũng không tin.

Vẻ sợ hãi trong mắt Tur Tur đã dịu đi chút ít, nó nơm nớp nhìn Lâm Quân Dật.

“Tại sao mẹ khóc?” Tur Tur đưa ngón tay bé nhỏ, nóng hổi lau nước mắt cho tôi. “Mẹ nhớ bố phải không?”

Tôi bế nó đi vào phòng ngủ, ôm nó vào lòng.

Ôm chặt con, khó khăn đến đâu tôi cũng gắng chịu đựng.

Suốt đêm, những cơn sóng biển ào mơn ghènh đá dường như cũng ào mơn lòng kiên trì của tôi, mỗi bước chân nặng nề trong phòng khách đều như giẫm lên lý trí của tôi.

Gần sáng, tôi mới chập chờn chìm vào giấc ngủ, gần trưa mới tỉnh dậy, mở mắt không thấy Tur Tur bên cạnh, tôi bừng tỉnh, váy áo xộc xệch chạy ra khỏi phòng.

Tur Tur đang ngồi trên đi văng xem phim hoạt hình, chưa khi nào thấy nó ngoan ngoãn như vậy, nó lặng lẽ ôm Kitty, tựa vào cánh tay Lâm Quân Dật, thỉnh thoảng ngửa mặt, đôi mắt to nhìn anh ta chớp chớp, lúc lại cúi đầu nghịch cái nơ trước ngực, nơm nớp như cô vợ bé bỏng bị ruồng rẫy.

Lâm Quân Dật ho nhẹ một tiếng, làm như không nghe thấy, chăm chú xem phim hoạt hình.

“Xin lỗi, con gái tôi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện.” Tôi vẫy tay gọi nó: “Lại đây, đừng làm phiền chú.”

“Mẹ!” Nhìn thấy tôi, Tur Tur lập tức nhảy khỏi đi văng, lao vào lòng tôi.

“Đói chưa?”

Nó gật gật đầu, chỉ về phía chiếc bàn ăn đã bày bữa sáng: “Chú nói đợi mẹ dậy cùng ăn.”

Tôi đặt Tur Tur lên trên một chiếc ghế cạnh bàn ăn, lấy chiếc bánh kem đặt vào tay con bé. Nó đỡ lấy miếng bánh rồi nhìn Lâm Quân Dật, vẻ lưỡng lự.

“Ăn đi, đừng sợ!”

Con bé liền cắn một miếng to, màu bơ vàng dính lem lên khuôn mặt trắng muốt của nó, trông còn mê hơn chiếc bánh kem.

“Rất giống em! Có đứa con gái như thế này, thật hạnh phúc!” Không biết Lâm Quân Dật đã đến đứng cạnh hai mẹ con từ lúc nào.

Hạnh phúc! Tôi nhớ đến cơn đau quặn quai khi sinh nó, gấp trăm lần nỗi đau thất tình. Nhớ lúc lọt sạch ví mới được năm mươi đồng mua sữa bột cho nó. Nhớ những đêm thức trắng, ngồi ôm cơ thể nóng bỏng vì sốt của nó. Nhớ tiếng gọi “bố” đầu tiên của nó. Tôi gật đầu thật mạnh nói: “Vô cùng hạnh phúc! Khi nào có con, anh sẽ biết thế nào là cốt nhục tình thâm. Vì con việc gì cũng có thể làm, thứ gì cũng có thể từ bỏ.”

“Thật sao? Hôm nay vừa may có thời gian, tôi sẽ đưa hai mẹ con ra ngoài chơi, nhân tiện thể nghiệm một chút thế nào là cốt nhục tình thâm.”

Có người nói sự lãng mạn của đàn ông tỷ lệ thuận với túi tiền của anh ta, tôi không nghĩ vậy. Lãng mạn là một cảm giác, lắng nghe những âm thanh hạnh phúc bên mình, khắc vào tâm trí, từ từ hồi nhớ.

Bên làn nước biếc, trước những ngọn núi lô xô, dưới tán dừa xanh mướt, cảnh tượng Lâm Quân Dật nho nhã bẻ Tur Tur tản bộ đẹp như thơ, lãng mạn hơn, xao lòng hơn bữa tối ngập ánh nến và chín trăm chín mươi chín đóa hồng dễ tàn kia...

Mấy ngày ở Hải Nam có rất nhiều cảnh lãng mạn làm tôi xúc động .

Lâm Quân Dật quỳ trên bãi biển, dùng những vỏ ốc dạy Tur Tur xếp hình trái tim, Tur Tur ngồi trên chiếc áo vét đắt tiền của anh ta, cổ nhắc trái tim trên cát...

Lâm Quân Dật bón kem cho Tur Tur, trời nóng, kem tan rất nhanh, chảy đầy ra tay, anh ta vẫn cầm que kem cho Tur Tur ăn hết...

Rồi cảnh anh ta bẻ Tur Tur ngồi đu quay, Tur Tur háo hức chỉ ráng chiều rục rờ hỏi: “Sao mây lại màu đỏ?”

“Bởi vì mặt trời sắp lặn...” Anh ta vuốt mái tóc tơ của Tur Tur, nhẹ nhàng nói. “Có những thứ cho đến phút cuối cùng trước khi mất đi mới đẹp nhất, huy hoàng nhất... Đã bỏ lỡ ban mai, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ hoàng hôn...”

Tôi nhìn hoàng hôn như lửa cháy, bỗng cảm thấy một nỗi sợ mơ hồ, muốn tựa vào vai anh ta, nói với anh ta: “Em sẽ không bỏ lỡ!”

Tôi đã bỏ lỡ Trần Lăng, tôi không muốn lại bỏ lỡ anh ta. Bởi vì anh ta cưng chiều tôi hơn cả Trần Lăng, lối cưng chiều của Trần Lăng là lúc nào, ở đâu cũng gật đầu, nghe theo. Lâm Quân Dật lại chăm sóc tôi một cách tinh tế. Khi tôi lặng lẽ xoa bóp cánh tay tê mỏi, anh ta sẽ bẻ Tur Tur. Khi tôi kín đáo nuốt nước miếng, anh ta sẽ đưa cho tôi cốc nước. Buổi sáng, tôi ngủ dậy muộn, anh ta có thể quét sẵn kem răng vào bàn chải cho tôi, chuẩn bị bữa sáng cho tôi. Buổi tối có thể chia vai cho tôi gối, để tôi ngủ thiếp trong hơi thở phập phồng của anh ta.

Dù ngốc đến mấy tôi cũng có thể cảm nhận được tình yêu của anh ta, tiếc là tình yêu ấy có thể kéo dài bao lâu, tôi không biết. Người con gái nhỏ nhoi yêu một người đàn ông xuất sắc, ngoài danh phận còn có gì có thể trông cậy!

Lâm Quân Dật nhìn Tur Tur ngồi lọt trong lòng mình, chăm chú ngắm ráng chiều đỏ thắm phía xa, hỏi tôi: “Con gái hình như rất quán em?”

“Đúng! Từ nhỏ nó đã vậy.”

“Trẻ con nếu quá quần mẹ như thế chứng tỏ nó không cảm thấy an toàn...” Anh ta hơi dừng lại. “Thiếu tình cảm của người cha.”

Tôi còn chưa kịp hiểu ý, đột nhiên anh ta lại hỏi: “Chồng em bao lâu về nhà một lần?”

“À?” Câu hỏi quá đột ngột, tôi hoàn toàn không kịp phản ứng, ngay người nhìn anh ta, không đoán được ý đồ của anh ta nên không dám trả lời.

“Chúng ta đã quan hệ với nhau nhiều như thế, anh ta không biết hay là không quan tâm?”

“Anh ấy... hơi bận!”

“Tôi cũng rất bận, nhưng nếu vợ tôi trở về nhà với thương tích như vậy, chắc chắn tôi sẽ nhận ra.” Anh ta khẽ nâng cằm tôi lên, ánh mắt sắc như nhìn thấu lòng tôi. “Trừ phi anh ta rất ít về nhà.”

“Anh ấy...” Bây giờ tôi mới hiểu, khi lạnh lùng anh ta đáng sợ hơn rất nhiều lúc nổi điên. Tư duy của anh ta không phải theo logic thông thường.

Thấy tôi không trả lời, Lâm Quân Dật lại hỏi: “Cuộc hôn nhân của em hình như rất bất hạnh?”

“Ai nói vậy, cuộc hôn nhân của tôi rất hạnh phúc, tôi rất yêu anh ấy, anh ấy cũng rất yêu tôi!”

“Anh ta yêu em?” Ngón trỏ của anh ta di chuyển trên mặt tôi, lại cười nhếch mép, mỗi lần Lâm Quân Dật cười như vậy, tôi lại hốt hoảng. “Em đang dối tôi, hay là dối chính mình?”

Tôi im lặng.

“Ly hôn đi, tôi sẽ lấy em!”

Nhất định là tôi nghe nhầm, tôi hỏi lại: “Anh nói sao?”

“Anh sẽ lấy em!”

Vòng đu quay chậm chậm lượn trên không, lòng tôi cũng phập phù chìm nổi.

Hoàng hôn rực rỡ ánh lên mặt anh ta.

“Im lặng tức là đồng ý.”

Tia nắng cuối cùng xuyên qua đám mây rọi xuống, sáng lóa làm tôi không mở được mắt...

Tôi đưa tay bịt mắt, mọi thứ trước mặt như ảo mộng.

Lâm Quân Dật thật sự có thể lấy tôi sao? Anh ta đã có vị hôn thê yêu nhau bao nhiêu năm như vậy, có ông nội là nhân vật huyền thoại, khoảng cách giữa chúng tôi sao có thể chỉ một lời cầu hôn xúc động là có thể vượt qua?

Nhưng hoàng hôn đẹp thế, cõi mơ đẹp thế, tôi không đành làm nó tiêu tan...

Chương 18

Giữa hai dòng nước

An tối xong, chúng tôi về phòng, Âu Dương Y Phàm cũng tới, hai người dường như có ý tránh tôi, đi vào phòng khách nói chuyện.

Một lát sau, tiếng còi từ trong đó vọng ra, nghe rõ giọng Âu Dương Y Phàm: “Anh điên rồi! Lâm Quân Dật, rốt cuộc anh có phải là đàn ông không?”

Tôi đi đến cửa phòng, thoáng nghe thấy tiếng Lâm Quân Dật: “Chính vì tôi là một người đàn ông nên tôi muốn tự quyết định cuộc sống của mình...”

“Vì một người đàn bà đã có chồng, anh vứt bỏ tất cả, vứt bỏ người vợ chưa cưới... thậm chí cả người thân, bạn bè cũng không cần nữa sao?”

“Y Phàm, có những thứ mất đi có thể lấy lại được, có những thứ nếu bỏ lỡ sẽ không thể cứu vãn.”

“Anh không cảm thấy mình quá ích kỷ ư? Anh đã bao giờ nghĩ cho Nhĩ Tích chưa? Cô ấy đợi anh lâu như thế, hy sinh cho anh nhiều như thế, anh có từng nghĩ đến cảm nhận của cô ấy không?”

“Nếu không nghĩ đến cảm nhận của Nhĩ Tích, tôi đã cưới cô ấy lâu rồi! Tôi không cưới chính là hy vọng Nhĩ Tích có thể gặp được một người đàn ông biết trân trọng cô ấy hơn.”

Tôi nghe thấy một tiếng động nặng nề, hình như Âu Dương Y Phàm đã đâm Lâm Quân Dật.

“Nếu cô ấy bắt gặp thì sẽ thế nào? Trong lòng Nhĩ Tích chỉ có anh!”

“Y Phàm!”

“Anh nghe đây, nếu anh không lấy Nhĩ Tích, ông nội sẽ đoạn tuyệt với anh, tôi cũng sẽ không có người bạn vong ân bội nghĩa như anh!”

Âu Dương Y Phàm giận dữ xô cửa bước ra, anh ta quả thật rất giận, ánh mắt nhìn tôi như muốn xé tôi thành từng mảnh. Làm cho một người có giáo dục như anh ta mất tự chủ, có lẽ Lâm Quân Dật quả thật đã quá sai.

Rất lâu sau khi Âu Dương đi khỏi, Lâm Quân Dật mới bước ra, tôi rót một ly nước lọc, mang vào phòng cho anh ta.

Thấy tôi vào, Lâm Quân Dật vội ngoảnh đi, cố che giấu nửa bên mặt sưng đỏ.

Mây đen kịt vùn vù, bầu trời mỗi lúc một sà thấp, làn sương mỏng lượn lờ trên mặt biển.

Đêm ngọt ngào, thê lương.

“Uống chút nước đi!” Tôi bước vào, chìa ly nước trước mặt anh ta.

“Tôi quả thật đã xem thường cô.” Anh ta hất ly nước trong tay tôi. “Cô làm thế nào mà thuyết phục được Y Phàm đòi lại đoạn video?”

Tôi quỳ trên nền nhà, nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, Lâm Quân Dật chộp cổ tay kéo tôi lên: “Cô không muốn ở bên tôi một phút nào? Có đúng cô đã nói như vậy?!”

“Đúng!” Tôi nhìn bàn tay anh ta siết cổ tay mình, cố hết sức nói thật bình tĩnh: “Anh bỏ tay ra, dây dưa mãi cũng chẳng ích gì. Anh ta còn chưa làm anh tỉnh ngộ sao? Là đàn ông nên biết nắm, biết buông!”

Anh ta buông tay, không nói thêm một lời.

Đàn ông bạc tình, đàn bà bạc mệnh, đó là chân lý ngàn năm không đổi.

Tự cổ chí kim, bao nhiêu đàn bà được sủng ái hết mực, nhưng thực sự có thể khiến đàn ông từ bỏ tất cả, liệu được mấy người?

Trước quyền thế, đàn ông luôn hy sinh hồng nhan tri kỷ, nhưng mấy ai chê cười họ vong ân.

Bởi lẽ họ là đàn ông!

Thứ Sáu, chúng tôi từ Hải Nam quay về. Tất cả lại trở lại quỹ đạo ban đầu, anh ta là ông chủ, tôi là thư ký, ngoài công việc, chúng tôi không nói thừa nửa lời với nhau. Tôi cẩn thận chỉnh sửa tài liệu phòng Kinh doanh chuyển đến, trong đó không chỉ liệt kê thành tích của công ty, dự đoán tình hình tiêu thụ các căn hộ đã được định giá, còn thống kê tình hình giao dịch bất động sản trên toàn thành phố trong tháng. Khu chung cư của công ty có vị trí đẹp, giá cả khá hấp dẫn nên bán rất tốt. Nhưng gần đây có một thông tin bất lợi, chính phủ dự định xây cầu vượt ở gần đó nên nhiều chủ hộ muốn trả lại nhà.

Tôi xếp gọn tài liệu đã sửa xong, đang định đưa cho Lâm Quân Dật thì chợt một giọng nữ trong, êm nhẹ vang lên: “Xin hỏi, Lâm Quân Dật có đây không?” Vẻ cao quý toát ra từ giọng nói đó giống như con người cô ta, đẹp và sang trọng. Khuôn mặt trái xoan rất đặc trưng của mỹ nhân, đôi mắt tình long lanh, nụ cười đoan trang. Chiếc váy liền màu tro, cổ chữ V làm tôn khí chất thanh tao như hoa lan, mái tóc thẳng buông lơ lửng xuống bờ vai hơi gầy càng làm tăng vẻ dịu dàng, nữ tính.

Đây là cô gái đẹp nhất tôi từng gặp, dịu dàng mà không yếu đuối, kiêu sa mà không ngạo mạn. Không trang điểm đậm, cũng không mang nhiều đồ trang sức, trên chiếc cổ mảnh dẻ, trắng muốt là sợi dây chuyền kim cương được thiết kế độc đáo, đôi khuyên tai tinh xảo, rực rỡ mà không hào nhoáng, thể hiện một cách hoàn mỹ ý nghĩa sâu xa của hai từ “đẳng cấp”. Cô gái này tuyệt đối có thể sánh với loài lan quý, đắt giá nhất được trồng trong phòng kính.

Trong lúc tôi say sưa ngưỡng mộ, cô ta cũng kín đáo quan sát tôi.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Tôi cung kính nói.

“Không, nhờ cô nói giúp với anh ấy tôi là Lâm Nhĩ Tích.”

Lâm Nhĩ Tích? Cảm giác ngưỡng mộ lúc đầu chuyển thành sự sợ hãi, điều khiến tôi sợ hãi là trong ánh mắt quan sát của cô ta không hề có chút tình cảm...

Nếu không phải quá biết che giấu thì cô ta quá lý trí, cả hai khả năng này đều nói lên một điều, cô ta mới xứng với Lâm Quân Dật, cô ta mới xứng là Lâm phu nhân danh chính ngôn

thuận.

Tôi quay nhìn cửa kính, Lâm Quân Dật đã đẩy cửa bước ra, trên mặt là nụ cười hư ảo: “Sao không báo trước để anh chuẩn bị lễ nghênh đón long trọng?”

“Không muốn làm mất thời gian của anh.”

Anh ta hơi né sang bên để Lâm Nhĩ Tích đi vào phòng: “Đừng giấu anh như thế, anh bận rộn cả tháng với cái công ty bé tí này chưa bằng tiền em mua một bộ váy áo.”

Sau khi bọn họ đi vào trong, tôi chăm chú nhìn tập tư liệu trên bàn, không dám liếc về phía chiếc cửa kính trong suốt. Có lẽ bọn họ đang diễn màn cửu biệt trùng phùng, ôm riết, hay đắm đắm nhìn mắt nhau đầy lưu luyến. Tôi cũng không dám tò mò, càng không muốn nghĩ sâu. Đây chính là cảm giác của thân phận tình nhân, nhìn người đàn ông của mình ở bên cô gái khác, tim đã nghẹn lại, hơi thở đã tắc vẫn phải tươi cười giả bộ như không.

Rất lâu, rất lâu sau họ mới đi ra.

Lâm Quân Dật vừa bước khỏi cửa, liền quay lại, nhìn tôi bằng ánh mắt bối rối, cầm lên tập tư liệu lật giở một hồi: “Lát nữa để lên bàn làm việc của tôi, thông báo cho phòng Kinh doanh chuẩn bị điều chỉnh giá... Tôi có chút việc phải đi, nếu có việc gì, cứ gọi vào di động cho tôi.”

Tôi cung kính trả lời: “Vâng, tôi sẽ cố gắng không quấy rầy anh.”

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt bất lực, nụ cười có phần miễn cưỡng.

Lâm Quân Dật đi rồi, tim tôi bắt đầu se thắt, cơn đau càng lúc càng âm ỉ. Cũng may bao nhiêu công việc vụn vặt dồn tới, tôi không có thời gian suy nghĩ xem đôi tình nhân sẽ dùng cách gì để giải tỏa nỗi nhớ sau bao ngày xa cách.

Làm bất động sản xem ra không đơn giản, không phải chỉ dựa vào năng lực, cố gắng là có thể thành công. Ở trong nước, Lâm Quân Dật không có mối quan hệ quá rộng, thực lực kinh tế mạnh, muốn đứng vững thực sự không dễ. Một loạt công việc như, khiếu nại của khách hàng gửi tới phòng Kinh doanh, thư hối thúc thanh toán của các chủ cung ứng vật tư, một số dự án không được cơ quan hữu trách phê chuẩn... đều đang chờ anh ta giải quyết. Mấy lần nhắc điện thoại định thông báo tình hình với Lâm Quân Dật nhưng tôi sợ, sợ nghe thấy giọng nói của anh ta...

Sắp hết giờ làm, Lâm Quân Dật mới vội vã quay về, chỉ có một mình. Tôi theo anh ta vào phòng làm việc, báo cáo tình hình: “Lâm tiên sinh, hiện nay rất nhiều cơ quan hữu trách chưa phê chuẩn cho chúng ta, công trình có thể bị đình chỉ bất cứ lúc nào, ban Đối ngoại xin ý kiến của anh. Gần đây có tin, chính phủ dự định xây cầu vượt gần công trình của chúng ta, một vài khách hàng cho rằng chúng ta cố tình bùng bít thông tin, nên muốn trả lại nhà... Còn nữa, chúng ta chưa giao tiền công trình theo thời hạn...”

Trong ấn tượng của tôi, một vài ông chủ trước đây, khi gặp những việc tương tự thường nổi giận lôi đình, chửi bới một trận, sau đó liên tục gọi điện thoại đi các nơi.

Nhưng Lâm Quân Dật không như thế, anh ta yên lặng nghe tôi nói hết, vẻ mặt vẫn điềm

tĩnh, lặng lẽ ngồi trước máy tính, trầm ngâm suy nghĩ.

“Thông báo cho ban Đối ngoại chi bao nhiêu tiền cũng được, phải nhanh chóng thiết lập quan hệ để hoàn tất mọi thủ tục... Yêu cầu phòng Kinh doanh chuyển toàn bộ thư khiếu nại của khách hàng cho tôi, thống kê toàn bộ số tiền các căn hộ, hỏi phòng Tài vụ chúng ta còn bao nhiêu tiền trong tài khoản.”

Phòng Kinh doanh lập tức chuyển tư liệu đến, lúc tôi đi vào, thấy anh ta đang ngồi nghiên cứu xu thế của thị trường cổ phiếu.

“Lâm tiên sinh, đây là toàn bộ tài liệu khách hàng... Phòng Tài vụ nói ngân hàng đã chuyển hai mươi triệu cuối cùng vào tài khoản của chúng ta, chúng ta có thể thanh toán bất cứ lúc nào.”

Hình như anh ta hoàn toàn không nghe tôi nói, mắt đang dán vào những đường đồ thị biến đổi trên màn hình.

Tôi không đi ra, cũng không quấy rầy Lâm Quân Dật, lặng lẽ đứng nhìn anh ta làm việc.

Anh ta vẫn đang nghiên cứu cổ phiếu, không phải định dùng toàn bộ số tiền của công ty để “đánh bạc” chứ, như thế quá nguy hiểm, nếu thua, công ty coi như lâm vào khốn cảnh.

Lâm Quân Dật nhắc điện thoại, nhanh tay bấm số: “Kiến Nghiệp, tôi là Quân Dật, nhanh chóng mua cho tôi hai mươi triệu cổ phiếu của X... Tôi sẽ lập tức chuyển tiền cho anh...”

Giọng nói trong điện thoại có vẻ dẫn đo: “Cổ phiếu đó lên xuống thất thường, ý đồ của chủ nhân không rõ ràng...”

“Vì thế anh nhất định phải làm thật nhanh.”

“Anh nên nghĩ kỹ, trò cổ phiếu này kiếm tiền nhanh nhưng nguy hiểm, một khi nhìn nhận sai kế hoạch tiếp theo của chủ nhân, sẽ rất khó thoát ra...”

“Tôi biết!”

Lâm Quân Dật để điện thoại xuống, viết cho tôi một số tài khoản: “Lập tức chuyển toàn bộ số tiền tới tài khoản này... Thông báo cho bộ phận công trình cố gắng kéo dài thời hạn thanh toán thêm vài ngày nữa. Thông báo cho phòng Kinh doanh, bắt đầu từ hôm nay giá nhà của công ty chúng ta sẽ tăng mười phần trăm, bảo họ nói với khách hàng, chuyện xây cầu vượt hoàn toàn chưa có thông tin chính xác, nếu khách hàng muốn trả lại nhà, sau khi làm một số thủ tục, có thể trả lại toàn bộ tiền cho họ.”

“Làm thủ tục gì ạ?”

“Bất cứ thủ tục gì, miễn là có thể kéo dài thời gian!”

“Anh dùng toàn bộ tiền để mua cổ phiếu, ngộ nhỡ...” Tôi cũng biết mình chỉ là thư ký, không nên nói như vậy, nhưng tôi thật sự lo lắng cho anh ta.

“Yên tâm, tôi chắc chắn.”

Anh ta nhìn đồng hồ, lấy chìa khóa trong túi quần đưa cho tôi: “Em đi đón con gái, tôi về muộn một chút.”

“Lâm tiên sinh, tôi nay anh phải đi với vợ chưa cưới cơ mà?” Tôi cố gắng nói giọng bình thường, nhưng tiếc là nó vẫn đầy vị chua chát.

“Tôi đã thu xếp rồi, cô ấy ở khách sạn.”

“Vậy cô ấy có biết tôi nay anh đi với người phụ nữ khác?” Tôi gượng cười trong ánh mắt ngạc nhiên của anh ta.

“Biết! Tôi đã nói rõ với cô ấy...”

“Tôi thực sự đồng cảm với vợ chưa cưới của anh, yêu người đàn ông như anh là bất hạnh lớn nhất đời cô ấy.”

Vậy mà Lâm Nhĩ Tích đã chờ đợi anh ta bao nhiêu năm, thật không đáng!

Thế còn tôi, do tất cả đàn ông trên đời đều bạc tình như thế, hay số kiếp tôi là vậy, toàn yêu những kẻ nực cười.

Tôi đang định đi thì bị anh ta kéo lại: “Băng Vũ, tôi đã giải quyết xong mọi việc, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Tôi vừa ra khỏi công ty, một chiếc Porsche đã dừng ngay trước mặt. Tôi vẫn nhớ rõ đó là xe của Âu Dương Y Phạm, nhưng người bước xuống lại là Lâm Nhĩ Tích.

“Điều tiểu thư, tôi có thể nói với cô vài câu không?” Lâm Nhĩ Tích lịch sự nghiêng người, đúng vẻ đoan trang của một quốc sắc thiên hương. Trước một Lâm Nhĩ Tích thanh tao như đóa hoa lan, tôi bỗng thấy mình xấu xí, thô kệch vô cùng.

Cho nên tôi muốn tránh đi thật nhanh, không muốn đối diện với cô ta: “Xin lỗi, tôi phải đến trường đón con gái.”

“Tôi chỉ nói vài câu, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô.”

Giọng cô ta khẩn thiết, tôi không biết từ chối thế nào, đành gật đầu.

Chúng tôi đến một quán cà phê yên tĩnh ở gần công ty, vừa nhìn thấy phục trang của Lâm Nhĩ Tích, thái độ của nhân viên trình trọng hân: “Chào mừng quý khách!”

“Ở đây có phòng đơn nào yên tĩnh không?”

“Có thưa cô, xin mời.”

Trong căn phòng, chỉ có hai chúng tôi ngồi đối diện nhau, Lâm Nhĩ Tích hỏi: “Cô uống gì?”

“Cà phê.”

“Cho hai ly cà phê sữa.” Nói xong, Lâm Nhĩ Tích rút từ một trăm tệ trong túi xách đưa cho cô phục vụ.

Cô gái nhận tiền, cúi gập người, rồi rít cảm ơn. Đây dường như là thói quen của những người nhiều tiền, luôn dùng tiền để mua sự kính trọng của người khác.

Cô phục vụ vừa đi ra, Lâm Nhĩ Tích liền đặt bàn tay mảnh dẻ của mình lên bàn tay tôi để trên bàn, ánh mắt dịu hiền nhìn tôi không một chút kênh kiệu, coi thường.

“Cô rất yêu Quân Dật phải không?”

“Tôi...”

“Tôi biết, cô không phải là hạng đàn bà phù phiếm, cô ở bên Quân Dật nhất định là bởi vì cô yêu anh ấy, đúng không?”

Tôi tưởng cô ta sẽ khinh miệt hỏi: “Cô cần bao nhiêu tiền?” hay trịch thượng cảnh cáo: “Cô tưởng Quân Dật sẽ cưới cô? Anh ta chơi bởi đùa giỡn cô thôi!”

Nhưng khẩu khí và thái độ đó thật sự khiến tôi không thể nào mở miệng.

“Quân Dật đúng là người đàn ông hiếm có, bề ngoài lạnh lùng, thực ra rất nội tâm, tinh tế, với phụ nữ luôn dịu dàng, chu đáo... cho nên cô gái nào chỉ cần ở gần anh ấy lâu lâu đều si mê anh ấy.”

“Lâm tiểu thư, giữa tôi và Lâm tiên sinh...” Tôi nói như hụt hơi. “... không có gì hết...”

Lâm Nhĩ Tích khoan dung mỉm cười: “Yêu anh ấy thì có gì mà không dám nhận? Ngay lần đầu tiên cùng anh ấy ngắm sao trong công viên, anh ấy khoác cho tôi chiếc áo, kể với tôi những tâm sự giữ kín trong lòng... tôi đã yêu anh ấy. Vì anh ấy, tôi sẵn sàng từ bỏ tất cả, sẵn sàng nhẫn nhịn tất cả... Chuyện này chẳng có gì phải xấu hổ.”

Phải! Cô ta là vợ chưa cưới của Lâm Quân Dật, tình yêu của cô ta quang minh chính đại. Còn tôi chỉ là tình nhân, tình yêu của tôi chỉ là hạt bụi ẩn trong bóng tối.

“Tôi biết thân phận của mình, không dám ảo tưởng điều gì.”

“Phụ nữ khi gặp được người đàn ông mình thích thực lòng sẽ muốn cùng anh ta tính chuyện lâu dài, điều này tôi hiểu.” Lâm Nhĩ Tích nói từng câu chân thành, từng lời gan ruột chạm vào chỗ yếu nhất trong lòng tôi. “Nhưng cô nên biết, những công tử nhà giàu đều chơi bởi phóng đảng bên ngoài, nhưng cuối cùng cưới về luôn là các tiểu thư danh giá xứng đáng với họ. Đây không phải là định kiến, càng không phải danh lợi, mà bởi vì hoàn cảnh gia đình tương đồng, lối sống tương đồng thì mới có thể hòa hợp, giữ được tình cảm bền lâu...”

“Tôi hiểu...”

Cô phục vụ gõ cửa, bưng hai tách cà phê vào, nhìn thấy vẻ mặt của chúng tôi, lập tức lui ra.

Lâm Nhĩ Tích cầm chiếc thìa bạc chậm chậm khuấy cà phê, màu đen của cà phê và màu trắng của sữa hòa vào nhau, tỏa ra vị ngọt đắng đặc trưng của cà phê.

“Cuối năm nay tôi và Quân Dật sẽ kết hôn, chúng ta đều là phụ nữ, tôi sẽ không làm khó cô. Nếu cô vẫn muốn tiếp tục làm người tình của anh ấy, tôi có thể giả như không biết.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta, Lâm Nhĩ Tích đáp trả bằng một nụ cười thiếu tự nhiên: “Dù không có cô, anh ấy cũng sẽ có người khác, ham muốn của đàn ông cũng giống như tình yêu của phụ nữ, đều không thể tự kiểm soát.”

Từng lời u uất của Lâm Nhĩ Tích đều như mũi kiếm đâm vào lòng tôi, tôi cười cay đắng. Hay cho câu: không thể tự kiểm soát!

“Điều tiêu thư, tôi có vài câu thật lòng, không biết có nên nói ra?”

“Cô nói đi.”

“Quân Dật cuối cùng vẫn là chồng tôi, tôi sẽ là Lâm phu nhân danh chính ngôn thuận, sự nhẫn nhịn của tôi có thể đổi lại sự tôn trọng và xót thương của anh ấy. Còn cô sẽ ra sao, không biết cô đã nghĩ đến chưa? Bây giờ cô trẻ trung, xuân sắc, anh ấy có thể đối xử tốt với cô, nhưng mười năm sau thì sao? Nhan sắc tàn lụi, tuổi xuân đã hết, anh ấy có niềm vui khác, cô sẽ thế nào? Nếu suốt đêm anh ấy không về, cô nghĩ anh ấy đi đâu? Cả đêm cô gọi điện không được, cô nghĩ anh ấy đang làm gì? Khi từ điện thoại vọng ra giọng ồm ồm của một cô gái, anh ấy sẽ nói thẳng với cô, đó là tình nhân của anh ấy, cô có chịu được không?”

Tay tôi cầm chiếc tách run bần bật, vài giọt cà phê bắn ra tay.

Lâm Nhĩ Tích ngẩng đầu cười, nụ cười vẫn trong êm như nước: “Không chịu được đúng không? Người đàn ông ưu tú như Quân Dật, cô có hy vọng anh ấy mãi mãi chỉ có mình cô không? Đừng ngốc thế, các đại công tử cũng phong lưu đa tình không kém hoàng đế ngày xưa... Tôi yêu Quân Dật nên tôi có thể lượng thứ, còn cô có thể không?”

“Tôi không thể...” Tôi là người hẹp hòi, đã yêu là không chia sẻ.

Tôi không thể chia sẻ người yêu với cô gái khác, tôi không thể chấp nhận sự phản bội trong tình yêu.

“Nghe nói cô đã có gia đình, có con đúng không?” Lâm Nhĩ Tích nắm tay tôi, bàn tay mềm mại như đám mây nhỏ. “Tôi không có ý gì, chỉ muốn hỏi, chồng cô có biết chuyện này? Anh ta không quan tâm ư?”

Mặc dù khiêm nhường, mặc dù nhỏ bé nhưng tôi vẫn muốn giữ chút tự tôn cuối cùng trước mặt cô ta: “Chúng tôi đã chia tay nhau cách đây năm năm.”

“Năm năm?” Mặt Lâm Nhĩ Tích đột nhiên biến sắc, căng thẳng nhìn tôi.

“Tôi không có lòng khoan dung vĩ đại như cô, khi phát hiện ra anh ấy có người khác, cô ấy gọi điện thoại nói rằng, cô ấy là vợ chưa cưới của anh ấy... tôi đã rút lui!”

Lâm Nhĩ Tích đột nhiên buông tay tôi, miệng vẫn cười, nhưng vô cùng miễn cưỡng: “Xin lỗi!”

“Người nên nói xin lỗi là tôi.” Tôi đứng dậy, mỉm cười nói với cô ta: “Lâm tiêu thư, tôi đã phá hoại tình cảm của hai người. Cô yên tâm, tôi biết mình nên làm gì.”

Tôi ra khỏi quán cà phê.

Ráng cuối trời đỏ như mây trắng nhỏ huyết lệ...

Nắng cuối ngày rất đẹp, chỉ vì cận hoàng hôn...

Tôi từ từ ngoái nhìn, qua lớp kính trong suốt, Lâm Nhĩ Tích cúi đầu, những ngón tay mảnh dẻ đan vào mái tóc mềm trước trán, màu tóc đen càng làm nổi bật những ngón tay trắng bệch.

Thì ra cô ta không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Tôi vội vàng đến trường mẫu giáo, từ xa đã thoáng nhìn thấy Tư Tư hai tay bám vào cánh

cửa sắt sơn đỏ hơi bạc màu, kiềng chân, mắt mở to mong ngóng nhìn ra xa, vệt nước mắt long lanh trên khuôn mặt con gái trong ánh hoàng hôn như đẩy tôi xuống vực thẳm của sự đau khổ và hối hận.

Một đứa trẻ bốn tuổi lẽ ra phải được làm nũng trong vòng tay mẹ, hờn hờn lên mặt cha.

Nhưng tôi đã làm được gì? Không thể cho con một gia đình hạnh phúc, một tuổi thơ vô tư, êm đềm, thậm chí còn chưa thể đảm bảo cuộc sống vật chất ổn định...

Tôi thực sự không xứng làm mẹ. Tôi đã ích kỷ sinh ra nó, để nó phải cùng tôi sinh tồn trong thế giới xấu xa này.

“Mẹ!” Vừa nhìn thấy tôi, Tư Tư lao vút ra.

Tôi cúi đầu, những giọt nước mắt hối hận nhỏ xuống bậc thêm đầy bụi.

Bàn tay nhỏ xinh sờ mặt tôi, lau nước mắt cho tôi...

“Mẹ, đừng khóc...”

Tim tôi đau thắt, tôi ôm cơ thể gầy gò vào lòng, nước mắt vẫn tuôn. Có một cô con gái như thế, sao tôi có thể khóc, vì con, tôi phải kiên cường sống tiếp.

Tôi nhẹ nhàng dỗ dành: “Mẹ không sao, Tư Tư ngoan lắm...”

“Mẹ, Tư Tư muốn có chú... Tư Tư không cần bố, chỉ cần chú thôi...”

Giọng non nớt trong veo, ẩn chứa nỗi mong đợi rứt rứt từ lúc sinh ra, chỉ tôi mới cảm nhận được, nó không cần bố... Tại sao một đứa trẻ lại không cần bố, trong khi lúc còn bé, ngày nào tôi cũng mơ có bố mẹ?

Tôi gượng nụ cười: “Được, mẹ sẽ tìm chú cho con!”

Nó vòng cánh tay nhỏ nhắn ôm cổ tôi, reo lên: “Mẹ...”

Có nó, tôi không có tư cách yêu cầu, không có tư cách đâm đầu trong tình yêu, nó cần một người bố, một người bố có thể thương yêu, bảo vệ nó.

“Tư Tư, ngày mai chú sẽ đưa mẹ con mình đi chơi công viên, được không?”

“Chơi công viên? Thích quá!” Lâm Quân Dật quả thực đã khiến tôi có một giấc mơ đẹp nhưng hư ảo, bây giờ đã tỉnh khỏi giấc mơ, lòng đã chết, anh ta cách tôi quá xa...

Về đến nhà, tôi giao Tư Tư cho Liễu Dương, nói: “Mình cần đi gặp anh ta nói chuyện, chấm dứt tất cả!”

Liễu Dương hỏi: “Đã quyết định rồi ư?”

“Đúng, quyết rồi!”

Lúc tôi đi, Tư Tư meo máo, khuôn mặt tròn nhẵn nhúm, bàn tay bé bỏng túm chặt áo tôi.

Tôi nhẹ nhàng xoa lưng nó dỗ dành: “Tư Tư ngoan, sáng mai mẹ đưa đi chơi.”

Nó vẫn không chịu nhìn tôi.

“Mẹ hứa, nhất định sẽ về thật sớm, được không?”

Tư Tư lập tức nhoén miệng cười, buông tay.

Chương 19

Thật lòng yêu em

Đêm đã khuya, thức ăn tôi chuẩn bị cho Lâm Quân Dật đã nguội cả, anh ta vẫn chưa về. Để giết thời gian, tôi mở tủ đựng băng đĩa, định tìm xem lại bộ phim *Thật lòng yêu em*.

Trong tủ có rất nhiều đĩa phim, tìm mãi không thấy chiếc đĩa đó, nhưng lại vô tình phát hiện ra một chiếc đĩa VCD không tên, bên trên ghi mấy ký hiệu bằng bút máy mực đen mà tôi không hiểu. Đang định trả lại chỗ cũ, đột nhiên có linh cảm mơ hồ, người tôi chợt lạnh. Linh cảm đặc biệt đó khiến tôi nôn nóng cho chiếc đĩa vào đầu máy, nhấn nút, trên màn hình lập tức hiện lên cảnh tượng tôi đã dự đoán. Do đầu máy có độ phân giải cao nên rõ nét hơn nhiều, chân thực và thô hơn nhiều khi xem trên máy tính, nhìn thấy rõ cảnh tôi chống lại anh ta, mặt đầy oán hận...

Khuôn mặt đó... không khí xung quanh bỗng ngưng như bị rút sạch, hoàn toàn ngạt thở... Cô gái đó quả thực rất giống tôi, nhưng không phải là tôi!

Tôi ngồi trên đi văng, trước mặt là một phiền hỗn loạn. Lẽ ra tôi nên sớm nghĩ, dù Lâm Quân Dật bệnh hoạn đến mấy cũng không thể ghi lại cảnh xảy ra bất ngờ như vậy, càng không thể có chuyện đặt camera trong phòng, ghi lại tất cả.

Nhưng điều tôi không hiểu đó là, anh ta có thể bỏ công sức thiết kế đoạn video như thật đó để lừa tôi...

Lâm Quân Dật thật đúng là bản sao của ông nội anh ta, không từ thủ đoạn nào để đạt mục đích!

Hận ư? Căm ư? Ít nhiều cũng có, nhưng cái đó chẳng nghĩa lý gì, ý nghĩa duy nhất là, đây chính là thời cơ thích hợp nhất để tôi rời xa anh ta.

Anh ta không thể tiếp tục uy hiếp, trói buộc tôi, tôi cũng không muốn cho anh ta bất cứ hy vọng cứu vãn nào.

Đã dứt nên dứt hẳn, dứt sạch, sau đó không mong chờ, vĩnh viễn không vương vấn!

Khi Lâm Quân Dật trở về, tôi đang thần thờ ngồi nhìn màn hình ti vi đen ngòm trên tường...

Vừa nhìn thấy bộ dạng đó của tôi, anh ta vội vã hỏi dồn: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì ư?”

Tôi liền bật lại đoạn video vừa rồi, trên màn hình lại hiện ra tiết mục “đặc sắc”, mặt rần đanh, tôi lạnh lùng, chậm rãi nói: “Lâm Quân Dật, tôi đã quá coi thường anh! Để làm tiết mục đặc sắc như thế, anh đã bỏ ra nhiều tiền?”

“Băng Vũ... Tôi không có ý lừa em, tôi thật lòng yêu em, tôi làm tất cả những cái đó cũng là để được ở bên em.”

Tôi hất cánh tay Lâm Quân Dật đang muốn kéo tôi lại, đứng phắt dậy, nhìn anh ta bằng ánh

mắt phẫn nộ: “Anh yêu tôi? Từ khi quen tôi, anh đã làm những gì? Ép buộc, uy hiếp, bạo lực, lừa dối, tổn thương... Tất cả chính là cái mà anh gọi là tình yêu?”

Mặt anh ta xám lại, hai bàn tay nắm chặt: “Tại sao em chỉ nhớ tôi làm tổn thương em, sao em không nhớ tôi yêu em thế nào, em báo đáp tôi thế nào? Em có biết mỗi lần nhìn thấy em ngủ trong lòng tôi, tôi buồn thế nào không? Tôi rất sợ đêm hôm sau, người nằm bên cạnh em không phải là tôi...”

“Đó là do anh tự chuốc lấy!”

“Đúng, tôi tự chuốc lấy, biết rõ em là bông hồng gai mà vẫn muốn để trong lòng, từng phút từng giờ bị đâm chảy máu, vẫn không muốn buông...”

Bị đâm chảy máu đâu phải mình anh ta, tôi thầm nghĩ, nhưng không đề lộ ra.

Liều Dương từng nói với tôi: “Nếu không muốn làm tổn thương người đàn ông yêu mình, đừng có yếu lòng, đừng bộc lộ chút tình nào với anh ta, bởi chính những dùng dằng vương vấn, sự quan tâm, xúc động bất ngờ bộc lộ đó sẽ khiến cậu phải trả giá, phải chịu đau khô giòn vò nát!”

Một lần đau, còn hơn nhiều lần đau!

Tôi tát Lâm Quân Dật một cái thật mạnh: “Lâm Quân Dật, anh là đồ bệnh hoạn, anh thích tự hành hạ mình thì đó là việc của anh! Tôi xưa nay chưa từng muốn có bất cứ dính líu nào với anh. Nếu là đàn ông, xin anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, cả cuộc đời này tôi không muốn nhìn thấy kẻ điên khùng như anh.”

Lâm Quân Dật tái mặt, tay giơ lên nhưng lại hạ xuống: “Tại sao tôi lại yêu một người như cô... Cô hoàn toàn không xứng!”

Tôi đẩy anh ta, chạy ra khỏi nhà.

Lần này anh ta không ngăn cản, đứng trơ như tượng nhìn tôi bỏ đi, trong giây phút cánh cửa khép lại, tôi thấy anh ta vẫn đứng yên, đăm đăm nhìn mặt tôi.

Chiếc hộp hình trái tim bằng nhung đỏ trong tay anh ta rơi xuống sàn...

Về đến nhà, tôi rã rời ngã xuống giường, chỉ muốn ngủ một giấc thật say để khi tỉnh dậy, sẽ làm lại từ đầu, nhưng mỗi lần nhắm mắt, cảnh chiếc hộp đỏ trong tay Lâm Quân Dật rơi xuống sàn lại hiện lên.

Anh ta thật sự muốn cưới tôi ư? Tại sao anh ta lại kiên quyết như vậy?

Theo những gì tôi biết về anh ta, anh ta tuyệt đối không phải hạng đàn ông coi hôn nhân là trò đùa, càng không cư xử không suy tính trước sau, tại sao anh ta có thể chịu sự sỉ nhục, gạt bỏ lòng tự trọng vì một người đàn bà đã có chồng như tôi... Rốt cuộc tôi có điểm gì hấp dẫn anh ta?

Cả đêm thao thức, tôi lần điếm lại từng chi tiết từ ngày quen nhau, nhưng không thể tìm ra câu trả lời.

Mới sáng sớm, Ngô Hàng đã gọi điện nói, tám giờ đợi hai mẹ con ở dưới tầng.

Tôi vội vàng sửa sang cho Tư Tư, nhìn nó cười tươi như hoa đào, tôi hôn thật kêu lên khuôn mặt non nớt của nó. Những năm qua, tuy khổ cực, gắng gỏi vì con nhưng tôi không hề hối hận vì đã sinh ra nó, bởi vì trong người nó là dòng máu của anh.

Chuẩn bị xong cũng hơn tám giờ, tôi bế Tư Tư đi xuống cầu thang trong nụ cười chúc phúc của Liễu Dương.

Vừa bước ra khỏi cổng khu chung cư, đã nhìn thấy Ngô Hàng đứng bên kia đường vẫy tay. Hôm nay anh mặc áo phông trắng, mái tóc chải gọn gàng, cặp kính cũng được thay mới...

Tôi đang vẫy tay cười thì ánh mắt bị thu hút bởi chiếc BMW đen bóng. Cửa kính xe hạ xuống một nửa, một phần cánh tay Lâm Quân Dật đặt trên đó, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta trong bộ dạng tàn tạ như vậy, mái tóc rối, sắc mặt xanh xao, chiếc áo vét nhăn nhúm mặc hôm qua, không còn cà vạt, mấy chiếc cúc đầu của chiếc áo sơ mi mở toang, để lộ nửa khuôn ngực đầy mồ hôi.

Lâm Quân Dật rít từng hơi thuốc, trên mặt đất đầy đầu mẩu và tàn thuốc, đến chị lao công đứng xa cũng lắc đầu ngán ngẩm, nếu không vì chiếc xe hơi sang trọng kia, chắc anh ta đã bị mắng một trận vì ý thức công dân kém.

Tôi cố giữ cho tim mình không đập loạn vì sự xuất hiện của anh ta, hướng ánh mắt về phía Ngô Hàng, nhanh chóng bế Tư Tư băng qua đường, đi đến đó.

Lên xe, tôi không thể kìm được, ngoái lại nhìn Lâm Quân Dật, thấy anh ta nhếch mép cười, sau đó cửa kính xe từ từ kéo lên, anh ta rò ga phóng đi, để lại một tiếng gió rít thê lương.

Tôi nhìn lần cuối chiếc xe đã khuất. Người tôi yêu, người tôi từng rung động cuối cùng vẫn không thể là chỗ dựa cho tôi trong cuộc đời...

Trần tĩnh trở lại, mới phát hiện Tư Tư cũng đang nhìn về hướng chiếc xe của Lâm Quân Dật, mặt buồn thiu vẻ thất vọng.

Ngô Hàng cười, xoa mặt Tư Tư, hỏi có muốn đi chơi công viên không.

Con bé cúi đầu mân mê cái nơ trên ngực, không nói.

“Tư Tư, chú Ngô Hàng hỏi con kìa.”

Con bé không nói, vẫn nhìn về hướng chiếc xe của Lâm Quân Dật vừa đi.

Bây giờ tôi mới hiểu, thì ra người mà con bé thích chính là Lâm Quân Dật, nó đã nói nó không cần bố, chỉ cần chú, chính là ý đó.

“Ngô Hàng...” Tôi do dự một chút rồi nói: “Em xin lỗi, hình như Tư Tư không muốn đi.”

“Đến chỗ vui chơi là thích ngay.”

Tôi cứ tưởng trẻ con dễ dàng bị hấp dẫn bởi những cái mới, dễ quên người, quên chuyện, nhưng khi đến Thế giới đại dương, thấy Tư Tư đi nhặt những vỏ sò, quỳ trên cát cẩn thận xếp thành hình trái tim, lúc sau lại thấy nó ngẩng đầu nhìn những chiếc đu quay, ngậy người dõi theo những đám mây, tôi mới biết mình đã sai, những hình ảnh lãng mạn khắc vào ký ức tôi cũng bén rễ trong ký ức thiếu vắng tình cha của Tư Tư.

“Tur Tur?” Tôi quỳ xuống bên nó. Nó ngoảnh đi, không thèm nhìn tôi.

“Con sao thế? Giận mẹ à?”

Nó chỉ vào hình trái tim xiêu vẹo bằng vỏ sò: “Mẹ có thích không?”

“Mẹ thích!” Con bé nghe vậy vui hẳn lên.

“Chú nói đây là thứ chú muốn tặng mẹ, nhưng mẹ không thích, con bảo, mẹ cũng thích...”

Tôi đỡ nó dậy: “Chúng ta đi cưới ngựa đu quay nào, chú Ngô Hàng đang chờ con.”

Con bé mím môi nhìn đông vỏ sò trên đất, giận dỗi đá tung, sau đó không nói gì với tôi nữa.

Khi Ngô Hàng đưa chúng tôi về nhà, tôi nói với anh: “Cảm ơn anh đã có lòng, nhưng có lẽ Tur Tur không thích anh.”

“Thế còn em, em định cứ sống một mình như thế sao?”

“Em muốn gặp lại Trần Lăng! Em muốn...”

Ngô Hàng ngắt lời tôi: “Em vẫn còn yêu cậu ta?”

“Chưa gặp lại, em không thể từ bỏ anh ấy.”

“...”

Một cuộc tình đã trôi vào dĩ vãng, vốn dĩ không nên đi tìm dấu vết của nó, nhưng tôi không thể kiềm chế khát vọng của mình, dù cho đã không còn bất kỳ quan hệ nào với Trần Lăng, nhưng tôi vẫn muốn đứng xa nhìn anh một lần, ngắm nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời và đôi mắt long lánh như sao của anh, biết rằng anh đang sống hạnh phúc như tôi hy vọng.

Nếu anh đang sống hạnh phúc, tôi sẽ nói với anh, tôi đã lấy một người rất yêu tôi, tôi đang sống rất hạnh phúc, tôi còn nói với anh, tôi có một cô con gái rất xinh đẹp, rất ngoan...

Còn nếu anh vẫn đợi như tôi, tôi muốn nói với anh, tôi và Tur Tur thực sự rất cần anh, nhất là bây giờ...

Những cánh đồng hoa cải bạt ngàn lướt qua nhanh, hoa vàng tươi dập dờn như sóng, bầu trời màu ngọc bích điểm những đám mây trắng xốp như khói...

Ngồi trên con tàu lao vun vút, khoảng cách với Trần Lăng càng ngắn, lòng tôi càng rối loạn. Trước mắt luôn hiện lên bóng một người đàn ông sầu muộn, trong đêm khuya, lặng lẽ đứng trên thềm sân ga đăm đăm nhìn ra xa. Khuôn mặt mập mờ, tôi không thể nhận ra anh.

Anh không phải Trần Lăng, Trần Lăng không có vẻ u hoài của một người nhìn thấu sự đời, không có vẻ thâm trầm, ưu nhã như vậy, bóng lưng cũng không cô đơn, tuyệt vọng như thế.

Càng không phải là một Lâm Quân Dật cao ngạo lạnh lùng, một Lâm Quân Dật với nụ cười nhạo báng trên môi, một Lâm Quân Dật u uất khi kể về bạn gái.

Anh là ai? Người tôi chờ đợi là ai?

Tôi thật sự không có câu trả lời!

Ôi! Tạo hóa luôn đùa bỡn con người, hữu duyên tương ngộ, vô duyên tương tri...

Lần họp khóa này không được đầy đủ lắm, sau nhiều năm không gặp, nên không khí có phần gượng gạo .

Trong lúc mọi người tự giới thiệu về mình, tôi im lặng chăm chú nhìn về phía cửa ra vào, những khuôn mặt quen thuộc xuất hiện mỗi lúc một nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thấy Trần Lăng...

Tôi chờ đợi, mong ngóng, mỗi lần cánh cửa mở ra, tim tôi lại hồi hộp nảy lên, khi nhìn rõ người bước vào, tôi lại thất vọng cúi đầu.

Anh không đến sao?

Sau mười năm không dễ có cuộc gặp này, anh cũng không muốn đến? Không muốn gặp tôi?

Buổi liên hoan đã bắt đầu nhưng anh vẫn chưa đến.

Nhiều bạn đã say, anh vẫn chưa đến.

Cuộc vui sắp tàn, anh vẫn chưa đến.

Tia hy vọng cuối cùng của tôi cũng tắt.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của tôi, Dương Na hỏi xung quanh: “Các bạn, hôm nay, Trần Lăng không đến à?”

“Trần Lăng ư?”

“Ồ đúng! Từ đầu đến giờ không thấy đâu?”

Có người phụ họa, có người tò mò, cũng có người nhìn tôi hỏi: “Diêu Băng Vũ, cậu cũng không có tin tức gì của anh ta sao?”

Tôi bần khoản lắc đầu, lặng lẽ uống tiếp cốc trà đã nguội.

Xung quanh mỗi người một câu, bàn tán sôi nổi, một cô ở bàn khác bàn nghe thấy, ngهن cổ nói với sang: “Trần Lăng hả? Mấy năm trước mình có gặp anh ta...”

Tôi lập tức ngắt đầu, chăm chú nghe cô bạn kể: “Hình như anh ta đang sống rất khá ở Mỹ.”

Mỹ? Trần Lăng đã sang Mỹ ư?

Một tia sáng lóe trong đầu tôi rồi lại vụt tắt khi tôi còn chưa kịp nắm bắt.

“Trần Lăng sang Mỹ à? Hèn chi không thể nào liên lạc được.” Một người nói, tôi cũng không nhận ra là ai.

Cô bạn lúc nãy đột nhiên nghĩ ra điều gì, vui vẻ hỏi tôi: “Diêu Băng Vũ, bạn không gặp anh ấy ư? Trần Lăng cũng không liên lạc với bạn à?”

“Liên lạc với tôi?” Bề ngoài cố tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng tim tôi sắp nảy ra khỏi lồng ngực.

“Ừ, anh ấy bảo bị mất liên lạc với bạn, còn hỏi tôi làm thế nào để liên lạc với bạn.”

Tôi không thể nào giữ bình tĩnh, xúc động nắm chặt tay cô bạn hỏi: “Bạn gặp anh ấy bao

giờ?”

“Lâu rồi, hình như năm năm trước... Hồi đó tôi nói với anh ấy, tôi cũng không biết. Trần Lăng còn nhờ hỏi giúp tin tức về bạn, tôi phải gọi cho rất nhiều người mới tìm được số điện thoại của bạn.”

Năm năm trước? Nước Mỹ? Một loạt từ ngữ tôi chưa từng gắn với Trần Lăng lúc này đột nhiên xuất hiện khiến tôi liên tưởng đến số điện thoại nhìn thấy trong di động của Trần Lăng, liên tưởng đến mùa xuân bất chợt của chúng tôi...

Anh đã nói: “Anh đến, chỉ vì câu nói của tôi: Em nhớ anh!”

Anh đã nói, anh được người ta nhận nuôi, nhưng không nói người đó sống ở Mỹ, càng không nói anh có một tiền đồ xán lạn ở bên đó.

Lâm Quân Dật?!

Ba chữ này đột nhiên cháy lên trong tâm trí tôi!

Một người bơ vơ không nơi nương tựa, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện. Một người là công tử nhà giàu, học kinh tế mười năm bên Mỹ.

Một người nhỏ nhoi, mơ ước lớn nhất là có một gia đình yên ấm. Một người tài năng xuất chúng, cơ hồ coi thường cả thế gian.

Một người lương thiện, dịu dàng. Một người thâm hiểm, cơ mưu.

Một người cười tươi như ánh nắng. Một người cười lạnh như lưỡi gươm...

Hai con người khác nhau như vậy, tại sao giống nhau đến thế?

Tôi từng hoài nghi họ là anh em, do cảnh ngộ xô đẩy, đi theo những con đường khác nhau nên tính cách khác nhau...

Tôi cũng từng ảo tưởng họ là một, nhưng thật sự không có gì có thể gắn hai người với nhau!

Tâm trí tôi đã hoàn toàn rối loạn... Những từ “năm năm”, “nước Mỹ” quay cuồng trong đầu, nếu hai người là một...

Hàng loạt khúc mắc không tìm ra lời giải được xâu chuỗi lại khiến hơi thở nghẽn lại trong ngực tôi bật ra.

Lần đầu gặp nhau, khi nghe tôi giới thiệu, anh lại cười mỉa mai như vậy!

Bệnh dạ dày nặng như thế, nhưng cách một giờ lại đòi một cốc cà phê. Quần áo trong tủ, bài hát trên xe, bộ đồ ăn bằng thủy tinh trong nhà, bộ phim cùng xem trong lần đầu hò hẹn...

Tất cả những chi tiết đó, tôi chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại... mới biết hình như tôi đã bỏ qua rất nhiều chi tiết quan trọng.

Tôi đứng bật dậy, lao ra cửa, nghe tiếng mọi người gọi, hỏi đi đâu.

Nhưng không ngoái lại.

Lúc này, tôi không thể nào suy nghĩ được nữa, chỉ có ý nghĩ duy nhất, tôi phải gặp anh...

Ngồi trên tàu, cảnh vật vun vút lướt qua cửa sổ, trong đêm tối tôi không nhìn rõ sắc hoa trên đồng cỏ nhưng vẫn thấp thoáng cảm nhận cánh hoa lay...

Những cảnh tượng mây tháng qua hiện lên trong tâm trí.

Nếu cần giải thích hành vi điên khùng và bệnh hoạn của Lâm Quân Dật, chỉ có một nguyên do, đó là hận! Hận vì yêu!

Sự bất thường đầu tiên, anh đưa tôi đến căn hộ anh không thường lui tới, chỉ vì câu tôi nói: “Trần Lăng, em nhớ anh!”

Khi xông vào phòng tắm, anh nói không sai: nửa đêm tôi cởi quần áo trong nhà anh, hoàn toàn là thử thách sức chịu đựng của anh!

Nếu làm ngo, anh không phải là đàn ông...

Anh dùng mọi thủ đoạn để tôi trở thành tình nhân của anh, còn hết lần này đến lần khác dọa bỏ rơi tôi, bởi vì anh vẫn đau đáu trong lòng sự phản bội của tôi, nhưng vẫn yêu tôi!

Hữu duyên tương ngộ... nhưng quá muộn...

Đến hôm nay, tôi mới biết anh yêu tôi nhường nào, dù hận bao nhiêu cũng không thể kìm nén nỗi khao khát tôi từ sâu trong lòng.

Còn tôi? Tôi chỉ nhìn thấy những bức ép của anh mà không nhận ra tôi từng bước ép anh vào đường cùng, dù tưởng tôi đã có chồng, anh vẫn tình nguyện làm người tình “vụng trộm” của tôi... Khi anh không cầu mong gì hết, chỉ muốn cùng tôi tiếp tục giấc mơ chưa trọn, tôi đã làm gì?

Tôi đã khiến anh tưởng rằng, tôi đã lấy chồng, có con, có cuộc sống hạnh phúc, đã sớm quên sạch những gì anh lưu giữ trong lòng.

Hôm sinh nhật anh, trong chiếc hộp từ tay anh rơi xuống chính là... nhẫn đính hôn!

Giằng co đấu tranh lâu như vậy, anh đã lựa chọn tha thứ, quyết định lấy tôi, nhưng tôi...

Ngồi trên tàu, bất chấp ánh mắt lạ lùng của những người xung quanh, tôi liên tục lau nước mắt không ngừng tuôn trên má, liên tục nhấn số điện thoại của anh.

Di động của anh vẫn chỉ vọng ra yêu cầu để lại lời nhắn, điện thoại ở phòng làm việc không có người nghe .

Hàng cây hai bên đường mang theo hồi ức lướt qua trước mắt tôi...

Còn nhớ hoàng hôn một ngày hè, tôi đứng đợi Trần Lăng trước cửa nhà ăn.

Một bàn tay ấm áp bịt mắt tôi, tôi bật cười, không ngờ anh lại thích cái trò trẻ con đó.

Bắt nạt người, tôi cũng biết!

Tôi cố tình nói thật ngọt ngào: “Hiểu Dương, đừng đùa, lần nào anh cũng thế!”

Phản ứng của anh còn thú vị hơn tôi tưởng, mười ngón tay cứng lại như xác ướp, hơi thở gấp, ngực phập phồng.

Một lúc lâu sau, anh mới buông tay, đột nhiên ôm tôi: “Nhớ anh, nghĩ tới anh, khó khăn

với em vậy sao?”

Lòng tràn trề hạnh phúc, tôi áp má vào lưng anh: “Em nhớ, mãi mãi nhớ... Anh ngốc thật, em đùa chút thôi, dù anh hóa thành tro em vẫn nhận ra.”

“Băng Vũ!” Giọng Trần Lăng không vui, nhưng không to tiếng. “Lần sau đừng đùa như vậy nữa, tổn thọ lắm.”

Nhớ lại chuyện này, nước mắt lại nhoe mi, tôi thật ngu ngốc, chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ, nhưng mỗi lần gặp lại, anh đều phải giới thiệu từ đầu...

Anh là Trần Lăng... Anh là Trần Lăng.

Tôi cứ nghĩ, hình bóng anh đã khắc vào tim tôi, anh biến thành tro tôi cũng nhận ra...

Nhưng tôi luôn không nhận ra anh, thật sự không lần nào nhận ra anh!

Thật buồn, quả đáng buồn!

Di động đổ chuông, tôi không kịp nhìn số máy, lập tức ấn nút nghe.

“Alô! Vâng...”

Một giọng chậm rãi vang lên, đập tan hy vọng của tôi: “Xin chào, Diêu Băng Vũ phải không? Tôi là Âu Dương Y Phàm.”

“Âu Dương tiên sinh, tôi muốn gặp... Lâm Quân Dật. Anh có biết bây giờ anh ấy ở đâu không?”

Giọng trong máy rõ ràng không hài lòng: “Diêu tiểu thư, đến lúc này, cô cũng không cho rằng mình nên buông tha anh ấy sao?”

“Tôi...”

Âu Dương ngắt lời tôi: “Rốt cuộc phải thế nào cô mới hài lòng? Để ông cháu người ta từ nhau, Quân Dật hủy hôn với Nhĩ Tích?”

“Tôi cũng vừa mới biết anh ấy là Trần Lăng!”

“Biết rồi thì sao?” Phản ứng của anh ta rất bình thường, chứng tỏ đã biết quá khứ của tôi và Lâm Quân Dật.

“Tôi...”

Âu Dương lại ngắt lời tôi: “Cô muốn bù đắp, hay là muốn cứu vãn? Diêu tiểu thư, chuyện của hai người tôi không nên hỏi, nhưng là bạn của Quân Dật, tôi muốn hỏi cô một câu. Năm xưa khi Quân Dật biết bố mình mắc bệnh ung thư, từ phòng mổ đi ra, cô đã ở đâu?”

Chiếc điện thoại suýt rơi khỏi tay, một tiếng nổ âm bên tai tôi.. .

Giọng khẩn nộ trong máy nói với tôi: “Cô đang đi dạo với người chồng hiện nay... dùng dằng lưu luyến dưới lầu phải không?”

Di động rơi, không chỉ giáng xuống mặt đất, còn giáng vào lòng tôi...

Cả ngày hôm đó tôi chỉ nghĩ đến lời nói của cô gái kia, thần trí ngơ ngẩn, không hề nghĩ,

tôi về muộn như vậy, Trần Lăng sẽ lo lắng, sẽ đi tìm.

Khi Trần Lăng nhìn thấy tôi và Ngô Hàng trong vườn trường, nhìn thấy chúng tôi giằng co dưới lầu, anh đã khóc bỏ đi, nhưng tôi lại nói dối anh là tôi đi dạo một mình, lòng anh sẽ thế nào?!

Trong nhà hàng châu Âu, nhìn thấy Ngô Hàng nắm tay tôi, tâm trạng anh ra sao...

Anh hành hạ, uy hiếp tôi đã là rất nể tình, nếu là anh, tôi nhất định bóp chết người đàn bà vô tâm đó!

Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng.

Ung thư? Âu Dương Y Phàm có lần nói tế bào ung thư đã di căn vào xương của bố Quân Dật, thời gian đó chính là lúc Trần Lăng bỏ đi...

Tôi nhất điện thoại lên, mới phát hiện, cú điện thoại của Âu Dương vừa rồi là gọi từ di động của Lâm Quân Dật.

Không kịp suy nghĩ tại sao, tôi nhấn nút gọi lại, người nghe vẫn là Âu Dương Y Phàm.

“Âu Dương tiên sinh, làm ơn cho tôi gặp Quân Dật được không? Tôi muốn hỏi anh ấy vài điều.”

“Anh ấy không muốn nghe, tôi cũng hy vọng cô đừng gọi lại nữa...”

“Đợi chút đã! Anh nói, bố anh ấy bị ung thư? Khi đó Quân Dật đang ở trong nước đúng không?”

Âu Dương thở dài trong điện thoại: “Đúng! Ông ấy không muốn làm khó Quân Dật nên vẫn giấu, đến khi biết không sống được, mới bảo anh ấy quay về... Cô hiểu tâm trạng Quân Dật lúc đó không?”

“Tôi hiểu...” Tôi đã tận mắt nhìn thấy anh ấy ôm đầu quỳ khóc trên đất...

Cảnh tượng đó hiện lên bao lần trong giấc ngủ của tôi, đến bây giờ tôi mới hiểu nỗi day dứt ân hận của anh.

Những bản khoán, bắt lực, mâu thuẫn giằng co của anh năm xưa thì ra không phải giữa hai cô gái mà là giữa tình thân và tình yêu...

Nếu sớm biết anh đã có cuộc sống mới ở bên Mỹ, vì tôi mà anh đã rời xa người bố thương yêu, người ông tận tụy, vị hôn thê rất mực chung tình thì tôi nhất định ép anh quay về, bất kể dùng cách nào... nhưng tôi thật sự không biết!

“Khi Quân Dật quyết định nói ra sự thật, hy vọng cô hiểu và chờ đợi anh ấy quay về thì cô đã bỏ đi, không một lời giải thích...”

“Anh ấy đâu? Tôi muốn gặp anh ấy.” Cho dù thế nào tôi cũng phải gặp anh, nói với anh một câu: Tôi đã sai!

“Anh ấy ở đâu?” Âu Dương “hừ” một tiếng, giọng lạnh lùng. “Vậy cô ở đâu? Khi anh ấy chạy tìm cô khắp nơi, đứng đợi suốt đêm ngoài cửa, người thương xót anh ấy là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi anh ấy quỳ khóc trước ông nội, cầu xin được gặp bố lần cuối, người ở bên anh ấy

là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi anh ấy mất người bố mà anh ấy thương yêu nhất, lúc đau khổ cùng cực, người an ủi anh ấy là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi anh ấy bất tỉnh trong bệnh viện, người ở bên chăm sóc anh ấy là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Khi anh ấy suy sụp nhất, người động viên anh ấy can đảm đối diện với tất cả là Nhĩ Tích, cô ở đâu? Bây giờ bệnh dạ dày phát tác, người chăm sóc anh ấy trong bệnh viện là Nhĩ Tích, cô ở đâu?”

Mọi chờ mong háo hức, mọi khao khát trong tôi đã bị những lời nói đó chôn vùi xuống vực thăm thẳm tối, khi gặp lại Lâm Quân Dật, làm sao tôi có thể mở miệng nói: “Em yêu anh!”

“Bệnh dạ dày phát tác... Bây giờ anh ấy thế nào?”

“Cô quan tâm làm gì? Chẳng phải cô đã nói, không muốn ở bên anh ấy dù chỉ một phút? Bây giờ Quân Dật không cần cô nữa, tôi hy vọng cô vẫn nhớ những lời mình đã nói: vĩnh viễn không muốn gặp lại anh ta!”

Chương 20

Như thế là tội lỗi

Tôi đã đi hết bao nhiêu con phố, đến bao nhiêu bệnh viện, tìm tất các báo, người trong công ty có thể hỏi thăm tôi đều đã hỏi, vẫn không có bất cứ tin tức gì của anh.

Người thừa dân, bóng tôi lan dần...

Không ai cho tôi biết bệnh của anh nghiêm trọng tới mức nào, không ai cho tôi biết bây giờ anh đang ở đâu, làm thế nào tìm được anh? Tôi cơ hồ nhìn thấy bóng Trần Lăng hớt hải chạy trên những con phố, cảm nhận nỗi đau khổ trong cuộc tìm kiếm và chờ đợi vô vọng của anh trong đêm, nghe thấy từng tiếng anh gọi: “Diêu Băng Vũ, em hãy quay về!”

Báo ứng! Đây đúng là báo ứng, là nhân quả, ông trời muốn tôi phải trải nghiệm sâu sắc nỗi đau tìm kiếm vô vọng một hình bóng trong biển người mênh mông .

Âu Dương Y Phàm nói đúng, những lúc anh cần tôi nhất, tôi lại không ở bên anh. Lúc ở bên anh, tôi lại liên tục làm tổn thương anh. Tôi đúng là bông hồng gai trong tim anh, đâm anh đến ứa máu.

Nhưng tôi yêu anh, chưa bao giờ thay đổi. Anh yêu tôi, chưa bao giờ nhạt phai...

Lần này chúng tôi quyết không để lỡ!

Đêm khuya thanh vắng, tôi trở lại công ty, không tìm thấy anh, tôi chỉ có thể trở lại nơi chúng tôi mây tháng bên nhau, để hồi nhớ những ngày tôi không ghi vào ký ức, mong tìm được chút hơi ấm sót lại.

Khi nhìn thấy Lâm Quân Dật dưới tầng lầu, tôi hoàn toàn cho rằng đó là ảo giác, dụi mắt mấy lần, vẫn là anh, rất rõ ràng, khuôn mặt tiêu tụy, chiếc cằm nhìn nghiêng càng nhọn.

Anh không nhìn thấy tôi, bởi lúc đó anh đang dựa vào chiếc xe đua màu trắng hôn Lâm Nhĩ Tích...

Bao nhiêu lần hình dung gặp lại Trần Lăng, bao nhiêu lần mơ thấy gặp nhau trong cảnh bề bàng, nhưng không ngờ, hiện thực còn tàn khốc hơn trong mơ.

Mỗi lần Trần Lăng hôn, tôi đều nhắm mắt, cảm nhận chất men say lịm của tình yêu, bởi vì trong lòng tôi, ham muốn thể xác có thể nhất thời mất kiểm soát, nhưng sự tiếp xúc của đôi môi, sự vắn vít của lưỡi chính là giao hòa của hai tâm hồn, hai trái tim...

Không muốn nhìn nụ hôn say đắm của hai người, nhưng ánh mắt tôi như bị vật gì níu lại, không thể nào di chuyển .

Rất muốn quay người bỏ chạy, coi như là giấc mơ nực cười, nhưng vừa loạng choạng lùi một bước, hai chân đã mềm nhũn, không thể nhúc nhích.

Muốn lao đến nói với anh, tình yêu và nỗi nhớ.

Cũng muốn lặng lẽ bỏ đi để anh sống với hạnh phúc sắp bắt đầu. Nhưng quả là lựa chọn

khó khăn!

Nụ hôn ngắn hơn nhiều so với dự đoán, nó kết thúc khi tôi sắp rơi xuống vực thẳm của sự tuyệt vọng.

“Khi công trình hoàn tất, chúng ta sẽ quay về...”

Rất may không thấy Lâm Quân Dật thở mạnh, giọng nói vẫn rõ ràng, chậm rãi, nếu không có lẽ chút sức lực cuối cùng để tôi giữ cho mình đứng vững cũng không còn.

Anh dừng lại đứng mười giây mới nói tiếp: “... kết hôn.”

Kết hôn! Một tiếng nổ cực lớn rung chuyển bên tai, cả thế giới quanh tôi sục lún.

Nhìn thấy Lâm Nhĩ Tích nép vào anh, tay ôm anh, đầu gật gật, mọi chấn động tiêu tan, tôi sững sờ chết lặng.

Lâm Quân Dật khẽ vỗ vai Nhĩ Tích, dịu dàng hỏi: “Em thực sự không hối hận ư? Em luôn tha thứ cho anh, lẽ nào không thấy tủi thân?”

“Không đâu, em thường nghĩ, ngay cả anh không yêu em cũng vẫn khiến em vui.”

“Nhĩ Tích... Đó là hai chuyện khác nhau, bây giờ em có thể khoan dung nhưng không có nghĩa sau này vẫn có thể, sớm muộn em sẽ chán ghét một quan hệ không có lửa đam mê.”

“Tình yêu và đam mê có thể kéo dài bao lâu? Hôn nhân không phải dựa vào đam mê để duy trì suốt đời, mà phải dựa vào sự hiểu biết, chia sẻ, cảm thông và nương tựa vào nhau, tình yêu dữ dội chỉ mang lại đau khổ, chỉ có tình cảm giao hòa như nước mới là mãi mãi.”

Giọng nói của Lâm Nhĩ Tích thật trong trẻo, đến độ đủ gột rửa tâm hồn người khác.

Tôi lùi một bước, tôi chỉ gây đau khổ cho anh, giờ đây anh đã nhờ được chiếc gai trong tim, có gì tôi lại làm anh đau lần nữa...

Lâm Quân Dật bối rối né tránh ánh mắt tràn trề hy vọng của Lâm Nhĩ Tích, đúng lúc anh ngoảnh mặt lại, nhìn thấy tôi lúc này đã không kịp tránh...

Đôi mắt thâm trầm của anh đờ mông lung, có ánh sáng, nhưng lại vụt tối, thâm u, cuối cùng trở lại vẻ giễu cợt cổ hữu.

“Điều tiêu thư quả là tận tụy khác thường, muộn thế này vẫn đến công ty?”

“À... tôi...” Không biết nói gì, liếc sang Lâm Nhĩ Tích một phút trước còn tĩnh lặng như nước bỗng trở nên căng thẳng, tôi mới dần dần phục hồi lý trí: “Tôi đến thu dọn vài thứ.”

Lâm Quân Dật cau mày nhìn đồng hồ, cười khẩy: “Điều tiêu thư thật biết tranh thủ thời gian!”

“À... Vâng... Cảm ơn!”

Anh mím môi, mắt chuyển sang nhìn Lâm Nhĩ Tích, vỗ vai, dịu giọng nói: “Không phải em muốn về khách sạn ư? Ta đi thôi.”

“Vâng!”

Giọng Lâm Nhĩ Tích thật êm, đến nỗi khiến tim tôi như tan chảy.

Tôi đứng ngây nhìn Lâm Quân Dật lên xe. Nhìn qua gương chiếu hậu, khuôn mặt anh mỗi lúc một xa mờ, đến khi chiếc gương đã biến thành một đốm sáng, thần kinh tôi giống như bị rút đi từng sợi, đau đến nỗi tôi không thể đứng vững, sụp xuống đất khóc thầm...

“Em yêu anh, Trần Lăng! Em yêu anh, anh biết không?”

Một mình run rẩy trong gió lạnh, tôi thổ lộ những lời mãi mãi không ai nghe thấy.

Không thể không thừa nhận, người tạo nên Lâm Quân Dật chính là cô ta, một cô gái biết yêu, yêu một cách đầy lý trí.

Nếu những năm qua người ở bên anh là tôi thì có lẽ anh vẫn chỉ là Trần Lăng, một người đàn ông bình dị vất vả lo toan cho gia đình.

Tôi đứng dậy mỉm cười, tự nói với mình, tôi không hối hận vì năm xưa đã chia tay anh, bây giờ cũng thế, yêu anh, tôi nguyện không bao giờ làm anh khó xử, để anh vững tâm lựa chọn hạnh phúc cho mình!

Mặt dù khi cười, nước mắt vẫn tuôn.

Lặng lẽ vào căn phòng đó, ngồi trước bàn làm việc của anh, vẫn còn cảm thấy hơi ấm của anh đâu đây.

Kính cửa sổ trên tường vẫn trong suốt như thế, từ vị trí này có thể nhìn thấy bàn làm việc của tôi...

Tại sao? Tại sao phải khổ như vậy?

Trong những ngày qua tôi không biết anh là ai, anh luôn biết rõ tôi, nhìn nhau trong gang tấc mà xa cách ngàn trùng, đau khổ biết bao! Khi anh nhìn tôi, nhất định lòng đầy cay đắng không thể nói ra...

Tôi mở ngăn kéo phía tay phải gần anh nhất.

Bên trong là hồ sơ của tôi, trong ảnh tôi cười thật rạng rỡ... Trên tập hồ sơ là một trái tim thủy tinh bị đập vỡ, dù đã được cẩn thận ghép lại, vẫn nhìn rõ vết nứt.

Trái tim đã bị tôi đập nát nhưng tình, anh vẫn trân trọng lưu giữ ở nơi gần anh nhất.

Nước mắt tuôn như mưa, nhưng không xối được sự hối hận và đam mê.

Còn nhớ có lần anh nói: “Chuyện này, xin lỗi hoặc giải thích đều vô dụng, giống như cốc thủy tinh, đã vỡ rồi, có cũng không thể cứu vãn...”

Lúc đó, tôi tưởng anh muốn nói tới cái đêm điên loạn kia, nhưng hôm nay mới hiểu, anh muốn nói tới những tổn thương tôi gây cho anh, anh không hy vọng tôi xin lỗi hay giải thích, cũng không mong tôi có thể cứu vãn cuộc tình của chúng tôi, hy vọng duy nhất của anh chính là tôi có thể cho anh một chút hơi ấm, dù chỉ một đêm.

Nếu là những năm trước, sự si mê đó tôi hoàn toàn có thể hiểu, nhưng sau bao năm đau khổ, anh vẫn si mê như vậy thì quả thật rất hiếm hoi!

Cứ nghĩ những lời hứa năm xưa đã nhạt theo thời gian, chỉ có mình tôi ngốc nghếch đợi chờ, nhưng hôm nay nhìn lại mới biết anh luôn đứng sau tôi, chờ tôi ngoái lại!

Điều duy nhất tôi có thể đền đáp cho anh là ra khỏi phòng làm việc của anh, thu xếp đồ của mình rồi rời khỏi đây.

Đúng như tôi nói, vĩnh viễn không nên gặp lại.

Tiếng mở cửa bất ngờ từ phía sau làm tôi giật mình, đồ trong tay rơi tung tóe xuống sàn.

Một bàn tay quen thuộc giúp tôi nhặt ống bút, cẩn thận đặt lại trên bàn của tôi, từ đầu tại sao tôi lại không chú ý đến bàn tay anh, đây rõ ràng là bàn tay của Trần Lăng.

“Lâm...” Hai chữ “tiên sinh” nghẹn ứ trong cổ họng, rõ ràng tôi đã đưa ra quyết định, nhưng sao khi gặp anh, tôi lại không thể nói nên lời.

Anh không nói gì, quay người đi ra.

Khoảng một phút sau, anh quay trở lại, tay cầm chìa khóa xe: “Tôi đưa em về, lần sau đừng đi lang thang một mình lúc đêm khuya.”

Lòng bỗng nóng bừng, rất muốn hỏi anh: “Anh quay lại công ty có phải vì em?”

Cũng rất muốn nói: “Trần Lăng, em nhớ anh, em yêu anh!”

Nhưng tiếc là, đối với một người đàn ông nửa tiếng trước vừa quyết định làm lễ cưới với vị hôn thê, câu “em yêu anh” đó rõ ràng sẽ đẩy anh vào giữa hai dòng nước.

Biết rõ hai chúng tôi đã không thể cứu vãn, nói một câu làm khó anh như vậy phỏng ích gì!

“Không cần, tôi tự gọi xe về!” Thu xếp xong đồ đạc, cũng thu xếp xong tâm trạng rồi ren, tôi lặng lẽ đi ra phía cửa.

“Định bỏ đi như thế sao?” Anh ngoảnh mặt sang một bên, cười đau khổ. “Không muốn nói gì ư?”

“Xin lỗi.” Đây có lẽ là câu duy nhất tôi có tư cách nói với anh. “À, còn nữa, chúc mừng!”

“Vừa rồi tại sao lại khóc...” Anh đứng chắn trước mặt tôi, tiếng sập cửa khiến tôi giật nảy mình, túi đồ trong tay lại rơi xuống nền.

Đây chính là tình yêu, không có sự lý trí và tính toán nào nhanh hơn sự rung động bất chợt.

Khi trái tim đã rung, mọi logic gì đều không tồn tại.

Chút sức lực cuối cùng của tôi đã cạn kiệt, nhưng tôi vẫn cố giữ nụ cười, quay đi làm như không biết.

Anh nắm cánh tay, kéo tôi đến trước mặt, hét lên: “Tại sao lại sụp xuống đất khóc đau đớn như vậy? Tôi nợ em chăng? Tôi phụ em chăng? Chạy đến trước mặt tôi phô ra đau khổ gì kia?”

“Xin lỗi, tôi đã sai! Tôi không ngờ anh nhìn thấy...”

Người anh chợt cứng đờ, ngực phập phồng như sóng: “Diêu Băng Vũ, tại sao tôi có thể hiểu mọi chuyện, nhưng mất tới hai mươi năm vẫn không hiểu nổi lòng em...”

“Việc gì anh phải hiểu lòng tôi.” Tôi cắn chặt môi, không để khóc thành tiếng. “Lâm tiên sinh, anh muốn thế nào? Lúc trước chẳng phải anh đã quyết định lấy cô ấy rồi sao?”

Ánh mắt Lâm Quân Dật cháy lên như muốn thiêu đốt tôi, ngón tay chống như lún vào cánh cửa.

“Nếu... tôi nói với em, tôi là Trần Lăng, người đã bị em vứt bỏ mấy năm trước... nếu tôi nói những năm qua, không lúc nào tôi không nhớ đến em thì chúng ta có thể tiếp tục không?”

Tôi cắn chặt môi, sợ mình buột miệng thốt ra ba tiếng: “Em yêu anh!”, sợ khi nói ra rồi, tôi sẽ không thể nào rời xa anh.

Nhìn vẻ bình tĩnh của tôi, anh từ từ buông tay, ánh mắt từ khao khát biến thành phần nộ: “Em đã biết! Em sớm đã biết tôi là ai phải không?”

“Trần Lăng, em xin lỗi...” Nhìn nụ cười cay đắng trên môi anh, trái tim tôi tê tái. Tôi yêu anh, không bao giờ muốn làm tổn thương anh, nhưng cuối cùng lại khiến anh mình đầy thương tích.

Anh hất tay tôi: “Tại sao tôi lại vì một người vô tình như em mà quăng đi chút tôn nghiêm cuối cùng của mình?”

“Em xin lỗi!” Tôi không thể kiềm chế tình cảm như nước vỡ bờ, lao đến ôm lấy anh. “Trần Lăng... Em biết em đã phụ anh, em nợ anh! Anh muốn em làm gì để bù đắp cho anh?”

“VẬY HÃY DỪNG CẢ ĐỜI EM ĐỂ BÙ ĐẮP!” Anh siết chặt lấy tôi, hai tay nâng mặt tôi lên, hôn thật mạnh. Ham muốn vừa bùng lên đã thiêu rụi tất cả, nụ hôn của anh tham lam, điên cuồng, tôi ngây ngất hưởng ứng, cho đến khi cả hai không thể tìm được khao khát bị dồn nén quá lâu.

Những nụ hôn làm tôi mù mịt, tất cả đều biến thành tự phát.

Hai tay tôi quán chặt cổ anh từ lúc nào, ngửa mặt dán vào anh nói: “Trần Lăng, em nhớ anh!”

Tôi cảm nhận cơ thể anh căng cứng, ngực phập phồng hỗn hển..

Nhớ tới lời anh: “Trong người anh còn một vết thương đau hơn”, lòng tôi se thắt.

Cởi từng chiếc cúc áo sơ mi, tôi hôn lên ngực anh, chỗ trái tim đang đập thình thình.

“Chỗ này... còn đau nữa không?”

“Băng Vĩ...”

Giọng khàn đặc, cổ họng run run, anh làm tim tôi rung lên, nếu không nằm dưới bàn tay anh, có lẽ nó đã bật ra ngoài...

Tôi khép mi, không dám nhìn ham muốn đang cháy trong mắt anh, nhưng vẫn thấy vòng ngực anh phập phồng trước mặt.

Hơi thở mạnh của anh thổi bay những sợi tóc xõa trước trán tôi, làn hơi nóng hổi áp càng gần: “Đừng nói là em không quyến rũ anh!”

“Sao?” Tôi hồ nghi mở mắt, chạm vào bờ môi mềm.

Nổi đau, nỗi nhớ tích tụ bao năm, những nụ hôn không thể nào thỏa mãn khao khát của cả hai. Anh luồn tay ra sau, thành thạo kéo khóa váy tôi, môi lướt trên da thịt tôi... Chiếc váy rơi

xuống sàn, tựa lưng vào bức tường giá lạnh, máu nóng trong người nguội đi chút ít, cơ thể bỗng bình của tôi coi như đã tìm thấy một điểm tựa...

“Trần Lăng...”

Anh đã nghe thấy tiếng gọi khô chát của tôi, nhìn thấy vẻ mê loạn trong mắt tôi. Hai thân thể dán vào nhau, hai trái tim áp vào nhau, không còn khoảng cách nào nữa.

Khi da thịt kề sát, tôi mới phát hiện làn da anh không chỉ mềm mịn như tôi nhớ mà còn nóng như lửa.

Đến giờ tôi mới hiểu vì sao Trần Lăng như nước, còn Lâm Quân Dật như lửa, sự bình tĩnh và mong đợi dài lâu đều sẽ cháy rụi, tình yêu nồng nàn qua bao giằng xé giữa yêu và hận đều biến thành lửa, khi hai trái tim chạm nhau, hai da thịt cọ xát, hai tâm hồn va đập, bất kỳ ai cũng không thể êm đềm như nước.

Ánh sao ngoài cửa sổ sáng rực như lửa, một vệt sáng chói vạch đường cánh cung trên bầu trời, có một ngôi sao băng...

Tôi mãi nguyện nhắm mắt, tình yêu cũng giống sao băng, chỉ cần sáng chói trong khoảnh khắc là đủ!

Anh kéo ra vật cản cuối cùng trên cơ thể tôi, mơn trớn vành tai tôi: “Em có biết ánh mắt em cảm dỗ thế nào không? Mỗi lần em nhìn anh qua cửa sổ, anh chỉ muốn kéo ngay em vào...”

“Thật sao?” Tôi tỏ vẻ quá đỗi ngạc nhiên.

“Giả bộ thế nào cũng vô ích, chỉ cần đối diện với em, lý trí của anh lại biến mất... Chính anh cũng không tin nổi, anh có thể cưỡng bức em như một con thú vậy.”

“Hỏi hận rồi phải không?”

“Hỏi hận, vô cùng hỏi hận!” Tôi nhắm mắt, không nhìn thấy nét mặt anh, chỉ nghe tiếng anh khẽ cười. “Nếu biết cảm giác đó tuyệt vời như thế, anh đã làm việc đó sớm hơn!”

Nhớ lại những tiếng rên rỉ mãi nguyện của anh hôm đó, mặt tôi nóng ran. Nếu hôm đó biết là anh, sao tôi lại phản kháng?

Nếu biết là anh, sao tôi phải mâu thuẫn?

Nghe tiếng váy áo rơi xuống sàn, mắt tôi càng khép chặt, cả cơ thể bỗng căng lên, chờ đợi anh tiến đến.

Nhưng anh để tôi chờ đợi, môi và lưỡi vuốt ve nơi nhạy cảm nhất của tôi, cảm giác đó quá huyền diệu. Tôi không thể kìm được vội mở mắt, kề cận là khuôn mặt cương nghị, đường nét rõ như tạc của Lâm Quân Dật, đôi môi mỏng hơi lạnh lùng, đôi mắt đen sâu vời vợi...

Anh đúng là người đàn ông tôi chờ đợi bao năm, sao nhìn vẫn không thật giống.

“Có đúng là anh không? Đến giờ em vẫn không dám tin!”

Anh nhếch mép, nở nụ cười mê hồn: “Hai chúng ta có thể gặp lại, thật không dễ! Đã qua không biết bao đêm mất ngủ anh mới đợi được đến ngày này...”

Đúng là anh! Tôi ngẩng đầu, ngoan ngoãn gục lên vai anh, để anh đi vào trong tôi, tận hưởng những kích thích cuồng nhiệt mê chới với mang lại cho anh hưng phấn không thể cưỡng nổi.

Ánh trăng đẹp bao nhiêu, cũng không say bằng ham muốn cháy bỏng.

Ánh sao lóng lánh bao nhiêu, cũng không gợi tình bằng ánh mắt.

Đêm đó, trong phòng làm việc của anh, chúng tôi làm sống lại một cuộc tình dữ dội, cháy hết mọi khát khao tích tụ bao năm...

Khi tỉnh dậy, ánh mặt trời sáng rõ đã tràn ngập không gian, tôi dùng cánh tay nhúc nhích mọi sờ soạng xung quanh, không thấy anh. Xem ra anh đã được bệnh viện chăm sóc khá tốt, thuốc bổ chắc được truyền quá liều, suốt đêm qua không ngủ, vẫn có thể dậy sớm như vậy.

Tôi mặc đồ, chải mái tóc rối tung, nhớ lại vẻ đắm say của anh đêm qua, lòng lâng lâng, ngọt ngào.

Nhìn vào điện thoại, đã hơn mười hai giờ, sắp đến bữa trưa, có lẽ lúc này mọi người trong công ty đã ở phòng ăn, không biết anh đang làm gì?

Tôi lặng lẽ hé cửa phòng nghỉ, nhìn ra, Lâm Quân Dật đang ngồi bên bàn làm việc chăm chú xem tài liệu, vừa nhìn thấy anh, hạnh phúc dâng tràn trong tôi.

Tôi đi ra, giọng nũng nịu: “Em đói rồi.”

Anh lắc đầu, ngượng ngịu mỉm cười: “Đợi một chút, anh xong ngay.”

“Vâng!”

Anh lại nhìn về phía sau tôi, lơ đãng hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

Một giọng nói sau lưng tôi trả lời: “À... không.”

Nghe giọng nói đó, một loạt tia chớp lóe trong đầu tôi, ngoảnh lại, nhìn thấy trưởng phòng Kinh doanh và Triệu Thi Ngữ vừa được điều sang ban Đối ngoại đang ngồi trên xa lông chăm chú xem tài liệu, sắc mặt thản nhiên như không, nhưng tôi nghi là họ đã kiềm chế đến độ mặt ro rúm.

Tôi ngoái lại lườm Lâm Quân Dật, anh nhìn tôi cười âu yếm.

Lâm Quân Dật đáng ghét, làm việc chẳng bao giờ để ý thời gian, anh không đói nhưng người khác phải ăn.

Dường như nghe thấy tiếng phản đối âm thầm của tôi, anh hắng giọng nói: “Cứ vậy đi, chiều nay chuyển bảng giá cho tôi, ngày mai sẽ đồng bộ chỉnh giá. Thông báo cho phòng Tài vụ, tuần sau, tôi sẽ chuyển ba mươi triệu, ngoài phần thanh toán công trình, còn lại hoàn trả cho khách hàng.”

Hai người lập tức đứng dậy, Triệu Thi Ngữ đi gần tới cửa, quay lại nhìn tôi, cười nhếch mép.

Phiền to rồi, với tốc độ lan truyền của tin đồn, chưa đến ngày mai, mọi người trong công ty sẽ biết.

Tôi tức tối lườm thủ phạm: “Anh không thể đến phòng họp được sao?”

Lâm Quân Dật đi đến gần, vén những sợi tóc mai trên trán tôi, cười: “Nếu anh đến phòng họp, em tỉnh lại không thấy anh thì sẽ thế nào?”

Tôi lườm anh: “Trông bộ dạng của anh, cứ như bao tình nhân là hãnh diện lắm?”

“Hãnh diện hay không, còn phải xem người trên giường anh là ai.” Anh vuốt ve mặt tôi, nụ cười từ miệng truyền đến đáy mắt.

“Em đói rồi, còn trêu em nữa? Em xuống trước đợi anh.”

Tôi quay người đi ra, vị ngọt ngào thấm tận đáy lòng, nụ cười không sao kiềm chế.

Biết rõ, những lời đường mật của đàn ông là liều thuốc độc, tôi vẫn ngốc nghếch uống cạn.

Anh đưa tôi đến một nhà hàng châu Âu yên tĩnh, dưới ánh đèn mờ, chúng tôi cùng nghe nhạc, uống rượu vang, thưởng thức các món ăn.

Nhấp một ngụm, rượu vang đỏ dính trên thành ly có màu thật đẹp, vị cay thấm vào đầu lưỡi, thấm vào lòng lịm say...

Như nụ cười mê hồn trên môi anh lúc này, khi lặng lẽ ngắm tôi, ánh mắt anh đầy mãn nguyện.

Năm năm không gặp, anh đã thay đổi rất nhiều, những cử chỉ trên bàn ăn cũng mang phong cách thượng lưu.

Không thể tìm thấy bóng dáng cậu bé cùng chơi với tôi thuở nào.

Thời gian đã thay đổi tất cả, chúng tôi không thể trở lại ngày xưa.

“Em không quen ăn cơm Tây phải không?” Anh nhìn đĩa thịt bò bít tết vẫn còn nguyên của tôi, hỏi. “Hay mình đến quán khác?”

“Không cần.” Tôi vội chuyển chủ đề: “Em đang nghĩ tại sao nhất định phải trả lại tiền cho khách hàng, làm như thế công ty sẽ rất khó khăn.”

Anh nhìn ra xa, tự lự nói: “Thứ họ mua không phải là một món đồ mà là một ngôi nhà, có lẽ họ sẽ sống cả đời ở đó... Số tiền này đối với chúng ta chỉ là nhỏ, nhưng đối với họ, có lẽ đó là khoản tiền tích lũy cả đời.”

Thì ra anh không chỉ vì mục đích đầu tư, anh vất vả xây những ngôi nhà còn vì ước mơ của chúng tôi.

Ước mơ, điều tôi đã vứt bỏ từ lâu, nhưng nó vẫn còn trong lòng anh.

“Anh muốn cho họ điều kiện sống thoải mái nhất, một môi trường đẹp nhất có thể hưởng thụ cuộc sống, để họ có cảm giác một gia đình đúng nghĩa, phải không?”

“Anh muốn mỗi ngày họ trở về nhà đều cảm thấy hạnh phúc.”

“Muốn cảm nhận hương vị hạnh phúc thì sự thoải mái thôi chưa đủ.”

“Đúng, cần có người chia sẻ!” Anh bỏ dao, đĩa xuống, nhìn tôi đầy mong đợi. “Em bằng lòng không?”

Ngực chột nóng bừng, tôi vội cúi đầu chăm chú ăn, nếu không, nhìn vào ánh mắt có lửa của anh, tôi sợ là mình sẽ không kiềm chế được, lao đến ôm anh.

Đương nhiên tôi bằng lòng, nếu không nghe thấy những lời tương tự anh đã nói với Lâm Nhĩ Tích.

“Đã có người luôn ở bên chia sẻ thành công với anh.”

Nghe tôi nói thế, anh hạ giọng: “Em cho là anh thành công sao? Không có được nụ cười của người mình yêu, anh chỉ có thất bại thôi.”

Miếng bít tết bỗng rất thơm, ánh đèn bỗng dịu hẳn.

Dù anh thay đổi bao nhiêu, xúc cảm vẫn như xưa, đó là tình yêu!

Tôi ngẩng đầu định nói với anh: “Em muốn trọn đời bên anh.”

Từng hồi chuông reo vang, anh liếc màn hình, do dự nhìn tôi.

Thấy anh định tắt máy, tôi đoán ngay người gọi là ai: “Anh nghe đi, nếu không cô ấy sẽ lo lắng.”

Anh chần chừ một lát, rồi nhấn nút.

Do ngồi cách anh một đoạn, tôi không nghe rõ tiếng người đang gọi, chỉ thấy giọng anh ngần ngại: “Xin lỗi... Anh đang có việc, bây giờ không đi được.”

“...”

“Được.”

“...”

“Nửa tiếng nữa anh đến.”

Nghe họ nói chuyện, lại nhớ tới nụ hôn của họ tối qua, nhớ tới cô gái đã âm thầm ở bên anh mọi lúc, niềm vui tái ngộ vừa lắng, tôi mới nhớ ra anh là Lâm Quân Dật, người đàn ông không cách nào nắm bắt được số mệnh mình...

Anh cúp máy, hỏi tôi: “Nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Tôi bỏ bít tết đầy miệng, ăn ngấu ngiến: “Anh đi đi, đừng để cô ấy chờ quá lâu.”

“Băng Vũ, chúng mình...”

Tôi nuốt hết thức ăn trong miệng, mỉm cười vui vẻ: “Anh đã nói sẽ kết hôn với cô ấy? Hứa rồi, đừng hối hận.”

Anh không giữ tôi lại, nếu anh nói thêm một câu, có lẽ tôi sẽ bỏ lớp mặt nạ nguy trang xuống...

Nếu tôi có thể nói một câu yêu anh, anh sẽ giữ tôi lại? Nhưng tôi đã không nói, chỉ cười: “Anh đi trước đi, em vẫn chưa no, ăn hết bít tết rồi em sẽ đi.”

Anh thanh toán, đứng dậy từ từ kéo ghế ra, chậm chậm đi khỏi phòng...

Tất cả đều rất chậm, hình như đang chờ tôi giữ lại .

Tôi ăn hết thức ăn trước mặt, cả phần anh để lại nhưng vẫn cảm thấy toàn thân trống rỗng, không thể lấp đầy. Với chiếc bánh mì ăn dở của anh, ấn vào miệng nhưng phát hiện nó khô cứng như tim mình, không nuốt nổi.

Tôi lau nước mắt, bấu vào bàn, cố đứng lên, làm một người lương thiện và vị tha quá không dễ!

Vịn vào cửa, tôi bước ra khỏi nhà hàng, nôn hết chỗ bánh mì vừa ăn.

Tưởng là mình đã buông tay, không dùng tình yêu níu kéo là có thể khiến anh thanh thản ra đi.

Không ngờ, trước mặt mình đã không còn đường đi nữa...

Nhắm mắt, dựa vào tường, tôi nhớ lại từng cảnh đêm qua, hơi sức trong người như bị rút cạn, chút sức lực cuối cùng để khóc cũng không còn.

“Anh tưởng em có thể tỏ ra can đảm hơn một chút.” Giọng nói thản nhiên pha chút châm biếm chạm vào lòng tôi.

Chương 21

Mật mùn mưa bụi

Vừa mở mắt, anh đã đứng ngay trước mặt tôi.

Chớp chớp mấy lần, vẫn là anh.

“Anh chưa đi à?”

“Em nghĩ anh có thể để em một mình ở đó sao?” Anh đến gần, nâng mặt tôi lên, làm tôi không thể né tránh ánh mắt da diết đó. “Em không định nói gì với anh sao?”

“Lâm Nhĩ Tích rất hợp với anh, em không hợp.”

“Anh yêu em!”

“Vâng...” Tôi cúi đầu không dám nói thêm.

“Vẫn yêu anh đúng không? Đêm qua không phải là ảo giác, đúng không?”

Tôi định dùng sự im lặng để phản bác, nhưng vừa nghĩ người trước mặt mình là Trần Lăng, tôi lại không thể kiềm chế, ngược lên ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của anh.. .

Đẹp thật!

“Anh rất hài lòng với câu trả lời của em!”

“Ồ...” Sao tôi lại quên anh là Lâm Quân Dật, người đàn ông luôn có tư duy cực logic trong những hoàn cảnh thông thường.

“Bất luận trước kia vì sao em xa anh, bây giờ em cứ thử xa anh lần nữa, xem anh có dám bóp chết em không!”

Tôi có thể làm thế nào đây, lẽ ra tôi nên vô tư lựa chọn cách từ bỏ để viên tròn cho hạnh phúc của người khác.

Năm đó, tôi đã làm như thế, cuối cùng đôi lấy nỗi hối hận triền miên.

Thôi, tùy anh vậy.

“Được rồi, em về công ty đợi anh... em không xa anh nữa, dù anh cưới Lâm Nhĩ Tích, em vẫn ở bên anh.”

Có được tình yêu của anh là đủ, tôi không cầu gì hơn.

Như thế là tội lỗi, nghiệp chướng hay sa đọa cũng chỉ vì câu nói đó của anh: Hai người không dễ gặp lại nhau!

Trở về công ty, tôi đến phòng Tài vụ quyết toán, thấy họ đang bàn tán về mối quan hệ giữa tôi và Lâm Quân Dật, coi đó như chuyện kinh thiên động địa.

“Diêu Băng Vũ thật bản lĩnh.”

“Ồi dào! Ông chủ chỉ chơi bời vậy thôi, không có chuyện cưới xin đâu!”

“Tôi đã bảo cô ta có ý đồ với ông chủ mà, mọi người lại không tin!”

“Chẳng phải cô ta đã có chồng sao? Đàn bà lăng lơ như vậy, sớm muộn cũng bị báo ứng...”

“...”

Dù tôi đã chuẩn bị tâm lý nhưng những lời đó ù ù dội vào tai vẫn thấy đau.

Đời là thế, người ta không quan tâm đến nội tình, chỉ dựa vào suy diễn cá nhân để bôi nhọ, bóp méo.

Ôi! Dù không bị bóp méo, tình yêu của tôi cũng có cao thượng gì đâu, cuối cùng tôi cũng chỉ là ả tình nhân, không hơn.

Lấy hết dũng khí, tôi gõ cửa, cắt ngang cuộc bàn luận rôm rả của họ: “Xin hỏi Trưởng phòng Dương có đây không? Có tờ phiếu chỉ Lâm Tổng đã ký, tôi đến đòi lấy tiền mặt.”

Mọi người ngay lập tức giả bộ chăm chú làm việc.

Trưởng phòng Dương không hỏi thêm gì, nhìn con số rồi đưa tiền cho tôi, khi tiền đã giao vào tay tôi, sự khinh bỉ trong mắt anh ta cũng lên tới cực điểm.

“Cảm ơn!” Tôi làm như không có chuyện gì, bước ra ngoài, biết rõ mình đi khỏi, họ sẽ tiếp tục bàn tán, nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Ai bảo tôi lựa chọn con đường này, hôm nay có thể trốn tránh, sau này liệu có thể trốn mãi không?

Chưa đến ba giờ chiều, Lâm Quân Dật đã trở về, tâm trạng rối loạn của tôi cũng dịu đi phần nào, bỗng không biết nói gì.

Tôi đứng dậy, khách khí cười với anh: “Lâm tiên sinh.”

Anh đến bên bàn làm việc của tôi: “Mệt không?”

Tất cả tủ nhục của tôi lập tức tan biến vì câu nói đó.

“Vẫn ổn!”

“Anh còn bận chút việc!” Anh ghé tai tôi nói nhỏ: “Đợi anh...”

Qua lớp cửa kính, tôi thấy anh trầm ngâm trước máy tính, thỉnh thoảng ánh mắt chúng tôi gặp nhau trên ô kính cửa sổ, vẻ mặt anh đầy mãn nguyện, ánh mắt chan chứa hạnh phúc.

Tôi mỉm cười, cúi đầu, tiếp tục làm việc, niềm vui lại dâng trong lòng tôi.

Như thế này là quá đủ!

Không lâu sau, Lâm Quân Dật cầm áo khoác bước ra: “Anh đưa em đi đón Tư Tư.”

Tôi nhìn đồng hồ, mới ba giờ ba mươi phút. “Sớm thế ư?”

“Đã muộn rồi!”

Tác phong cách này quả thật không giống một Lâm Quân Dật miệt mài làm việc thâu đêm.

Chúng tôi tới nhà trẻ, đứng trước cửa lớp, nhìn thấy Tư Tư đang chơi trò cắt dán giấy

cùng các bạn, một cậu bé rất khôi ngô đứng cạnh lúc đưa kéo, lúc đưa keo dán cho Tư Tư, xem chừng khá bận rộn.

Vừa nhìn thấy tôi, Tư Tư cười thật tươi.

“Mẹ! Mẹ!” Khi thấy Lâm Quân Dật phía sau lưng tôi, nụ cười của nó càng rạng rỡ, chạy tới lao vào lòng anh: “Chú!”

Tôi vừa định bước lên ôm nó, Lâm Quân Dật đã nhanh chân hơn, sai một bước ôm lấy Tư Tư, hôn lên má nó.

Tư Tư cười tí mắt, ôm chặt cổ anh, cũng hôn mạnh vào má anh!

Đó chính là tình cha con.

Ngoài cửa sổ là bầu trời xanh không một gợn mây, gió đu đưa cành liễu như vuốt ve lá liễu yếu mềm.

Lâm Quân Dật ôm thân hình bé bỏng mảnh dẻ của Tư Tư, đây đích thực là bức tranh đẹp đến rơi nước mắt!

Lúc này, tôi không biết có nên nói sự thực với anh, nếu biết Tư Tư là con gái mình, anh sẽ phản ứng thế nào? Liệu có như bố anh năm xưa, nhất định cho con bé một danh phận.

Tôi đang do dự thì anh nói: “Hôm nay, ở bệnh viện anh đã gặp một đứa bé có lẽ cũng bằng tuổi Tư Tư.”

“Thật sao?”

Anh bế Tư Tư đến gần tôi, ánh mắt sắc như muốn cắt đứt người tôi: “Nó luôn miệng gọi mẹ và... bố.”

Tôi giật mình, tôi hiểu ý anh. Còn chưa biết nên trả lời thế nào, anh đã túm cánh tay tôi, hơi nóng theo các ngón tay chạy thẳng vào lòng tôi.

Anh buông tay, vuốt ve khuôn mặt phúng phính của Tư Tư: “Nói chú nghe, Tư Tư có bố không?”

“Bố...” Tư Tư dẫu môi, xịu mặt buồn bã.

Lâm Quân Dật không hỏi gì thêm, liếc tôi một cái, bế Tư Tư đi lên trước.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, những tòa nhà cao tầng dày đặc chắn tầm nhìn của tôi, không nhìn thấy chân trời, chỉ thấy những khoảng trời nhỏ hẹp với đám mây đỏ như máu lướt qua...

Một bên là người thân, bạn bè, tài sản, một bên là người yêu và con gái, bên nào quan trọng với anh hơn? Anh sẽ lựa chọn thế nào, tôi không biết...

Ngồi trên xe, anh đặt Tư Tư trong lòng, châm thuốc hút, nhìn con đường rộng phía trước hỏi: “Em định nói sự thật hay để ngày mai anh đưa con bé đi xét nghiệm ADN?”

“ADN...”

“Chiều nay anh đã tra hộ tịch của em... Em chưa kết hôn! Con gái em, Diêu Tư Tư bốn tuổi...”

Tôi không dám nhìn vào mặt anh lúc này, ánh mắt chắc sẽ như dao muốn băm tôi thành từng mảnh.

“Anh ngốc thật, không hề nghĩ có thể em chưa kết hôn.” Anh điều chỉnh hơi thở gấp, nói tiếp: “Anh chỉ cho là Tur Tur thiếu tình cảm của người cha, chồng em không tốt, nhưng không thể nghĩ, Tur Tur lại là... con anh. Tại sao em mang thai con của anh mà vẫn rời bỏ anh?!”

Câu cuối cùng Lâm Quân Dật nói hơi to, làm cho Tur Tur sợ hãi nhìn tôi: “Mẹ...”

Lâm Quân Dật khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào của Tur Tur: “Tur Tur ngoan nào.”

Nếu không chính tai nghe thấy, tôi đã không thể tin anh có thể nói ra những lời như thế .

Anh khởi động xe, lạnh lùng buông một câu: “Có thời gian, anh sẽ từ từ tính sổ với em!”

Ăn xong bữa tối, tôi đặt Tur Tur lên giường, nằm ngả bên cạnh, vừa vỗ lưng vừa khe khẽ hát ru những bài nó thích.

Lâm Quân Dật ngồi cạnh giường nhìn chúng tôi, dưới ánh đèn, mắt anh như đọng nước.

Tur Tur nằm trong lòng tôi, thở thè: “Mẹ ơi, chú giận à?”

Tôi ngoái đầu nhìn anh cười: “Không đâu, chú ấy...”

“Làm sao mà giận?” Anh ngồi dịch lại, xoa đầu con bé. “Tur Tur, lần sau đừng gọi như thế, gọi chú là bố được không?”

Căn phòng tràn trề ấm áp, tôi đẩy anh, nói nhỏ: “Đi đi, ai bảo Tur Tur là con anh?”

“Có phải em muốn anh dùng cực hình em mới chịu thừa nhận?”

“Anh...” Tôi chưa kịp châm chọc anh vài câu, đã thấy Tur Tur thâm thì vẻ bí mật: “Không được, cô Dương Dương nói không được gọi bố trước mặt mẹ, mẹ sẽ ôm cuốn sổ cũ rồi khóc...”

Liễu Dương thật là... Sao lại dạy trẻ con như thế?

“Cô Dương Dương còn nói gì với cháu nữa không?” Anh hỏi.

“Cô nói, bố sẽ không bao giờ trở về nữa, bố không cần mẹ, thế nên Tur Tur không thể gặp bố... Sau này sẽ có chú chăm sóc chúng ta.”

Lâm Quân Dật lườm tôi: “Sao lại nói năng vô trách nhiệm như vậy?”

Những lời này quả là có hơi thiếu trách nhiệm, Liễu Dương sao lại dùng lời thoái trong phim của Quỳnh Dao đầu độc tâm hồn non nớt của con bé thế cơ chứ? Tôi vẫn định để Tur Tur lớn thêm chút nữa rồi sẽ nói với nó: “Bố con đã yêu người khác, mẹ vĩ đại đã tác thành cho họ.”

Tur Tur nói một lúc, trán bắt đầu nhăn nhăn, mắt ươn ướt, cuộn tròn trong lòng tôi, không dám nói gì nữa.

“Mẹ... Con nhớ bố.”

Tim tôi thất lại, cắn răng cố kìm nước mắt: “Tur Tur đừng khóc... Cô Dương Dương đùa

con đây, bố không phải không nhớ mẹ con mình, mà do mẹ sai, mẹ không biết tha thứ, nên đã làm bố bị tổn thương...” Nói đoạn, tôi không kìm được nước mắt, để Tư Tư đó, nhào vào lòng anh, tìm chút hơi ấm từ vòng ngực ấy: “Em sai rồi, là tại em, em đã làm tổn thương anh, em cũng không chăm sóc tốt cho con gái chúng ta, để nó chịu bao nhiêu khổ tủi... Em sai rồi, anh tha thứ cho em được không?”

Anh ôm tôi, khẽ vỗ vai.

Đỗ Tư Tư ngủ xong, chúng tôi ra khỏi phòng ngủ. Anh ngồi xuống đi văng ngoài phòng khách.

“Một việc quan trọng như thế, tại sao lại giấu anh? Nếu anh không phát hiện ra, em còn định giấu đến bao giờ?” Anh dừng lại một lát, giọng nghèn nghẹn. “Bao nhiêu năm, em đã chịu tủi nhục thế nào, tại sao không nói, nhất định một mình gánh chịu... Sau khi làm tim anh đầy thương tích, lại muốn anh suốt đời ân hận phải không?”

“Em không muốn làm anh khó xử, không muốn anh mất tất cả.”

“VẬY em định sau khi anh lấy Nhĩ Tích, thừa kế tài sản, có cuộc sống hoàn mỹ như thiên hạ tưởng, rồi mới nói, tất cả là do em hy sinh tác thành cho anh, em muốn thấy anh tức ói máu phải không?”

Tôi cứ nghĩ chỉ có phụ nữ mới bất chấp, thì ra anh cũng biết cách làm đau người khác như vậy.

Bằng ấy năm sống ở Mỹ, sao anh không nói tiếng Anh?

Tại sao tiếng mẹ đẻ vẫn lợi hại như thế?

“Chúng ta có cách nào tốt hơn không?” Tôi ngồi bên, ngả đầu vào vai anh. “Em yêu anh, em không cần danh phận... Nếu có thể, em muốn làm thư ký cho anh suốt đời, làm người phụ nữ hiểu anh nhất!”

“Bằng Vũ, hãy nói thật xem, em có hận thù gì với anh không? Sao em nghĩ ra cách đó để giày vò anh?”

“Nghe nói hai người yêu nhau, thực ra kiếp trước là kẻ thù của nhau, kiếp này họ dùng tình yêu để trả thù nhau.”

Lâm Quân Dật cười đau khổ.

Hơn mười năm qua, tôi và anh yêu nhau là để giày vò nhau.

Khi anh yêu tôi như vậy, tôi lại viện lý do “không hợp” để cắt đứt tình cảm của anh, mấy năm sau, lúc tôi bất ngờ được làm thư ký của anh, lại khiến anh ngày nào cũng nhìn thấy tôi, nhớ mà không thể nói, yêu mà không thể thổ lộ.

Đến bây giờ, nếu anh lấy người khác, tôi sẽ nói với anh rằng, tôi yêu anh, rằng những năm qua tôi vẫn chờ anh, tôi đã chịu đựng bao khổ cực nuôi con của anh!

Rốt cuộc tôi với anh đã có thâm thù gì đây?!

Nếu không có tình báo thù, hà tất dày công sắp đặt như thế.

“Bao năm qua có một câu hỏi anh vẫn chưa tìm ra lời giải, tại sao em kiên quyết ra đi như thế.” Anh nhếch mép tự trào. “Nhìn thấy em cùng với người đàn ông khác trong quán ăn, anh cho rằng em phản bội anh, yêu người khác, lúc đó anh hận đến mức muốn bóp chết em... Bây giờ nghĩ lại, hình như nguyên nhân không phải đơn giản như thế.”

“Lâm Nhĩ Tích chưa nói với anh sao?” Đối với Lâm Quân Dật, những lời đó không nên nói quá nhiều, tự anh sẽ hiểu.

Mắt anh ngưng lại rất lâu, dần trở nên mờ lung.

Sắc mặt mỗi lúc một xám, xám hơn cả bầu trời bên ngoài.

“Em... đã gọi điện cho Lâm Nhĩ Tích, cô ấy nói cô ấy là vợ chưa cưới của anh. Chỉ cần em rời xa anh, anh sẽ quay về với cô ấy... Lâm Nhĩ Tích còn nói, nếu em thật lòng yêu anh, đừng làm anh khó xử.”

Anh nghiêng rặng, ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh.

Anh đứng dậy, bước nhanh ra cửa.

“Anh đi đâu?” Tôi chạy theo, kéo lại. “Thôi anh, mọi chuyện cũng qua rồi...”

“Qua rồi? Cô ta đã lừa dối anh suốt năm năm, sao có thể cho qua?”

“Có lẽ cô ấy cũng không nghĩ, chỉ vì câu đó mà em rút lui.”

“Nếu không lường trước hậu quả, cô ta đã không nói thế!” Anh bắt lực nhìn tôi. “Băng Vũ, em không hiểu Nhĩ Tích, tâm địa cô ta rất khó lường!”

“Cho dù năm xưa cô ấy cố tình cũng bởi vì yêu anh... Anh đi tìm cô ấy thì sao? Có thể lấy lại không?”

Lúc này, được ở bên anh, tất cả đều không quan trọng.

“Nỗi khổ cực của em và Tư Tư, em định cứ thế cho qua?”

“Một cô gái để có được tình yêu, dù sai cũng có thể lượng thứ... Bây giờ em chỉ muốn anh ở bên em và Tư Tư, không bao giờ xa nhau nữa.”

“Trần Lăng...”

Mỗi lần gọi tên anh, tim tôi lại đập rộn ràng, tình yêu lại chan chứa như xưa...

Anh quay người ôm tôi: “Được! Anh sẽ không đi đâu nữa!”

Đêm hôm đó, dưới ánh trăng mờ, Tư Tư nằm trên cánh tay Lâm Quân Dật, ngủ rất ngon.

Nhìn hai người thế này mãi mãi, cũng là hạnh phúc.

“Sao em vẫn chưa ngủ?” Anh dùng bàn tay kia lau nước mắt cho tôi.

Tôi hỏi lại: “Còn anh, sao cũng chưa ngủ? Anh đang nghĩ gì?”

Trong bóng tối, nghe thấy anh thở dài: “Đang nghĩ những năm qua em sống thế nào.”

“Em sống rất tốt, Tư Tư rất ngoan, cũng rất đáng yêu.”

“Tốt? Tốt đến mức năm năm mười sáu lần đổi việc?”

Tôi không biết nói gì, không biết nhắm mắt giả ngủ thì liệu quá khứ có qua đi.

Im lặng bao trùm .

Anh nói, giọng hơi run: “Xin lỗi... Lúc đó lòng anh rối loạn, không để ý suy nghĩ của em. Nếu anh chịu lắng nghe, mọi chuyện có thể không như thế này.”

“Không như thế này thì thế nào? Liệu anh có thể không quay về?”

Con người khi đối mặt với những việc không thể cứu vãn luôn viện đủ mọi giả thiết, dù có vạ giả thiết, việc phải xảy ra vẫn cứ xảy ra.

“Lâm Nhĩ Tích không sai, cô ấy nói đúng, nếu thực lòng yêu anh, không nên làm khó anh. Năm xưa, giữa em và người thân, cho dù anh lựa chọn ai, cũng đều khiến anh suốt đời day dứt, nuối tiếc. Bốn năm chờ đợi của em đôi lấy ngày hôm nay đã là kết cục có hậu lắm rồi.”

Không thể phủ nhận Lâm Quân Dật hôm nay mới là người đàn ông đích thực, đàn ông hơn cả Trần Lăng ngày xưa.

Tôi xích lại gần anh, hai cơ thể sưởi ấm cho nhau trong đêm tối, như những lời yêu đương không sao nói hết.

Anh không nói nữa, ngoảnh mặt sang chỗ khác, tôi cố gắng nhìn vào mặt anh, tiếc là nó phủ đầy bóng tối.

Bóng tối làm người ta trở nên bất lực.

May là trời sắp sáng.

Buổi sáng bị đánh thức bởi những tiếng cười, đến cửa tôi nhìn thấy Lâm Quân Dật đang bế Tur Tur ăn sáng.

Chiếc sơ mi trắng của anh bị bôi lem nhem, trước ngực là màu nước cam ép, gấu tay áo dính bơ vàng nhạt, trông bẩn đến nỗi có thể bỏ đi được rồi .

Tur Tur kéo vạt chiếc váy tôi vừa mua cho, méo máo chìa cho anh xem: “Bẩn rồi!”

Nhưng anh vẫn vui vẻ bón bánh kem cho nó, dỗ nó uống sữa: “Không sao, lát nữa bố sẽ mua cho con chiếc mới.”

Ôi! Bao giờ anh mới hết yếu lòng đây, không nên cực đoan như thế!

Nhìn mấy chiếc đĩa thủy tinh trống trơn trước mặt, tôi nghĩ hai bố con đã ăn sạch các thứ trong tủ lạnh.

Thế mà anh vẫn vỗ vai Tur Tur hỏi: “Con muốn ăn hoa quả nữa không?”

Thấy Tur Tur gật đầu lia lịa.

Tôi muốn cầm quả táo gõ vào đầu anh.

Dù chưa bao giờ nuôi trẻ con, nhưng phải có đầu óc một chút chứ!

Tôi vội đi đến, giật quả táo trong tay Tur Tur: “Anh định làm con bội thực à?”

Anh âu yếm hỏi Tur Tur: “Con no chưa?”

Tur Tur nhìn đĩa nho chín mọng, kiên quyết lắc đầu.

Tôi bái phục hai bố con.

“Nó muốn lên mặt trăng, anh cũng định mua tàu vũ trụ chắc?”

“Nếu an toàn, anh cũng có thể xem xét.”

Anh cúi hỏi Tur Tur: “Con có muốn lên mặt trăng chơi không?”

Không đợi Tur Tur gật đầu, tôi đẩy anh: “Anh đi làm đi, công ty còn bao việc cần giải quyết, để em đưa con đến lớp.”

Tur Tur vừa nghe nói phải đến lớp, mặt ỉu xiu, hai mắt sụp xuống, ngón tay vắn vẹo, liếc trộm Lâm Quân Dật.

Lâm Quân Dật thấy bộ dạng của Tur Tur, với lập trường của một ông bố nghiêm khắc, liền hùng hồn phán: “Tur Tur không thích đi lớp, anh đã gọi điện cho chị Lan, lát nữa chị ấy sẽ đến.”

“Chị Lan?”

Có nông chiều cũng vừa vừa thôi chứ!

Anh vòng qua tôi, thay áo sơ mi, mặc com lê.

Trước khi đi còn hôn tôi nói: “Anh đến công ty trước, em nhớ đi làm, nếu không anh sẽ trừ lương!”

“Em nhớ rồi, ông chủ!”

“Tạm biệt bố!”

Tur Tur cười thật nhồn nhien, nhưng nụ cười của anh còn hồn nhiên hơn: “Lúc về bố sẽ mua váy mới cho con.”

Anh khép cửa rầm một tiếng, âm thanh còn vang mãi...

Tôi chợt nghĩ ra một chuyện, Tur Tur bắt đầu gọi bố từ lúc nào?

Nó có hiểu ý nghĩa của từ đó không?

Với nó có lẽ đó chỉ là cách gọi, còn với tôi... là đau khổ và hạnh phúc không thể nói nên lời.

Chương 22

Hạnh phúc vẹn toàn

C^hị Lan cười tí mắt khi nhìn thấy tôi và Tư Tư, cũng sung sướng như bố mẹ nhìn thấy con cái có gia đình hạnh phúc.

Tôi chưa bao giờ được gặp bố mẹ mình, nhưng chắc chắn lúc này họ cũng đang cười hạnh phúc.

Còn mẹ nuôi tôi đã được đoàn tụ với chồng trên trời có lẽ cũng đang chúc phúc cho tôi!

Yêu, hận, oán trách đã qua.

Mối tình đầy thương tổn mang theo đến hôm nay đã không thể nào dừng lại.

Tôi có thể nghi ngờ tất cả nhưng sẽ không nghi ngờ tình yêu của anh, sự kiên định của anh...

Dù thế nào chúng tôi vẫn còn có ngày mai, vẫn có thể yêu thêm lần nữa!

Vệ sinh cá nhân xong, tôi vội vàng đến công ty của Liễu Dương, thông báo với cô bạn tin động trời này, đương nhiên tôi sẽ không gọi điện, tôi muốn chứng kiến vẻ mặt Liễu Dương khi biết tin này.

Trời xanh ngắt, mây trắng, mặt trời đỏ rực.

Trên đường, mỗi người đi qua tôi đều đang cười, ngay tiếng ồn ào trên đường phố cũng trở thành bản giao hưởng tuyệt diệu.

Khi tôi xuất hiện trong phòng làm việc của Liễu Dương, câu hỏi đầu tiên của cô bạn là: “Lại thôi việc rồi?”

“Không, từ nay mình sẽ không thất nghiệp nữa, mình đã quyết định gắn bó cả đời với công việc này.” Miệng tôi cứ thế cười, niềm hạnh phúc viên mãn không thể kìm được.

“Cậu cười thật kinh khủng, biết không?”

“Thật à?” Tôi bất giác sờ tay lên mặt mình.

“Băng Vũ... Ngoài lần đầu tiên Trần Lăng đến trường tìm cậu, chưa bao giờ thấy cậu cười như thế này...” Sắc mặt Liễu Dương có vẻ nghiêm trọng, cô bạn hỏi tôi: “Có phải đã gặp lại anh ta?”

“Dương, mình đã gặp rồi, anh ấy vẫn yêu mình như xưa.”

“Đừng nói là cậu định sống với anh ta đấy nhé!”

Tôi ngồi xuống cạnh Liễu Dương, đưa tay đón cốc trà, nhấp một ngụm, thưởng thức hương trà dịu mát: “Mình muốn sống với anh ấy.”

“Cậu?” Liễu Dương giật lấy cốc trà của tôi, giọng căng thẳng: “Anh ta có vợ chưa?”

“Chưa! Anh ấy vẫn yêu mình như trước... Không! Phải nói là còn yêu mình hơn trước rất

nhiều!”

“Thật sao?!” Liễu Dương không để ý ánh mắt mọi người trong phòng, phần khởi ôm chầm lấy tôi. “Vậy khi nào thành Trần phu nhân?! Mình muốn làm phù dâu cho cậu!”

“Miễn hai người sống vui vẻ, mình cũng không vội kết hôn...” Giọng tôi hơi bẽn lễn.

Liễu Dương đẩy phắt tôi ra, nhìn tôi rất lâu... cuối cùng mỉm cười, vỗ nhẹ vào má tôi: “Cho dù thế nào, bây giờ cậu thấy vui là được!”

Tôi gật đầu. Cho dù thế nào, ít nhất hai người sống vui vẻ là đủ rồi!

“Tối nay rồi không?” Tôi hỏi.

“Có.”

“Dẫn cậu đi gặp một người.”

Liễu Dương vội xua tay: “Không gặp Trần Lăng đâu, mình sẽ mất mạng như chơi. Ngày trước anh ta van vãn cầu xin, mình cũng không nói cậu đi đâu. Bây giờ, nếu thấy hai đứa sống cùng nhà, nhất định anh ta sẽ băm mình thành trăm mảnh.”

“Không phải, đó là ông chủ của mình...”

“Hả?” Phản ứng trên mặt Liễu Dương vượt xa tưởng tượng của tôi, có đoán cả buổi cũng không thể biết tôi nói gì.

“Mình còn phải đi làm, chiều sẽ a lô cho cậu.” Tôi cười vẫy tay: “Bye!”

Lúc đến công ty đã là gần trưa, trong thang máy tôi gặp Uyển Uyển và một nữ đồng nghiệp không quen lắm.

“Hi!” Tôi nhiệt tình chào họ.

“Băng Vũ?” Uyển Uyển nhìn đồng hồ, ngạc nhiên. “Sắp trưa rồi, không phải bây giờ cậu mới đi làm chứ?”

“Không... không phải. Mình vừa đi có chút việc.” Vốn định nán lại tán thêm vài câu với cô bạn đã lâu không gặp, nhưng nữ đồng nghiệp bên cạnh lạnh băng như một vật thể có thể hấp thụ vô lượng nhiệt năng, cô ta không cần nói cũng đủ khiến tôi lạnh run người, khiến nhiệt tình của tôi lập tức tiêu tan.

Sớm biết thế này, hôm đó trước khi ra khỏi phòng nghỉ của Lâm Quân Dật, tôi đã chú ý quan sát khắp lượt phòng làm việc của anh.

Thật đúng là một bước sa chân vạn cổ sầu!

Lên đến tầng mười sáu, cuối cùng cũng thoát khỏi cái máy hút nhiệt khổng lồ kia. Tôi thở một hơi dài, gượng cười với Uyển Uyển: “Cái máy điều hòa này... để nhiệt độ hơi thấp.”

Uyển Uyển hiểu ý mỉm cười, dẫn đo một lát rồi hỏi: “Băng Vũ, mọi người trong công ty đang đồn ầm chuyện của cậu với Lâm tiên sinh, cậu có biết không?”

“À,... có nghe loáng thoáng.”

“Mình biết cậu không phải loại người đó, mặc kệ họ nói, đừng nghe...”

Cô bạn chưa nói hết, chúng tôi đã lên đến tầng mười bảy.

Cửa thang máy vừa mở, đôi nam thanh nữ tú bên ngoài chói ngời đến độ làm lu mờ cả ánh sáng ở đại sảnh. Nhưng khi nhận ra họ là ai, tôi lại lập tức cảm thấy như bị rơi xuống vực.

Lâm Quân Dật đang đứng trước cửa thang máy, liên tục nhấn nút trên bảng số các tầng, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn nghiêng đặc biệt lạnh lùng, nhưng lại toát ra sức hấp dẫn chết người.

Mấy đồng nghiệp đứng đằng xa có vẻ đang do dự nên đi thang máy hay cầu thang bộ.

Còn mỹ nhân tuyệt sắc váy trắng lông lầy, nét mặt thanh tú, khí chất thanh cao bên cạnh anh... Đáng tiếc vẻ khó chịu cố kiềm chế trên mặt không thật hài hòa với dáng vẻ cao quý bên ngoài.

Lâm Quân Dật nhìn tôi rồi liếc sang Lâm Nhĩ Tích bên cạnh, quên cả bước vào thang máy.

Uyển Uyển khẽ đẩy tôi, nhắc: “Đến rồi.”

Tôi nhìn Uyển Uyển có vẻ ngần ngại bên cạnh, nhìn những đồng nghiệp mặt đầy ảm ý phía trước, lại nhìn Lâm Nhĩ Tích cũng ngạc nhiên như tôi, chỉ ước sao cửa thang máy khép lại.

Tôi cố trấn tĩnh quay sang cười với Uyển Uyển: “Ừ, đi thôi.”

Đi cùng Uyển Uyển ra khỏi thang máy, tôi vốn định bỏ qua Lâm Quân Dật, ai ngờ vừa đi ngang qua liền bị anh nắm tay kéo lại.

“Không nhìn thấy anh à?” Cổ tay bị siết đau điếng, phát hiện nộ khí như lửa trong mắt anh, tôi thề lần này nhất định không chọc tức anh.

Trong tình huống thế này, nhìn thấy thì sao? Chẳng lẽ chạy ra ôm chầm lấy anh, thủ thi: “Em nhớ anh” ngay trước mặt vợ chưa cưới của anh?

Nếu thế tôi sẽ chết sặc bởi nước bọt.

“Xin lỗi!” Suy cho cùng cũng đang ở trên địa bàn của anh, có bực cũng phải cố nhịn về nhà. Tôi cố không nhìn Lâm Nhĩ Tích đứng sau anh, mỉm cười nói: “Lâm tiên sinh, tôi không để ý!”

Anh ngây ra một lát, bỗng bật cười, đến bây giờ tôi mới phát hiện anh có hàm răng trắng muốt, đều tăm tắp, bởi vì chưa bao giờ anh cười như vậy: “Mấy giờ rồi mới đi làm? Có phải cô nghĩ tôi không dám đuổi việc cô?”

Lúc này khỏi cần nhìn cũng biết Uyển Uyển phản ứng thế nào.

“Tôi... bị tắc đường!”

“Di động không mở, tôi tưởng em lại chạy theo gã đàn ông khác rồi.” Anh bất chấp phản kháng của tôi, đẩy tôi trở lại thang máy.

“Anh làm gì vậy?”

Anh bước vào theo, nói: “Anh đợi em suốt cả buổi sáng, đi thôi.”

“Đi đâu?”

Anh mở to mắt nhìn tôi, như thể tôi là con cóc, nói rõ từng tiếng: “Đăng... ký... kết... hôn.”

Nhiệt độ trong đại sảnh rõ ràng tăng mười mấy độ, nóng tới mức lưng tôi bắt đầu đổ mồ hôi, những ánh mắt xung quanh sắp làm mặt tôi phải bỏng.

“Kết hôn?” Tôi kinh ngạc nhìn Lâm Nhĩ Tích đứng cạnh anh, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, nuốt nước bọt, giọng run run hỏi.

“Với ai?”

“Em!”

Không đợi tôi kịp tỉnh, anh đã nhanh tay ấn nút đóng cửa thang máy.

“Quân Dật!” Ánh mắt Lâm Nhĩ Tích mờ uớt nhìn theo anh, vẻ tội nghiệp giống hệt cô gái nhỏ nhắn nhìn cầu toàn.

Cửa thang máy từ từ khép lại, ánh mắt Lâm Nhĩ Tích da diết nhìn theo: “Sao phải khổ thế, anh không để một đường lui cho mình ư?”

Khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, anh ôm chặt tôi vào lòng, siết đến mức làm tôi ngộp thở.

Tôi liếc vào camera trên trần, không muốn nhưng vẫn đẩy anh ra.

Con người này nông cuồng độc đoán nhưng cũng không đến mức tự làm mình mang tiếng xấu vô tình vô nghĩa, trước mặt nhân viên, trừ phi anh muốn mọi người trong công ty đều biết, anh không bốn cợt, anh thật lòng nghiêm túc với tôi.

“Kết hôn... Anh không nói đùa chứ?”

Anh lấy trong túi áo vét ra chiếc hộp rất tinh xảo, mở ra, bên trong là chiếc nhẫn năm năm trước tôi đã nhờ Liễu Dương trả lại anh.

“Anh...”

Anh im lặng, không nói thêm nửa lời, cầm tay tôi, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út để chứng minh anh hoàn toàn nghiêm túc.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì hết!” Anh thản nhiên nói.

Câu trả lời như trong dự đoán, dù trời sập anh cũng sẽ thản nhiên nói: “Chẳng có chuyện gì!”

Nhưng tôi tin, anh đột nhiên đề nghị kết hôn với tôi như vậy, nhất định là do đã xảy ra chuyện gì.

Tại phòng đăng ký kết hôn, cô gái nào mặt cũng tràn trề hạnh phúc, chỉ có tôi kéo tay áo anh, mặt đầy lo âu, hỏi: “Ông nội anh biết chuyện này không?”

“Không liên quan đến ông ấy.”

“Anh có nên nghĩ lại một chút?”

Anh chìa tay trước mặt tôi: “Chứng minh thư!”

Xem ra anh không cần nghĩ lại! Tôi vội lấy chứng minh thư trong túi đưa cho anh.

Nhân viên văn phòng xem hộ chiếu của anh, ngẩng lên hỏi: “Có giấy xác nhận chưa kết hôn không?”

“Xác nhận chưa kết hôn?” Giọng kinh ngạc của Lâm Quân Dật vang khắp phòng đăng ký. “Nếu tôi đã kết hôn, còn đến đây làm gì?”

Người đó thần nhiên ngẩng đầu, bộ dạng như muốn nói: “Anh nói xem?”

Lâm Quân Dật nhìn chứng minh thư trên tay người khác, nghiêng răng bóp chặt hộ chiếu của mình, một lúc lâu sau mới hạ giọng: “Ngoài giấy xác chứng nhận chưa kết hôn, tôi cần phải có những giấy tờ gì nữa?”

Nhân viên văn phòng liệt kê một loạt giấy tờ cần xác nhận của đại sứ quán Mỹ, tóm lại là: Phức tạp!

Vừa nghe đã biết không thể trong chốc lát có thể làm xong.

Lâm Quân Dật nhét hộ chiếu vào túi áo: “Anh phải đến đại sứ quán, em muốn đi cùng anh hay ở đây đợi anh?”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Em ra ngoài tìm chỗ nào gần đây đợi anh.”

Anh đưa tôi đi tìm một quán cà phê, gọi cho tôi một tách, rồi mới đi.

Lúc đi ra, còn hôn nhẹ lên trán tôi: “Anh sẽ về nhanh thôi.”

Khuấy tan hết đá trong ly cà phê, đợi đến buồn ngủ dúi mắt vẫn không thấy anh trở lại.

Di động đổ chuông, trên màn hình hiện lên một số máy lạ.

Tôi nhấn nút.

“Điều tiểu thư, tôi là Âu Dương Y Phàm.”

Trong hình dung của tôi, đàn ông sẽ không nhiều chuyện như vậy, nhất là người như anh ta.

“Âu Dương tiên sinh, có chuyện gì sao?”

“Chúng ta có thể gặp riêng không?”

“Được... Tôi đang ở quán cà phê Thủy Nhược trên đường Cảnh Thủy, nếu tiện anh có thể đến đây.”

“Cô có một mình à?”

“Vâng! Lâm Quân Dật vừa tới đại sứ quán.”

“Biết rồi. Đợi nhé! Hai mươi phút nữa tôi tới.”

Âu Dương Y Phàm tắt điện thoại, chưa đến hai mươi phút sau, tôi đã thấy nụ cười mê hồn của anh ta xuất hiện trước mặt, vẫn thân thiện như lần gặp đầu tiên nhưng hình như có phần bối rối.

“Có lẽ Âu Dương tiên sinh rất bận?”

Anh ta hiểu ngầm ý châm biếm trong câu nói của tôi, nét mặt hơi thiếu tự nhiên. “Cô có biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không?”

Tôi lắc đầu, đó cũng chính là điều tôi đang muốn hỏi.

“Số cổ phiếu Quân Dật mới mua, phiên giao dịch hôm nay vừa bắt đầu chưa đầy một tiếng đã sụt giảm đến mức phải đóng cửa.”

“Sao lại thế?!” Cái thìa tuột khỏi tay tôi, Lâm Quân Dật chẳng phải rất tự tin, sao anh có thể nhầm lẫn?

Trong tài khoản công ty không còn một xu, lại nợ ngân hàng một khoản lớn, chuyện này đối với anh nghĩa là công trình phải dừng lại, công ty sẽ nhanh chóng tuyên bố phá sản, tâm huyết và ước mơ của anh sẽ tan như bong bóng xà phòng. Không biết anh bán hết tài sản liệu có đủ trả nợ.

Tôi chỉ mong sao đó chỉ là ngẫu nhiên!

“Chiều hôm qua Quân Dật đề nghị hủy bỏ hôn ước, nói thẳng với ông nội, anh ta không cần một đồng tiền thừa kế, anh ta muốn cưới cô!”

Rõ ràng hai ông cháu đang thi gan với nhau, Lâm Lạc Hòe muốn làm anh khuynh gia bại sản, đến lúc cùng đường phải chạy tới cầu xin ông ta. Lâm Quân Dật định cưới tôi để nói với ông ta, dù cùng đường anh cũng cưới tôi.

Lâm Quân Dật hành sự quyết đoán, lạnh lùng, tôi đã vài lần chứng kiến.

Nhưng cắt đứt quan hệ, liệu có thể dứt bỏ tình thân?!

“Cứ coi như tôi nhiều chuyện, nhưng quả thực tôi không muốn thấy cô ép hai người đó đoạn tuyệt hoàn toàn thì cô mới hài lòng.”

Tôi ngồi thẳng người, bình tĩnh nói: “Tôi không hề ép anh ấy, là do anh ấy lựa chọn điều anh ấy muốn.”

“Cô cho rằng kết hôn với cô là điều Quân Dật mong muốn? Ông già bảy mươi kia là người thân duy nhất của anh ta, máu chảy trong người Quân Dật là dòng máu của ông ta. Chắc cô hiểu thế nào là tình cảm ruột thịt, tình cảm đó mãi mãi không thể chia lìa... Nếu Quân Dật không lựa chọn như vậy, anh ta tuyệt đối không dứt tình thân.”

“Anh muốn tôi thuyết phục anh ấy ư? Có lẽ anh cũng hiểu cá tính của Quân Dật, tôi tuyệt nhiên không thể tác động đến anh ấy!”

“Điều tiểu thư quá khiêm tốn rồi. Theo tôi biết, chỉ vì một câu nói của cô, Quân Dật sẵn sàng từ bỏ tất cả, không tin cô thử xem.”

“Cảm ơn lời khen của anh, nhưng dù thế nào tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy.”

Lời từ chối thẳng thừng của tôi cuối cùng cũng khiến Âu Dương không thể tiếp tục duy trì phong độ quý tộc, nụ cười vụt tắt: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào?” Tôi nói. “Âu Dương tiên sinh, câu lần trước anh hỏi, hôm nay tôi sẽ trả lời.”

“...”

“Khi anh ấy tìm tôi, đợi tôi, người xót xa anh ấy là Lâm Nhĩ Tích, còn tôi đang rơi nước mắt chúc phúc cho anh ấy, hy vọng anh ấy có thể hạnh phúc. Khi anh ấy quỳ gối cầu xin ông nội, Lâm Nhĩ Tích cũng ở bên, còn tôi đang trong bệnh viện, đau đớn, giằng co không biết có nên giữ lại đứa trẻ không có bố đang lớn trong tôi... Khi anh ấy tuyệt vọng, hoang mang, Lâm Nhĩ Tích vẫn ở bên anh ấy, khi tôi quần quai trong cơn khó đẻ, khi lần đầu tiên con tôi cất tiếng gọi bố, tôi bị người đời khinh rẻ, khi tôi phải dẹp đi lòng tự trọng để sinh tồn, có ai ở bên tôi?! Tôi cũng là phụ nữ, nhìn thấy những đôi tình nhân dập dìu, vợ chồng âu yếm, sao tôi lại không muốn có một người đàn ông để nương tựa chứ? Tôi đơn độc, cay đắng nuôi con là vì lẽ gì? Vì yêu anh ấy! Tôi cam chịu những tủi nhục, hiểu lầm như thế là vì đâu? Là để anh ấy và cô gái khác có được hạnh phúc trọn vẹn!”

Có những lúc không phải tôi cứng rắn, mạnh mẽ, mà là tôi không dám nhớ lại những đau khổ đó.

Trong hơn một ngàn đêm đó, tôi chưa bao giờ dám nghĩ lại những ngày đẹp nhất trong đời, luôn không ngừng tự nhủ, tất cả đều đã qua.

Trong hơn một ngàn ngày đó, tôi không dám nghĩ về quá khứ, chỉ có thể tự nhắc mình, vẫn còn có ngày mai.

Sống là do tôi không có quyền lựa chọn cái chết.

Kiên cường là cái giá tôi phải trả bằng máu của mình.

Tôi cắn răng cố kìm nước mắt, liên tục hít thở sâu, buộc mình không nghĩ đến quá khứ nát lòng.

“Nếu Lâm Quân Dật bây giờ không đau khổ, không dằn vặt như năm năm trước, tôi có thể vẫn từ bỏ không do dự, lặng lẽ ra đi... Nhưng chỉ cần anh ấy vẫn yêu tôi, không thay đổi, tôi sẽ không rời xa anh ấy! Ngay cả khi anh ấy không còn gì trong tay, tôi cũng sẽ ở bên anh ấy, không ai có thể chia lìa chúng tôi!”

Do quá xúc động, tôi không chú ý đến vẻ bàng hoàng của Âu Dương Y Phàm, đến khi nghe thấy một giọng khan đặc vang lên từ phía sau...

“Anh yêu em, không bao giờ thay đổi!”

Mới nhận ra hình như có người đứng sau lưng tôi rất lâu.

Hơi thở quen thuộc, giọng nói nghe đến nao lòng...

Tôi ngoái lại, ánh mắt gặp nhau, va chạm của tâm hồn, chỉ cần có thể được nhìn nhau từ xa, dù khổ cực hơn nữa, tôi cũng cam lòng.

Điều tôi muốn chỉ một chút vậy thôi.

Đối diện với anh, tôi không thể giấu nổi sự yếu đuối của mình, nước mắt từng hàng tuôn rơi.

Đánh đổi nhiều như vậy, quả thật chỉ vì một câu nói của anh: “Anh yêu em!”

Ai đó nói rằng, những người trẻ tuổi luôn tưởng mình đã trưởng thành, luôn cho rằng tình yêu sẽ bền vững suốt đời .

Ai đó nói rằng, ngày nay, những lời thề thốt keo sơn đã biến thành dối lừa, tôi mới hiểu ra mười bảy tuổi còn quá trẻ!

Tôi yêu anh từ khi tôi mười lăm đến khi tôi hai mươi lăm...

Anh yêu tôi từ khi anh mười bảy đến khi anh hai mươi bảy...

Anh kéo tay áo vét, chọn chỗ mềm nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, còn bắt chước giọng tôi thường dỗ Tư Tư: “Khóc gì mà thảm thế, có phải Y Phàm bắt nạt em?”

“Sao anh về nhanh vậy?” Vừa nghe thấy tiếng anh, tôi lại trở kiên cường gấp bội, dường như có thể chịu đựng tất cả.

Tôi lấy tay áo anh lau nước mắt, hít mũi hỏi: “Các anh thông đồng với nhau để thử em, đúng không?”

“Vừa rồi Y Phàm gọi điện hỏi anh đang ở đâu, có phải đang ở cùng với em. Anh đoán nhất định cậu ta sẽ đến gặp em.” Anh ngồi xuống, ôm vai tôi, nhìn Âu Dương ngồi đối diện. “Trong ấn tượng của tôi, cậu cũng đâu phải là người nhiều chuyện.”

“Sau này tôi sẽ còn can dự vào chuyện của anh và Nhĩ Tích!”

Lâm Quân Dật cười nhạt, giọng giễu cợt: “Chẳng phải cậu vẫn luôn can dự đó sao?”

Âu Dương Y Phàm cúi đầu không nói.

Nụ cười của Lâm Quân Dật đông cứng trên miệng, tay ôm vai tôi cũng buông dần .

Sau đó, anh từ từ thu tay về, châm thuốc, rít từng hơi, nhả từng làn khói đặc.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, không khí trầm hẳn xuống.

Một lúc sau, sau một hồi trầm trầm nhìn tôi, Âu Dương phá vỡ không khí nặng nề: “Thật sự không để đường lùi cho hai bên sao?”

Lâm Quân Dật nhả một hơi khói thuốc, bóp trán, chậm rãi nói: “Tôi tưởng cậu không động lòng với bất kỳ cô gái nào, không cô gái nào có thể khiến cậu quan tâm.”

“Nếu anh đối tốt với cô ấy một chút, tôi nghĩ tôi có thể.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Âu Dương Y Phàm luôn xen vào chuyện của tôi. Trong ánh mắt lảng tránh của anh ta, tôi bắt đầu thấy ngưỡng mộ con người đó, ngưỡng mộ tình yêu vô tư của anh ta.

Yêu vị hôn thê của bạn, biết là không thể, không nên, do vậy anh ta giữ kín trong lòng, cố tìm cách để người mình yêu có được hạnh phúc mà cô ấy mong muốn.

Người đàn ông tốt như vậy, nếu Lâm Nhĩ Tích bỏ qua, nhất định phải ân hận suốt đời.

“Xin lỗi...” Lâm Quân Dật nói về áy náy. “Bởi vì bên cạnh cậu chưa lúc nào thiếu phụ nữ nên tôi tưởng tình cảm của cậu với cô ấy chỉ là nhất thời...”

“Nhất thời hay cả đời, tôi đều không thể cho Nhĩ Tích thứ cô ấy mong muốn... Tôi chỉ có

sức giúp cô ấy nhưng anh đã chọn người khác.”

“Cậu nên nói sớm với tôi.”

Âu Dương Y Phàm cúi đầu uống cà phê, cười cay đắng: “Nếu thế anh sẽ càng quá đáng với cô ấy!”

Một lát sau, Âu Dương ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt đã có phần hiểu và thông cảm hơn: “Tôi luôn nghĩ Quân Dật là người không hiểu tình cảm, không biết trân trọng Nhĩ Tích, nhưng hôm nay mới biết... đó là vì có người còn đáng trân trọng hơn, yêu anh ấy hơn cả Nhĩ Tích... Nếu là anh ấy, tôi cũng sẽ lựa chọn như vậy.”

Lâm Quân Dật nói: “Lời này của cậu có rất nhiều cách hiểu!”

“Anh hiểu cách nào?”

“Bất kể là cách nào, tôi cũng cho rằng Nhĩ Tích không đáng để cậu yêu, cô ấy quá thiếu thành thực.”

“Đó là vì anh không hiểu cô ấy. Thực ra Nhĩ Tích không cứng rắn như vẻ bề ngoài. Vì anh, cô ấy đã nhẫn nhịn, nhượng bộ. Vì anh, cô ấy mong muốn làm một người hoàn mỹ, nhưng trước giờ anh không hề nhận ra sự hoàn mỹ của cô ấy.”

“Cậu nhầm rồi! Có những phụ nữ lúc nào cũng lừa dối cậu, cậu vẫn cảm thấy cô ta thành thật. Có những phụ nữ cho dù cậu biết từng lời cô ta nói đều là sự thật, nhưng vẫn cảm giác cô ta nói dối.”

Trình độ lý luận tình yêu của anh đã đạt tới độ cao siêu, tôi cố phân tích mà vẫn không thể hiểu, nhìn vẻ mặt lạ lùng của Âu Dương, tôi đoán chắc anh ta cũng thế.

Nói thật, hai kiểu người Lâm Quân Dật nói đều rất đáng sợ .

Tôi tuyệt đối không thừa nhận mình là một trong hai kiểu đó, nhưng nghĩ kỹ, những khi ở bên anh, tôi cũng nói dối không ít.

Ai đó nói rằng, tình yêu nhất định phải được xây dựng trên lòng tin, tình cảm của anh đối với tôi chính là sự kiên định trong những lời nói dối hết lần này đến lần khác.

Tôi kéo kéo ống tay áo còn chưa khô của Lâm Quân Dật, nói nhỏ vào tai anh: “Có phải lừa dối, dối với anh, đã không là gì nữa?”

Anh dập điều thuốc đang hút dở, trầm ngâm nói: “Có lẽ có những thứ còn đáng sợ hơn cả sự lừa dối.”

Sau đó, anh ngoái đầu, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ: “Cho thêm một ly cà phê.”

Tôi vội ngăn: “Dạ dày anh không tốt, đừng uống cà phê, uống chút sữa đi.”

Lâm Quân Dật vừa nói: “Được!”, Âu Dương Y Phàm đã ngạc nhiên nhìn anh hỏi: “Hình như người ta bảo đàn ông uống sữa ở chốn đông người là điều sỉ nhục?”

“Ai nói thế?” Lâm Quân Dật hỏi nghiêm túc.

“Không nhớ! Hai người ở đây nhé, tôi có việc phải đi.” Sau khi đứng dậy, Âu Dương Y

Phàm còn cúi đầu nhìn chúng tôi, giọng nho nhã, ôn hòa: “Trước kia tôi nghĩ mãi không ra, tại sao Nhĩ Tích không thể nào làm anh động lòng. Hôm nay, tôi mới hiểu. Quân Dật, anh đã đúng, tình yêu nên như vậy.”

Chương 23

Trái tim im lặng

Au Dương Y Phàm đi rồi, cái bóng khuất dần của anh ta nhìn sao mà cô đơn, tôi phát hiện anh ta không phải hạng công tử phóng đảng như nhiều người tưởng, ẩn sau vẻ ngoài phóng túng đó cũng là một trái tim chân thành.

Lâm Nhĩ Tích thật không xứng với anh ta, ông trời nên cho anh ta gặp người phụ nữ tốt hơn!

Tôi nhận ly sữa nóng thơm phức từ tay nhân viên phục vụ, đặt trước mặt anh: “Ông nội đã đoạn tuyệt với anh rồi ư?”

“Không... là anh đoạn tuyệt với ông.” Giọng anh kiên quyết mà bình tĩnh đầy vẻ bất cần, dường như tất cả anh đều không bận tâm.

“Thật ra anh không cần căng thẳng như thế, không phải em nhất định yêu cầu một danh phận.”

“Nhưng anh cần!”

Đến lúc này, anh vẫn còn tâm trí dễ dàng tôi!

Tôi cười, lờm anh: “Người ta nói nghiêm túc với anh mà.”

“Ồ, nói nghiêm túc... Đại sứ quán cho biết các giấy tờ cần xác minh, phải đợi vài ngày nữa.”

“Đã đợi bao năm rồi, thêm mấy ngày nữa cũng có vội gì.”

Tôi chăm chú khuấy cà phê, nhìn những gợn cà phê đen trong ly, từng vòng, từng vòng bất kể khuấy thế nào chúng cũng quay đều quanh tâm xoáy, giống như đồng tử trong mắt anh.

“Anh và ông nội không thể nói chuyện nghiêm túc với nhau được à?”

“Không thể. Ông luôn cho rằng anh ở lại nhà họ Lâm, nhường nhịn ông là nhắm vào tài sản nhà họ Lâm. Trong mắt ông chỉ có tiền bạc, quyền lực, tưởng rằng dùng những thứ đó có thể khống chế tất cả!”

“Vậy tại sao anh ở lại nhà họ Lâm, liên tiếp nhượng bộ ông?”

Anh cúi đầu, không trả lời.

“Vì trước sau ông cũng là người thân duy nhất của anh, là ông nội anh, đúng không?”

Anh vẫn im lặng.

Anh không như tôi, có thể giấu giếm nhưng không nói dối.

Những chuyện không muốn cho tôi biết, nhất định anh không mở miệng, nhưng chưa bao giờ nói dối trắng trợn như tôi.

Cho nên, khi anh im lặng chính là câu trả lời.

Âu Dương Y Phàm nói đúng, có những thứ không thể rũ bỏ, tình cảm ruột thịt không thể coi thường, lựa chọn này với anh thật quá khó khăn!

“Anh cho rằng, ông thực sự không quan tâm đến anh? Nếu anh không phải là giọt máu duy nhất của nhà họ Lâm, anh có chết ngoài đường ông cũng không bận lòng? Nếu không phải ông cần người lo giữ cơ nghiệp, ông sẽ không nuôi dạy anh?”

“Băng Vũ, em nghĩ quá nhiều rồi!”

“Anh cố tình nói như vậy để chọc tức ông phải không? Anh biết ông nhất định tức giận nên mới nói như thế.”

Anh sống người một lát, sau khi bình tĩnh lại, nắm chặt tay tôi, nói: “Được, nếu em nhất định muốn biết, anh sẽ nói. Trước khi qua đời, bố anh cầm tay anh đưa cho ông... Ông không nói gì, chỉ ho liên tục, ho đến mức tay run lên nhưng vẫn không xòe bàn tay cho anh.” Anh hít một hơi dài, dừng một chút lại tiếp: “Mấy năm nay, anh rất ít khi về nhà, dù có về, ông cũng không chủ động bắt chuyện với anh, có lúc hai ông cháu cả tháng trời không nói với nhau câu nào, nhìn thấy nhau cũng không ai chào hỏi, có lúc chưa nói đến hai câu đã cãi nhau... Nhưng cho dù anh về muộn thế nào, phòng đọc sách luôn sáng đèn, khi anh về phòng rồi mới thấy tắt. Anh rất thích ánh đèn đó, nó giống như ánh mặt trời trong đêm đen, chiếu sáng lòng anh, số mệnh buồn thảm của anh, cho nên anh thường ngồi trước cổng nhà, nhìn ánh đèn sáng tới tận lúc bình minh.”

“Anh biết ông đang đợi anh?”

“Anh biết, nhưng chỉ cần nhìn ông, anh đã thấy mệt mỏi... Nếu không vì ánh đèn ấy, anh đã sớm đoạn tuyệt với ông, đâu phải đợi đến hôm nay.”

Tôi đã hiểu tất cả, không phải họ thù ghét nhau, chỉ là không thể hòa hợp, cá tính quyết liệt, lạnh lùng như nhau khiến họ luôn đối lập mỗi khi ở bên nhau.

Trong mắt họ không có đúng sai, chỉ có thắng thua!

Nhưng thâm tâm họ vẫn quan tâm đến nhau. Nhất là Lâm Quân Dật, anh rất tinh tế, rất hiểu tâm ý của người khác nên tính cách anh thật sự cương nghị, quả quyết nhưng vẫn có nhiều mặt mềm yếu, nhất là trong tình cảm.

Tôi uống một ngụm cà phê lớn, thấy đắng ngắt, mới chợt nhớ mình quên cho đường.

Anh cười, nhắc cốc cà phê khỏi tay tôi, đưa cho tôi ly sữa: “Băng Vũ, em đừng nghĩ vẩn vơ, có những việc cần có thời gian mới hiểu hết được... nhất định có ngày ông biết là ông sai!”

“Nếu ông mãi mãi không nhận ra mình sai thì sao?”

Anh ngả người vào thành ghế: “Dù gì anh cũng đúng.”

Tôi đang định nói thì có điện thoại, không hiểu sao cứ nghe tiếng chuông điện thoại là tôi hốt hoảng, càng ngày càng ghét đứa con đẻ của thời đại thông tin vũ bão này. Nhìn tên người gọi trên màn hình, tôi đột nhiên hiểu vì sao đêm đó Lâm Quân Dật lại ném điện thoại qua cửa sổ. Lúc này tôi quả thật rất muốn ném đi càng xa càng tốt, nhưng tiếc là.. .

Tôi ngẩng lên, bối rối nhìn anh, không biết nên tắt hay nên nghe.

Anh nhận ra điều đó, rút điện thoại khỏi tay tôi, lạnh lùng nhìn lướt cái tên trên đó rồi nhìn chăm chăm vào mặt tôi rất lâu, mới ném trả tôi, cúi đầu lặng lẽ nhấp nhấp cà phê.

Tôi dùng toàn bộ sức lực nhấn nút nghe, cảm giác như nhấn nút khai hỏa quả bom, chờ đợi thế giới nổ tung.

“Em vừa đi Lạc Bình về à?” Tiếng Ngô Hàng vang trong điện thoại, vẻ mong đợi.

“Vâng!”

Ngô Hàng dừng một lát lại hỏi: “Em gặp cậu ta chưa?”

“Vâng!”

Tôi ngược nhìn Lâm Quân Dật ngồi bên, lúc anh uống cà phê, những ngón tay trắng như sứ cầm chiếc cốc đưa lên môi, động tác mê hồn đến nỗi nếu dùng từ “tao nhã” e không thể nào lột tả hết. Sự trầm lặng đó không phải là lãnh đạm mà tàng ẩn một vẻ dữ dằn đáng sợ khiến người ta lạnh sống lưng.

Ngô Hàng hỏi: “Em vẫn... muốn quay lại với cậu ta? Tại sao không cho anh cơ hội?!”

“Rất xin lỗi anh, Tư Tư cần một người cha thực sự.”

Tôi nghĩ là từ chối khéo như vậy sẽ giữ chút thể diện cho Ngô Hàng, nhưng khi nhìn thấy Lâm Quân Dật đột nhiên ngẩng phắt đầu, nộ khí trong ánh mắt như sắp bùng ra, tôi mới ý thức được mình đã lỡ lời, muốn thu lại cũng khó.

Giọng từ đầu máy bên kia trầm xuống: “Thế cũng tốt, hy vọng em không chọn nhầm lần nữa...”

Tôi không dám nói gì thêm, ấp úng chào: “Bye...” rồi nhanh chóng tắt máy.

Đang định giải thích với Lâm Quân Dật thì tôi nghe thấy giọng thâm trầm của anh: “Chỉ vì Tư Tư cần một người bố thực sự thôi sao? Lần sau, khi em nói những lời đó, có thể đừng nói trước mặt anh không?”

Giọng anh không lớn nhưng cũng đủ thu hút ánh mắt của những người xung quanh.

Tôi khẽ nói: “Ý em không phải thế...”

Anh khẽ liếc những vị khách ngồi gần, hạ giọng nhưng vẫn chưa hết giận: “Bất luận ý em là gì, anh chỉ muốn biết quan hệ giữa hai người là thế nào!”

Tim tôi đau thắt, cả thế giới hỗn loạn như vừa tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Trong quán cà phê lặng mạn như vậy, tôi không biết nói sao, cũng không còn tâm trạng tranh luận với anh, bèn đứng dậy đi nhanh ra cửa.

Vừa chạy khỏi quán cà phê, anh đột nhiên ôm chặt tôi từ phía sau, ngang nhiên nhấc bổng tôi đặt vào ghế sau xe của anh, sau đó ngồi vào theo.

Tôi bị kẹp giữa hai cánh tay anh không thể nào nhúc nhích, tức giận vùng tay đánh vào ngực vào vai anh: “Tôi sinh con cho anh, giữ mình vì anh, tưởng anh hiểu lòng tôi, thì ra anh

chẳng hiểu gì hết! Trong mắt anh, tôi chỉ là người đàn bà của chung thiên hạ!”

“Anh sai rồi! Anh không nên nói như vậy... Mỗi lần em gọi điện cho anh ta trước mặt anh, anh đều tức đến phát điên, nhưng anh không có quyền ngăn cấm em, đành nhẫn nhịn...” Giọng anh như tiếng mưa rơi, từng hạt phiêu diêu.

Lửa giận trong tôi lập tức bị những lời nói của anh dập tắt, cánh tay giơ lên của tôi dừng lại trên không, rồi từ từ hạ xuống ôm chặt anh.

“Băng Vũ!” Anh ôm tôi, hơi thở loạn nhịp. “Anh muốn cưới em! Anh muốn mọi người đều biết em là của anh!”

“Anh biết không? Từ khi yêu anh, em không thể yêu ai được nữa...”

Đang là tiết trời cuối xuân đầu hạ, thùy liễu đu đưa, cỏ cây mơn mớn tỏa hương thanh khiết làm tôi bất giác lại nhớ những ngày ngắn ngủi, vô cùng ngắn ngủi năm xưa.

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, lần này chúng tôi sẽ không xa nhau nữa.

Vì chưa đến giờ hẹn gặp Liễu Dương, chúng tôi đi tới hiệu quần áo trẻ em, mua váy áo cho Tư Tư.

Vừa bước vào cửa hiệu, Lâm Quân Dật liền im lặng, xem kỹ từng bộ, cuối cùng anh đứng ngây rất lâu trước một bộ quần áo rất xinh, tay mân mê từng chiếc khuy lóng lánh như thủy tinh giống những giọt nước mắt không bao giờ khô cạn...

Lúc thanh toán, anh vô tình rút ra chiếc thẻ trong ví, thanh toán bằng tiền mặt.

Tôi ngạc nhiên: “Ngân hàng không đóng băng tài khoản của anh nhanh thế chứ?”

“Ngân hàng đương nhiên không nhanh như vậy, nhưng ông ấy xưa nay hành động luôn mau lẹ, cương quyết, tuyệt đối không cho anh bất kỳ cơ hội ngóc đầu.”

Đúng vậy, đối với Lâm Quân Dật, nếu trong tài khoản vẫn còn tiền, anh sẽ có cách bắt đầu lại.

Hai người quả nhiên rất hiểu nhau.

Tôi không nén nổi tiếng thở dài: “Rõ ràng là người thân, sao nhất định phải như thế?”

Anh cười: “Ông và anh cũng không hiểu nhau, ông không hiểu suy nghĩ của anh, anh cũng không đoán nổi ông nghĩ gì.”

Tôi khoác tay anh, cười thật ngọt: “Vậy chúng mình thử đoán, gặp anh, Liễu Dương có nhận ra không nhé, em cá là cậu ấy không nhận ra anh...”

Chúng tôi đến công ty của Liễu Dương thì đã thấy cô bạn đứng đợi dưới tầng trệt.

Tôi xuống xe vẫy tay, Liễu Dương mỉm cười vẫy lại, bàn tay đang vẫy bỗng dừng trên không.

Tôi ngoái đầu, thấy Lâm Quân Dật đang mở cửa xe, bước xuống.

“Dương, đây là ông chủ của mình, Lâm Quân Dật.”

“Ông chủ của cậu? Người mà Uyên Uyên nói...” Vẻ mặt Liễu Dương biến đổi rất từ từ như

cận cảnh đặc tả được ông kính rê thật chậm trong phim, không tin, tư lự, hoài nghi, hoang mang.

“Ừ!” Tôi gật đầu dứt khoát, Lâm Quân Dật không nói gì, chỉ mỉm cười .

Liễu Dương lại nhìn kỹ hai chúng tôi, mới choàng tỉnh: “Trần Lăng phải không?”

“Đã lâu không gặp.” Anh bắt tay Liễu Dương, quay sang bữu môi nói với tôi: “Em nói gì đây?”

Liễu Dương cũng lườm tôi: “Thế này mà gọi là giống? Cậu không có mắt à?”

“Đây là vì cậu chưa chứng kiến lúc anh ấy nổi điên”, tôi lảm bảm.

Liễu Dương hơi sững người, đột nhiên nhớ ra điều gì, nụ cười trên mặt nhạt dần: “Nghe nói anh có vợ chưa cưới nào đó quan hệ đã lâu, cô ấy khỏe không?”

Tôi biết Liễu Dương đang bắt bình thay tôi, lén nắm tay, không muốn cậu ta nói tiếp.

Chậm hiểu đến mấy cũng nhận ra ý đồ châm chọc của Liễu Dương, Lâm Quân Dật khẽ ho, mở cửa xe, làm một động tác mời cực kỳ lịch thiệp: “Lên xe rồi hãy nói.”

“Không cần đâu, tôi còn có việc.”

Tôi vội vàng kéo Liễu Dương: “Dương, đừng thế...”

“Người đàn ông thế này cũng đáng để cậu hành hạ bản thân? Ngày trước vì sao cậu bỏ anh ta, quên rồi à?”

“Mình không quên... Là mình hiểu lầm anh ấy, anh ấy yêu mình.” Tôi giơ ngón tay, chìa chiếc nhẫn trước mặt Liễu Dương. “Bọn mình vừa từ phòng đăng ký kết hôn về, cho mình chút thời gian, mình sẽ từ từ giải thích.”

Lâm Quân Dật đưa chúng tôi về nhà. Trong căn nhà ấm áp, bốn chúng tôi cùng ăn cơm, trò chuyện, tôi kể cho Lâm Quân Dật rất nhiều chuyện vui trong cuộc sống chung của tôi và Liễu Dương, anh nghe rất chăm chú, còn chăm chú hơn lúc ngồi trong phòng họp, thỉnh thoảng còn tỏ vẻ ghen tỵ. Nhưng mỗi lần nói về Tư Tư, anh luôn cúi đầu nhìn con bé nên không nhìn thấy vẻ mặt anh...

Lâm Lạc Hòe có thể trở thành huyền thoại trong giới đầu tư, quả nhiên là khác thường, hành sự quả quyết, mau lẹ.

Sáng hôm sau, tôi và Lâm Quân Dật vừa đến công ty, thấy ngay cảnh tượng hỗn loạn khác thường. Các chủ thầu lấy cớ không thanh toán tiền công trình đúng hạn không những tuyên bố đình công mà còn kích động công nhân đến đòi trả tiền lương còn nợ. Các chủ cung ứng vật liệu vốn đã thỏa thuận thanh toán tiền khi công trình hoàn tất, giờ cũng kéo nhau đến đòi thanh toán. Lâm Quân Dật đàm phán với họ đúng một ngày trong văn phòng, thái độ của họ vẫn vô cùng kiên quyết, bất luận Lâm Quân Dật đưa ra những biện pháp giải quyết thế nào, bọn họ một mực đòi trả tiền ngay, các khoản khác miễn bàn, rõ ràng có sự sắp đặt từ trước.

Sáng ngày thứ ba, trên trang nhất của một tờ báo đăng tin việc chu chuyển vốn của công ty có vấn đề, đang đứng trên bờ vực phá sản. Phòng Kinh doanh lập tức hỗn loạn, ngày càng

nhiều chủ hộ yêu cầu trả lại nhà, đồng thời yêu cầu công ty lập tức hoàn trả lại tiền, nếu không sẽ kiện ra tòa. Lâm Quân Dật đã tìm mọi cách để xoay vốn, đáng tiếc không ngân hàng nào chấp nhận tái cấp vốn cho chúng tôi. Giám đốc ngân hàng còn gọi điện cho tôi yêu cầu thông báo cho Lâm Quân Dật, một tổ công tác đặc biệt đang bí mật điều tra anh, hình như là vì vấn đề vốn của công ty chúng tôi.

Lâm Quân Dật ngày nào cũng bận đối phó với các tình huống phát sinh đột xuất, ăn ngủ không yên, mới qua một tuần, mặt đã gầy rộc, sắc mặt ngày càng kém.

Buổi tối, cho Tư Tư ngủ xong, tôi vào phòng đọc sách, thấy anh đang uống thuốc đau dạ dày.

“Đau dạ dày à? Để em đưa anh đi khám.”

“Anh không sao!”

“Nhưng...”

“Bệnh thế nào anh biết rõ. Máy ngày nay áp lực nhiều, không ăn được, uống thuốc là sẽ ớn.”

“Ngày mai em đưa anh đi khám, nếu không em không yên tâm...”

Anh kéo mạnh tay tôi, tôi mất thăng bằng ngã vào lòng anh, chưa kịp định thần đã bị anh khóa chặt môi.

Trong khoảnh khắc ấy, thời gian như ngừng lại, tất cả đều không quan trọng nữa...

Anh khàn giọng hỏi tôi: “Có phải em cảm thấy anh rất vô dụng? Chỉ mấy ngày đã bị ông đẩy vào đường cùng!”

“Không! Em tin anh có thể giải quyết được những chuyện này.”

“Em cảm thấy anh có đầu nôi ông không?”

Tôi hôn lên tóc anh, lên mặt anh: “Cùng lắm là công ty phá sản, làm lại từ đầu. Ông cũng từng khuynh gia bại sản, vẫn gượng dậy được, anh cũng có thể như vậy.”

“Được! Ngày mai em thông báo cho cổ vấn pháp luật của công ty thảo một bản hợp đồng sáp nhập công ty.”

“Sáp nhập?”

“Anh sẽ cổ phần hóa công ty, sẽ thương lượng vấn đề sáp nhập, cải tổ công ty với một công ty lớn sản khác.”

“Vâng! Em hiểu.”

“Anh sẽ không chịu thua!” Anh nhìn tôi, ánh mắt sáng bừng đầy vẻ tự tin. “Anh nhất định cho ông biết ông đã sai!”

“Bất kể anh quyết định làm gì, em cũng ủng hộ anh!” Tôi ôm anh, đây là thứ duy nhất tôi có thể trao anh. “Gần đây anh quá mệt, hay là tranh thủ ra ngoài thư giãn một chút!”

“Cuối tuần này chúng mình sẽ đi biển, em thấy thế nào? Anh nhớ em đã nói rất thích biển,

rất muốn cùng anh ngồi trên bãi đá ven bờ nghe tiếng sóng.”

“Anh vẫn còn nhớ sao?”

“Những gì đã hứa với em, anh đều nhớ, sau này anh sẽ lần lượt thực hiện.”

“Em yêu anh!” Tôi từng nghĩ theo dòng chảy thời gian, nhưng lời đã hứa sớm rơi vào lãng quên. Không ngờ, những lời vụn vụn thủ thủ bên gối, qua bao ngày đêm dài đặc anh vẫn nhớ, hướng hồ lời thề trăm năm!

Cuối tuần, chúng tôi chưa ăn sáng xong đã thấy chị Lan đến, Lâm Quân Dật nói nhờ chị trông Tur Tur, muốn đưa tôi đi biển chơi. Tôi còn chưa hết bàng hoàng, anh đã kéo tôi xuống lầu, trong nụ cười và những cái vẫy tay vui vẻ của Tur Tur .

Nhìn Tur Tur cười vui như vậy là biết, nhân lúc tôi không để ý, anh đã nhanh chóng “kết hiệp ước song phương” nào đó với con bé. Lần sau tôi phải cảnh báo đứa con gái ngây thơ của tôi rằng, bố nó là một người mưu mô xảo quyệt, nhất định không được mắc lừa.

Xuống lầu, chúng tôi đợi rất lâu. Âu Dương Y Phàm mới lái chiếc Porsche thể thao tới, đỗ xích trước mặt chúng tôi.

“Lần đầu tiên cậu tới trễ.” Lâm Quân Dật chuyển hành lý lên xe, nhìn lướt cô gái ngồi bên, buột miệng hỏi: “Chưa thấy bao giờ, mới quen hả?”

Âu Dương Y Phàm cũng buột miệng trả lời: “Mới nhật được trên đường đi.”

Tôi tò mò nhìn cô gái “nhật được” đó, cô ta không chút bận tâm tới thái độ vô lý của hai gã đàn ông. Đôi mắt to tròn chớp chớp trông rất ngây thơ, thuần khiết.

Cô ta mặc trang phục rất kỳ quái, mái tóc xoăn hơi rối, dưới gấu chiếc váy màu vàng nhạt dài đến đầu gối vẫn còn dính sợi vải tua rua, chân để trần, đôi chân dài trắng như tuyết còn dính đất. Thoạt nhìn có vẻ cầu thả, nhìn kỹ mới phát hiện tóc cô ta hình như mới buông xõa, váy hình như bị xé một nửa, có lẽ vốn là một bộ lễ phục rất đẹp, còn đôi giày cao gót sang trọng vút một bên, không còn sang trọng nữa.

Âu Dương Y Phàm chỉ cô ta giới thiệu về bất lực: “Cô ấy là Quan Tiểu Úc... Bạn tôi, Lâm Quân Dật.” Anh ta lại chỉ sang tôi: “Đây là vợ anh ấy.”

Cô gái cười rõ tươi, đôi mắt to long lanh khiến người khác cũng phải cười theo .

“Chào mọi người. Hồi nãy bố mẹ tôi bắt tôi đi xem mặt một người, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội trốn đi, đang gặp rắc rối ở cửa khách sạn thì gặp Ivan, vậy là nhảy lên xe anh ấy trốn ra.”

“Xem mặt?” Lâm Quân Dật ánh mắt đầy ẩn ý liếc nhìn Âu Dương Y Phàm, rồi mở cửa xe, đỡ tôi vào trong.

Anh lại nói với cô ta: “Cô xem mặt ai?”

Cô gái nhăn mày, than thở: “Một công tử bột có tiếng, vậy mà mẹ tôi còn ca ngợi anh ta đến tận mây xanh, nói gì nhỉ? À, trẻ tuổi đã làm nên nghiệp lớn. Hừ! Có điều kiện gia đình như anh ta, ngày ngày ôm gái vẫn có thể mở được công ty, làm nên nổi gì... Tên gì nhỉ, Âu

Dương...” Cô vỗ vỗ Âu Dương Y Phàm đang lái xe: “Anh nói anh ta tên gì?”

“Âu Dương Y Phàm!”

“Đúng rồi, cái tên đến là khó nhớ.”

Trên đường đi, tôi không xen lời, cô nén cười khi nghe cô gái tên Quan Tiểu Úc đó liên tục nói xấu Âu Dương Y Phàm, không ngờ anh ta nghe rất hào hứng, có lúc còn góp thêm vài câu.

Quan Tiểu Úc nói: “Cô bạn Lãng Lãng của tôi nói, gái qua tay anh ta có dùng đến hai cái CPUchip hai lõi cũng không ghi hết.”

“CPUchip hai lõi?” Giọng Âu Dương Y Phàm đặc biệt thiếu não hỏi lại. “Không phải là loại sáu mươi tư bit chứ?”

Lâm Quân Dật tưởng Y Phàm chưa đủ phiền, còn thêm một câu: “Máy vi tính Mellon CPUchip hai lõi tôi đang dùng thử, cực nhanh!”

Âu Dương Y Phàm lườm anh qua gương chiếu hậu, Lâm Quân Dật cúi đầu cười với tôi, không nói nữa.

“Vung tiền mua được cái bằng MBA của Harvard là dương dương tự đắc tưởng mình tài... Gặp may đúng lúc cổ phiếu Trung Quốc tăng vọt, đã tưởng mình là thiên tài đầu tư... Gặp vài cô háo danh hám tiền đã nghĩ mình đẹp trai hấp dẫn. Hạng phế phẩm đó tôi từng gặp, nhưng chưa thấy ai tự phụ như thế...”

“Hạng đàn ông đó vẫn tồn tại trên đời sao?” Âu Dương Y Phàm hỏi.

“Chính thế, nhân loại đã tiến hóa lâu như vậy, sao nào anh ta vẫn chưa tiến hóa nhỉ?” Cô ta phẫn nộ vò mái tóc rối, hắng giọng nói tiếp: “Ngay cả chó sói cũng tiến hóa đến mức hiểu được đến chết cũng phải trung thành, tư tưởng anh ta sao còn dừng ở thời nguyên thủy chứ?”

Âu Dương Y Phàm đưa cho cô ta chai nước khoáng. “Nói vậy là anh ta còn sống là sự bi thảm của nhân loại?!”

“Khó tránh khỏi còn một, hai người nguyên thủy hoàn toàn không tiến hóa, bị chi phối bởi cái phần dưới của mình, nhưng người như thế quả thật quá hiếm hoi...”

“Ồ, cô học chuyên ngành gì vậy?”

“Quản trị doanh nghiệp.”

“Vậy mà tôi lại tưởng cô học chuyên ngành sinh học kia đấy.”

“Anh có biết điều tôi không thể chấp nhận nhất ở anh ta là vì điều gì không...” Cô ta uống một ngụm nước lớn, phẫn nộ nói: “Tôi nghe đồn anh ta cùng lúc quan hệ với nhiều cô gái. Có lần, ba cô gặp nhau ở dạ tiệc, một cô hỏi thẳng anh ta: “Sao có thể như vậy?” Anh ta còn hùng hồn: “Em không giữ được trái tim tôi, đừng trách tôi đa tình.” Đấy, anh xem... anh ta hoàn toàn không phải đa tình, mà là hạng không tim!”

“Có chuyện đó ư? Tôi chưa nghe nói, sao cô biết?”

“Lãng Lãng nói thế.”

“Lăng Lăng...” Âu Dương Y Phàm thở dài nhắc lại.

Cuối cùng tôi cũng hiểu nguyên do Âu Dương Y Phàm đa tình, thì ra anh ta là kiểu đàn ông đặc biệt dễ đem lại cho phụ nữ những hồi ức lãng mạn.

Cuối cùng hai người cũng rửa rủa đủ rồi, Âu Dương Y Phàm quay đầu nhìn chúng tôi nói: “Quân Dật, tôi trả giúp anh một khoản nợ nhé?”

Quân Dật ngồi thẳng người, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Nếu cậu ấy này về vụ cổ phiếu thì không cần thiết!”

“Anh... biết rồi sao?”

“Tôi mua cổ phiếu bao giờ cũng thận trọng, chắc cậu cũng biết tại sao. Kiến Nghiệp nói, anh ta chỉ nói với cậu chuyện tôi mua cổ phiếu, không nói với ai khác.”

“Xin lỗi.”

“Không cần, ông ta muốn tôi tay trắng thì sẽ có vô số cách nuốt chửng công ty của tôi.”

“Tôi có thể giúp gì cho anh?”

Lâm Quân Dật tư lự nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài, đột nhiên nói: “Cổ phiếu đó đã sụt tới mức giá thấp nhất từ trước đến nay, cậu có muốn nhân lúc này mua công ty đó không?”

“Nghe nói công ty đó luôn thua lỗ, giá cổ phiếu tăng mấy ngày trước là do có người thao túng.”

“Chính vì thế, nếu muốn mượn cái vỏ khác để lên sàn đó là lựa chọn tốt nhất.”

“Ý anh là gì?”

“Đây là đầu tư ổn định, cậu có hứng thú không?”

Chuyện đầu tư tôi không hiểu lắm, thấy họ hào hứng bàn tán, tôi lặng lẽ nhắm mắt, cảm nhận làn gió lướt qua mặt.

Đức Phật nói: “Gió không thổi, buồm không lay, lòng các con phải động.”

Có người cho rằng đó là duy tâm, thực tế khi mọi thứ không thể thay đổi, thứ duy nhất chúng ta có thể thay đổi là thái độ.

Ngủ thiếp lúc nào không hay, trong giấc mơ, tôi bận rộn trong bếp, Tư Tư đang học bài, bỗng có tiếng chuông cửa, tôi vội vã chạy ra, không cẩn thận va vào cạnh bàn.

Tôi vừa xoa xoa chỗ đau, vừa mở cửa, anh đang đứng bên ngoài mỉm cười: “Anh về rồi đây!”

Hoàng hôn bảy sắc tràn ngập bầu trời ngoài cửa sổ, chiếu vào, cả căn phòng rực rỡ sắc màu.

Tiếng sóng từng đợt gọi tôi khỏi giấc mơ tuyệt đẹp, tôi vừa choàng tỉnh, mở mắt đã bắt gặp ánh mắt sáng ngời như đôi mắt vừa thấy trong mơ.

“Tỉnh rồi à?” Anh hỏi .

“Ồ.” Tôi ôm chiếc áo vét được phủ trên người, ngồi dậy, mới phát hiện xe của chúng tôi đã dừng trên bãi biển, Âu Dương Y Phàm và cô gái đang đi dạo ven bờ biển.

Bãi biển phía đó lóng lánh bảy sắc hoàng hôn.

“Tối hôm qua còn ngủ sớm hơn Tư Tư, sao vẫn buồn ngủ?”

Tôi vén những lọn tóc xoa trước mặt, ngoái đầu nhìn mặt biển bao la trước mắt.

Trời hôm đó thật tuyệt, nước biển chưa bao giờ xanh đến thế. Chúng tôi ngồi trên bãi đá, lắng nghe tiếng sóng xô bờ, trò chuyện với nhau. Nhìn Âu Dương Y Phàm bị cô gái đẩy xuống biển, quần áo ướt sũng, rồi họ đuổi nhau trên bãi cát, cô gái xinh đẹp ấy váy ướt đầm, đi chân trần trên cát, ráng rực đỏ chiếu vào nụ cười trong trẻo của cô, nhìn vô cùng dễ chịu.

Đùa chán rồi, Âu Dương Y Phàm đến ngồi cạnh chúng tôi, cởi bộ đồ ướt vứt sang bên, ánh mắt vẫn dõi theo bóng hình xinh đẹp phía xa.

Lâm Quân Dật cười nói: “Chắc chắn là rất vừa mắt rồi.”

“Đáng tiếc là cô ấy hiểu lầm về tôi quá rồi. Lừa được vào phòng cưới cũng khó.”

“Hiểu lầm? Tôi không nghĩ đó là hiểu lầm.”

Tôi cố nhin cười.

Âu Dương Y Phàm nghiêng răng, có vẻ muốn phản bác, nhưng không tìm được lời thích hợp.

“Y Phàm...” Lâm Quân Dật nghĩ rất lâu mới lên tiếng. “Có chuyện này tôi muốn hỏi cậu.”

“Chuyện gì?”

“Năm năm trước Băng Vũ gọi điện cho Nhĩ Tích, chuyện này cậu có biết không?”

Âu Dương Y Phàm nhìn tôi, nghi hoặc lắc đầu.

“Năm năm trước Nhĩ Tích nói với Băng Vũ, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, khuyên Băng Vũ nên rời xa tôi, đừng làm khó tôi! Mấy ngày trước, tôi đã nói rõ tất cả với Nhĩ Tích, nói rõ lựa chọn của tôi... Nhĩ Tích còn lừa Băng Vũ, nói rằng tôi sẽ không cưới Băng Vũ, khuyên Băng Vũ rời xa tôi... Những hành động ấy của Nhĩ Tích, tôi không thể tha thứ.”

Âu Dương Y Phàm nhìn đăm đăm về hoàng hôn phía xa, trong mắt ánh lên màu ráng đỏ.

Lâm Quân Dật nói tiếp: “Cậu tưởng Nhĩ Tích hoàn mỹ không tì vết phải không? Cậu cho rằng cô ấy luôn yêu tôi đúng không? Tôi cảm thấy trước giờ Nhĩ Tích chưa từng yêu tôi, nếu yêu, dù chỉ một chút, cô ấy đã không làm như vậy!”

“Nhĩ Tích không yêu anh, sao còn chờ anh ngần ấy năm trời?”

“Cô ấy chỉ muốn cưới một người đàn ông chân thật trong chuyện tình cảm. Thật ra Nhĩ Tích không chỉ một lần nói với tôi là cậu rất biết cách làm phụ nữ vui lòng, rất lãng mạn, tính cách rất thú vị, nếu cậu chung thủy với phụ nữ một chút, nhất định sẽ là người đàn ông trong mộng của phái đẹp.”

“Ồ!” Nhận được lời đánh giá cao như vậy, Âu Dương Y Phàm không tỏ ra vui vẻ chút nào,

ánh mắt vẫn dõi theo cô gái đang vui đùa một mình trên bãi cát.

“Nếu cậu thật sự yêu Nhĩ Tích, không phải không có cơ hội.”

Âu Dương Y Phàm mỉm cười chua chát: “Tôi yêu cô ấy, đó là năm phút trước. Bây giờ... mới phát hiện tôi thật sự không biết gì về cô ấy! Năm năm qua, Nhĩ Tích khiến tôi nghĩ là anh đã phụ tấm chân tình của cô ấy, mà không hề cho tôi biết cô ấy đã làm tổn thương cô gái khác thế nào.” Âu Dương Y Phàm đứng dậy, phúi cát trên tay. “Những việc Nhĩ Tích đã làm, tôi cũng không thể tha thứ...”

Chương 24

Thủy triều lên xuống

Trở về sau chuyến đi biển, Lâm Quân Dật bận rộn lo cải tổ công ty, ngày nào cũng về rất muộn.

Tôi không thể giúp gì cho anh, ngoài bật đèn phòng khách, ngồi đợi anh về, pha cho anh cốc sữa nóng...

Hôm nay, Lâm Quân Dật cần bàn chuyện với Âu Dương Y Phàm, bảo tôi đi đón Tư Tư. Tư Tư vừa về nhà, chạy ngay đến phòng đọc sách, khe khẽ đẩy cửa, vào trong ngó quanh một lúc, lại chạy một vòng khắp nhà, cuối cùng ngồi xuống đi văng bẻ ngón tay, không nói một lời.

Tôi ngồi xuống cạnh nó, mỉm cười vuốt ve tóc nó, hỏi: “Tư Tư nhớ bố à?”

“Lúc nào bố mới về?”

Tôi đưa di động cho nó, chỉ vào phím replay nói: “Khi nào nhớ bố, con ấn phím này, nói cho bố biết là con nhớ bố.”

Nó dùng ngón tay ấn mạnh, ngược nhìn tôi, đôi mắt trong veo long lanh ánh nước, đầy mong đợi.

Tiếng Lâm Quân Dật từ đầu dây bên kia: “Băng Vũ.”

“Bố!” Tư Tư nghe thấy tiếng anh, hớn hờ reo. “Bố!”

Tiếng gọi vang khắp nhà khiến đầu máy bên kia im lặng chỉ nghe thấy hơi thở.

“Bố ơi, khi nào bố về? Tư Tư nhớ bố lắm!”

“Bố sẽ về nhanh thôi, Tư Tư có muốn ăn kem không? Bố mua cho.” Giọng anh run run rất rõ.

“Thật không bố?! Cảm ơn bố!”

Đêm đó đã rất khuya vẫn không thấy anh về, Tư Tư ngồi trên đi văng nhất định đòi đợi anh, mắt díp lại, vẫn không chịu đi ngủ.

“Tư Tư, bố bận lắm... đừng đợi bố nữa.”

Nó chạy đi lấy điện thoại, nhấn nút, chỉ vang lên hồi chuông dài, không ai trả lời.

Tôi đang định an ủi nó thì bỗng có người nhắc máy.

“Alô!” Tiếng người trong máy không phải Lâm Quân Dật, bỗng có dự cảm không lành, tôi vội giật lấy điện thoại.

“Alô! Quân Dật...”

“Quân Dật đang trong phòng phẫu thuật!” Là giọng của Âu Dương Y Phàm. “Anh ấy đang ở bệnh viện X.”

Đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, cả thế giới như trôi đi rất xa.

Tur Tur ra sức lay tôi, nói gì với tôi, tôi đều không nghe thấy, trong tai chỉ có tiếng ù ù réo ầm.

Tôi không biết mình đã tới bệnh viện như thế nào .

Đứng trước cửa phòng phẫu thuật, ngẩn ngơ nhìn cánh cửa đóng kín, ánh đèn đỏ cứ như máu tươi tuôn chảy, nhìn mãi, nhìn mãi, xung quanh biến thành màu đen, tăm tối như địa ngục.

Tôi không rơi một giọt nước mắt, không phải vì quá cứng rắn mà vì không khóc nổi.

Tur Tur hình như cảm nhận được đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cắn môi nhìn tôi, tay run run túm chặt áo tôi.

“Đừng lo, Quân Dật chỉ bị bệnh dạ dày, không nguy hiểm đến tính mạng.” Tôi không còn nhận ra giọng nói của ai, cố gắng mở to mắt nhìn rất lâu, mới phát hiện Âu Dương Y Phàm đang đứng trước mặt.

Tôi nắm chặt tay Y Phàm, hỏi dồn: “Sao lại thế? Sao lại thế?”

“Bệnh dạ dày của Quân Dật rất trầm trọng, hồi ở Mỹ, luôn có một bác sĩ kiểm tra định kỳ, theo dõi, kiểm soát bệnh tình. Gần đây, tình hình trở nên rất xấu, bác sĩ khuyên anh ấy nhanh chóng làm phẫu thuật... Nhưng do công ty xảy ra chuyện, mãi không thu xếp được thời gian.”

“Anh ấy... tại sao không chịu nói với tôi?” Toàn thân tôi đột nhiên nặng trĩu, hai chân mềm oặt, không thể đứng nổi, tôi mệt rồi, rất mệt...

Mệt đến nỗi không nhìn thấy hy vọng cuộc đời.

Một tiếng nói từ phía sau vang lên: “Điều tiểu thư, lần này cô hài lòng chứ?”

Ngoái đầu, nhìn thấy Lâm Nhĩ Tích, tôi chỉ nhìn, không nói một câu, bởi vì mọi lời nói đều trở nên vô nghĩa.

Âu Dương Y Phàm đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhàng nói: “Đừng nghĩ chuyện gì khác, ngồi nghỉ một lát đi.”

Tôi gật đầu, lúc đi qua Lâm Nhĩ Tích, thấy cô ta căng thẳng, kinh ngạc nhìn Âu Dương Y Phàm, ôm vai tôi.

Ôi phụ nữ! Tại sao luôn để mất rồi mới phát hiện mình đã đánh mất thứ quý giá nhất...

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, một vị bác sĩ ngoại quốc và một ông lão khoác áo blu trắng bước ra, ông ta cúi đầu, không nhìn rõ mặt, chỉ thoáng thấy những nếp nhăn hằn sâu trên trán.

“Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?” Tôi lập tức buông tay Tur Tur, chạy tới trước mặt bác sĩ hỏi. Ông ta hình như không biết tiếng Hoa, nhưng nhìn vẻ lo lắng của tôi có thể đoán tôi định hỏi gì, trả lời bằng tiếng Anh: “Chúng tôi vừa gây mê cho bệnh nhân, chuẩn bị phẫu thuật! Đừng lo, cuộc phẫu thuật sẽ thành công.”

Ông lão liếc nhìn tôi, lại nhìn Tur Tur sau lưng tôi, dùng tiếng Anh nói với bác sĩ, nghe khẩu khí có lẽ chính là ông nội “trăm nghe không bằng một thấy” của Lâm Quân Dật.

Họ nói toàn những thuật ngữ y học, tôi không hiểu hết, đại để vị bác sĩ kia nói bệnh tình của Lâm Quân Dật không mấy lạc quan... bởi vì gia đình anh có tiền sử bị ung thư.

Lâm Lạc Hòe dừng bước, bàn tay chống gậy run bần bật, cái lưng chậm chậm cúi xuống của ông đã không còn khí phách hô phong hoán vũ ngày xưa.

Lâm Nhĩ Tích bước nhanh đến đỡ ông ta: “Ông... ông không được khỏe, xin đừng lo lắng quá!”

Bác sĩ thấy ông thở dốc, cũng khuyên không nên lo lắng, tình hình cụ thể phải đợi phẫu thuật xong, giám định bệnh lý mới có thể xác định rõ...

Lâm Lạc Hòe nhanh chóng trấn tĩnh, đôi mắt nhắm nheo vẫn tinh anh và quyền lực. “Nhĩ Tích, cháu lập tức đi mời tất cả những bác sĩ chuyên khoa ung thư nổi tiếng nhất thế giới đến đây.”

Âu Dương Y Phàm nói ngay: “Để cháu!”, rồi vội vàng quay đi.

“Mẹ ơi!” Tư Tư lắc tay tôi, đôi mắt to tròn hoảng hốt của nó ngược nhìn tôi. “Bố bị làm sao?”

Tôi cúi xuống, vuốt nhẹ khuôn mặt đầy sợ hãi của nó, cố nở nụ cười: “Bố mệt con ạ, bác sĩ nói bố cần nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Vâng!” Con bé gật gật đầu.

Tôi chỉ dẩy ghế ở hành lang: “Mẹ con mình đừng quấy rầy bố, ngồi đây đợi bố ngủ dậy, được không?”

“Vâng!” Con bé ngoan ngoãn trèo lên ghế ngồi.

Tôi mệt mỏi rũ rời, chống đầu gối đứng dậy, vừa ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt nghiêm lạnh của Lâm Lạc Hòe. Ông ta không già như tôi hình dung nhưng trông thẳng thớm hơn tôi nghĩ, đôi mắt cô đơn đầy lý trí sau khi trải một cuộc đời khúc khuỷu, thăng trầm.

Nhân vật lừng danh được hun đúc bởi bảy mươi năm gian khổ truân chuyên đó không khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng nhìn ông ta, tôi không cảm thấy ông là một nhà kinh doanh quyền lực, một huyền thoại của giới đầu tư cổ phiếu, cũng không phải bậc trưởng bối bảo thủ mà là một ông già qua tuổi hoa niên, năm tháng để lại nếp nhăn không thể xóa giữa trán, đường đời trắc trở tạo nên vẻ cương nghị trong ánh mắt. Một ông già như vậy, bất luận ông làm gì, tôi cũng không thể nào hận ông.

Trời xanh thật nghiệt ngã với ông, đối với ông già gần đất xa trời, không có nỗi đau thương nào lớn hơn nỗi đau phải tiễn đưa đứa con trai chết trẻ, lại biết tin cháu nội mới hai mươi mấy tuổi đã mắc bệnh nan y!

Đêm đen, đèn sáng.

Tư Tư gói đầu vào đùi tôi ngủ, tôi vẫn đang đợi, đợi cánh cửa kính trước mặt mở ra lần nữa.

Tôi tin anh sẽ sống, bởi anh không có quyền ra đi...

Không biết đã bao nhiêu thời gian, Lâm Lạc Hòe cũng ngồi đợi như tôi, đột nhiên lên tiếng: “Quân Dật nhờ tôi nói với cô, nó sẽ không bỏ cô và đứa bé...”

Giọng của ông không phải thông báo đơn thuần, dường như mang theo cả nỗi thương cảm.

Tôi nhìn ông mỉm cười: “Dạ, cảm ơn!”

Ánh mắt ông chuyển sang dừng trên mặt Tư Tư: “Con gái của Quân Dật phải không?”

“Vâng!”

“Bốn tuổi chưa?”

“Mấy hôm nữa là tròn bốn tuổi.”

Khóe miệng ông khẽ giật giật, dưới ánh đèn hành lang sáng choang, ánh mắt ấy mỗi lúc một dịu hiền, ấm áp.

“Nghe nói cô và Quân Dật cùng lớn lên trong cô nhi viện?”

Tôi ngạc nhiên nhìn ông, không hiểu sao ông hỏi chuyện đó.

“Xin lỗi, tôi đã cho người điều tra cô.”

Rất phù hợp với phong cách cổ hủ của ông ta, mặc dù có chút cảm giác đời tư bị xâm phạm nhưng tôi khâm phục thái độ khách quan, tôn trọng sự thực của ông ta.

“Năm mười lăm tuổi, để có tiền chữa bệnh cho mẹ nuôi, cô đã bán hết tài sản, vay nợ khắp nơi. Sau khi bà ấy qua đời, vì sao cô không học tiếp lại đi làm phục vụ trong khách sạn?”

“Cháu phải trả nợ.”

“Trả hết chưa?”

Tôi hít thở từng hơi khó nhọc, rất muốn ông ta đừng hỏi nữa, nhưng tôi biết, đây là cách duy nhất có thể nói rõ với nhau: “Ngoài một số ít người, những người khác đều không lấy tiền của cháu.”

“Năm mười tám tuổi cô thi đỗ vào trường kỹ thuật, đồng thời làm việc bán thời gian ở khách sạn, cuộc sống vất vả, khó khăn, người ta nói trong thời gian ấy ông chủ khách sạn theo đuổi cô rất lâu, nhưng cô lại đi sống chung với một gã trai không một xu dính túi...” Ông nhìn thẳng vào tôi, hỏi: “Gã trai đó là Quân Dật phải không?”

“Vâng!”

“Cô cậu ở chung với nhau ba tháng, cô bỗng dưng bỏ đi.”

Tôi liếc nhìn Lâm Nhĩ Tích đang vô cùng bất an đứng cạnh ông ta. “Bởi vì khi sống với cháu, anh ấy rất khổ. Cháu tận mắt nhìn thấy anh ấy quỳ khóc dưới đất... Là một người đàn ông nghị lực, không đau khổ cùng cực, anh ấy sẽ không rơi nước mắt.”

Lâm Lạc Hòe sững sờ hồi lâu, không hỏi gì nữa.

“Đã rồi bỏ nó, tại sao cô còn sinh đứa bé?”

“Cháu đã lên bàn chuẩn bị phá thai, nhưng cuối cùng lại xuống... không vì lý do cao cả nào hết, chỉ vì khi đó, cháu rất nhớ Quân Dật.”

“Cô có hận Quân Dật không?” Giọng ông ta hiền hòa hơn nhiều.

“Có”, tôi bình tĩnh trả lời. “Nhưng chỉ có ba lần, ngày cháu từ bàn phẫu thuật phá thai bước xuống, ngày Tư Tư ra đời và ngày Tư Tư biết gọi bố...”

“Tại sao cô không tái hôn, cũng không có quan hệ với người đàn ông khác?”

“Vì ngoài anh ấy, không có người đàn ông nào hiểu thế nào là yêu!”

“Yêu?” Ông ta cười, có chút giễu cợt. “Coi tình yêu là tất cả cuộc đời, vì tình yêu bắt chấp tất cả, ngay tính mệnh cũng có thể từ bỏ... Như thế gọi là biết yêu?”

“Đối với ông, cái đó gọi là ngu xuẩn, bởi vì ông có tất cả, ông đi đến đâu cũng tiền hô hậu ủng, được thiên hạ sùng kính. Nhưng đối với một người không bố không mẹ, không người thân, lớn lên trong sự dè bủ, khinh khi của người đời, yêu là khát vọng duy nhất. Không đạt được thì không dám theo đuổi, đạt được rồi thì vạn phần trân trọng, chỉ sợ mất đi...” Câu cuối cùng đã nung nấu trong lòng tôi rất lâu, cuối cùng tôi cũng nói ra được. “Đó chính là nguyên nhân anh ấy bằng lòng ở bên ông, bằng lòng chấp nhận mọi xé đặt của ông.”

“Ồ...” Ông gật gật đầu. “Con mắt nhìn phụ nữ của Quân Dật hơn bố nó nhiều.”

Tôi ngạc nhiên nhìn ông ta. Không ngờ ông ta dễ dàng chấp nhận tôi như vậy. Về sau mới biết, cách nhìn nhận của ông đối với tôi hoàn toàn thay đổi là bởi vì từ lâu ông đã biết chuyện Lâm Nhĩ Tích gọi điện cho tôi, câu trả lời khiêm nhường của tôi khiến ông hết sức bất ngờ.

Bình minh lên, ánh sáng rực rỡ không chịu nổi cô đơn trong đêm phá tan bóng tối chiếu xuống nhân gian.

Sự luân hồi của bình minh và hoàng hôn cũng giống như thăng trầm của cuộc đời, không thể nào tránh khỏi...

Ca phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc, dạ dày Lâm Quân Dật bị cắt bỏ ba phần tư. Lúc được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, mặt anh không còn chút sắc máu.

Sau khi thuốc mê hết tác dụng, hàng mi anh động đậy, anh từ từ mở mắt. Khi nhìn thấy Lâm Lạc Hòe và Lâm Nhĩ Tích ngồi bên cạnh, khóe miệng anh khẽ cử động, cười rất lạnh.

“Quân Dật...” Tôi nắm tay anh khẽ gọi, bao nhiêu lời định nói với anh, nhưng thấy anh như vậy, lại không nói được một câu nào.

Anh nắm chặt tay, khó nhọc mỉm cười, mơ màng nói: “Bác sĩ bảo dạ dày anh sau khi phẫu thuật sẽ không đau nữa, sau này không cần em uống rượu thay anh, kéo Y Phàm lại coi thường anh...”

Tôi không muốn khóc nhưng nước mắt cứ tuôn, từng giọt rơi xuống bàn tay chúng tôi đan vào nhau.

Sau đó, tôi nắm tay anh, khóc không thành tiếng: “Em hận anh! Hận anh! Không có anh, mẹ con em sẽ sống ra sao...”

“Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay em nữa...”

Anh không buông tay tôi.

Yêu không buông, hận cũng không buông!

Sống không buông, chết cũng không buông!

“Tại sao anh không phẫu thuật sớm, công ty quan trọng hay tính mạng anh quan trọng?!”

“...” Anh cười khổ sở.

Hôm đó, tôi không hiểu tại sao anh coi thường tính mạng bản thân như vậy, mấy ngày sau, khi thấy Lâm Lạc Hòe ngày nào cũng thảo luận với nhóm bác sĩ chuyên khoa nổi tiếng về kết quả bệnh lý và phương án điều trị cho anh, tôi mới hiểu dụng ý thật sự của Lâm Quân Dật, anh dùng tính mạng mình để đánh cược, đánh cược tình cảm ruột thịt không thể chia cắt...

Tình cảm ruột thịt, càng những lúc tử biệt sinh ly càng gắn bó keo sơn không gì thay thế.

Tôi hỏi anh: “Anh có nghĩ, vạn nhất anh xảy ra bất trắc thì sẽ thế nào không?”

Lâm Quân Dật nói: “Anh thắng rồi!” Ánh mắt anh hướng ra ngoài cửa sổ.

Cạnh bồn hoa bệnh viện, từng cánh hoa bay, rơi đỏ mặt đất. Tư Tư ngồi trên bồn hoa, hai chân thả xuống đu đưa, miệng líu lô một bài đồng dao. Lâm Lạc Hòe từ trong chiếc xe màu đen bước xuống, Tư Tư nhìn thấy, lập tức nhảy khỏi bồn hoa, cười hớn hở chạy ra đón ông.

Nhìn cái miệng cong lên của nó, có lẽ nó định gọi: “Ông...”

Lâm Lạc Hòe cúi xuống xoa đầu, nói gì đó với nó. Tư Tư ngẩng lên, mân mê bím tóc bé xiu, vẻ mặt rất băn khoăn.

Chị Lan đi đến, đang định nói với Tư Tư nhưng Lâm Lạc Hòe khẽ lắc đầu ra hiệu, không cho chị nói.

Tư Tư bần thần mân mê bím tóc, bộ dạng rất tội nghiệp.

Lâm Lạc Hòe mỉm cười nói với nó vài câu, rồi đi vào bệnh viện, đến cổng lại ngoái nhìn. Tư Tư tay chống cằm ngồi cạnh bồn hoa vẻ suy tư.

Lâm Lạc Hòe cười, Lâm Quân Dật cũng cười.

“Em đoán xem Tư Tư nghĩ gì?”

Tôi thôi cốc sữa nóng trên tay, nói: “Tư Tư ngốc thế, nhất định bị câu hỏi của ông nội anh làm khó rồi.”

“Em có dạy nó gọi ông nội của bố thế nào không?”

Tôi sững người: “Ý của anh là... ông đã chấp nhận Tư Tư?”

“Không, ông đã chấp nhận hai mẹ con.” Anh cười, tựa vào đầu giường. “Có một số chuyện không khó như mình tưởng.”

Cánh cửa bị đẩy ra, Âu Dương Y Phàm suốt ba ngày qua không thấy đầu đột ngột xuất hiện, kéo ghế ngồi xuống cạnh giường.

Lâm Quân Dật nhăn nhó ngồi dậy: “Thu mua thuận lợi chứ?”

“Một công ty bé tí, cổ phiếu mấy ngày liền rớt giá, anh nghĩ còn có vấn đề gì nữa? Tôi đã mua được ba mươi lăm phần trăm cổ phiếu rồi. Nếu anh chuyển nhượng số cổ phiếu của mình cho tôi, tôi sẽ là cổ đông lớn nhất. Bước tiếp theo chỉ là sáp nhập, tái cơ cấu là xong.”

“Thuận lợi thế sao?” Quân Dật hoài nghi.

“Ông ta ép anh đến nước này.” Âu Dương chỉ vào dạ dày anh. “Đâu có thể thực sự ép anh vào chỗ chết.”

“Chỉ mình ông ấy có thể ép chết tôi?! Có mang thư ủy quyền đến không?”

Âu Dương cười, lấy tài liệu trong cặp đưa cho anh.

Quân Dật đón lấy, chăm chú xem.

Âu Dương kéo ghế xích lại gần: “Hiện nay, công việc sáp nhập tôi thay anh toàn quyền xử lý, đợi khi anh khỏe lại, chúng ta tổ chức đại hội cổ đông, điều chỉnh lại quyết sách và cơ cấu của công ty.”

“Điều chỉnh?” Lâm Quân Dật ngồi thẳng dậy. “Cậu định giữ lại công ty đó sao?”

“Tôi đã tính kỹ, sau khi sáp nhập thành công, giá cổ phiếu sẽ tăng gấp đôi. Nếu tôi để anh quản lý công ty, giá trị cổ phiếu có thể tăng mạnh.”

“Chẳng phải cậu không thích kinh doanh đó sao?”

“Tôi không thích, cho nên quyết định để anh làm đại cổ đông, tôi chỉ việc ngồi nhà thu tiền.”

Lâm Quân Dật “hừ” một tiếng: “Bạn tốt nhỉ?”

“Phải thế chứ.”

Lâm Quân Dật nhanh chóng ký tên, xong xuôi không quên lườm Y Phàm một cái: “Vậy cậu về nhà ngồi chờ khuynh gia bại sản đi.”

Nhìn Âu Dương Y Phàm tràn trề tự tin và Lâm Quân Dật không giấu nổi niềm vui, tôi phát hiện mình ngày càng yêu Lâm Quân Dật. Một công ty đang trên bờ vực phá sản, anh không chỉ làm nó hồi sinh mà còn khiến nó thành công, lên sàn chứng khoán dưới một cái vỏ mới. E là chỉ có mình thiên tài Lâm Quân Dật có thể bàn chuyện làm ăn trên giường bệnh. Hy vọng sau này anh sẽ không phải ngồi trên giường bàn chuyện làm ăn.

Thấy họ càng nói càng phấn khởi, tôi cũng không muốn làm phiền: “Hai người cứ tiếp tục, em ra ngoài hít thở không khí một lát.”

Lâm Quân Dật gật đầu: “Đừng đi quá xa.”

Tôi ra khỏi phòng bệnh, đến thẳng phòng làm việc của bác sĩ, đúng lúc Lâm Lạc Hòe cũng đang ở đó, ông nhìn thấy tôi, gật đầu khách khí: “Ngồi đi!”

“Cảm ơn! Cháu có thể xem bệnh án của Quân Dật được không?”

Ông đưa bệnh án trong tay cho tôi.

Tôi run rẩy mở ra xem, những dòng chữ, con số kết quả xét nghiệm nhảy múa trước mắt, nhìn vào đó tim tôi đập thành thịch, dù không hiểu ý nghĩa thật sự của những thuật ngữ y học đó.

Ông nhìn về bối rối của tôi, nói: “Kết quả hội chẩn của các chuyên gia đầu ngành u bướu cho thấy, các tế bào ở một phần dạ dày của Quân Dật đã di căn thành ung thư, may đã phẫu thuật kịp thời, không tìm thấy tế bào ung thư trong máu, chỉ số khuếch tán của tế bào ung thư tương đối thấp, để đề phòng bất trắc, bác sĩ kiến nghị đợi sức khỏe Quân Dật hồi phục hoàn toàn sẽ tiến hành điều trị hóa trị theo ba giai đoạn, cháu có ý kiến gì không?”

Giọng ông rất thoải mái, giống như bác sĩ tư vấn cho người nhà bệnh nhân: “Xin tùy ông quyết định.”

“Vậy cứ theo phương án của bác sĩ.”

“Ông có thể cho cháu biết... hóa trị có thể chữa khỏi bệnh của anh ấy không? Sau này có tái phát không?”

Ông thở dài, nếp nhăn giữa trán càng sâu: “Nguy cơ đó khoảng năm mươi phần trăm... Nhưng bệnh này có liên quan rất lớn tới tâm lý người bệnh, một số chuyên gia cho rằng Quân Dật trẻ như vậy, tế bào đã di căn thành ung thư, yếu tố di truyền không phải là nguyên nhân chính, mà do mấy năm nay nó chịu quá nhiều áp lực, tinh thần bị ức chế quá lâu. Nếu cuộc sống của nó được như ý, khả năng tái phát sẽ giảm bớt. Nhưng tính cách Quân Dật quá gan lì, chuyện gì cũng giấu trong lòng.”

“Cháu hiểu, cháu sẽ không yêu cầu anh ấy điều gì.”

“Tôi không có ý đó.” Ông nhìn vào ngón tay đeo nhẫn của tôi. “Nó là cháu tôi, tất cả những gì tôi làm đều vì nó, nhưng nó không hiểu...”

“Sớm muộn anh ấy cũng hiểu...” Tôi nói. “Nỗi khổ tâm của ông, anh ấy sẽ hiểu!”

Lâm Lạc Hòe bám vào ghế, đứng dậy, chậm chậm lắc đầu, ra khỏi phòng: “Bây giờ tôi chỉ mong nó sống, những thứ khác đều không quan trọng.”

Vĩ thanh

Cuộc khủng hoảng của công ty cuối cùng cũng chấm dứt, sau khi sáp nhập lên sàn, tin từ thị trường chứng khoán đưa về, cổ phiếu của công ty liên tục tăng mạnh. Vấn đề vốn quay vòng của công ty nhanh chóng được giải quyết, các nhà thầu được nhận tiền công trình, ngày hôm sau lập tức làm việc trở lại, sở Xây dựng thành phố chính thức xác nhận, không có kế hoạch xây dựng cầu vượt gần khu chung cư của công ty, chứng tỏ thông tin trước đó hoàn toàn là tin đồn thiếu cơ sở. Không những không còn khách yêu cầu trả lại nhà, trái lại do “chiến dịch quảng cáo” đặc biệt này, tình hình tiêu thụ lại nhanh hơn trước rất nhiều.

Sau khi công ty cải tổ, lên sàn chứng khoán, chức tổng giám đốc do Âu Dương Y Phàm đảm nhận, Lâm Quân Dật trả mức lương rất cao mời Liễu Dương về giúp anh. Anh nói dùng một người mình tin tưởng mới có thể đề phòng những kẻ muốn phá công ty. Kỳ thực, tôi biết anh cảm kích Liễu Dương bao năm qua chăm lo cho tôi và Tư Tư, muốn cho cô cơ hội tốt hơn.

Phương án phục hồi sức khỏe sau phẫu thuật do các chuyên gia đề xuất được thực hiện theo chỉ định, sức khỏe Lâm Quân Dật nhanh chóng hồi phục, chẳng bao lâu anh đã có thể đi lại được.

Một hôm, tôi đang gọt hoa quả cho Lâm Quân Dật thì mấy vị trưởng ban của công ty đến thăm anh, trong đó đương nhiên có cả trưởng ban Đối ngoại Triệu Thi Ngữ. Cô ta vừa bước vào phòng, nhìn thấy Tư Tư đang tập viết bên giường bệnh của Lâm Quân Dật, hơi sững người nhưng ngay lập tức mỉm cười.

“Cháu bé đáng yêu quá! Băng Vũ, con gái cô phải không?”

“Vâng!” Tôi mỉm cười mời họ ngồi.

“Cháu chào các cô, các chú!” Tư Tư cười rất tươi, cất giọng lãnh lót chào, con bé này từ nhỏ đã rất lễ phép. Nhưng thật không hay, sau đó nó chỉ vào Lâm Quân Dật nói thêm một câu: “Đây là bố cháu!”

Tư Tư vốn không có ý gì, chỉ là sau khi nhận bố, nó luôn tự hào muốn cho từng người biết nó đã có bố.

Mấy vị trưởng ban sững sờ, lát sau trấn tĩnh nói: “Cô bé đáng yêu quá!”

Không ngờ Lâm Quân Dật nói thêm: “Con gái tôi đây, có giống tôi không?”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn tôi, sau đó vội vàng phụ họa: “Giống, rất giống!”

“Giống!” Triệu Thi Ngữ nói. “Nhất là đôi mắt, giống hệt mắt anh!”

Nói thật, tôi cảm thấy Tư Tư giống tôi nhất chính là đôi mắt.

Những ngày ở trong bệnh viện, không khí sặc mùi thuốc sát trùng, cuộc sống của chúng tôi giống như được khử trùng, vẫn còn chút đau đớn nhưng ấm áp ngọt ngào.

Hôm Lâm Quân Dật xuất viện, chúng tôi kết hôn. Điều tuyệt vời nhất trong hôn lễ chính là

Lâm Lạc Hòe bày tỏ tình cảm của ông đối với Lâm Quân Dật, đồng thời cũng khiến tôi cảm thấy một áp lực vô hình, vô số những khuôn mặt xa lạ với nụ cười giả tạo cố hữu của giới thượng lưu, tôi thậm chí còn nghe thấy mấy người thầm thì bàn tán tôi làm thế nào lọt được vào gia đình này. Tôi biết, đây là vấn đề tất yếu, tôi buộc phải học cách thích nghi, giấc mơ của cô nàng Lọ Lem đã thành hiện thực nhưng chỉ mới bắt đầu. Cuộc sống của một mệnh phụ nhân xem ra cũng chẳng thoải mái gì. Từ nay về sau, mỗi bước đi tôi đều như giẫm trên lớp băng chưa đóng chắc, mỗi lời nói đều phải suy trước nghĩ sau, làm việc gì cũng phải đắn đo, thận trọng...

Đó chính là cuộc sống.

Sau khi Lâm Quân Dật đưa tôi và Tư Tư đi nghỉ tuần trăng mật ở châu Âu, chúng tôi lại đi Mỹ, đến bang California. Chiếc xe xuyên qua cánh rừng già rậm rạp, vượt qua những trảng cây um tùm. Sau cùng, chúng tôi tới một con đường quanh co lát đá cuội, bước vào một thế giới dường như chỉ có trong mơ.

Cuối bậc thềm lát đá cẩm thạch trắng là một cánh cửa sắt màu đen có hoa văn, chúng tôi vừa đặt chân lên bậc thềm, cánh cửa liền từ từ mở ra, trước mắt là một dòng suối nông trong vắt đến tận đáy, nước chảy êm đềm, sóng lăn tăn lóng lánh ánh mặt trời, giữa dòng nước là một ngôi nhà nhỏ được xây dựng theo phong cách đình viện Nhật Bản, con suối được bao quanh bởi những bụi cây thấp xanh um cắt tía cẩn thận, chỉ có một lối đi nhỏ lát đá xanh dẫn tới ngôi biệt thự.

Đứng trên bậc thềm đá, ngắm nhìn dòng suối trong vắt chảy dưới chân và dải anh đào phía xa, cánh hoa rụng lá tả xuôi theo dòng nước, tôi sững sờ trước cảnh thần tiên đó.

“Đẹp quá!”

“Bố anh thiết kế đấy.”

“Bố anh?” Tôi không dám tin.

“Bố anh học kiến trúc mà.”

Tôi bỗng nhớ tới phong cách kiến trúc quý phái đặc biệt của những ngôi nhà do công ty anh xây dựng: “Những công trình của công ty chúng ta cũng là do ông ấy thiết kế ư?”

Lâm Quân Dật gật đầu: “Lúc nào có thời gian, anh đưa em đi xem những kiểu nhà do bố anh thiết kế, quả thật rất đẹp.”

“Cho nên anh thành lập công ty bất động sản, muốn biến những thiết kế của bố anh thành hiện thực?”

“Đó là điều duy nhất anh có thể làm vì bố...”

Thế nào là cốt nhục tình thâm? Là tiếp nối của sinh mệnh, tiếp nối của ước mơ, cũng là tiếp nối của tình yêu...

“Anh... Chị dâu!” Giọng nói êm ái làm gián đoạn câu chuyện của chúng tôi. Tôi nhìn về hướng lối đi lát đá xanh, một người ăn vận đơn giản mà sang trọng đi đến, thì ra là Lâm Nhĩ Tích.

Tôi cố tìm kiếm một chút buồn trong nụ cười thân thiện kia, nhưng cô ta vẫn giữ vẻ thanh lịch như lần đầu gặp, giống như cây lan cao quý mọc trong vườn vắng, ngạo mạn khinh thường mọi loài hoa cỏ khác.

Tôi lén nhìn Lâm Quân Dật, không biết nên nói gì.

Quân Dật lặng lẽ gật đầu, dường như cũng không tìm ra lời nào tương xứng với câu chào kia.

Vừa may Tư Tư lễ phép, nói rõ to: “Cháu chào cô!”

Không khí không còn gượng gạo nữa.

Lâm Nhĩ Tích dắt tay Tư Tư cười nói: “Cụ nội chờ cháu lâu lắm rồi, mau vào đi!”

Lâm Nhĩ Tích bế Tư Tư đi trước, chúng tôi thông thả theo sau. Lâm Quân Dật ôm vai tôi, nói nhỏ: “Cuối cùng vẫn là người một nhà, dần dần sẽ quen.”

“Đừng lo, em đã chính thức là Lâm phu nhân, Nhĩ Tích có thể chấp nhận em, sao em không thể chấp nhận cô ấy?”

Một năm sau.

Tôi đi vào Công ty Cổ phần Bất động sản Quân Dật, mọi người nhìn thấy tôi đều cung kính cúi chào, các nữ nhân viên ở ban lễ tân không đợi tôi đến gần, đã đứng lên đón đỡ: “Chào Lâm phu nhân!”

Nụ cười trên mặt họ đều lộ vẻ ngưỡng mộ, kính nể và e ngại, nhưng tôi hiểu đằng sau thái độ cung kính đó là biết bao áp lực vô hình, biết bao nghi ngờ, nhạo báng và biết bao ánh mắt ghen tỵ của các cô gái xinh đẹp ở đây. Điều duy nhất an ủi tôi là Lâm Quân Dật luôn ân cần, chu đáo, anh không bao giờ đi qua đêm, chưa bao giờ không nghe điện thoại của tôi, bất kể đang họp hay đang thương thảo hợp đồng. Tôi chắc chắn anh không có nhân tình, bởi vì lịch làm việc hai mươi tư giờ trong ngày của anh đều do tôi sắp xếp, tôi tuyệt đối không để anh có thời gian nảy sinh tình cảm với bất cứ giai nhân nào!

Anh kiên quyết muốn tôi phải làm thư ký cho anh, nói là để tiết kiệm chi phí, nhưng anh chẳng bao giờ phát huy phẩm chất tiết kiệm đáng quý ấy khi đưa tôi đi mua sắm. Tôi biết đó là vì anh muốn tôi luôn đi theo anh, hy vọng tôi sẽ là người hiểu anh nhất. Mặc dù cũng rất khó khăn, nhưng so với niềm hạnh phúc không dễ dàng này, có gì là khó khăn?!

Tôi vừa bước đến cửa phòng tổng giám đốc thì nghe thấy tiếng Lâm Quân Dật từ trong phòng vọng ra.

Tôi vội đẩy cửa đi vào, Âu Dương Y Phàm đang ngồi trên sofa, vẻ mặt rất tội nghiệp, Lâm Quân Dật đang nổi nóng: “Cậu có tiền chơi cổ phiếu là được, hoặc về nhà ngồi đợi thu tiền, đừng có ở đây gây rắc rối cho tôi có được không?”

Lâm Quân Dật tức giận cũng phải, công ty mới thành lập, anh tạm thời chưa tìm được trợ lý đắc lực nên rất bận, hết dự án này đến dự án khác, anh bận đến nỗi mỗi ngày ngủ không đủ ba tiếng. Khởi nói cuộc sống vợ chồng ngọt ngào, trong phòng nghỉ vừa bắt đầu hôn sâu, điện thoại đã réo hai, ba lần, may còn có Liễu Dương hỗ trợ, nếu không, hai chúng tôi e là sắp trở

thành Ngu Lang - Chức Nữ .

Âu Dương Y Phàm có vẻ tủi thân phân trần: “Tôi đang giúp anh đây chứ, anh cũng biết mảnh đất đó tôi tốn bao nhiêu công sức, nghĩ bao nhiêu cách mới mua được.”

“Chẳng cần cậu giúp, hiện còn ba mảnh đang đợi thi công, hai công trình đang dở dang, cậu muốn tôi phải xây bao nhiêu cái nhà nữa cho người ta ở?”

“Lần này không phải xây để ở, mảnh đất đó rất phù hợp làm văn phòng, xây xong chúng ta sẽ cho thuê.”

“Cậu...! Cậu không có chỗ tiêu tiền cũng chẳng sao, nhưng kiểu đầu tư thêm như vậy là không hợp pháp!”

“Có lý, tôi thấy chúng ta cần phải thành lập một công ty cổ phần để hai công ty liên kết hợp tác, anh thấy thế nào?”

Lâm Quân Dật trừng mắt, quát to: “Rốt cuộc cậu có học quản lý không? Bằng tốt nghiệp Đại học Harvard của cậu mua bao nhiêu tiền?”

“Bằng tốt nghiệp Đại học Harvard có thể mua được bằng tiền ư? Sao anh không sớm cho tôi biết?!”

Tôi cười, vỗ vỗ lưng Quân Dật, khuyên anh bớt giận.

Lâm Quân Dật hít một hơi sâu: “Chắc cô vợ chưa cưới lại chê cậu năng lực kém phải không?”

Sau khi công ty hoàn thành dự án xây dựng đầu tiên, Âu Dương Y Phàm đột nhiên nảy ra ý định tặng một căn hộ cho cô gái dạo trước đã chê anh ta hết lời, nói khoác là do anh ta xây. Cô gái đó khen thế nào, tôi đoán không ra, nhưng từ đó trở đi Âu Dương nổi hứng, cổ phiếu không mua, chứng khoán không chơi, ra sức đi tìm đất xây nhà .

Tôi tin là anh chàng đã yêu cô gái kia, nếu không, sao lại coi trọng ý kiến của cô ta như thế, mỗi lần xây xong một tòa nhà là hớn hở như một đứa trẻ hãnh diện đem khoe với cô ta.

Âu Dương Y Phàm nhìn quanh một hồi, đột nhiên nói: “À, mấy hôm trước, người bạn ở Hải Nam bảo là, biệt thự của chúng ta đã hoàn thành, có thời gian, chúng ta đi xem.”

“Sao nhanh vậy?”

“Có tôi giám sát, sao lại không nhanh?!” Âu Dương Y Phàm thấy Lâm Quân Dật đã nguôi giận, cười nói: “Tôi đã mời kiến trúc sư thiết kế phương án trang trí sơ bộ, khi nào anh rỗi, tôi đưa anh đi xem.”

Lâm Quân Dật bất chấp sự có mặt của Âu Dương Y Phàm, giơ tay kéo tôi vào lòng: “Có thời gian chúng mình đưa Tư Tư đi xem.”

“Tốt quá! Dạo này anh bận, lâu lắm không đưa Tư Tư đi chơi.”

Đứng trên bãi biển một năm trước còn trống không, tôi cơ hồ không tin vào mắt mình, hai công trình kiến trúc tuyệt đẹp giống hệt nhau, mang đậm phong cách châu Âu, tường ngoài màu tím, hàng rào trắng lãng mạn bao quanh, huyền diệu như tiên cảnh trong mây. Đặc biệt nhất là,

màu xanh ngọc của bầu trời, xanh biếc của mặt biển và xanh nhạt của mái nhà tạo thành một chỉnh thể hài hòa, tựa như là điểm cuối của trời và đất...

“Thích không?” Quân Dật hỏi tôi. “Anh đã hứa tặng em, đây không phải là vàng bạc châu báu, cũng không phải chôn bí mật tư tình mà là món quà anh dành tặng vợ anh.”

Tôi đứng trên ban công tầng hai lắng nghe tiếng sóng, ngắm thủy triều lên xuống.

“Đây cũng là thiết kế của bố anh sao?”

“Đây là bản thiết kế anh ưng nhất trong số những bản thiết kế của bố, anh cũng đặc biệt ngưỡng mộ cái tên của nó.”

“Tên gì vậy?”

“Chân trời góc bể!”

Một cái tên thật hay!

“Anh nguyện cùng em tới nơi chân trời góc bể, không bao giờ xa nhau...” Anh cười, ôm tôi vào lòng, hôn nhẹ lên trán. “Em đã hiểu tại sao anh xây căn biệt thự này rồi chứ?”

“Xin lỗi! Em biết quá muộn.” Một năm trước, anh đưa tôi đến Hải Nam, bỏ một khoản tiền lớn mua mảnh đất này, xây căn biệt thự “Chân trời góc bể” cho tôi, với tâm nguyện: “Anh nguyện cùng em tới nơi chân trời góc bể, không bao giờ xa nhau...”, vậy mà tôi đã chà đạp lên tâm lòng anh như thế.

“Không muộn đâu...”

Anh nâng cằm tôi, áp đôi môi tràn đầy yêu thương lên môi tôi...

Tôi nhắm mắt, hít mùi sơn mới lan tràn khắp phòng, từng cảnh của câu chuyện hai mươi năm lại hiển hiện trước mắt, bao nhiêu khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi đôi lấy bao nhiêu ngày đằng đẵng chia ly...

Chuyện xưa ời, xin trôi vào dĩ vãng!

“Quân Dật...” Âu Dương Y Phàm vừa cười vừa nói. “A, các bạn xin cứ tự nhiên...”

Lâm Quân Dật buông tôi ra, hỏi Âu Dương đang đi xuống lầu: “Y Phàm, chuyện gì thế?”

Hôm nay anh ta trang phục chỉnh tề hiếm thấy, trình trọng chìa tấm thiệp trước mặt chúng tôi.

Lâm Quân Dật nhìn qua một lượt, bĩu môi: “Cậu khoác lác thế nào mà khiến cô bé mù quáng nhảy vào lửa như vậy?”

Âu Dương đáp: “Tôi nói: “Đây là ngôi nhà anh dành trọn tâm huyết xây cho em, nó có tên là Chân trời góc bể, em bằng lòng đón nhận không?”...”

Lâm Quân Dật nhìn anh ta giễu cợt: “Cảm động quá đi, nhưng dành trọn tâm huyết là cậu thật sao?”

“Kết quả... Cô ấy không đồng ý.”

“Thế về sau anh làm thế nào khiến cô ấy cảm động?” Tôi tò mò hỏi.

Âu Dương Y Phàm có vẻ không hài lòng, đáp: “Tôi thề yêu cô ấy như Lâm Quân Dật yêu cô!”

Miệng Lâm Quân Dật hơi nhếch lên: “Cậu đúng là có chiêu lừa con gái, một lời vô trách nhiệm như thế mà cũng dám nói.”

“Ôi...! Không làm được cũng cứ hứa, ai bảo số tôi hẩm hiu, kết bạn không thận trọng, lại còn có một ông anh họ vô nhân tính, khiến tôi gần mực thì đen, luôn cảm thấy nếu không cưới được Quan Tiểu Úc, đời này không cam lòng!”

Âu Dương Y Phàm đi rồi, tôi mới cười nói với Lâm Quân Dật: “Thì ra đàn ông có vô tình hay không còn phải xem phụ nữ có đáng để anh ta dốc lòng!”

Tình yêu, một từ đẹp như mơ, chủ đề vĩnh hằng bất biến.

Là mơ ước trong lòng mỗi người.

Những lời thề chân trời góc bể, những lời hẹn biển cạn đá mòn.

Cặp tình nhân nào cũng từng thề hẹn, nhưng có mấy ai thực sự đi trọn con đường.

Thật ra, không phải yêu chưa tới, không phải tình chưa sâu, mà do họ không đủ vững lòng trước hiện thực nghiệt ngã!

Khi phải lựa chọn, họ lựa chọn từ bỏ...

Ngoại truyện

Tám giờ sáng, theo thông lệ tôi vào phòng làm việc của Lâm Quân Dật, báo cáo lịch làm việc trong ngày.

Đầu tiên tôi để tập tài liệu trong tay xuống bàn, nghiêm túc nhìn vào laptop đọc: “Lâm tiên sinh, chín giờ đến mười một giờ sáng là cuộc họp thông lệ hằng tuần của công ty, dự thảo nội dung cuộc họp tôi đã chuẩn bị xong.” Tôi cầm tờ giấy đánh máy đặt trước mặt anh, tiếp tục: “Ba giờ chiều nay anh gặp tổng giám đốc Công ty Kiến trúc Hoa Long ở phòng khách bàn về vấn đề mời thầu, đây là tư liệu anh cần. Sáu giờ ăn tối với tổng giám đốc Công ty Vật liệu xây dựng Thiệu Vũ tại Xinxin Hall, số 1921 thương lượng về giá thép.”

Báo cáo xong, tôi chỉ vào hai tập tài liệu trên bàn, nói với Lâm Quân Dật: “Đây là giấy tờ cần anh ký, đây là mấy kiến nghị và quy hoạch phát triển công ty của Giám đốc Ngô. Xin hỏi tổng giám đốc cần gì nữa không?”

Anh nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Từ mười hai giờ đến ba giờ trưa, cô sắp xếp giúp, tôi muốn mời vợ tôi ăn cơm. Tiện thể giúp tôi thông báo với cô ấy buổi tối không cần bố trí việc khác, tôi muốn đưa cô ấy đi dự tiệc.”

Tôi không nhịn được cười: “Rõ, tôi sẽ thu xếp. Lâm tiên sinh, để tránh hiểu lầm, tôi muốn tiên sinh xác nhận một chút, tiên sinh chỉ có một cô vợ chứ?”

Anh nhìn tôi, cố nhịn cười: “Tạm thời chỉ có một. Cô yên tâm, khi có vợ hai tôi sẽ thông báo trước để cô khỏi thấy đột ngột.”

Thấy tôi trừng mắt, anh vội nói: “Nhưng để cô sắp xếp lịch làm việc cho tôi như thế, e là ngay nửa cơ hội hẹn hò với vợ hai, tôi cũng không có.”

“Thật không? Tiên sinh sẽ có cơ hội ngay thôi.”

“Sao?”

“Tôi muốn nghỉ phép nửa năm.”

“Nửa năm? Tại sao?” Anh ngạc nhiên nhìn tôi như muốn hỏi: “Việc này sao không báo trước với anh?”

“Em cũng vừa nhận được điện thoại của bệnh viện, em đã có thai, vì con chúng ta, em phải tĩnh dưỡng nửa năm. Trong khoảng thời gian này, Liễu Dương có thể thay vị trí của em.”

Tôi chưa dứt lời, anh đã xúc động chộp cánh tay tôi: “Thật không? Sao em nói là không muốn sinh thêm nữa?”

“Em biết anh vẫn muốn sinh thêm...”

Anh đột ngột hôn lên môi tôi, dai dẳng và đam mê, ghì chặt tôi, tôi hiểu vì sao anh xúc động như thế.

Mùa thu đã qua quá nửa, nhắm mắt tôi cũng thấy thế giới rực sắc vàng..

Nụ hôn đắm say kết thúc, anh vẫn chưa hết xúc động: “Giúp anh báo với Giám đốc Ngô, bảo anh ấy chủ trì cuộc họp sáng mai, anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra tổng thể... Còn nữa, buổi tiệc tối nay hủy bỏ, em cần nghỉ ngơi. Không... em được nghỉ ngay từ hôm nay, mọi việc giao cho Liễu Dương xử lý.”

“Quân Dật, em yêu anh!”

Sấp hoàng hôn, ráng đỏ ngập trời...

Tôi đứng bên cửa sổ sát sàn nhà nhìn Tur Tur đang ngây người ngắm mặt trời lặn trên biển, chiếc váy xanh nhạt của nó chuyển thành màu tím nhạt như màu hoa oải hương, bóng lưng mờ ảo trong nắng chiều như nhuốm chút u buồn.

Cô con gái bé bỏng ngây thơ của tôi đã biết đa sầu đa cảm. Tôi thật không biết nên vui hay nên buồn.

Lúc mới kết hôn, Lâm Quân Dật rất muốn có thêm đứa con nữa, tôi biết anh rất muốn cùng tôi nhìn con lớn lên từng ngày, muốn trải nghiệm cảm giác làm bố trọn vẹn nhưng vì tôi có quá nhiều việc phải làm, phải tập thích nghi với cuộc sống thượng lưu, phải theo sát anh trên bước đường sự nghiệp, phải lo giữ anh hai mươi tư giờ mỗi ngày, lại phải làm một người vợ tốt, tôi cũng không có đủ thời gian chăm sóc Tur Tur, nếu lại sinh thêm đứa nữa, sợ Tur Tur sẽ cảm thấy hụt hẫng. Tur Tur đã mười tuổi, tương đối hiểu chuyện, tôi cũng có thể rảnh rỗi hơn để làm tốt vai trò của Lâm phu nhân, nên tôi quyết định sinh thêm đứa nữa, để đứa trẻ mang lại nhiều niềm vui hơn nữa cho cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Nhưng sự việc không đơn giản như tôi nghĩ, mặc dù tôi và Quân Dật đã quan tâm đến Tur Tur nhiều hơn nhưng nó ngày càng trở nên ưu tư.

Không biết Quân Dật về từ lúc nào, ôm tôi từ phía sau, hai tay nhẹ nhàng xoa bụng tôi: “Dạo này hình như Tur Tur có tâm sự, có phải biết yêu rồi không?”

“Nó mới mười tuổi.”

“Năm tuổi em đã yêu anh rồi đấy.”

“Anh giỏi tưởng tượng thật...” Tôi đang định nói: “Hầu như em chẳng nhớ ra anh là ai.” Do dự một lát, tôi quyết định không nói ra, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

“Đằng nào anh cũng cưới được em rồi!”

Tur Tur đang ngồi trên bãi cát, từ từ đứng dậy, cúi đầu tản bộ, mặc cho sóng tràn tới làm ướt đôi giày thể thao...

Trong ánh chiều đỏ thắm, từng bước chân chậm chậm, đơn côi.

Tôi lo lắng nói: “Hôm nay em nói chuyện với cô giáo của Tur Tur, không thấy con thân thiết với cậu bé nào, nhưng trong giờ học rất thiếu tập trung. Cô giáo còn nói, các bé gái ở tuổi này vui buồn bất chợt là chuyện thường nhưng biểu hiện của Tur Tur quá rõ.”

“Liệu có phải vì chuyện em mang thai?”

“Có thể.”

“Đạo này có thời gian là anh chơi với nó, nhưng nó cố tình xa lánh.”

“Thật à?”

“Sáng sớm, lúc đưa nó đi học anh muốn hôn nó, nó cố tình đẩy anh ra.”

Xem ra sự việc nghiêm trọng hơn tôi nghĩ: “Em đi nói chuyện với con đây.”

Tôi chỉ còn cách Tư Tư vài bước chân nhưng nó không phát hiện ra, nhẹ nhàng bước đi trong nước biển, dáng u buồn của nó khiến tôi đứt từng khúc ruột.

“Tư Tư?”

Nó giật mình, vội lau mắt, cười: “Mẹ!”

“Có chuyện gì thế con? Có thể nói với mẹ không?”

“Không có gì!” Nó nói tỉnh khô như không.

“Có phải vì con sắp có em, con sợ bố mẹ không yêu con như trước?”

Con bé cụp mi, khẽ gật đầu.

“Con ngốc quá!” Tôi cầm tay nó, kéo ra khỏi nước biển lạnh. “Tư Tư, từ ngày mẹ sinh con, con là tất cả của mẹ, mẹ có thể không cần bố con, nhưng không thể không có Tư Tư.”

“Con biết...” Nó dừng lại một lúc, khẽ nói: “Con sợ bố không thích con nữa.”

“Sao có thể như vậy? Bố con bận thế, ngày nào cũng đưa đón con đi học. Con biết không, để con không phải đợi, bố đã bỏ dở rất nhiều cuộc họp, đến muộn rất nhiều buổi giao lưu.”

“Bởi vì bố rất tốt với con, con... rất yêu bố, con sợ mất bố.”

Tôi quả thật không biết nói gì, cơ chế di truyền thế nào, lại di truyền đúng yếu điểm trí mạng của bố nó sang cho con bé.

“Sao con có thể mất bố? Bố là bố con, đó là sự thật vĩnh viễn không thay đổi. Bố còn sợ con thích cậu bé nào, muốn gặp con cũng khó ấy chứ.”

Con bé nhìn tôi, ánh mắt thất thần không phải của một đứa trẻ lên mười: “Nhưng đó không phải là bố con.”

“Ai nói với con như vậy? Vớ vẩn! Con đừng nghe người ta nói bậy.”

“Con biết không phải bố con mà! Không cần người khác nói, con biết từ lâu rồi!”

Tôi ngây người, không sao nói được lời nào, máu như đông lại.

“Mẹ, khi bố có con ruột rồi... có vứt bỏ con không?” Con bé thấy tôi không nói được, vội vàng giải thích: “Con chỉ hỏi vậy thôi, bố rất tốt với con, chỉ là...”

“Tư Tư! Không phải con vẫn nghĩ bố Quân Dật là bố dượng của con chứ?”

“Dạ!” Nó đột nhiên đứng thẳng người, mặt tái đi. “Bố Quân Dật không phải là bố ruột của con đúng không?”

“Mẹ tưởng con biết rồi... Bố nói với con thế nào?”

“Con không nhớ... chỉ nhớ bố nói, nếu con gọi là “bố” thì sẽ không phải đến lớp mẫu giáo...”

Ngay cả việc nhận con cũng đe dọa, dụ dỗ. May mà Quân Dật không có đây, nếu không, nhất định tôi sẽ cho anh một cái tát .

“Đó là bố ruột của con.”

Con bé lắc đầu: “Mẹ nói dối!”

“Nếu con không tin, mẹ bắt bố con đưa con đi xét nghiệm ADN. Khi mẹ mang thai con, bố con không hề biết, đến khi biết thì con đã bốn tuổi rồi.”

“Nhưng... sao bố bắt con gọi là chú, sao không nhận con?!”

“Mẹ không nói cho bố con biết, sau này bố con mới biết con là con gái mình. Có những việc con không hiểu, khi con lớn mẹ sẽ dần dần nói với con...”

Con bé quay ngoắt đi, chạy biến về nhà...

“Tur Tur!” Vì đang mang thai, tôi không dám chạy nhanh, đến khi vào nhà, đã thấy Tur Tur lao vào lòng Lâm Quân Dật, ôm thật chặt, gọi anh trong nước mắt: “Bố! Bố!”

Lâm Quân Dật vội nâng mặt nó lên hỏi: “Sao thế con? Có chuyện gì thế?”

Con bé ra sức lắc đầu: “Không có gì. Bố, con nhớ bố quá!”

Lâm Quân Dật bắn khoăn nhìn tôi. Tôi chỉ có thể nhăn nhó cười với anh.

Nếu anh biết con gái luôn coi anh là bố dượng, không biết anh có bóp chết tôi!

HẾT